SANDRA BROWN

LIUDYTOJA

Alma littera

SANDRA BROWN

LIUDYTOJA

Iš anglų kalbos vertė
RIMA KARDELYTĖ

Alma littera
VILNIUS / 2011

UDK 821.111(73)-31
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
THE WITNESS
Warner Books, Inc.,
New York, 1995

Ši knyga yra grožinės literatūros kūrinys. Vardai, personažai, vietos ir nutikimai yra arba autorės vaizduotės kūriniai, arba naudojami kaip meninė priemonė. Bet koks panašumas į tikrus įvykius, vietoves ar asmenis yra visiškai atsitiktinis.

ISBN 978-609-01-0069-1

Nenutempk manęs su nedorėliais,
su pikta darančiais,
su žmonėmis, kurie kaimynus draugiškai sveikina,
o širdyje puoselėja pikta.

Ps 28, 3

Prologas

Kūdikis žindo motinos krūtį.

– Jis atrodo laimingas, – pasigėrėjo seselė. – Nesunku suprasti, patenkintas kūdikis ar ne. Šis patenkintas.

Kendalė tik silpnai šyptelėjo. Ji vos įstengė rišliai mąstyti, tad ką jau bekalbės. Jos protas vis dar mėgino įsisąmoninti, kad juodu su kūdikiu per avariją liko gyvi.

Ligoninės priimamajame apžiūrų kabinetą nuo koridoriaus skyrė plona geltona užuolaida, teikianti ligoniams bent menką privatumą. Šalia baltų spintelių su tvarsčiais, švirkštais ir įtvarais buvo nerūdijančio plieno kriauklė. Kendalė sėdėjo vidury kabineto ant klijuote aptraukto stalo ir glėbyje liūliavo sūnelį.

– Kiek jam? – paklausė seselė.

– Trys mėnesiai.

– Tik trys? Toks didelis!

– Jis labai sveikas.

– Kuo, sakėt, jis vardu?

– Kevinas.

Seselė nusišypsojo, paskui stebėdamasi ir būgštaudama palingavo galvą.

– Stebuklas, kad iš ten išsikapstėte. Kaip jums turėjo būti baisu, brangioji. Turbūt mirtinai išsigandot?

Avarija įvyko taip greitai, kad Kendalė nespėjo išsigąsti. Automobilis kone užšoko ant išvirtusio medžio, kurio per

liūtį visai nebuvo matyti. Priekyje sėdinti keleivė įspėdama šūktelėjo, tada vairuotojas staigiai pasuko vairą ir nuspaudė stabdžius, bet buvo jau per vėlu.

Padangos ėmė slysti šlapia kelio danga, ir automobilis, apsisukęs šimtu aštuoniasdešimt laipsnių, nuskrido į minkštą, siaurą kelkraštį. Šis buvo apjuostas palaike užtvara. Nuo tos akimirkos viskas pakluso Žemės traukos dėsniams.

Kendalė prisiminė traškesį automobiliui neriant į tankiai prižėlusį siaurą tarpeklį. Medžių šakos grandė dažus, lupo gumines juostas, numušė ratų gaubtus. Išbyrėjo langai. Rieduliai ir medžių kelmai suniokojo mašinos važiuoklę. Keista, bet nė vienas salone nė nešūktelėjo. Tylėjo turbūt susitaikę su likimu.

Nors ji tikėjosi paskutinio lemtingo smūgio, susidūrimas su didžiule kelią pastojusia pušimi buvo baisus.

Iš inercijos užpakaliniai ratai pakilo į orą ir automobilis, sukriokęs kaip mirtinai sužeistas buivolas, sunkiai tėškėsi į žemę, švokšdamas ir barškėdamas.

Kendalė sėdėjo užpakalinėje automobilio sėdynėje ir buvo prisisegusi saugos diržą, todėl liko gyva. Nors automobilis pavojingai pakibo ant aukšto šlaito, ji šiaip taip išlindo iš nuolaužų su Kevinu glėbyje.

– Tos vietovės labai raižytos, – tarė seselė. – Ir kaip jūs išsikapanojot iš to tarpeklio?

Buvo nelengva.

Kendalė suprato, jog išsiropšti viršun ant kelio bus sunku, bet vis dėlto nesitikėjo, kad prireiks šitiek jėgų. Kabarotis nuolatos saugant Keviną buvo dvigubai sunkiau.

Vietovė buvo raižyta, oras baisus. Juodžemio ir purvo koše virtusi žemė, pomiškio augalų raizgalynėje išsibarstę akmenys. Stipraus vėjo vejamas lietus kirto kone horizontaliai, tad drabužiai iki paskutinio siūlo permirko per kelias minutes.

Neįveikus nė trečdalio atstumo rankų, kojų ir nugaros raumenys nuo įtampos ir nuovargio ėmė degti. Nepridengta

oda buvo apdraskyta, nuplėšta, supjaustyta, sumušta ir sučaižyta. Kelis kartus ji jau buvo beprarandanti viltį, norėjo pasiduoti – sustos ir užmigs, tegu gamtos stichija nusineša jų gyvybes.

Bet savisaugos instinktas nugalėjo šią liūliuojančią pagundą, ir Kendalė vis kabarojosi aukštyn. Kabindamasi už vijoklių, statydama kojas ant didelių akmenų traukte traukė save viršun, kol galiausiai išsiropštė ant kelio, o tada ėmė ieškoti pagalbos.

Ji buvo taip išsekusi, kad beveik kliedėjo. Pro lietaus sieną sužibo automobilio žibintai. Užplūdus palengvėjimui Kendalę galiausiai įveikė nuovargis. Užuot bėgusi prie mašinos, ji suklupo vidury siauro kaimo keliuko, nužymėto juostomis, ir laukė, kol automobilis privažiuos.

Kendalę išgelbėjo plepi moteriškė, važiuojanti į vakarinį trečiadienio maldininkų susitikimą. Pavėžėjusi iki artimiausio namo ji pranešė pareigūnams apie nelaimę. Vėliau Kendalė nustebo, kad nuo avarijos vietos nuėjo viso labo mylią, o jai rodėsi, kad dešimt.

Juodu su Kevinu buvo nuvežti į artimiausią bendruomenės ligoninę ir nuodugniai apžiūrėti. Kevinas nenukentėjo. Kai automobilis nėrė nuo skardžio žemyn, Kendalė kūdikį žindė. Instinkto vedama ji spausdama sūnelį prie krūties pasilenkė į priekį, kiek tik leido diržas, ir apsaugojo mažylį savo kūnu.

Daugybė skausmingų įdrėskimų ir pjūvių buvo negilūs. Jai iš rankų viena po kitos buvo ištrauktos stiklo šukės – nemaloni ir ilga procedūra, bet vieni niekai, palyginti su tuo, ką ji galėjo iškentėti. Žaizdos buvo suvilgytos antiseptiku: Kendalė atsisakė nuskausminamųjų, nes maitino krūtimi.

Be to, dabar, išsigelbėjus ir sulaukus medikų pagalbos, jai reikėjo sugalvoti, kaip pasprukti. Gavusi raminamųjų ji nebūtų galėjusi blaiviai mąstyti. Dar vienam dingimui suplanuoti reikėjo šviesios galvos.

– Ar neprieštarautumėt, jei užeitų šerifo padėjėjas?

– Šerifo? – pakartojo Kendalė. Seselės klausimas pabudino iš apmąstymų.

– Jis lūkuriuoja nuo tada, kai judu buvote atvežti. Turi jus apklausti.

– Ak. Žinoma. Kvieskit jį vidun.

Pasisotinęs Kevinas ramiai miegojo. Kendalė susisiautė ligoninės tuniką – ją gavo vietoj šlapių, purvinų, kruvinų drabužių, kai pati nusiprausė po karštu dušu.

Sulaukęs seselės kvietimo vietinis pareigūnas praskleidė užuolaidą ir sveikindamasis linktelėjo.

– Kaip laikotės, ponia? Ar gerai jaučiatės? – užjaučiamai paklausė ir mandagiai nusivožė kepurę.

– Tikriausiai gerai. – Atsikrenkštusi pasistengė labiau įtikinti: – Mums viskas gerai.

– Jums pasisekė, ponia, kad likote gyvi ir sveiki.

– Sutinku.

– Dabar aiškiai matyti, kas nutiko – tas medis ant kelio ir kitkas. Į medį trenkė žaibas. Pakirto iš pačių pašaknių. Audra čia siautėja jau kelios dienos. Regis, ir lyti niekada nenustos. Visas rajonas patvinęs. Nenuostabu, kad Bingamo upelis įsiurbė jūsų mašiną ir neliko jokių pėdsakų.

Upelis tekėjo vos už kokių dešimties metrų nuo sudaužyto automobilio. Išsiropštusi Kendalė susigūžė purve ir baimingai pažiūrėjo. Drumzlinas vanduo vis kilo nešdamas nuolaužas. Jos sukosi apie medžius paprastai ramiose pakrantėse. Kendalė net sudrebėjo pagalvojusi, koks likimas būtų juos ištikęs, jei atsitrenkęs į medį automobilis būtų nuskriejęs keliais metrais toliau. Apimta siaubo žiūrėjo, kaip mašina nuslydo nuo šlaito ir ją pasiglemžė šėlstantis upelio vanduo.

Dar kelias akimirkas automobilis laikėsi vandens paviršiuje ir linguodamas plaukė į sraunios tėkmės vidurį, o galiausiai nosimi nėrė gelmėn. Per kelias sekundes pradingo raibuliuojančiame upelio vandenyje. Kraštovaizdis po avarijos mažne nepakito: tik ant išvirtusios pušies kamieno liko ryški žymė ir gilios ratų provėžos.

– Stebuklas, kad spėjote išlipti ir nepaskendote, kai automobilis paniro į upelį, – tarė šerifo padėjėjas.

– Ne visi išlipo, – pataisė jį Kendalė, prikimusi nuo užplūdusių jausmų. – Priekyje sėdėjo keleivė. Ji nuskendo su automobiliu.

Paminėjus mirtį įprasta šerifo padėjėjo apklausa virto visai ne įprasta. Jis susiraukė.

– Ką? Keleivė?

Kendalė tarsi iš šalies matė, kaip paplūdus ašaroms persimaino jos veidas – pavėluota reakcija po sukrėtimo.

– Atleiskit.

Seselė pakišo jai popierinių nosinaičių ir tapšnodama per petį paramino:

– Paverkit, mieloji. Taip drąsiai veikėte, užtat dabar atsipalaiduokit ir išsiverkit į valias.

– Nežinojome, kad automobilyje, be jūsų, kūdikio ir vairuotojo, buvo dar viena keleivė, – tyliai pratarė šerifo padėjėjas, gerbdamas jos emocinę būseną.

Kendalė išsišnypštė nosį.

– Ji sėdėjo greta vairuotojo. Kai mašina paniro į upelį, jau buvo negyva. Man atrodo, žuvo iškart atsitrenkus į medį.

Įsitikinusi, kad Kevinas nesužeistas, ir pastebėjusi, kaip greitai kyla upelio vanduo, Kendalė drebėdama prislinko iš keleivio pusės kone žinodama, ką ten ras. Šiai automobilio pusei teko stipriausias smūgis. Durelės buvo įlenktos, stiklas išdužęs.

Kendalė iš pirmo žvilgsnio suprato, kad moteris negyva. Gražūs veido bruožai buvo nebeatpažįstami – veido kaulai ir audiniai sumaitoti. Prietaisų skydelis ir automobilio variklio dalys sulindę į krūtinės ląstą. Galva nenatūraliai nusvirusi.

Nekreipdama dėmesio į kraują ir krešulius, Kendalė ištiesusi ranką prispaudė pirštus moteriai prie kaklo netoli miego arterijos. Pulso neužčiuopė.

– Maniau, turiu pamėginti išgelbėti ir kitus, – papasakojusi, ką matė, paaiškino ji padėjėjui. – Būčiau pasistengusi ištraukti ir ją, bet suprasdama, kad ji mirusi...

– Ponia, tokiomis aplinkybėmis padarėte viską, ką turėjote padaryti. Išgelbėjote gyvybę. Niekas jūsų neapkaltins dėl tokio pasirinkimo. – Jis linktelėjo į miegantį kūdikį. – Jūs ir taip padarėte gerokai daugiau, nei leidžia žmogaus jėgos. Kaip ištraukėte vairuotoją?

Įsitikinusi, kad keleivė negyva, Kendalė paguldė Keviną ant žemės ir pridengė veiduką antklodės krašteliu. Nors taip gulėti ir nepatogu, kurį laiką jis bus saugus. Paskui klupinėdama apėjo automobilį. Vairuotojas buvo sukniubęs ant vairo. Įveikusi baimę Kendalė pašaukė jį vardu ir spustelėjo petį.

Ji prisiminė, kad nestipriai papurtė ir krūptelėjo, kai jis nuo to sėdynėje atsilošė. Išsigandusi žengė atatupsta, kai iš suglebusių lūpų kampučio nutekėjo kraujo. Dešinys smilkinys buvo giliai įpjautas, bet daugiau veidas nesužeistas. Nors vyro akys buvo užmerktos, Kendalė abejojo, ar jis miręs. Uždėjo ranką ant krūtinės.

Širdis plakė.

Tada automobilis be niekur nieko slystelėjo šlaitu per kelias pėdas tempdamasis ir ją. Kendalei vos neišniro peties sąnarys, mat ranka tebebuvo įkišta vidun.

Nors mašina ant uolos sustojo, ši priebėga buvo nepatikima. Kendalė suprato – kylantis vanduo, kuris jau tekšeno į ratus, netrukus pasiglemš ir visą automobilį. Permirkusi dirva neatlaikys mašinos svorio. Nebuvo laiko nei ilgai svarstyti, nei vertinti galimybių, nei suvokti, kaip stipriai ji nori atsikratyti vairuotojo.

Kendalė tikrai turėjo priežasčių jo bijoti ir nekęsti. Bet jo mirties netrokšo. Kiekvieno žmogaus gyvybė verta gelbėti. Todėl užplūdus adrenalinui plikomis rankomis nustūmė purvą ir nuplėšė kibius vijoklius, trukdančius atidaryti dureles.

Galiausiai Kendalė atplapojo dureles ir vairuotojas kriste įkrito į glėbį. Kruvina galva nusviro Kendalei ant peties. Prislėgta didžiulio jo kūno svorio moteris susmuko ant kelių.

Apglėbusi per krūtinę Kendalė su didžiausiu vargu ištraukė jį iš automobilio. Kelis kartus paslydo purve ir skaudžiai griuvo ant nugaros. Bet vis kėlėsi ir nežmoniškomis pastangomis traukė sužeistąjį iš nuolaužų. Vos tik spėjo išvilkti kojas pro dureles, automobilis trūktelėjo ir nuslydo nuo uolos į upelį.

Kendalė pasakojo praleisdama tik savo mintis. Kai nutilo, šerifo padėjėjas stovėjo taip, tarsi būtų pasiruošęs atiduoti jai pagarbą.

– Ponia, greičiausiai jūs būsite apdovanota medaliu.

– Labai tuo abejoju, – sumurmėjo ji.

Jis iš marškinių kišenės išsitraukė bloknotėlį ir rašiklį.

– Vardas?

Mėgindama išlošti laiko ji apsimetė nesupratusi.

– Atsiprašau?

– Jūsų vardas?

Mažos ligoninės personalas buvo toks malonus, kad priėmė ją be įkyrių formalumų ir klausimų. Tokio pasitikėjimo, tokio neoficialaus priėmimo didelio miesto ligoninėje tikrai nesulauktum. O kaimiškoje Džordžijoje užuojauta pasirodė svarbesnė už draudimo pažymėjimą.

Tačiau dabar Kendalė stojo akistaton su liūdna savo padėtimi, nors nebuvo tam pasirengusi. Ji dar nebuvo sugalvojusi, ką daryti, kiek sakyti, kur iš čia keliauti.

Tiesą ji pagražindavo be jokio sąžinės graužimo. Taip darydavo ir anksčiau. Atvirai kalbant, visą gyvenimą. Daugybę kartų. Dažnai ir sumaniai. Bet meluoti policijai – jau rimtas reikalas. Taip toli dar nebuvo nuėjusi.

Nuleidusi galvą Kendalė pasitrynė smilkinius ir pagalvojo, gal paprašyti vaistų tvinkčiojančiam galvos skausmui apmalšinti.

– Mano vardas? – perklausė ji stengdamasi laimėti kiek laiko ir melsdamasi – gal staiga šaus kokia išganinga mintis. – Ar tos žuvusios moters vardas?

– Pradėkime nuo jūsų.

Ji trumpai sulaikė kvėpavimą, paskui tyliai pratarė:

– Kendalė.

– Ar rašoma K-e-n-d-a-l? – pasitikslino šerifo padėjėjas rašydamas bloknotėlyje.

Ji linktelėjo.

– Gerai, ponia Kendal. O koks žuvusiosios vardas?

– Ne, Kendalė...

Kendalei nespėjus ištaisyti šerifo padėjėjo klaidos, ant alyva nesutepto bėgelio sudžeržgė metaliniai užuolaidų žiedai – atėjo iškviečiamasis gydytojas.

Jai širdis apmirė iš baimės. Sulaikiusi kvėpavimą paklausė:

– Kaip jis?

Gydytojas nusišypsojo.

– Jūsų dėka gyvas.

– Ar atgavo sąmonę? Ar ką nors kalbėjo? Ką jis jums pasakojo?

– Norite pati pamatyti?

– Aš... turbūt.

– Ei, daktare, luktelėkit. Turiu jai užduoti dar keletą klausimų, – įsikišo šerifo padėjėjas. – Daug svarbių popierių užpildyti, juk žinote.

– Negi dega? Moteris sukrėsta, o aš negaliu jai duoti raminamųjų, juk maitina kūdikį.

Padėjėjas žvilgtelėjo į mažylį, paskui į Kendalės krūtinę. Jo veidas paraudo kaip prinokęs pomidoras.

– Na, šiek tiek palaukti galiu. Bet darbą turiu padaryti.

– Žinoma, žinoma, – sutiko gydytojas.

Seselė paėmė iš Kendalės kūdikį. Šis taip ir neprabudo.

– Šiam gražiam mažyliui surasiu lovelę vaikų kambaryje. Nesirūpinkit dėl jo. Eikite su gydytoju.

Šerifo padėjėjas mindžikuodamas minkė rankose kepurės snapelį.

– Pasėdėsiu čia. Kai tik galėsite, ponia, na, kai baigsite...

– Išgerkite puodelį kavos, – šaipydamasis iš pareigūno pasiūlė gydytojas.

Jaunas, arogantiškas daktarėlis, Kendalės nuomone, labai savimi patenkintas. Ji neabejojo, kad jo diplome rašalas dar nespėjo išdžiūti, bet buvo aiškiai matyti, jog jis labai mėgaujasi savo ribota valdžia. Nė nepažvelgęs į šerifo padėjėją, daktaras nulydėjo ją koridoriumi.

– Jam diafizės trūkis, kitaip tariant, lūžo blauzdos kaulas, – aiškino jis. – Kaulas iš vietos nepajudėjo, operacijos nei įtvarų neprireiks. Tuo atžvilgiu jam labai pasisekė. Sprendžiant iš to, ką pasakojote apie automobilį...

– Variklio dangtis atrodė kaip popierinė vėduoklė. Nė nežinau, kaip vairas nesutraiškė jam krūtinės.

– Tiesa. Ir aš bijojau, kad bus sulaužyti šonkauliai, kraujuos pažeisti vidaus organai, bet nieko panašaus neaptikau. Jo būklė stabili. Tai gera naujiena. Blogoji ta, kad jis, regis, bus stipriai susitrenkęs galvą. Rentgeno nuotraukoje matyti vos plauko storumo kaukolės įtrūkis, bet žaizdą pavyko susiūti tik daugybe dygsnių. Dabar atrodo nekaip, bet ilgainiui ataugs plaukai ir paslėps. Randas tikrai nedarkys jo grožio, – šypsodamasis dėstė jai gydytojas.

– Jis stipriai kraujavo.

– Dėl viso pikto perpylėm jam kraujo. Jam smegenų sukrėtimas, tad jeigu kelias dienas ramiai pagulės, viskas bus gerai. Dėl kojos lūžio teks mėnesį vaikščioti su ramentais. Galės gulinėti, tinginiauti ir sveikti. Štai ir atėjome. – Gydytojas stabtelėjo prie palatos. – Jis tik prieš kelias minutes atgavo sąmonę, todėl vis dar apspangęs.

Daktaras pirmas žengė į blausiai apšviestą palatą. Kendalė nuo slenksčio dairėsi po patalpą. Ant vienos sienos kabėjo pagal sužymėtus skaičius nuspalvintas atgrasus į dausas žengiančio Kristaus paveikslas, ant kitos – plakatas, raginantis saugotis ŽIV. Paprastoje dvivietėje palatoje jis gulėjo vienas.

Blauzda, saugiai sugipsuota, gulėjo paspirta pagalve. Vyriškis buvo aprengtas ligoninės drabužiu, kuris tesiekė jam

iki pusės šlaunų. Ant baltų paklodžių šlaunys atrodė stiprios, įdegusios ir visai nederėjo prie ligoninės aplinkos.

Seselė matavo kraujospūdį. Po plačiu marliniu galvą juosiančiu tvarsčiu buvo matyti tamsūs suraukti antakiai. Plaukai sulipę nuo sukrešėjusio kraujo ir antiseptikų. Rankos nusėtos mėlynėmis. Nors sužeistojo veidas buvo ištinęs, sumuštas ir nubrozdintas, Kendalė jį atpažino iš duobutės smakre ir griežto lūpų linkio.

Guviai priėjęs prie seselės gydytojas žvilgtelėjo į kraujospūdžio matuoklį, kurio rodmenis ji rašė į ligonio kortelę.

– Jau pagerėjo.

Kai seselė parodė, kokia dabar ligonio temperatūra, gydytojas pritariamai sumurmėjo.

Nors Kendalė vis dar stovėjo palatos tarpdury, ligonio akys iš karto įsmigo tiesiai į ją. Jos žvelgė iš pajuodusių akiduobių – nuo skausmo ir nukraujavimo buvo įkritusios, bet nepalaužiamas žvilgsnis neprarado aštrumo.

Pirmą kartą pažiūrėjusi jam tiesiai į akis Kendalė iš karto pajuto pagarbą skvarbiai jų įžvalgai. Net šiek tiek išsigando. Ir dabar jo tebebijo. Atrodė, tarsi jis šiurpiu būdu geba permatyti ją kiaurai ir taip sukelti nerimą.

Jis ją perkando per pirmąjį susitikimą. Vos pamatęs suprato – ji melagė.

Kendalė tikėjosi, kad gebėjimas skaityti mintis padės jam suprasti, kaip nuoširdžiai ji apgailestauja dėl jo sužalojimo. Jei ne ji, avarija nebūtų įvykusi. Vairavo pats, bet tik dėl jos kaltės dabar kenčia skausmą ir nepatogumus. Kendalę graužė sąžinė. Ką jau ką, o ją sužeistasis mažiausiai norėtų matyti prie savo lovos.

Nesupratusi, kodėl Kendalė dvejoja, seselė nusišypsojo ir mostu pakvietė vidun.

– Jis aprengtas. Užeikit.

Užgniaužusi baimę Kendalė žengė į palatą ir puse lūpų šyptelėjo ligoniui.

– Labas. Kaip savijauta?

Jis kelias akimirkas nemirksėdamas į ją stebeilijo. Pažvelgė į daktarą, paskui į seselę ir galiausiai jo žvilgsnis vėl grįžo prie Kendalės. Silpnu užkimusiu balsu sušvokštė:

– Kas jūs tokia?

Gydytojas palinko prie ligonio.

– Argi jos nepažįstate?

– Ne. O turėčiau pažint? Kur aš? *Kas* aš?

Gydytojas tik žiopsojo išpūtęs akis. Seselė stovėjo apstulbusi, rankoje tabalavo kraujospūdžio matuoklio žarnelė. Ir Kendalė atrodė priblokšta, nors jausmai tiesiog šėlo. Protu ji mėgino įsisąmoninti šį netikėtą likimo posūkį ir jo teikiamą naudą.

Pirmas atsipeikėjo gydytojas. Perdėtai drąsiai, netgi kiek šypsodamasis, jis tarė:

– Regis, po smegenų sukrėtimo mūsų ligoniui amnezija. Taip dažnai nutinka. Neabejoju, ji laikina. Nėra ko jaudintis. Po dienos kitos tik pasijuoksime.

Gydytojas atsigręžė į Kendalę.

– Taigi dabar esate vienintelis informacijos šaltinis. Gal verčiau mums – ir jam – pasakykite, kas jis toks.

Kendalė ilgai dvejojo, įtampa augo. Gydytojas su sesele nekantriai laukė. Lovoje gulintis vyras atrodė ir susidomėjęs, ir nepatiklus. Jo akys įtariamai prisimerkė, bet Kendalė galėjo tvirtai pareikšti, – o stebukle! – kad jis ničnieko neprisimena. *Ničnieko!*

Tai buvo netikėta, bet labai dosni likimo dovana. Net per didelė, nesuvokiama, per sudėtinga, kad nepasiruošus būtų galima ją išnaudoti. Bet viena Kendalė žinojo tikrai: ji būtų paskutinė kvailė, jei pražiopsotų tokią progą.

Todėl ramių ramiausiai tarė:

– Jis – mano vyras.

Pirmas skyrius

– Visagalio Dievo ir Pietų Karolinos valstijos suteikta man galia skelbiu jus vyru ir žmona. Metju, galite pabučiuoti nuotaką.

Kai Metas Bernvudas apglėbė Kendalę Diton, svečiai pradėjo ploti. Bučiniui užtrukus pratrūko juokas. Metas nenoriai atsiplėšė nuo jos lūpų.

– Deja, teks palaukti, – sušnibždėjo Kendalė.

Metas pažvelgė į ją ilgesingu žvilgsniu, bet, būdamas geras žmogus, atsisuko į kelis šimtus svečių, kurie dėl šio renginio pasipuošė geriausiais išeiginiais drabužiais.

– Ponios ir ponai, – progiesmiu prakalbo pastorius, – leiskite jums pirmą kartą pristatyti poną ir ponią Bernvudus.

Susikibę už rankų Kendalė su Metu atsigręžė į besišypsančius svečius. Pirmoje eilėje vienas sėdėjo Meto tėvas. Atsistojęs jis apglėbė Kendalę.

– Sveika atvykusi į mūsų šeimą, – pasveikino jis. – Dievas mums tave atsiuntė. Mums reikėjo moters. Jeigu Loreleinė būtų gyva, mylėtų tave, kaip aš myliu.

Kendalė pabučiavo Gibui Bernvudui į rausvą skruostą.

– Ačiū, Gibai. Jūs labai malonus.

Loreleinė Bernvud mirė, kai Metas buvo dar paauglys, bet juodu su Gibu apie jos mirtį kalbėdavo kaip apie neseną įvykį. Gibas buvo įspūdingas našlys: aukštas, stuomeningas, žilais

ežiuku kirptais plaukais. Daugybė našlių ir išsiskyrusių moterų medžiojo tokį jaunikį, bet jų jausmai liko be atsako. Jis dažnai kartodavo mylėjęs tik kartą. Todėl kitos neieškojo.

Metas viena ranka apglėbė plačius tėvo pečius, kita – Kendalę.

– Mums vienam kito reikia. Dabar mūsų šeimoje nieko netrūksta.

– Trūksta tik vieno – kad mano senelė būtų čia, – liūdnai pratarė Kendalė.

Metas užjaučiamai nusišypsojo.

– Ir aš norėjau, kad ji pajėgtų atkeliauti iš Tenesio.

– Jai būtų buvę per sunku. Bet ji čia dalyvauja mintimis.

– Na, nepradėkime ašaroti, – nutraukė juos Gibas. – Žmonės čia susirinko pavalgyti, išgerti ir pasilinksminti. Ši diena jūsų. Džiaukitės ja.

Gibas neskaičiavo pinigų, kad jų vestuvės būtų nepamirštamos ir aptarinėjamos dar ilgus metus. Kendalę jo išlaidumas pribloškė. Sutikusi tekėti už Meto, ji pasiūlė susituokti šeimos rate, na, gal pastoriaus darbo kabinete.

Gibas apie tai nenorėjo nė girdėti.

Nesilaikydamas tradicijos, kad už vestuves moka nuotakos šeima, jis primygtinai reikalavo leidimo prisiimti šią naštą. Kendalė nesutiko, bet Gibas nuginklavo ją savo žavesiu ir atrėmė visus argumentus.

– Tik neįsižeisk, – patarė Metas, kai ji išreiškė nerimą dėl didingų Gibo planų. – Tėtis nori surengti pobūvį, kokio Prosperas dar nėra matęs. Nei tu, nei tavo senelė to neišgalėtumėt, o jis su malonumu apmokės sąskaitas. Esu vienintelis jo vaikas. Šios vestuvės jo gyvenime pirmos ir paskutinės. Todėl duokim jam valią ir leiskim vadovauti.

Netrukus jaudulys apėmė ir Kendalę. Ji išsirinko suknelę, bet visus kitus reikalus tvarkė Gibas, nors taktiškai pasitardavo su ja prieš galutinai priimdamas svarbiausius sprendimus.

Didžiulis dėmesys smulkmenoms atsipirko, nes šiandien jo namai ir pievelė atrodė įspūdingai. Ji su Metu vienbalsiai

aiktelėjo po pinučių arka, išpuošta gardenijomis, baltomis lelijomis ir baltomis rožėmis. Didžiulės palapinės viduje stovėjo modernus švediškas stalas, nukrautas salotomis, mišrainėmis ir visų skonius tenkinančiais užkandžiais.

Vestuvinis tortas atrodė kaip kvapą gniaužianti kelių aukštų skulptūra. Kreminį glajų puošė šviežių rožių pumpurų žiedlapiai. Buvo ir šokoladinis jaunikio tortas su kone teniso kamuoliuko dydžio braškėmis, apšlakstytomis karamele. Kibirėliuose su ledais šalo šampanas. Regis, svečiai buvo nusiteikę išgerti jį iki paskutinio lašo.

Nors ir prabangus, pobūvis buvo tikra šeimos šventė. Medžių pavėsyje žaidė vaikai. Kai jaunikis su nuotaka leidosi šokti vestuvinio valso, kitos poros taip pat ėmė suktis, galiausiai įsitraukė visi.

Vestuvės buvo pasakiškos. Dalyvavo net pabaisa.

Kendalė, nė nenujausdama, kokia grėsmė jos tyko, jautėsi kaip devintame danguje. Prisiglaudęs Metas suko ją šokių aikštelėje. Smokingas jam, aukštam ir lieknam, labai tiko. Metas buvo nepaprastai išvaizdus. Taisyklingi bruožai, lygūs plaukai, aristokratiška plėšikų barono laikysena.

– Atrodai elegantiškas ir šaltas. Kaip Getsbis, – kartą paerzino jį Kendalė.

Ji būtų šokusi su juo ištisas valandas, bet svečiai irgi norėjo pašokti su nuotaka. Tarp jų buvo ir teisėjas H. V. Fargas. Ji tik sunkiai atsiduso, kai Metas perleido ją teisėjui, kuris šokių aikštelėje rodė ne ką daugiau grakštumo negu teismo salėje.

– Aš dėl jūsų abejojau, – pareiškė teisėjas Fargas suktelėjęs Kendalę taip, kad jai vos neišniro kaklas. – Išgirdęs, kad į šios apygardos valstybinio gynėjo vietą samdoma moteris, didžiai nuogąstavau, ar susidorosit su šiuo darbu.

– Šit kaip, – šaltai mestelėjo Kendalė.

Fargas ne tik siaubingas šokėjas, apgailėtinas teisėjas, bet ir užkietėjęs moterų niekintojas, pamanė Kendalė. Iki šiol jis nė piršto nepajudino, kad nuslėptų savo nuogąstavimus.

– Kodėl jūs toks susirūpinęs, teisėjau? – paklausė ji stengdamasi mandagiai šypsotis.

– Prosperas – konservatyvi apygarda ir miestas, – atvirai pripažino teisėjas. – Ir labai tuo didžiuojasi. Šių apylinkių žmonės jau kelias kartas verčiasi tuo pačiu. Mes lėtapėdžiai ir nemėgstam, jei kas jėga verčia mus keistis. Esame nepratę prie moterų teisininkių.

– Jūs manote, kad moterys turėtų sėdėti namie ir virti valgį, tvarkytis ir prižiūrėti vaikus, ar ne? Jos neturėtų siekti karjeros?

Jis tik numykė.

– Aš taip nesakau.

– Na, žinoma, nesakot.

Toks atviras prisipažinimas jam kainuotų balsų. Prieš kalbėdamas viešumoje teisėjas viską gerai pasverdavo. H. V. Fargas buvo patyręs politikas. Jeigu dar būtų ir geras teisėjas.

– Aš tik sakau, kad Prosperas – švarus miestelis. Jo nekamuoja bėdos, kurių turi kiti miestai. Mes nugnybiame netinkamo elgesio pumpurus. Mes – turiu galvoje save ir kitus visuomenės veikėjus – ketiname išlaikyti aukštus standartus.

– Jūsų nuomone, teisėjau, aš esu to netinkamo elgesio pavyzdys?

– Ne, visai ne.

– Mano darbas – suteikti teisinę gynybą tiems, kurie negali pasisamdyti advokato. Konstitucija tą garantuoja visiems Jungtinių Valstijų piliečiams.

– Žinau, ką garantuoja Konstitucija, – irzliai atšovė Fargas.

Kendalė šypsena užglaistė savo kandžią pastabą.

– Kartais privalau pati sau tai priminti. Darbe neretai turiu reikalų su visuomenės padugnėmis. Bet kol yra nusikaltėlių, reikalingi žmonės jiems ginti teisme. Kad ir koks atgrasus būna klientas, iš visų jėgų stengiuosi jį apginti.

– Niekam nekyla abejonių dėl jūsų jėgų. Nors ir dalyvavote toje bjaurioje byloje Tenesyje... – Nutilęs jis pataikaujamai nusišypsojo. – Bet kam apie tai šiandien kalbėti?

Iš tiesų – kam? Teisėjas tyčia priminė jai praeities sunkumus. Kendalė piktinosi, kad jis laiko ją kvaiša, patikėjusia, jog iš tiesų būta apmaudžios klaidos.

– Jūs gerai dirbate, gerai, – meilikavo jis. – Turiu prisipažinti, kad man teko pratintis teisės klausimais ginčytis su moterimi. – Teisėjo juokas nuskambėjo kaip šuns lojimas. – Žinote, kol jūs atėjote į pokalbį, manėme samdą vyrą.

– Mano vardas gali suklaidinti.

Prospero apygardos advokatų tarybos direktorių valdyba nusprendė įkurti valstybinių gynėjų biurą, kad jiems patiems rečiau tektų ginti neturtėlius. Nors ši pareiga tekdavo rotacijos principu, bylos atimdavo nemažai laiko ir lėšų.

Valdyba nustėro, kai pamatė ne kostiumuotą vyrą, o suknele pasipuošusią, batelius trijų colių aukščio kulniukais avinčią Kendalę. Jos gyvenimo aprašymas buvo toks įspūdingas, kad valdyba nedelsdama atsakė į jos laišką ir buvo besutinkanti priimti jos net nemačiusi. Pokalbis turėjo būti paprastas formalumas.

Kendalės laukė sunkus išbandymas. Iš anksto žinodama, kad teks susidurti su kietakakčiais vyrukais iš Pietų, ji rūpestingai pasirengė. Kalbai parinko tokius žodžius, kad neįžeisdama įveiktų išankstines jų nuostatas ir išsklaidytų abejones.

Kendalė to darbo labai troško. Jautėsi turinti reikalingą kvalifikaciją, nuo to priklausė jos ateitis, todėl stengėsi iš visų jėgų.

Turbūt ji gerai padirbėjo, nes valdyba darbą pasiūlė. Viena dėmė Kendalės biografijoje, kaip ir jos lytis, sprendimui beveik neturėjo įtakos. O gal jie tikėjosi, kad būdama moteris ji pasirodys ištižėlė. Ji padarė klaidą? Bet tai atleistina – juk ji pagaliau viso labo moteris.

Kendalei nerūpėjo, ką jie manė ar kaip priėmė tokį sprendimą. Per aštuonis mėnesius Prospere ji parodė ką galinti. Sunkiai dirbo, kad nusipelnytų kolegų ir plačiosios visuomenės pagarbą. Skeptikams teko prikąsti liežuvius.

Nuomonę pakeitė net vietinio laikraščio leidėjas, kuris, paskelbus apie jos paskyrimą į šią vietą, redaktoriaus skiltyje uždavė klausimą – ar moteris susidoros su tokiu sudėtingu darbu?

Tas leidėjas dabar prasistūmė prie jos, iš už nugaros apkabino per liemenį ir pabučiavo į sprandą.

– Teisėjau, jūs jau užtektinai laikote monopolizavęs gražiausią šio pobūvio merginą.

Fargas sukikeno.

– Kalbi kaip jaunavedys.

– Ačiū, kad išgelbėjai, – atsidususi padėkojo Kendalė Metui, šokio sūkury skraidinama tolyn. Priglaudusi skruostą prie smokingo atlapo užsimerkė. – Gaila, kad negaliu rėžti tiesos tam raudonsprandžiui su teisėjo mantija. Bet nesu įpareigota šokti su juo per savo vestuves.

– Būk maloni, – subarė Metas.

– Ir buvau. Tiesą sakant, buvau tokia žavi, kad net pačią supykino.

– Kartais teisėjas kaip rakštis geroje vietoje, bet jis – senas tėvo bičiulis.

Metas buvo teisus. Be to, Kendalė nesuteiks progos teisėjui Fargui sugadinti jos vestuvių. Pakėlusi galvą nusišypsojo Metui.

– Myliu tave. Kada paskutinį kartą tai sakiau?

– Prieš šimtmečius. Mažiausiai prieš dešimt minučių.

Jie meiliai glaustėsi, bet staiga nugriaudėjo balsas:

– Ei, mažute, čia tai bent puota!

Atsisukusi Kendalė pamatė su vietiniu vaistininku susikabinusią savo pirmąją pamergę – pora šoko tustepą. Tylus ir savimi nepasitikintis vyras atrodė suglumęs, kad atsidūrė tokios linksmos ir gausiai apdovanotos moters glėbyje.

– Sveika, Rike Sju, – tarė Kendalė. – Smagiai leidi laiką?

– Negi nematyti?

Aukšta Rikės Sju šukuosena lingavo į muzikos taktą. Ji vilkėjo šviesiai melsvą suknelę gilia iškirpte, veidas blizgėjo nuo prakaito. Kendalė ilgai suko galvą, kaip rasti suknelę, tinkančią jos draugei. Rikės Sju oda buvo blyški, nusėta rausvais šlakais, plaukai – morkų sulčių spalvos, bet ji, nepaisydama savo ryškių bruožų, mėgo įmantriai rengtis. Vien šukuosena buvo inžinerijos stebuklas.

Rikė Sju nuolatos šypsojosi rodydama plačią prodantę. Putlios lūpos blizgėjo išdažytos gaisrinės mašinos spalvos lūpdažiu – rinkdamasi lūpdažį ji nepagalvojo apie savo plaukų spalvą.

Pirmoji pamergė sutrimitavo:

– Sakei, tavo vyras tikras gražuolis, bet nutylėjai, kad jis labai turtingas.

Kendalė pajuto, kaip Metas nepatenkintas įsitempė. Rikė Sju nenorėjo jo įžeisti. Tiesą sakant, manė sakanti jam komplimentą. Bet Prospere inteligentiškoje draugijoje apie turtus nekalbama. Bent jau garsiai.

Kai Rikė Sju su suglumusiu vaistininku nutolo taip, kad nebegalėjo girdėti, Kendalė tarė:

– Metai, būtų mandagu tau pakviesti ją šokti.

Jis susiraukė.

– Ji mane pažemino.

– Metai, būk geras.

– Atsiprašau.

– Ar tikrai atsiprašai? Per generalinę vestuvių repeticiją aiškiai parodei, kad Rikė Sju tau iš karto nepatiko. Tikiuosi, ji to nepastebėjo, bet aš gerai mačiau.

– Ji visai ne tokia, kaip nupasakojai.

– Sakiau, kad ji mano geriausia draugė. Šito turėtų pakakti.

Dėl silpnos sveikatos senelė negalėjo dalyvauti vestuvėse, tad Rikė Sju buvo vienintelė Kendalės viešnia. Jau vien dėl

to Kendalė vylėsi, kad Metas pasistengs būti jai draugiškas ir dėmesingas. Bet nuo padaužiškų Rikės Sju pareiškimų juodu su Gibu tik gūžėsi. Juos glumino nevaldomas, nešvankus juokas, sklindantis iš jos įspūdingos krūtinės.

– Pripažįstu, kad Rikė Sju nėra gražiai išauklėta pietietė panelė.

Metas tik nusišaipė.

– Ji vulgari, Kendale. Prasčiokė. Tikėjausi, bus panaši į tave. Moteriška, švelni ir graži.

– Ji taurios sielos.

Rikė Sju dirbo advokatų kontoros „Bristol & Mathers" priimamojo sekretore – ten Kendalė anksčiau dirbo jaunesniąja partnere. Kai jos susipažino, ir Kendalė palaikė Rikę Sju įžūlia raudonplauke.

Palengva Kendalė geriau pažino ir pamilo tą jautrią moterį, besislepiančią po akį rėžiančia išore. Rikė Sju buvo paprasta, praktiška, tolerantiška ir patikima. Ypač patikima.

– Esu tikras, kad ji turi puikių bruožų, – nenoriai nusileido Metas. – Na, gal ji tokia agresyvi dėl to, kad stora.

Kendalė susiraukė išgirdusi žodį „stora", nes buvo ir tinkamesnių būdvardžių. Verčiau jis susilaikytų ir nevartotų menkinančių žodžių.

– Jei duotum jai bent pusę šanso...

Jis prispaudė pirštą Kendalei prie lūpų.

– Ar mes ginčysimės dėl tokių niekų per savo vestuvių puotą visų svečių akivaizdoje?

Kendalė būtų galėjusi atkirsti, kad nemandagus elgesys su jos drauge – visai ne niekai, bet pastaba dėl ginčams netinkamo laiko buvo teisinga. Be to, ir jai ne itin patiko keli Meto draugai.

– Gerai, paliaubos, – nusileido ji. – Bet jeigu jau pradėčiau ginčą, tai kalbėčiau apie visas moteris, kurios smaigstė mane piktais žvilgsniais. Jei žvilgsniu būtų galima nužudyti, jau tuziną kartų būčiau kritusi negyva.

– Kas? Kur?

Jis ėmė sukioti galvą tarsi ieškodamas nusiminusių moteriškių.

– Nė už ką, – suniurnėjo Kendalė ir tvirtai čiupo jam už atlapų. – Klausiu tiesiog smalsaudama – kiek širdžių sudaužei mane vesdamas?

– Kas ten suskaičiuos.

– Aš nejuokauju, Metai.

– Nejuokauji? – Jis surimtėjo. – Jei kalbame rimtai, buvau vienas iš kelių viengungių tarp Prospero paauglių ir senių. Štai kodėl minioje matyti keli nusiminę veidai. Šiose vietovėse didesnė tikimybė, kad brandžias vienišas moteris nutrenks žaibas, nei kad jos ištekės.

Lengvabūdiškos Meto kalbos pasiekė tikslą – Kendalė pratrūko kvatoti.

– Na, šiaip ar taip, esu laiminga, kad nevedei, kol aš čia nepasirodžiau.

Jis liovėsi šokęs, priglaudęs ją atlošė galvą ir įsisiurbė į lūpas.

– Ir aš.

Su vestuvine suknele ir nuometu buvo sunku likti nepastebėtai, bet vis dėlto po kokio pusvalandžio Kendalė paslapčia įsmuko į namus.

Jai nepatiko Gibo namas, ypač milžiniška svetainė: sienos buvo apkaltos tamsia mediena, kuri tiko kaip fonas Gibo medžioklės ir žvejybos trofėjams demonstruoti.

Kendalei abi ant graikinio riešutmedžio plokštės prikaltos žuvys atrodė apgailėtinos. Elnio, briedžio, lokio ir kitų laimikių iškamšos kėlė užuojautą ir pasibjaurėjimą. Eidama per svetainę Kendalė atsargiai žvilgtelėjo į piktą, visiems laikams sustingusią raukšlėtojo banginio galvą apnuogintomis iltimis.

Medžioklė ir žvejyba nešė Gibui pelną. Jo sporto reikmenų parduotuvė buvo pagrindinėje Prospero gatvėje. Mėlynojo Kalnagūbrio regione Pietų Karolinos šiaurės vakaruose jo verslas klestėjo. Pagrindiniai klientai buvo ištikimi. Jie sukardavo ilgiausią kelią, kad išleistų pinigų pas Gibą.

Jis buvo savo amato žinovas. Naujokai medžiotojai ir žvejai vertino jo nuomonę ir banko kortelėmis mokėdavo už visokius prietaisus, teleskopus ar masalus – visas jo įsiūlytas prekes, kurios galėjo atnešti sėkmę medžiojant ar žvejojant. Dažnai jie grįždavo su laimikiais – atitempdavo skerdenų tiesiai į parduotuvę, kad visi galėtų pasigrožėti jų meistriškumu valdant šautuvą, spąstus, meškerę ar spiningą su rite.

Gibas negailėdavo pagyrų ir padėkos už patarimus nelaukdavo. Juo buvo žavimasi ir kaip medžiotoju ar žveju, ir kaip žmogumi. Negalintieji pasigirti esą jo draugai labai troško jais tapti.

Priėjusi prie nedidelio vonios kambario, kuris Gibo name atstojo moterų tualetą, Kendalė rado duris užrakintas. Švelniai pabeldė.

– Tuojau išeisiu.

– Rike Sju?

– Čia tu, mažule?

Rikė Sju atidarė. Ji drėgnu rankšluosčiu šluostėsi tarpkrūtį.

– Prakaituoju kaip kiaulė. Eikš vidun.

Suėmusi suknelės šleifą ir nuometą, Kendalė įsispraudė į mažytį vonios kambarį ir uždarė duris. Nors čia buvo ankšta, ji džiaugėsi galėdama pabūti su drauge dviese.

– Ar tavo kambarys motelyje geras?

Prospere moteliai buvo prasti. Kendalė Rikei Sju rezervavo patį geriausią kambarį, bet jis turėjo mažai patogumų.

– Teko miegoti ir blogesnėse vietose, – mirktelėjusi Kendalei veidrodyje atsakė Rikė Sju. – Jeigu jau apie tai prakalbome, ar tas tavo gražuolis eržilas toks geras, kaip atrodo?

– Niekada nesidalinu intymiomis smulkmenomis, – droviai šypsodamasi atkirto Kendalė.

– Tada pati save apvagi, nes pasakojimas – pusė malonumo.

„Bristol & Mathers“ advokatų kontoroje Rikė Sju jaunesniuosius partnerius ir klerkus žavėdavo pasakojimais apie seksualinius žygius. Kas rytą šalia kavos aparato ji prie nenutrūkstamo savo gyvenimo serialo pridurdavo dar vieną seriją. Kai kuriais jos pasakojimais būdavo sunku patikėti, bet Rikė Sju nemeluodavo.

– Man neramu dėl tavęs, Rike Sju. Juk turėti daug partnerių pavojinga.

– Aš atsargi. Visada buvau atsargi.

– Tikiu, bet...

– Klausyk, mažule, tik nepamokslauk. Tai, ką turiu, išnaudoju kaip įmanydama geriau. Jei atrodai kaip aš, turi iš vyrų imti viską. Nepažįstu nė vieno, kuris varvintų seilę dėl tokios figūros. – Ji skėstelėjo rankomis. – Todėl, kad kaskart nelikčiau sudaužyta širdimi, kad netapčiau mergina, kurios niekas nekviečia šokti, ir nebaigčiau dienų kaip kandi senmergė, prieš daugybę metų nusprendžiau būti *paslaugi*. Duodu, ko jie nori, ir tapau tikru šios srities talentu. Kai šviesa užgesinama ir kūnai apnuoginami, vyrams nerūpi, ar atrodai kaip pasakų princesė, ar kaip pabaisa, svarbu jiems pasiūlyti tamprią, šiltą vietelę. Tamsoje visi jaučiasi gerai, mažule.

– Tai apgailėtinas ir nedoras požiūris.

– Jis man tinka.

– Bet kaip gali žinoti, gal tas vienintelis kaip tik šiomis dienomis pasirodys tavo gyvenime?

Rikės Sju juokas nuskambėjo kaip rūko sirena.

– Laimėti loterijoje turiu daugiau šansų. – Paskui draugės šypsena užgeso ir ji surimtėjo. – Suprask mane teisingai. Nė nemirktelėjusi keisčiausi su tavim vietomis. Norėčiau turėti vyrą, būrelį triukšmingų vaikų. Bet vargu ar šiai svajonei lemta išsipildyti, tad nenoriu atsisakyti malonumo. Imu

meilę, kur tik galiu jos gauti. Žinau, kad man už nugaros žmonės kalba: „Kaip ji leidžia vyrams taip savimi naudotis?“ Bet iš tiesų aš jais naudojuosi. Deja... – Rikė Sju nužvelgė Kendalę geraširdiško pavydo kupinu žvilgsniu, – ne visoms moterims vienodai atseikėta. Atrodau kaip rausvai rudai nudažytas jūrų vėplys, o tu... tu atrodai kaip tu.

– Nenuvertink savęs. Be to, tikėjausi, tau svarbu mano protas, – paerzino ją Kendalė.

– Na, tikrai esi sumani. Tokia sumani, kad mane baisiai išgąsdinai. Dar nesu sutikusi tokio valingo žmogaus, nors esu susidūrusi su tikrais kietuoliais.

Pasišaipiusi Rikė Sju rimtai pažvelgė į Kendalę.

– Džiaugiuosi, mažule, kad čia tau viskas sėkmingai susiklostė. Tu velnioniškai rizikavai. Vis dar rizikuoji.

– Tam tikru atžvilgiu taip, – prisipažino Kendalė. – Bet esu rami. Jau daug vandens nutekėjo. Jeigu jau būtų trenkę, tai anksčiau.

– Nežinau, – suabejojo Rikė Sju. – Esi tikra patrakėlė, jei taip darai. Jeigu viskas vyktų iš pradžių, vis tiek patarčiau to nedaryti. Ar Metas žino?

Kendalė tik papurtė galvą.

– Ar nederėtų jam papasakoti?

– Kam?

– Galų gale jis tavo vyras!

– Taigi. Argi tai turėtų pakeisti jo jausmus man?

Rikė Sju akimirką svarstė.

– O ką mano tavo senelė?

– Tą patį, ką ir tu, – nenoriai prisipažino Kendalė. – Ji vertė mane jam pasakyti.

Elvė Hankok buvo vienintelis jos šeimos narys. Ją Kendalė prisiminė nuo penkerių, kai tapo našlaite. Kendalę auklėjo tvirta, bet mylinti ranka. Pačiais svarbiausiais klausimais Kendalė su senele sutarė. Pasitikėjo senelės moteriška nuojauta ir metams bėgant įgyta išmintimi.

Bet dėl visiško atvirumo su Metu jos laikėsi skirtingos nuomonės. Kendalė buvo įsitikinusi, kad jos pasirinktas kelias geriausias. Todėl tyliai pratarė:

– Rike Sju, judvi su senele turite šiuo klausimu manimi pasitikėti.

– Gerai, mažule. Bet jeigu iš tavo spintos iššoks skeletas ir įkąs į užpakalį, nesakyk, kad neperspėjau.

Juokdamasi iš tokios šnekos Kendalė pasilenkusi apkabino draugę.

– Pasiilgsiu tavęs. Pažadėk, kad dažnai lankysiesi.

Rikė Sju rūpestingai sulankstė rankšluostį.

– Kažin ar ši mintis gera.

Kendalės šypsena pradingo.

– Kodėl?

– Nes tavo vyras ir uošvis aiškiai parodė savo nuomonę apie mane. Ne, neatsiprašinėk, – paskubomis išbėrė Rikė Sju pamačiusi, kad Kendalė nori prieštarauti. – Man nė velnio nerūpi, ką jie apie mane mano. Juodu man itin primena savo teisumu neabejojančius mano tėvus, tad dėl jų nuomonės galvos nesuksiu. Ak, velniava. Nenorėjau nieko įžeisti, tiesiog... – Jos ryškiai išdažytos akys meldė Kendalės supratimo. – Nenoriu niekam pridaryti bėdų.

Kendalė kuo puikiausiai suprato, ką draugė mėgina pasakyti, ir dėl to jos meilė Rikei Sju tik dar sustiprėjo.

– Rike Sju, jųdviejų su senele ilgiuosi daug labiau, nei tikėjausi. Tenesis atrodo už jūrų marių. Man reikia draugės.

– Susirask.

– Stengiuosi, bet nesėkmingai. Moterys čia mandagios, bet uždaros. Gal jos taip elgiasi dėl to, kad įsiveržusi į šį miestelį nugvelbiau iš jų Metą. O gal mano darbas jas atstumia. Jų gyvenimai, regis, nukreipti kita linkme. Šiaip ar taip, tavęs, kaip geriausios draugės, man niekas nepakeis. Būk gera, nenurašyk manęs.

– Dievas mato, nenurašau tavęs. Ir pati ne taip daug draugų turiu. Bet būkime praktiškos. – Ji spustelėjo Kendalei pe-

čius. – Be manęs, su Šeridanu tave sieja tik senelė. Kendale, kai ji mirs, visiems laikams atsuk tam miesteliui nugarą. Nutrauk su juo visus ryšius, taip pat ir su manimi. Nebandyk savo laimės.

Kendalė tik linktelėjo susimąsčiusi – suprato, koks vertingas draugės patarimas.

– Senelė jau ilgai netrauks. Norėjau, kad kraustytųsi pas mane, bet ji atsisakė palikti namus. Dėl šio išsiskyrimo man plyšta širdis. Juk žinai, kokia ji man svarbi.

– Ir tu jai. Senelė myli tave. Ir visąlaik troško tau geriausio. Jei tu laiminga, ir ji mirs rami. Tai geriausia, ko gali jai palinkėti.

Kendalė žinojo, kad Rikė Sju teisi. Ašaros užspaudė jai gerklę.

– Pasirūpink ja dėl manęs, Rike Sju.

– Skambinu jai kas dieną, užeinu du kartus per savaitę, kaip tau ir žadėjau. – Paėmusi Kendalei už rankos draugė raminamai spustelėjo. – O dabar norėčiau grįžti į pobūvį – prie to nuostabaus šampano ir maisto. Gal pavyks dar kartelį sušokti su tuo vaistininku. Juk jis visai mielas, kaip manai?

– Jis vedęs.

– Na ir kas? Vedusieji paprastai būna itin ištroškę švelnios Rikės Sju meilės.

Ji patapšnojo sau per dideles krūtis.

– Kaip tau ne gėda!

– Atsiprašau, bet mano žodyne tokio žodžio nėra. – Draugė kikendama nustūmė Kendalę į šoną ir atidarė duris. – Einu iš čia. Kad ir kaip norėčiau pažiūrėti.

– Į ką pažiūrėti?

– Kaip su vestuvine suknia nuleidi skysčius.

Antras skyrius

– Dar ko nors, panele?

Kendalės mintis apie vestuves nutraukė pardavėjo klausimas. Nors prisiminė net menkiausias tos dienos detales, jautėsi nuo to įvykio visiškai nutolusi, tarsi viskas būtų nutikę kam nors kitam ar kitame gyvenime.

– Viskas, ačiū, – atsakė ji pardavėjui.

Nors oras buvo atšiaurus, „Wal-Mart" prekybos centre knibždėjo pirkėjų. Tarp lentynų stovėjo daugybė prekių vežimėlių, prikrautų visko – pradedant riedučiais ir baigiant kočėlais.

– Šimtas keturiasdešimt du ir septyniasdešimt septyni. Grynaisiais, čekiu ar kortele?

– Grynaisiais.

Jaunas vyras nekreipė į ją jokio dėmesio. Ji buvo viena iš kelių šimtų pirkėjų, kuriuos jis tą dieną aptarnavo. Vėliau paklaustas, jis Kendalės neprisimintų, negalėtų apibūdinti. Ji to ir siekė.

Kai praėjusį vakarą Stivensvilio bendruomenės ligoninėje Kendalė galiausiai atsigulė, buvo tokia pavargusi, kokia neprisiminė gyvenime buvusi. Po avarijos visą kūną maudė, tvinkčiojo. Artėjant nakčiai vis labiau skaudėjo nubrozdinimai ir mėlynės, atsiradę jai ropščiantis iš siauro tarpeklio.

Ji desperatiškai troško užsimiršti, bet visą naktį nesudėjo akių.

Kas jūs? Kas aš?

Jis mano vyras.

Ausyse vis skambėjo šie žodžiai. Peršinčiomis akimis ji spoksojo į lubas, išklijuotas garsą slopinančiomis plytelėmis, ir mintyse vis kartojo tuos žodžius svarstydama, ar ištardama juos lėmė sau sėkmę, ar padarė kvailystę. Net ir norėdama dabar jų atsiimti negalėjo.

Jo amnezija laikina. Kol jis užspęstas užmarštyje, Kendalė turi spėti padaryti didumą darbo. Ji vylėsi, kad melu laimės laiko ir jai pavyks su Kevinu išsigelbėti. Juk Kevino gelbėjimas – pats svarbiausias visų jos veiksmų tikslas. Verta išnaudoti bet kokią progą, net ir labai rizikingą, kad tik apsaugotų kūdikį.

Išgirdęs apie amneziją, jis sukėlė tikrą sumaištį. Kad grįžtų atmintis, reikia poilsio ir ramybės, aiškino jam gydytojas. Tai išgyventi nebus sunku, nes ir koja turi sugyti, tad kodėl nepasidžiaugus netikėtomis priverstinėmis atostogomis? Kuo stipriau jis stengsis prisiminti, tuo sunkiau jam seksis. Mygiamas protas gali užsispirti. Jis buvo nuolatos prašomas atsipalaiduoti.

Bet jis neatsipalaidavo nė tada, kai gydytojo patariama Kendalė į palatą atnešė Keviną. Pamatęs kūdikį jis tik dar labiau susijaudino ir nenurimo tol, kol seselė berniuką išnešė.

Gerokai labiau prislėgtas gydytojas vis mėgino Kendalę raminti.

– Siūlyčiau jam leisti per naktį ramiai pailsėti. Amnezija gana keblus dalykas. Gal rytojaus rytą atsibudęs jis jau viską prisimins.

Vos tik prašvitus Kendalė apsirengė uniformą, kurią jai paskolino viena iš seselių, ir susirūpinusi nusliūkino į jo palatą. Atmintis per naktį negrįžo.

Kai Kendalė įžengė vidun, jis drovėdamasis užsitraukė paklodę iki liemens. Seselė buvo ką tik baigusi prausti jį lovoje – buvo akivaizdu, kad po šios procedūros jis jautėsi ne-

patogiai. Susirinkusi daiktus seselė pasišalino ir paliko juos vienudu.

Kendalė nerangiai mostelėjo.

– Nupraustas tikriausiai jautiesi geriau.

– Šiek tiek. Bet nekenčiu tos procedūros.

– Apskritai vyrai siaubingi ligoniai. – Neryžtingai šyptelėjusi ji prisiartino. – Ar galiu kuo padėti, kad būtų geriau?

– Ne, man viskas gerai. O kaip tu laikaisi? Kaip kūdikis?

– Per stebuklą mudu su Kevinu visai nenukentėjome.

Jis linktelėjo.

– Gerai.

Kendalė matė, kad net toks pokalbis jį labai vargina.

– Turiu sutvarkyti kelis reikalus, bet jei ko reikia, nedvejodamas kviesk seseles. Atrodo, jos puikios specialistės.

Jis vėl linktelėjo – šįkart be žodžių.

Kendalė jau buvo beišeinanti, bet paskui tarsi apsigalvojo, grįžo ir pasilenkusi pabučiavo jam į kaktą. Akys akimirksniu atsimerkė. Išvydusi žvilgsnį Kendalė tik sušnibždėjo:

– Gerai pailsėk. Vėliau pas tave užsuksiu.

Ir išskubėjo iš palatos. Priėjusi prie seselės tarė:

– Turiu reikalų. Ar čia galima užsakyti taksi?

Seselė juokdamasi padavė jai raktų ryšulėlį.

– Šiame miestelyje taksi pamirškite, brangioji. Naudokitės mano automobiliu iki pamainos pabaigos – trečios popiet. Paimkit ir mano lietpaltį.

– Labai jums dėkoju. – Kendalė tikrai buvo dėkinga už tokį netikėtą dosnumą. – Kevinui reikia būtiniausių dalykų, o ir aš nešioju seselės uniformą. Man labai reikia apsipirkti.

Seselė paaiškino jai, kaip rasti prekybos centrą „Wal-Mart“, o paskui neryžtingai pridūrė:

– Atleiskite, brangioji, kad kišuosi. Juk visi jūsų daiktai ir dokumentai nuskendo su automobiliu, tad kaip ketinate mokėti?

– Laimė, užsegamoje švarko kišenėje turėjau šiek tiek grynųjų, – paaiškino Kendalė seselei, kuri būtų patyrusi šoką

sužinojusi, kiek grynųjų ligonė iš tiesų turi. Tai buvo ne smulkioms išlaidoms skirta pinigų suma. Kendalė nuolatos taupė, tikėdamasi tokios katastrofos kaip ši. Juodu su Kevinu iš turimų santaupų galėtų dar ilgai pragyventi.

– Nors sudrėkę, bet mokėti tinkami. Galiu nupirkti kelis daiktus mudviem su Kevinu ir susirasti kokią vietą apsistoti.

– Šiame miesteliūkštyje tėra vienintelis nušiuręs motelis. Nešvaistykite tokiam pinigų. Kol reikės, galėsite likti ligoninėje.

– Jūs labai maloni.

– Na, ką jūs. Be to, kai jūsų vyrui grįš atmintis, norėsite būti šalia jo – dieną ar naktį. – Ji užjaučiamai paglostė Kendalei ranką. – Jums vienai sunku visa tai išgyventi. Ar tikrai neturite ko paprašyti pagalbos? Jokių artimųjų?

– Ne. Mudu neturime artimųjų. Beje, norėčiau padėkoti ir jums, ir visam personalui, kad neužsiminėte vyrui apie nelaimę. Jis ir taip sutrikęs ir nusiminęs. Nematau prasmės reikalus dar bloginti.

Ir šerifo padėjėjas pritarė jos nuomonei, kad šiuo metu nėra prasmės amnezijos apimtam ligoniui to pasakoti. Šįryt pasirodęs pareigūnas pranešė Kendalei naujienas apie automobilį. Buvo pasiųsti narai, papasakojo jis, bet nuolaužų aptikti nepavyko. Matyt, srovė bus nunešusi jas toli nuo avarijos vietos.

Purtydamas galvą jis tepasakė – sunku spėti, kur ir kada atsiras mašina.

– Bingamo upelis teka per tikrus tyrlaukius. Dirva per daug įmirkusi, kad būtų galima ten varyti sunkiąją techniką. Regis, lietus dar ilgai nesiliaus, praeis kelios dienos, kol bus galima saugiai ieškoti.

Kelios dienos.

Jie neturi jokių dokumentų. Nei automobilio nuolaužų, nei viduje likusių daiktų šiuo metu nerasta. Niekas nežino, kur ši trijulė atsidūrė. Vyras prarado atmintį. Kendalė išlošė laiko.

Jei išliks rami ir elgsis protingai, pabėgs turėdama didelį pranašumą. Bet jeigu susimaus, pasekmės bus siaubingos. Bet ar kada nors galimos siaubingos pasekmės atbaidė ją nuo veiksmų? Kai kraustėsi į Prosperą, buvo netekusi vilties. O sprunkant iš ten jos padėtis buvo dar beviltiškesnė.

– Panele.

Kendalė įspėjo save apie pavojų.

– Atsiprašau. Ką sakėte?

– Ar tai viskas?

„Wal-Mart" pardavėjas klausiamai žvelgė į ją. Kendalė visai nenorėjo, kad kas nors atkreiptų dėmesį į apsvaigusią, orientacijos netekusią moterį seselės uniforma.

– A, taip. Ačiū.

Paskubomis sugriebusi pirkinius ji patraukė pro vartelius link durų, prie kurių būriavosi laukan eiti nenorintys pirkėjai.

Kendalė nedvejojo. Palenkusi galvą nėrė į lietų. Nuvairavusi skolintą mašiną iki artimiausios degalinės, nusipirko vietinį laikraštį. Greitai permetusi jį akimis palei pastatą nuėjo prie taksofono ant išorinės sienos.

– Sveiki. Skambinu dėl skelbimo laikraštyje. Ar dar nepardavėte automobilio?

– Taigi fizinės traumos nėra tokios sunkios?

– Sulaužyta dešinio blauzdikaulio diafizė ir žaizda galvoje. Viskas.

Kendalė patykojo gydytojo ligoninės koridoriuje. Jis vilkėjo gatvės drabužiais ir buvo tiek prisikvepinęs, kiek būtų pakakę visam būriui. Buvo akivaizdu, jis labai skuba baigti darbą ir įgyvendinti šeštadienio vakaro planus, bet į Kendalės klausimus reikėjo atsakyti. Kai ji įsmeigė žvilgsnį, reikalaujantį daugiau informacijos, gydytojas tik sunkiai atsiduso.

– Žinoma, visos jo traumos nėra lengvos, bet jokia čia katastrofa. Jei jūsų vyras rūpinsis koja, ji sugis po kokių šešių

savaičių. Šiandien jau statėme jį ant kojų – mėginome vaikščioti su ramentais. Sprinto varžybų tikrai nelaimės, bet judėti galės. Po savaitės ar dešimties dienų sugis siūlės. Galvos oda kurį laiką bus jautri, gal liks randų, bet nieko baisaus. Jo grožis liks nesubjaurotas.

– Jau anksčiau sakėt, – priminė Kendalė, nekreipdama dėmesio į jo vylingą šypseną. – Man didžiausią nerimą kelia amnezija.

– Gana įprastas reiškinys, turint omenyje smūgį į galvą ir smegenų sukrėtimą.

– Juk paprastai neprisimenama kelių minučių iki smegenų sukrėtimo ir vėlesnių įvykių, ar ne tiesa?

– Žodis „paprastai“ medicinoje nevartojamas.

– Na, atmintis iš viso ištrinama gerokai rečiau, ar ne?

– Taip, rečiau.

Popietę Kendalė praleido tyrinėdama įvairiausias amnezijos formas – perskaitė viską, ką tik rado nedidelėje ligoninės bibliotekoje. Perskaityta informacija atitiko gydytojo diagnozę. Bet jai to nepakako. Ji turi įvertinti visas galimybes, kad ir kokios jos neįtikimos.

– O kaip anterogradinė* amnezija?

– Nesišaukit nelaimės.

– Būkite malonus.

Jis sukryžiavo rankas ant krūtinės tarsi sakydamas „gal baikim šias kalbas“. Nesutrikusi dėl jo nekantros Kendalė išdrožė:

– Jei teisingai suprantu, kas yra anterogradinė amnezija, šiuo metu mano vyras gali nepajėgti įsiminti informacijos. Net jeigu prisimins prieš avariją nutikusius įvykius, gali nepajėgti atgaminti įvykių nuo atminties netekimo iki atgavimo. Jis prisimins viską, išskyrus šį laikotarpį – jis liks užblokuotas.

---

* Sutrikimas, kai po įvykusios traumos žmogus negali įsiminti naujos informacijos. *(Čia ir toliau vertėjos pastabos.)*

– Iš esmės tiesa. Bet, kaip sakiau, nereikėtų jaudintis pirma laiko. Nemanau, kad taip nutiks.

– Bet *gali* nutikti.

– Gali. Verčiau žiūrėkime optimistiškai, gerai?

– Ar reikia dar kartą sutrenkti galvą, kad jam grįžtų atmintis?

– Taip būna tik filmuose, – nusišaipė jis. – Padėtis nėra tokia dramatiška. Atmintis gali grįžti pamažu, laikui bėgant. O gal ir vienu kartu.

– Arba gali pradingti amžinai.

– Mažai tikėtina. Nebent būtų priežastis, dėl kurios jūsų vyras norėtų informaciją ištrinti. – Jis suraukė antakius tarsi užduodamas klausimą.

Kendalė nekreipė dėmesio į prastai slepiamą gydytojo smalsumą, nes žinojo, kad pati pakišo jam galimybę leistis į smulkmenas, o jis nesusilaikė nepademonstravęs visų sugebėjimų.

– Matote, pasąmonė galvos traumą gali panaudoti kaip svarią dingstį, kad jis pamirštų tai, ko nenori prisiminti – kažin ką, su kuo jam sunku ar net neįmanoma susidoroti. – Gydytojas nužvelgė Kendalę skvarbiu žvilgsniu. – Ar yra kokia nors priežastis, kodėl jis gali nesąmoningai norėti prisidengti amnezija?

– Ar turite psichologo licenciją, daktare? – Jos balsas išliko apgaulingai saldus, nors akys išdavė tikrąją šio klausimo esmę. Gydytojas pasipiktino. – Todėl man kyla kitas klausimas, – tarė Kendalė jam nespėjus atsikirsti. – Ar neturėtume pasikonsultuoti su specialistu? Gal su neurologu iš didesnės ligoninės?

– Jau konsultavausi.

– Šit kaip?

Ši naujiena Kendalę šiek tiek nustebino.

– Skambinau į Atlantos ligoninę, – prisipažino gydytojas. – Telefonu kalbėjau su neurologu, faksu nusiunčiau jūsų vyro ligos istoriją ir apibūdinau jo būklę bei refleksus. Sakiau, kad tyrimų rezultatai rodo, jog smegenyse kraujavimo nėra. Dar

pridūriau, kad nėra nei paralyžiaus, nei tirpulio galūnėse, nei nerišlios kalbos, nei susiliejusio vaizdo ar protinio neįgalumo požymių – nėra jokių simptomų, kad smegenys rimtai pažeistos. – Pasakojimą jis baigė pasipūtęs: – Neurologas patvirtino, jog gali būti, kad patyręs smūgį į galvą ligonis tarsi perdegino atminties dėžės saugiklį. Jo prognozės žodis į žodį sutampa su manosiomis.

Tai išgirdus Kendalei palengvėjo. Ji ketino pasinaudoti amnezija savo tikslais, bet visai nelinkėjo jam tokios smegenų negalios visiems laikams.

O kada atmintis gali grįžti – didelis klausimas. Tai gali nutikti bet kurią akimirką, o gali ir po metų. Kiek laiko ji turi?

Reikia daryti prielaidą, kad laiko nedaug, ir elgtis atitinkamai.

Kendalė nusišypsojo daktarui.

– Labai dėkoju, kad radote laiko atsakyti į mano klausimus. Atsiprašau, kad sulaikiau jus. Turbūt šįvakar laukia karštas pasimatymas?

Iškvotusi viską, kas jai rūpėjo, Kendalė norėjo jį kiek prablaškyti. Geriausias būdas – pokalbį nukreipti į jo *ego*. Šios taktikos ji dažnai imdavosi su prisiekusiaisiais, kai norėdavo atitraukti jų dėmesį nuo įrodymų, galinčių pakenkti jos klientams.

– Vakarienė ir šokiai „Elko ložėje“, – atsakė jis.

– Regis, bus linksma. Na, nedrįstu jūsų daugiau užlaikyti.

Palinkėjęs labos nakties gydytojas patraukė prie pagrindinių durų. Palaukusi, kol jis dingo iš akių, Kendalė įslinko į ligonio palatą. Ji ėmė dvejoti tik viduje prie durų.

Virš lovos degė blausi naktinė lempelė – metalinis gaubtas kreipė šviesą nuo vyro veido į lubas. Ji nematė, ar jo akys užmerktos, todėl krūptelėjo, kai jis prašneko:

– Nemiegu ir norėčiau su tavimi pasikalbėti.

Trečias skyrius

Kai artinosi prie jo lovos, ant vinilinių grindų plytelių sucypė jos naujų sportukų padai. Jis gulėjo visiškai ramus, tylus ir akylai stebėjo ją.

– Maniau, miegi, – tarė Kendalė. – Kevinas užmigo, todėl atėjau tavęs aplankyti. Girdėjau, vakarienės valgei lengvo maisto. Juk apetitas – geras ženklas, tiesa? – Skėstelėdama rankas ji padarė dailų piruetą. – Ar patinka mano nauji drabužiai? Naujausia mada.

Į linksmą čiauškesį jis visai nekreipė dėmesio, todėl Kendalė nuleido rankas – apsimestinė šypsena pranyko. Juo dėta ir ji piktintųsi, jei kas mėgintų ją raminti kvailais juokeliais. Jis kentė skausmą, jautėsi pažemintas, kad yra bejėgis ir priklausomas. Turbūt ir šiek tiek bijojo – bijojo, kad niekada nebeatgaus atminties, taip pat ką sužinos apie save atminčiai grįžus.

– Labai užjaučiu, kad taip nutiko, – nuoširdžiai pratarė ji. – Turbūt baisu neprisiminti, kas esi ir iš kur, kokie tavo planai, ką darei, jautei ir galvojai. – Ji nutilo, kad padarytų stipresnį įspūdį. – Bet visa tai *sugrįš*.

Pakėlęs ranką prie kaktos, jis priglaudė nykštį prie vieno smilkinio, didįjį pirštą prie kito – tarsi mėgindamas išspausti iš kaukolės informaciją.

– Nė velnio negaliu prisiminti. Ničnieko. – Nuleidęs ranką nužvelgė ją šaltu žvilgsniu. – Kur tiksliai mes esame?

– Miestelis vadinasi Stivensvilis. Džordžijoje.

Pavadinimus jis pakartojo – tarsi mėgindamas atmintyje juos atpažinti.

– Ar mes gyvename Džordžijoje?

Ji papurtė galvą.

– Ne, tiesiog važiavome pro šalį keliaudami į Pietų Karoliną.

– Aš vairavau, – tarė jis. – Kad nesitrenkčiau į išvirtusį ir kelią užtvėrusį medį, turbūt per daug suktelėjau. Kelias buvo slidus. Mūsų automobilis sumėtytas nulėkė į siaurą tarpeklį, trenkėsi į medį, o paskui nuskendo patvinusiame upelyje.

Kendalei perdžiūvo burna.

– Tu visa tai prisimeni?

– Ne, neprisimenu. Šiuos faktus man išdėstė šerifas.

– Šerifas?

Iš karto pajutęs jos balse nerimą, jis pažiūrėjo klausiamai.

– Taip. Šerifo padėjėjas. Atėjo šiandien anksti ryte, prisistatė ir uždavė kelis klausimus.

– Kodėl?

– Turbūt norėjo gauti atsakymus.

– Bet aš jam pateikiau atsakymus.

Ilgai tvyrojo tyla, jis užsigalvojęs žvelgė į ją, o paskui tyliai tarė:

– Matyt, pamanė, kad melavai.

– Nemelavau!

– Viešpatie.

Susiraukęs iš skausmo jis vėl pakėlė ranką prie galvos. Kendalė iškart ėmė atgailauti.

– Atsiprašau, nenorėjau šaukti. Ar tau skauda? Gal pakviesti seselę?

– Ne. – Jis stipriai užsimerkė ir giliai atsiduso. – Man viskas bus gerai.

Gailėdamasi dėl tokio neapgalvoto protrūkio ir norėdama pataisyti padėtį, Kendalė iš aprasojusio plastikinio gra-

fino pripylė į stiklinę vandens. Įkišusi ranką tarp pagalvės ir sprando atsargiai kilstelėjo jo galvą. Kol laikė stiklinę prie lūpų, jis per plastikinį šiaudelį patraukė kelis gurkšnius.

– Pakaks? – paklausė ji, kai jis atlošė galvą.

Vyras linktelėjo. Kendalė švelniai nuleido jo galvą ant pagalvės ir pastatė stiklinę ant padėklo su ratukais.

– Ačiū. – Jis atsiduso. – Šitas galvos skausmas – tikra kankynė.

– Po dienos kitos bus geriau.

– Aha.

Jis atrodė tuo netikintis.

– Žinau, kad skauda, bet turėtum džiaugtis, kad išvengei sunkesnių sužalojimų. Gydytojas konsultavosi su neurologu iš Atlantos.

– Girdėjau jūsų pokalbį.

– Tad neturėtum nuogąstauti. Bet kurią akimirką atmintis gali grįžti.

– Gali ir užtrukti. Manau, tau taip labiau patiktų.

Ji tokiai replikai nebuvo pasiruošusi, todėl akimirką neteko žado.

– Nesuprantu, ką... Ką nori pasakyti?

– Juk labiau norėtum, kad man atmintis grįžtų vėliau, o ne anksčiau?

– Kodėl turėčiau to norėti?

– Neturiu supratimo.

Kendalė nusprendė, kad geriausia bus patylėti.

Po akimirkos jis linktelėjo galvą koridoriaus link, kur ji su gydytoju kalbėjosi apie jo būklę.

– Daug skaitei apie amneziją. Atrodo, tarsi mėgintum viskuo pasirūpinti, išsiaiškinti visas galimybes. Tiesiog smalsu, kam tai darai.

– Norėjau suprasti, su kuo tu – su kuo *mes* – susidūrėme. Argi ne normalu?

– Nežinau. Ar normalu?

– Man – taip, normalu. Man patinka visada žinoti, kur esu. Patinka būti pasiruošusiai blogiausiam, kad nenusiminčiau, kai kas nors bloga įvyks. Tas noras iš našlaitės dalios – dar visai maža likau be tėvų. Taip ir neatsikratau baimės, kad nutiks kas nors netikėta.

Staiga susipratusi, kad per daug prikalbėjo, Kendalė užsičiaupė.

– Kodėl nutilai? – paklausė jis. – Jau darėsi įdomu.

– Nenoriu tavęs trikdyti. – Išsišiepė vildamasi, kad jis palaikys tai juoku ir pokalbio pabaiga. – Ar skauda koją?

– Nelabai. Tik baisiai nepatogu. Ištinusios ir užgautos vietos skauda labiau.

Jo dešinė ranka nejudėdama gulėjo skraite. Oda nuo riešo iki bicepso, kurį dengė plati ligoninės drabužio rankovė, buvo sėte nusėta mėlynėmis.

– Ši atrodo ypač skausminga.

Kendalė paglosčiusi tamsią mėlynę neatitraukė plaštakos nuo raumeningos jo rankos. Regis, jai būtinai reikėjo jį paliesti.

Jo dėmesį patraukė kairė jos ranka. Tiksliau, jis spoksojo į vestuvinį žiedą ant bevardžio piršto. Tas žvilgsnis tarsi dar labiau sustiprino karštį, sklindantį nuo jo odos Kendalei per pirštų galiukus. Nereikėjo jo liesti. Tikrai nereikėjo budinti jokių prisiminimų. Bet Kendalė neprisivertė atitraukti rankos.

Šiek tiek pasukęs veidą jis pažiūrėjo į ją. Paskui patamsėjusių akių žvilgsnis nuslinko jos veidu ir nusileido per gelsvai rudus natūraliai banguotus plaukus iki pat pečių. Ji atlaikė tą žvilgsnį, kaip jai rodėsi, labai ilgą, – visą tą laiką stovėjo sulaikiusi kvėpavimą.

Pajutusi širdies tvinksnius gerklėje Kendalė paklausė:

– Gal yra kokių prošvaisčių? Atpažinai?

Jo žvilgsnis vėl grįžo prie jos akių; įdomu, ar jis prisimena, koks neįprastas pilkas jų atspalvis – tokį daugelis žmonių laiko žaviu, o meluojantys liudytojai nuo jo sutrinka. Kai

jo žvilgsnis nuslinko prie lūpų, ji pajuto pilve atsiveriančią tuštumą, tarsi milžinišku greičiu leistųsi liftu. O gal dar blogiau – lyg būtų pagauta daranti kažką uždrausta.

Kendalė pamėgino atitraukti ranką, bet jis greitai ją sulaikė ir tvirtai suspaudė. Tada ėmė sukioti siaurą auksinį žiedelį ant jos piršto.

– Vestuvinis žiedas nelabai prabangus.

Tiesa. Juk šiandien nusipirko jį „Wal-Mart" prekybos centre.

– Tokio norėjau.

– Ar neišgalėjau nupirkti geresnio?

– Ne pinigai buvo svarbiausia.

Jis nesiliovė sukiojęs žiedo.

– Neprisimenu, kad būčiau tau jį užmovęs. – Jis žvilgtelėjo į ją. – Ir tavęs neprisimenu. Ar esi tikra, kad mudu susituokę?

Ji dirbtinai sukikeno.

– Na, dėl to suklysti negalėčiau.

– Žinoma, bet gali sumeluoti.

Kendalės širdis suplakė smarkiau. Net praradęs atmintį jis puikiai skaitė jos mintis.

– Kam man meluoti?

– Nežinau. Kam?

– Tai kvaila.

Ji vėl pamėgino ištraukti ranką, bet jis laikė ją stebėtinai stipriai.

– Man tikrai sunku visa tai įsisąmoninti.

– Ką?

– Tave. Kūdikį. Viską.

Jis pradėjo pykti.

– Kodėl manimi abejoji?

– Todėl, kad negaliu tavęs prisiminti.

– Bet tu nieko neprisimeni!

– Kai kurie dalykai nepamirštami, – atsakė pakeltu balsu, – ir galiu lažintis, kad gulėti su tavimi yra vienas iš tokių.

Palubėje užsidegusios šviesos juos mažne apakino.

– Ar viskas gerai?

– Išjunkit tą prakeiktą šviesą! – suriko jis. Pakėlęs ranką prisidengė akis nuo akinančios baltai mėlynos šviesos.

– Išjunkite, – paliepė seselei Kendalė. – Matote, kad šviesa žeidžia jam akis ir dėl to stiprėja galvos skausmas.

Seselė užgesino šviesą. Visi tylėjo. Bet paskutiniai vyro žodžiai vis dar skambėjo Kendalei ausyse. Galiausiai nedrįsdama pažvelgti į ligonį Kendalė kreipėsi į seselę:

– Atsiprašau, kad buvau nemandagi. Ir kad sujaudinau ligonį. Tas atminties praradimas mums abiem kelia įtampą.

– Tad geriau naktį pailsėkite. Gydytojas liepė ligonio stipriai nespausti. – Ji atkišo padėklą, ant kurio gulėjo švirkštas. – Atėjau suleisti jam labos nakties vaistų.

Vėl atsisukusi į vyrą Kendalė išsišiepė ir tarė:

– Kuo labiau spausi, tuo sunkiau tavo atmintis pasiduos. Saldžių sapnų. Ateisiu rytoj ryte.

Ji švelniai paglostė jam petį ir pasišalino, kol jis su savo talentu nustatyti tiesą neįskaitė jos akyse melo.

Pralaukusi tris ilgas valandas ji leidosi į žygį.

Naujagimio lovelėje ramiai miegojo Kevinas: keliukai pariesti po krūtine, sauskelnėmis apmautas užpakaliukas pūpso. Iškvėpdamas jis kaskart tyliai kūdikiškai sušnarpšdavo. Jos ausis prie tų garsų jau buvo pratusi.

Kendalė buvo tokia įsitempusi, kad nemiegojo, negalėjo net prigulti ant ligoninės lovos. Jei fizinis nuovargis paimtų viršų prieš proto budrumą ir ji užmigtų, pražiopsotų progą.

Moteris jau keliolikta kartą žvilgtelėjo į laikroduką ant rankos. Dvylika keturiasdešimt penkios. Dar penkiolika mi-

nučių, nusprendė ji. Jokio griežto grafiko. Tiesiog ji išmokyta veikti pagal įvykių eigą. Ir kuo toliau ji bus nuo Stivensvilio auštant, tuo geriau.

Pirštų galais nutipenusi prie lango ji tyliai praskleidė užuolaidas ir pažvelgė pro užrasojusį stiklą. Lauke vis dar smarkiai ir tolygiai lijo. Dėl to bus sunkiau vairuoti, bet blogas oras jai visada nešė sėkmę. Jei ne blogas oras, jie nebūtų darę lanksto. Jei ne lankstas, jie nebūtų patyrę avarijos. Jei ne avarija, jie jau būtų grįžę į Prosperą. Oras tapo jos sąjungininku. Todėl dabar ji dėl jo nesikarščiuos.

Pro langą Kendalė matė automobilį ten, kur pastatė – kitoje gatvės pusėje, pusiaukelėje tarp aikštelės ir visą parą veikiančios savitarnos skalbyklos.

– Padangos jau nuriedėjo kelis tūkstančius mylių, – tarė pardavėjas darbinio bato nosimi spyręs į kairį priekinį ratą. – Nėra į ką labai žiūrėti, bet važiuoja gerai.

Ji neturėjo laiko rinktis. Be to, vietinio Stivensvilio laikraščio skelbimų skyrelyje šis automobilis buvo vienintelis parduodamas privataus asmens.

– Moku tūkstantį dolerių.

– Prašiau tūkstančio dviejų šimtų.

– Tūkstantis.

Kendalė ištraukė iš kišenės dešimt banknotų po šimtą ir padavė jam.

Nuspjovęs į purvą ploną seilių su tabako sultimis čiurkšlę, vyras žiūrėdamas į pinigus mąsliai pasikasė žandenas ir galiausiai apsisprendė.

– Palaukit čia. Ilgai netruksiu. Dokumentai liko namie.

Privertusi automobilio pardavėją važiuoti iš paskos iki skalbyklos, Kendalė parvairavo seselės mašiną prie ligoninės.

– Kol kas ketinu palikti automobilį čia, – tarė ji, kai pardavėjas įteikė jai du mašinos raktelių komplektus. – Mudu su vyru vėliau jį paimsime. Dabar parvešiu jus namo. Atsiprašau už nepatogumus.

Kad ir kokių nepatogumų ji pridarė, juos menkino jo kišenės turinys – tūkstantis dolerių. Žinoma, vyrui buvo smalsu, kuo ši moteris vardu, kur gyvena, ką veikia jos vyras. Jis uždavė jai daugybę klausimų, o Kendalė jam mandagiai ir lengvai melavo.

„Esi apsigimusi melagė, – kartą jai pasakė Rikė Sju. – Štai kodėl tu tokia gera advokatė."

Prisiminusi draugės žodžius Kendalė ilgesingai šyptelėjo. Jos visos trys senelės virtuvėje kepė smulkintu šokoladu apibarstytus sausainius. Kendalė taip gyvai įsivaizdavo veidus ir balsus, tarsi jos būtų ligoninės palatoje.

Rikės Sju pastaba turėjo draugę sudrausminti, bet Kendalė palaikė ją komplimentu.

– Būk atsargi, Rike Sju. Tokie žodžiai ją tik padrąsina, – įspėjo senelė. – Dievas mato, apgaudinėti jai jokio padrąsinimo nereikia.

– Aš neapgaudinėju! – paprieštaravo Kendalė.

– Tai pati didžiausia iš visų tavo apgaulių, – pareiškė senelė kratydama tešla aplipusį medinį šaukštą. – Ar prisimeni, kiek kartų vaikystėje buvau kviečiama į mokyklą pasiaiškinti dėl tavo beprotiškų pramanų, kuriuos pasakodavai klasės draugams? Ji vis ką nors išsigalvodavo, – paaiškino senelė Rikei Sju.

– Kartais kiek pagražindavau tiesą, kad būtų įdomiau, – prunkštelėjusi išdidžiai prisipažino Kendalė. – Bet to apgavyste nevadinčiau.

– Sutinku, – dalykiškai pritarė Rikė Sju pildamasi į burną saują šokolado drožlių. – Tai vadinama melu.

Kendalei užspaudė gerklę nuo sukilusių jausmų prisiminus tas dvi moteris, kurių taip stipriai ilgėjosi. Jei dabar pasiners į prisiminimus, širdies skausmas ją paralyžiuos. O jai reikia veikti, kol dar yra laiko, kol vyrui, skaitančiam jos mintis kaip elementorių, negrįžo atmintis.

Ji žvilgtelėjo į laikroduką – pirma valanda nakties. Laikas.

Nutipenusi pirštų galais pravėrė duris ir atsargiai pasidairė po koridorių. Budėjo dvi seselės. Vienos dėmesį buvo prirakinęs romanas, kita plepėjo telefonu.

Kiek anksčiau Kendalė nepastebėta prasmuko pro jas ir nunešė daiktus į mašiną, tad dabar beliko išnešti kūdikį.

Grįžusi prie lovelės pakišo rankas mažyliui po pilveliu ir švelniai jį apvertė. Kūdikis susiraukė, bet neprabudo net kai pakėlusi prispaudė jį prie krūtinės.

– Tu toks geras berniukas, – sušnibždėjo Kendalė. – Juk žinai, kad mamytė tave myli, tiesa? Ir padarysiu viską – *viską*, – kad tik tave apsaugočiau.

Ji tyliai išslinko iš palatos. Ištisas valandas prabuvus tamsoje, koridorius atrodė neįprastai šviesus. Stabtelėjusi kelias sekundes Kendalė leido akims priprasti prie šviesos, o paskui pradėjo sėlinti koridoriumi.

Jeigu pavyks nepastebėtai prasmukti koridoriaus posūkiu, jai pasiseks. Kokių dešimt metrų ji neturės jokios priedangos. Jei kuri seselė akies krašteliu ją pamatys, Kendalė jau turėjo sugalvojusi paaiškinimą: Kevinui susikaupė dujų, jis irzlus, todėl nusprendusi pasivaikščioti.

Seselės patikėtų be išlygų, bet Kendalės planai žlugtų. Kitą naktį tektų vėl mėginti. Bet kiekviena valanda brangi – rytoj jau gali būti per vėlu. Reikia dingti šiąnakt.

Ji sutelkė dėmesį į žingsnius – turi eiti tyliai ir greitai. Nukreipusi žvilgsnį į abi seseles, skaičiavo atstumą iki kampo. Kiek dar liko? Trys metrai? Keturi?

Kevinas atsirūgo.

Kendalei šis garsas prilygo patrankos šūviui. Ji sustingo besidaužančia širdimi. Atrodo, raugulio daugiau niekas neišgirdo. Viena seselė tebeskaitė, o kita tebeplepėjo, regis, vis labiau įsitraukdama į pokalbį:

– Todėl pasakiau, jeigu jis tris kartus per savaitę eis žaisti boulingo, koks jam skirtumas, jei naktį budėsiu ligoninėje.

Jis atšovė, kad tai skirtingi dalykai. Tada aš ir sakau: „Velniai griebtų, tu teisus. Juk už boulingą nė grašio negausi."

Kendalė nesiklausė šeiminio kivirčo pabaigos. Prisėlinusi prie kampo ji atsidūrė kitame koridoriuje. Pavyko!

Nugara atsirėmusi į sieną, Kendalė užsimerkė, giliai įkvėpė ir suskaičiavo iki trisdešimt. Kai jau buvo tikra, kad seselių neišjudino, atsimerkė.

Tačiau išsijudino jis.

Ketvirtas skyrius

Jis delnu užspaudė jai burną.

To nelabai ir reikėjo. Kendalė taip apstulbo, kad nebūtų ėmusi spiegti. Ji ir šiaip nešūkaudavo. Nerėkė net tą naktį, kai bėgo iš Prospero, nors dėl gerokai baisesnių aplinkybių išgyveno tikrų tikriausią šoką.

Vis dėlto ji išsigando. Regis, jis išniro tiesiog iš sienos. Kaip sugebėjo sėlinti paskui ją, o ji to nė nepajuto?

Dėl silpnos sveikatos pavojaus Kendalei jis nekėlė. Vyras sunkiai rėmėsi dviem ramentais. Veidas įgavęs pilkšvą atspalvį, lūpose beveik nė lašo kraujo. Buvo akivaizdu – jis kentė didžiulį skausmą.

Bet žvilgsnyje silpnumo nebuvo nė ženklo. Įkritusios akys rūsčiai žvelgė į ją. Kendalė juto, kaip smarkiai plaka širdis. Ryžtingai papurtė galvą duodama suprasti, kad neketina išleisti jokio garso, kuris juos išduotų. Galiausiai jis ranką nuleido.

Viena registratūroje sėdinti seselė neužsikirsdama telefonu varė nepertraukiamą skundų litaniją. Kita nė nepakėlė akių nuo romano. Jokių ženklų, kad kuriai nors būtų kilęs įtarimas, jog vienas iš ligonių ne lovoje.

Jis vilkėjo žaliais operacinės drabužiais. Dešinė kelnių klešnė buvo įplėšta, kad tilptų gipso tvarstis. Atrodė, lyg jis būtų praardęs audinį dantimis – tokia apspurusi buvo medžiaga. To iš jo buvo galima tikėtis. Nors atrodė išsekęs, žan-

dikauliai buvo ryžtingai sukąsti. Jis būtų puolęs į bet kokius kraštutinumus, kad tik išliptų iš lovos ir apsirengtų.

Kendalė davė ženklą sekti paskui ją jo palatos pusėn. Nors žvelgė su nepasitikėjimu, jis nesustabdė Kendalės, kai ši nutipeno per koridorių. Kaip gydytojas ir sakė, su ramentais jis manevravo puikiai. Guma apklijuoti ramentų galai beveik nebilsnojo į koridoriaus plyteles.

Jie praėjo pro jo palatą ir traukė prie išėjimo – ten koridorius baigėsi. Virš slėginio skląsčio trafaretu užrašytos raudonos raidės įspėjo, kad šios durys gali būti naudojamos tik avariniu atveju ir kad jas atidarius ims kaukti signalizacija.

Kendalė ištiesė ranką prie skląsčio. Tokiu mikliu ir greitu, kad žmogaus akiai nė nepastebimu judesiu jis pakėlė dešinį ramentą ir įrėmė jai į krūtinę.

Ji susiraukė ir tik lūpomis ištarė:

– Viskas gerai. Pasitikėk manimi.

Lygiai taip pat tik lūpomis jis atsakė:

– Nė už ką.

Mosuodama rankomis, rodydama įtaigias grimasas ji be garso ginčijosi, kol galiausiai įtikino, kad atidarius duris neįvyks nieko panašaus, kas parašyta. Jis nužvelgė ją rūsčiu, grasinamu žvilgsniu ir tik tada nuleido ramentą.

Kendalė nuspaudė skląstį. Metalo dzingtelėjimas – ir durys be jokio garso prasivėrė. Pasilenkusi į priekį moteris užgulė duris ir atidarė plačiai.

Stabtelėjusi Kendalė įsiklausė, bet ją pasitiko vienintelis garsas – smarkaus lietaus teškenimas ant skurdžios kiemo žolės ir cementinio šaligatvio, vedančio nuo ligoninės durų iki gatvės.

Kendalė palaikė duris, kol jis iššlubavo lauk, ir nejudėjo iš vietos, kol sulaukė spragtelėjimo, liudijančio, kad durys vėl saugiai užsisklendė.

Tik tada ji prabilo – tylutėliai, pašnibždomis:

– Tu kiaurai permirksi.

– Ne cukrinis – neištirpsiu.

– Kodėl tau čia nepalaukus ir...

– Nieku gyvu.

– Negi iš tiesų manai, kad apgausiu ir paliksiu tave?

Jis nužvelgė ją drausminančiu žvilgsniu.

– Neaušink burnos, gerai? Eime.

– Ką gi, štai ten.

– Žinau. Tamsiai mėlynas kugaras prie savitarnos skalbyklos.

Visai nekreipdamas dėmesio į lietų jis nuklibikščiavo šaligatviu. Laikydama stipriai prisispaudusi Keviną ir antklode dengdama jam veiduką nuo lietaus, Kendalė nusekė paskui vyrą su ramentais.

Kai galiausiai jie prisiartino prie automobilio, vyras drebėjo nuo šalčio, skausmo ir silpnumo. Kendalė paskubomis atrakino jam keleivio dureles, tik paskui tekinom pribėgo prie vairuotojo pusės. Antrą kartą užėjusi į „Wal-Mart" ji nupirko automobilinę kūdikio kėdutę, tad pasodinusi prisegė Keviną ir šlapią flanelės antklodėlę pakeitė sausa. Kūdikio burnelė keliskart sujudėjo tarsi žįsdama, bet berniukas neprabudo. Iki kito maitinimo buvo likusios dar kelios valandos. Planuodama pabėgimą Kendalė atsižvelgė į maitinimų grafiką.

Klestelėjusi prie vairo ji prisisegė saugos diržą, paskui įkišo raktelį į spyną. Mašina iškart užsivedė.

– Geras pirkinys. Mačiau pro palatos langą, – paaiškino jis, kai Kendalė klausiamai į jį pažiūrėjo. – O kas tas senis? Tavo draugas?

– Nepažįstamas. Atsiliepiau į jo skelbimą.

– Taip ir maniau. Iš kur žinojai, kad darant duris signalizacija nesuveiks?

– Šįryt pro tas duris išėjo meistras. Vėliau pati pamėginau jas atidaryti. Jokios signalizacijos. Tiesiog surizikavau.

– Bet buvai sugalvojusi kokį logišką paaiškinimą, jei signalizacija būtų suveikusi, tiesa? Juk tu iš tų moterų, kurios visada pasirengusios blogiausiam?

– Neturėtum būti toks pagiežingas.

– Kodėl ne? Kodėl turėčiau būti mandagus su moterimi, kuri tvirtina esanti mano žmona, bet mėgina nuo manęs pasprukti?

– Neketinau nuo tavęs sprukti. Užklupai mane pakeliui į tavo palatą...

– Klausyk, – nutraukė jis Kendalę. Balsas buvo sausas ir šiurkštus it švitrinis popierius. – Vidury nakties mėginai pasprukti ir nė nemanei imti manęs kartu. Pati žinai. Aš irgi žinau. – Jis nutilo. – Man per daug skauda galvą, tad nesiginčysiu, tik...

Jam pritrūko oro. Viršutinė kūno dalis sudribo nuo pastangų, kurių prireikė tokiai ilgai kalbai. Silpnu rankos mostu teparodė, kad ji važiuotų.

– Ar tau šalta? – paklausė ji.

– Ne.

– Tu kiaurai permirkai.

– Bet man nešalta.

– Puiku.

Stivensvilio centre verslo pastatų buvo nedaug, tik prie pagrindinių sankryžų stovėjo keli komerciniai ir vienas banko pastatas. Visi, išskyrus šerifo biurą, buvo tamsūs. Kad nereikėtų pro jį važiuoti, Kendalė pasuko viena gatve anksčiau.

– Ar žinai, kur važiuoji?

– Kodėl tau nepamėginus kiek numigti?

– Todėl, kad tavimi nepasitikiu. Jei užsnūsiu, išmesi mane ten, kur arčiausiai praplatės kelias.

– Jei būčiau norėjusi tave nužudyti, nebūčiau traukusi iš mašinos nuolaužų. Galėjau palikti tave ten numirti.

Kelias mylias jis niūrus tylėjo. Kendalė pamanė, kad paklausęs jos patarimo užmigo, bet kai atsisuko, jis įsitempęs žiūrėjo į ją – taip snaiperis stebi taikinį pro taikiklio tinklelį.

– Tu ištraukei mane iš mašinos nuolaužų?

– Taip.

– Kodėl?

Ji prunkštelėjo.

– Na, man atrodė, taip elgtis žmoniška.

– Kam gelbėjai man gyvybę? Kad paskui visko netekusį paliktum likimo valiai kažkokioje užkampio ligoninėje?

– Neketinau tavęs palikti.

– Tai melas.

Ji nuvargusi atsiduso.

– Šįvakar po mūsų pokalbio tavo palatoje supratau, kad ir tu ne itin pasitiki tuo gydytoju. Todėl maniau, kad geriausia persikraustyti į kitą ligoninę ir išklausyti kito gydytojo nuomonę. Nenorėjau paskęsti jų biurokratizmo liūne, bet nenorėjau ir įžeisti jų jausmų, nes ir man, ir Kevinui jie buvo labai geri, todėl sumaniau su tavimi paspukti.

– O jei man būtų buvę suleista raminamųjų?

– Tuo geriau. Nebūtum su manimi ginčijęsis. – Kendalė žvilgtelėjo į jį. – Argi man išėjus iš palatos seselė nesuleido tau vaistų?

– Mėgino suleist. Užsispyriau, kad duotų tabletę, o paskui jos nenurijau. Ir aš mėgstu būti pasirengęs. Nuojauta man pakuždėjo, kad gali ką nors panašaus iškrėsti. Norėjau tokiu metu išlikti budrus.

Kendalė žvilgsniu permetė prie odos prilipusias šlapias žalias jo drapanas.

– Iš sieninės spintos nudžiovei operacinės drabužius?

– Negaliu maklinėti po apylinkes pliku užpakaliu. Ar mes keliaujame į Pietų Karoliną?

– Tiesą sakant, į Tenesį.

– Kodėl pasikeitė planai? Kodėl į Tenesį?

– Jei pasakysiu, vis tiek nepatikėsi, tai gal palauk ir pats pamatysi?

– Ko mes prisidirbom?

– Ką?

– Mes sprunkam. Kokį nusikaltimą padarėm?

– Kas, po galais, tau pakišo tokią mintį?

– Tokia mintis atrodo daug logiškesnė nei skiedalas, kuriuo mane šeri.

– O kuo netiki?

– Niekuo netikiu. Pirmiausia, kad esame sutuoktinių pora, turinti kūdikį. Kad ketinai pasiimti mane kartu, kai nešei kudašių. Netikiu nė vienu tavo žodžiu. Esi gudri melagė. Neneik to ir neklausk, iš kur žinau. Tiesiog žinau. Sugalvoji melą tiesiog kalbėdama.

– Tai netiesa.

Ji daugiau prieštaravo dėl susirūpinimo nei dėl įžeistos savimeilės. Jo nuojauta, kuria jis, regis, aklai pasitikėjo, buvo puiki. Tik senelė gebėjo ją kiaurai permatyti. Kitokiomis aplinkybėmis tokia jo nuojauta būtų Kendalę sužavėjusi, bet šią akimirką ji suprato, kad tai gali baigtis mirtimi.

Kendalei reikėjo vaidinti sudėtingą mylinčios žmonos vaidmenį ir nesukelti jam daugiau įtarimų. Juk ši padėtis laikina. Be abejo, dar kurį laiką ji pasistengs elgtis įtikinamai.

Juodu paniro į tylą. Automobilyje buvo girdėti tik hipnotizuojantis padangų ūžimas nuo šlapios kelio dangos ir dažnai mosuojančių valytuvų čiūžčiojimai.

Kendalė pavydėjo Kevinui ramaus miego, gyvenimo be rūpesčių. Būtų viską atidavusi, kad tik būtų galėjusi užsimerkti ir leisti miegui priglausti ją glėbyje. Bet kol kas apie tai negalėjo nė pagalvoti. Ji negali laisvai kvėpuoti, kol toks nedidelis atstumas tarp jų ir landaus Stivensvilio šerifo padėjėjo.

Sukaupusi senkančias jėgas, stipriau sugriebė vairą ir nuspaudė greičio pedalą, važiavo saugiai, bet gana greitai.

Jis jautėsi tarsi pasiklydęs tamsiame, nesibaigiančiame tunelyje, kuriame į jį lėkė garvežys. Nei jo įžiūrėti, nei nuo jo

pabėgti negalėjo. Jam teliko pasiruošti susidūrimui. Blogiausia – bijoti to, kas neišvengiama. Netrukus jis susidurs su garvežiu ir viskas baigsis, nes nuo to nesiliaujančio dundesio akys jau lipo lauk iš akiduobių.

Visoms kūno dalims darėsi nepatogu. Galūnės buvo sustirusios, sustingusios, bet nė nemėginęs suprato, kad skaudančių raumenų ištempti nepavyks. Ilgai sėdint ta pačia poza nutirpo užpakalis, o nuo miegojimo susirangius susuko sprandą. Jo drabužiai buvo šlapi. Jis išalko ir norėjo nusišlapinti.

Bet svarbiausia, jis vėl sapnavo.

Patekęs į košmaro spąstus negalėjo pabėgti nuo kūdikio verksmo, kuris rodėsi dar aiškesnis ir artimesnis nei įprastai, todėl ir išbudino. Nors aktyvioji sąmonė ragino visiškai pabusti, jis vis priešinosi. Kad ir kaip nekentė to nuolatos pasikartojančio sapno, vis dėlto jis buvo geresnis už tikrovę.

Kodėl?

Tada prisiminė.

Prisiminė, kad negali prisiminti.

Jam amnezija, kurią greičiausiai sukėlė kokia nors vidinė silpnybė. Net tas subingalvis su stetoskopu išmanė tokias psichologines gudrybes.

Nusivylė ir suirzo pagalvojęs, kad pats kaltas dėl tokio nepakeliamo negalavimo. Nėra abejonės – jei stengsis, atmintį susigrąžins.

Todėl įdėmiai apieškojo tamsius savo proto užkaborius, mėgindamas įžvelgti kokią šviesėlę. Nors ką. Kokią smulkmeną. Raktą. Užuominą. Bent kruopelytę informacijos apie save.

Bet ten nebuvo nieko. Ničnieko. Jo gyvenimas iki atsibundant ligoninėje skendėjo tirštoje tamsoje be jokio žiburėlio – kaip juodoji skylė.

Jis pramerkė akis, kad išvengtų ramybės neduodančių klausimų, į kuriuos negalėjo atsakyti. Jau buvo įdienoję,

nors saulė nešvietė. Į priekinį stiklą tiško lietaus lašai, paskui susimetę į kreivus upelius tekėjo žemyn.

Jo galva buvo atremta į keleivio durelių stiklą. Stiklas maloniai vėsino. Nors ir baimindamasis vis dėlto pajudėjo – nedrąsiai pakėlė galvą. Ją skaudėjo ne taip kaip vakar, bet dar stiprokai maudė.

– Labas rytas.

Jis pasuko galvą į tą pusę, iš kur sklido balsas.

Tai, ką pamatė, jį siaubingai išgąsdino.

Penktas skyrius

Ji žindė kūdikį.

Sėdynė buvo iki galo atlenkta. Jos galva gulėjo ant atramos. Plaukai po naktinio lietaus dar buvo nešukuoti, todėl džiūdami susivėlė į vientisą šviesų gniutulą. Iš nuovargio po akimis atsirado tamsūs ratilai. Bet Kendalės veide švytėjo toks natūralus pasitenkinimas, kad net neapsitvarkiusi ji atrodė graži.

Ji dar kartą palinkėjo labo ryto. Jis iš visų jėgų stengėsi nenukreipti akių į šalį, bet neįstengė. Sumurmėjo pasilabinimą.

Moteris visai nesipuikavo. Kad pridengtų krūtinę, ant peties buvo užsimetusi kūdikio antklodę. Todėl kūno visai nesimatė. Jis tik pastebėjo, kaip po antklode kruta kūdikis. Kendalė buvo tikras motinystės palaimos įsikūnijimas.

Kodėl jį išpylė šaltas prakaitas? Velniai griebtų, kas jam darosi?

Jį pradėjo pykinti. Širdis ėmė smarkiai plakti, jis pajuto uždaros erdvės baimę, tarsi kvėpavimo takai būtų užkimšti vata ir šis atokvėpis būtų paskutinis.

Podraug ir bjaurėdamasis, ir žavėdamasis, jis tetroško vieno – dingti nuo jos su kūdikiu kuo toliau, bet akių atitraukti vis dėlto nepajėgė. Ta ramybės aura, kuri tvyrojo aplink ją, – jis buvo visiškai tikras, kad tokios ramybės nėra patyręs, –

traukte traukė. Jos veide šviečiantis pasitenkinimas jam irgi buvo visai nepažįstamas. Tad suprantama, kad traukė.

O gal, bjaurėdamasis savimi svarstė jis, jį varsto geiduliai? Gal tapo iškrypėliu, jaučiančiu potraukį prie maitinančių motinų?

Stipriai užsimerkęs jis taip smagiai įsignybo į viršunosę, kad net ašaros ištryško. O gal jokios avarijos nė nebuvo? Gal jis mirė? Gal ligoninė tebuvo tarpinė apsivalymo stotelė pakeliui į tikrąją vietą?

Nes jis buvo tikras, kad ta tikroji vieta – pragaras.

– Kaip jautiesi?

Prieš prabildamas jis turėjo nuryti – burna buvo pilna aitrių seilių.

– Sudėk vienon krūvon visas pagirias ir padaugink iš dešimt.

– Užjaučiu. Tikiuosi, mes tavęs nepažadinome. Tu miegojai iki sauskelnių keitimo.

– Jei jau prakalbome...

– Štai ten.

Jis žvilgtelėjo pro aplytą langą į tą pusę, į kurią linktelėjo Kendalė. Ji buvo sustojusi pakelės parke: aplinkui nesimatė nė vieno automobilio. Iškylų plotas buvo apaugęs piktžolėmis. Metalinėse šiukšliadėžėse žiojėjo rūdžių pragraužtos skylės – permirkusios šiukšlės virto per kraštus. Vietovė atrodė apleista.

– Deja, tualetas ne itin švarus, – tarė ji. – Bent jau moterų. Nors buvo bjauru juo naudotis, kitos išeities neturėjau.

– Ir aš neturiu. – Jis sugrabaliojo durų rankeną. – Ar kai grįšiu, dar būsi čia?

Šią repliką ji praleido pro ausis.

– Jei palauksi, kol Kevinas baigs, padėsiu tau išlipti.

Iš po antklodės išlindęs kūdikio kumštelis gniaužė jai palaidinę. Piršteliai tai susispausdavo, tai vėl atsileisdavo, tai susispausdavo, tai vėl atsileisdavo.

– Šiaip ar taip, dėkoju, – burbtelėjo jis. – Ir pats išlipsiu.

Gelžbetoninis tualetas buvo vos už kelių metrų nuo automobilio. Pasinaudojęs dėmėtu pisuaru jis priėjo prie kriauklės – iš čiaupo lašėjo parudavęs vanduo. Jis nusiplovė rankas. Nebuvo kuo nusišluostyti, bet tiek to. Jos vis tiek sušlaps, kai jis klibikščiuos atgal prie automobilio. Turbūt jis panėši į nelaimėlį, kuris išgyveno ilgą ir sunkų karą. Štai kaip jis jautėsi.

Kai grįžo į mašiną, berniukas jau sėdėjo kūdikio kėdutėje.

– Už kokių penkių mylių bus miestas, – paleidusi variklį tarė Kendalė. – Pamaniau, gal sustotume kavos? O tada galėtume paskambinti artimiausiam neurologui.

Kelionė į tualetą išsunkė paskutines jo jėgas.

– Kavos norėčiau, – atsakė mėgindamas nuslėpti nuo jos silpnumą. – Bet pas kitą gydytoją neisiu.

Nustebusi Kendalė pažvelgė į jį didelėmis pilkomis akimis. Rūko spalvos akimis. Rūko, kuriame jis gali pasiklysti, jei neteks galvos.

– Pas kitą gydytoją eiti nėra prasmės, – paaiškino jis.

– Iš proto išsikraustei? Tikras vargas su tavimi.

– Patyriau smegenų sukrėtimą. Jei kelias dienas nieko sunkaus nedarysiu, man viskas bus gerai. Sulaužytą koją pagydys tik laikas. Tai kam eiti pas kitą gydytoją, mokėti didžiulius pinigus ir klausyti senos giesmelės?

– Juk nuolatos kenti skausmus. Mažų mažiausia tau reikia nuskausminamųjų recepto.

– Išgersiu aspirino.

– O kaip amnezija? Turėtum pasikonsultuoti su specialistu.

– Kol konsultuosiuosi su specialistu, tu paspruksi.

– Nepaspruksiu.

– Klausyk, nežinau, kas esi ir kokia tavo istorija, bet kol nesužinosiu, nepaleisiu tavęs iš akių. Neduosiu tau dar vienos progos mane palikti. – Jis kryptelėjo smakrą į vairą. – Važiuojam. Man reikia kavos.

Ir kitas miestelis panėšėjo į Stivensvilį – maža kaimo bendruomenė. Pagrindinėje gatvėje buvo ribojamas greitis – Kendalė pristabdė automobilį.

– Sustok ten, – tarė jis rodydamas į kavinę, įsispraudusią tarp galanterijos parduotuvės ir pašto. Ant aptrupėjusio šaligatvio stovėjo keli pikapai, nors jų stovėjimo laikas buvo seniai pasibaigęs. Atrodė, kad ši kavinė – tai vieta, kur net lietingą sekmadienio rytą vietos gyventojai iš ankstyvo ryto suguža išgerti kavos ir pasišnekučiuoti.

– Ar tu alkanas? – paklausė Kendalė.

– Taip.

– Nupirksiu kokio maisto išsinešti, kad tau nereikėtų išlipti, – tarė ji. – Prižiūrėk kūdikį.

Kūdikį. Jis metė susirūpinusį žvilgsnį į užpakalinę sėdynę. Gerai. Berniukas miega. Kol jis miegos, viskas bus gerai.

Bet kas bus, jei jis nemiegos? Jei atsibudęs ims verkti? Ši mintis jam sukėlė skaudų nerimą, bet jis niekaip nesuprato kodėl.

Lengviau atsiduso tik kai po kelių minučių iš kavinės grįžo Kendalė nešina dviem putplasčio puodeliais ir balto popieriaus maišeliu. Jis nuėmė dangtelį nuo puodelio, kurį ji padavė, ir mašinoje pasklido šviežiai maltos kavos aromatas.

– Ak. – Jis nugėrė gurkšnį, susiraukė ir nustebęs pažvelgė į ją. – Kodėl nepasaldinai?

Ji greitai įkvėpė; lūpos liko pravertos, nors nepratarė nė žodžio. Kendalė nenuleisdama akių po akimirkos atsipalaidavo, susiraukė ir pakreipė galvą tarsi sakydama „kaip tau ne gėda“.

– Nuo kada pradėjai gerti saldintą kavą?

Įsmeigęs į ją žvilgsnį jis nugėrė dar gurkšnį juodos kavos, kurią nežinia iš kur žinojo mėgstąs. Manė paspęsiąs gudrius spąstus, bet Kendalė pasirodė per daug sumani, kad į juos pakliūtų.

– Šaunuolė, – pratarė nenoromis ja žavėdamasis. – Esi tikra šaunuolė.

– Nesuprantu, apie ką kalbi.

Jis tik nepritariamai numykė ir paėmė maišelį.

– Ką valgysim pusryčių?

Jis atskyrė bandelės su kiaulienos dešra puses ir tik tada pastebėjo, kad ji nurinko nuo savo sumuštinio dešros griežinėlius.

– Ar užnuodijai dešrą?

– Būk geras, – sudejavusi pratarė ji.

– Kuo bloga ta dešra?

– Spėju, niekuo, – atsakė kąsdama tik bandelės. – Tiesiog nebevalgau kiaulienos.

– Nebevalgai? Vadinasi, anksčiau valgei? Kodėl atsisakei kiaulienos?

– Ar mes neturime svarbesnių dalykų aptarti? – Ji nuo pirštų galiukų nulaižė trupinius su sviestu. – Turėtum viską apgalvoti ir leisti man tave nuvežti pas gydytoją.

– Ne. *Ne*, – pabrėžė, kai pastebėjo, kad Kendalė ketina ginčytis. – Man tereikia sausų drabužių ir aspirino.

– Ką gi. Puiku. Juk galva tavo.

– Norėčiau sužinoti savo vardą.

– Ką?

Ji visiškai ramiai įsmeigė į jį žvilgsnį – nė nemirksėdama.

– Ligoninėje visi stengėsi nevadinti manęs vardu, – tarė jis. – Net kai mane kamantinėjo šerifo padėjėjas, jis nesikreipė į mane vardu.

– Pagal gydytojo nurodymą. Jis nenorėjo, kad susinervintum ir sutriktum.

– Tai koks mano vardas?

– Džonas.

– Džonas, – pakartojo tarsi išmėgindamas. Vardas neatrodė svetimas. Bet nepasakytum ir kad labai tiko. – O kuo tu vardu?

– Kendalė.

Vardai jam nieko nepriminė. Visiškas nulis. Žvelgė į ją įtariamai.

Net pernelyg nekaltu tonu ji pasiteiravo:

– Gal kas suskambėjo atminty?

– Ne. Nes esu beveik tikras, kad meluoji.

Ji net nesiteikė atsakyti. Paleido variklį. Jie važiavo dar kokią valandą, kol galiausiai pasiekė miestelį, kuriame parduotuvė veikė ir sekmadienį.

– Pasakyk, ko tau nupirkti, – paprašė pastačiusi mašiną.

Ji užsirašė jo išvardintus higienos reikmenis.

– Ir kokių nors drabužių, – pridūrė jis.

– Ką nors ypatinga?

– Paprastų drabužių. Ir dar prašyčiau laikraščio.

– Laikraščio? – Ji kiek padvejojo, bet paskui linktelėjusi atidarė dureles. – Galiu užtrukti. Nes ir aš turiu pirkinių sąrašą.

Dar prieš jai išlipant jis paklausė:

– Kaip ketini mokėti?

– Grynaisiais.

– Iš kur jų gavai?

– Uždirbau, – trumpai nukirto ji.

Jis vėl pamėgino ją pričiupti:

– Palauk, juk tau reikia mano dydžių.

Ji ištiesusi ranką spustelėjo jam kelį.

– Kvailiukas. Juk žinau tavo dydžius.

Nuo tokio šeimyniško, natūralaus ir pažįstamo judesio jam per nervų sistemą perėjo elektros iškrova.

Stebėdamas, kaip moteris eina prie parduotuvės durų, jis kokį tūkstantąjį kartą savęs klausė: „Kas ji ir kaip su manimi susijusi?“

Po kokių penkių minučių kūdikis pradėjo nerimauti. Iš pradžių į mažylio verksmą jis nekreipė dėmesio, bet šis ėjo vis garsyn, todėl atsisukęs pažiūrėjo – jokių matomų priežasčių verkti.

Jis mėgino nesiklausyti, bet verksmas vis garsėjo, kol nuo jo ėmė plyšti ausų būgneliai. Jis pradėjo prakaituoti. Prakaitas iš pažastų tekėjo per šonus. Kaktą taip pat nusėjo prakai-

to lašai. Nors kūnas degte degė, lango praverti jis nesiryžo, kad kūdikio verksmas nepatrauktų dėmesio.

„Viešpatie, kur ji prapuolė? Ir ką taip ilgai veikia?"

Kendalė eidama prie mašinos dar iš toli išgirdo, kad kūdikis verkia. Ji pasileido tekina ir vos neišlupo vairuotojo durelių.

– Kas Kevinui? Kas atsitiko?

Ji numetė pirkinių krepšius jam ant kelių ir stumtelėjo sėdynę. Po sekundės kūdikis jau buvo jos glėbyje – kažką niūniuodama jį ramino.

– Kodėl nieko nedarei? – piktai subarė ji. – Kodėl leidai taip įsirėkti?

– Nesumojau, ką daryti. Apie kūdikius nieko nežinau.

– Na, bet turėtum žinoti, tiesa?

Ji tik stipriau priglaudė vaikutį prie peties tapšnodama jam per nugarytę.

– Ša, mažuti, ša. Viskas gerai. Mamytė jau grįžo.

Liūliuodama jį ant kairės rankos priglaudė prie krūtinės ir kilstelėjo palaidinės kraštelį.

Per sekundės dalį jis spėjo pamatyti pieno pritvinkusią krūtį ir atsikišusį spenelį, tada šis pradingo mažylio burnelėje.

Kadangi toliau išsižiojęs spoksojo į žindantį kūdikį, Kendalė metė jam įžūlų žvilgsnį.

– Ar kas negerai?

Kažkas negerai, tiesa, bet jis neturėjo nė menkiausio supratimo kas. Nusisukęs įsmeigė žvilgsnį pro langą. Jeigu ji yra jo žmona, kaip tvirtina, tai kodėl žiūrėdamas į jos krūtį jis patiria tokį nusikalstamą jaudulį? Jeigu ji yra jo kūdikio – jo sūnaus – motina, kodėl jam nuo visos tos motinystės norisi vemti?

Viešpatie. Ir koks gi jis žmogus?

Šis ramybės neduodantis klausimas sukėlė galvoje skausmingą tvinkčiojimą. Užsimerkęs pamėgino atsiriboti nuo prieštaringų dirgiklių kitoje mašinos pusėje.

Šeštas skyrius

Jis apsimetė snaudžiąs net tada, kai jie vėl įvažiavo į kelią. Kendalė vairavo tylėdama, nė nesiteikdama pranešti, kada vėl sustos. Kol ji pylė degalų, jis nuėjo į tualetą. Čia kabėjo veidrodis: kaip jis ir nujautė, jo veidas panėšėjo į Helovino kaukę. Nusprendė nusiskusti, bet paskui apsigalvojo. Ne kažin kas pasikeistų. Be to, nenorėjo ilgai palikti Kendalės vienos, kad nepasprukty.

Grįždamas iš tualeto pamatė, kad Kendalę erzina trys paaugliai. Apspitę ją prie prekių automato, neleido praeiti. Ji abiejose rankose nešėsi užkandžių ir gėrimų.

– Tai visai nejuokinga, vaikinai, – suirzusi tarė mėgindama apeiti patį aukščiausią.

– O aš manau, kad juokinga, – atsakė šis. – Džo, o tau juokinga?

– Tikrai juokinga, – kvailai šypsodamasis pritarė Džo.

– Mes tik stengiamės būti draugiški, – pridūrė trečias.

– Nagi, kuo tu vardu, blondine?

– Juk tu ne vietinė, gražuole?

– Ne, – šaltai atkirto Kendalė. – Ir sprendžiant iš to, ką matau, reikia džiaugtis, kad ne vietinė. O dabar arba praleidžiate mane, arba...

– Arba kas? – tyčiojosi prikišęs veidą Džo.

– Arba kaipmat gausi į kaulus.

Visi keturi atsigręžė – iš visų labiausiai nustebo Kendalė. Nepaisydama vaikėzų maldaujamai paprašė:

– Tik nieko nedaryk. Prašau. Pati su jais susitvarkysiu.

– Kurgi ne, – nusišaipė vienas iš berniokų. – Pati su mumis susitvarkys. – Jis čiupo sau už tarpkojo. – Kertu lažybų, ji labai karšta.

Džo ir dar vienas vaikinas nusprendė, kad draugo užuomina ypač sąmojinga, todėl pratrūko žvengti.

– Tu vos ant kojų pastovi, – suprunkštė vienas, rodydamas į jį.

– Jo. Ar tai ji tave taip patvarkė?

– *Tu* ketini mus mušti? Labai tuo abejoju.

– Kuria koja spirsi mums į kaulus, luošy? – erzino Džo.

Vaikėzų juokas labai greitai nutilo, kai užsimojęs dešiniu ramentu jis trenkė Džo per blauzdas. Vaikinui sulinko keliai ir baubdamas iš skausmo jis susmuko ant žemės. Kiti du išblyško.

– Duokit jai kelią, – ramiai paliepė Džonas.

Vaikėzai pasitraukė nuo Kendalės. Džo cypdamas ir susigriebęs už blauzdų vis dar raičiojosi ant žemės. Kendalė apėjo jį ir greitu žingsniu patraukė prie automobilio.

– Patariu jums, vaikinai, pramokti gero elgesio taisyklių, – lipdamas į mašiną tarė jis.

Kendalė greitai išvairavo iš degalinės. Dabar jis jautėsi geriau – žinojo, kad nėra visai bevertis. Tačiau jį apstulbino jos žodinė ataka:

– Nuostabu. Tiesiog nuostabu. Labai tau dėkoju. Man šito labiausiai ir reikėjo – riteris su ramentais išgelbsti mane nuo nekalto flirto. Galėjau pati susitvarkyti. Bet ne, tau reikėjo įsikišti taip, kad jie nepamirštų šio susitikimo!

– Tu pyksti?

– Taip, pykstu. Kam kišaisi? Reikėjo savų reikalų žiūrėt!

– Kai prie mano žmonos priekabiauja trys vyrai, tai ir yra *mano* reikalas. Ar ne?

Jos įtūžis ir karingumas atlėgo. Jau atrodė sutrikusi ir suirzusi, kam prarado savitvardą.

– Nenorėjai scenos, tiesa? Nes stengiesi, kad mūsų niekas neįsidėmėtų, jei vėliau kas nors klausinės. Spėju, jų neišmesdamas visai gerai pasielgiau. – Jis kilstelėjo anksčiau vilkėtus operacinės skudurus. – Jie paliktų pėdsakus.

Ant šio masalo Kendalė neužkibo. Toliau žiūrėjo į kelią, tik atsidususi atmetė plaukus.

– Atsiprašau. Ačiū, kad atskubėjai man į pagalbą. Ar drabužiai gerai tinka?

– Taip, – atsakė nužvelgęs savo naujuosius šortus ir marškinėlius. Regis, ji tikrai žino jo dydžius.

Jie važiavo siauru valstijos greitkeliu per tankius miškus. Kelionė per užlietus laukus ir tiltus, po kuriais sūkuriavo patvinusios upės, jam priminė avariją.

Amnezija buvo didžiausias Kendalės turtas, nes laikė jį tamsoje. Jos žodžiai buvo vienintelis informacijos šaltinis. Ji galėjo jam bet ko prikalbėti, o jis teturėjo vienintelę išeitį – tikėti ja, nes negalėjo paprieštarauti. Nebuvo kaip išsiaiškinti, kaip yra iš tikrųjų.

– Pamiršai nupirkti man laikraštį, – priminė jis. – Ar neapsižiūrėjai?

– Ne, jokio laikraščio nebuvo. Apžiūrėjau kelis stovus. Visi parduoti.

Gal nors kartą ji sako tiesą, pamanė jis. Ir degalinėje laikraščių stovai buvo tušti. Jis patikrino. Gal kokia antraštė ar žinutė įskeltų jam atminties kibirkštėlę.

Kita vertus, Džonas baiminosi, kad laikraštyje perskaitys apie kokį baisų nusikaltėlį, o paskui paaiškės, kad tai jis. Ar prieš avariją jis buvo įsitraukęs į nusikalstamą veiklą?

Nuojauta jam kuždėjo, kad jo autoritetas susvyravo. Bet koks autoritetas? Profesinis? Šeiminis? To negalėjo būti, nes

jis nė sekundę netikėjo, kad juodu – susituokusi pora. Jis žinotų – kažkaip tikrai *žinotų*, – jeigu būtų mylėjęsis su ja.

Joks vyras nepajėgtų pamiršti šių krūtų – dailių, seksualių, nors ji ir maitino. Pro jo akis nepraslydo ir užpakaliukas, įspūdingos akys ir niekaip jos valiai nepaklūstantys plaukai. Nors Kendalės grožis nebuvo klasikinis, dar ligoninės lovoje Džonas pastebėjo, kokios geidulingos jos lūpos. Putlios, provokuojančios – nepagailėtum nė tūkstančio dolerių, kad galėtum su ja praleisti naktį.

Paskui jis matė, kaip ji nuo pirštų galiukų nulaižo sviestuotus trupinius. Tai dar kartą patvirtino jo diagnozę. Jis dar ne tiek pasiligojęs.

Jo reakcija buvo vyriška – sąlyginiai refleksai. Į tokį dirgiklį bet kuris heteroseksualus vyras būtų sureagavęs taip. Todėl būtų galėjęs iš bet ko lažintis – tokius pojūčius sukėlė svetima, nepažįstama moteris.

Nusikamavęs nuo tokių minčių, jis įjungė radiją – tikėjosi išgirsti kokių naujienų.

– Radijas neveikia, – pranešė Kendalė.

– Tau paranku, – įgėlė jis. – Kiek dar važiuosim? Ir kur, velniai rautų, mes traukiame? Tik nedrįsk sakyti, kad į Tenesį.

Ji ir nesakė. Todėl tik pratarė:

– Į senelės namus.

– Senelės namus, – kandžiai pakartojo jis.

– Visiškai teisingai.

– Tavo ar mano senelės? Ar aš turiu senelę?

Mintyse jis jau matė stereotipą – žili plaukai susukti į tvarkingą kuodą, švelni šypsena, pastabos, kad užsisegtum švarką, net kai lauke dvidešimt keturi laipsniai šilumos, levandų muilo ir prieskonių kvapas. Jis nusitvėrė tokio vaizdinio, bet vis dėlto niekaip negalėjo įsivaizduoti, kad tokia senelė jį kada nors lepino. Ar bet kas kitas.

– Mano senelės, – atsakė ji.

– Ar pranešei jai, kad atvažiuojam?

– Jos ten nebus. – Kendalės balsas prikimo. – Senelė prieš keturis mėnesius mirė. Kelios savaitės prieš Kevino gimimą.

Jis susidėjo šią informaciją galvon.

– Buvai prie jos?

– Ne. Buvau... išvykusi. O laidotuvėse nedalyvavau, nes artėjo gimdymas.

– Ar judvi buvote artimos?

– Daugiau nei artimos. Mudvi siejo ypatingas ryšys. – Akivaizdus jo domėjimasis akino ją pasakoti toliau. – Mano tėvai žuvo avarijoje, kai man buvo penkeri. Senelė tapo mano globėja. Senelis jau buvo miręs, taigi likome dviese. Todėl mūsų ryšys buvo nepaprastai tvirtas.

– Ar aš ją pažinojau? Ar lankiausi jos namuose?

Kendalė papurtė galvą.

– Kiek dar liko?

Atsidususi ji pakraipė galvą.

– Liaukis klausinėjęs. Vis tiek greičiau nenuvažiuosime. Norėčiau spėti iki sutemos, be to, laikas slinks greičiau, jei miegosi. Tau reikia poilsio.

Jis išgėrė tris aspirino tabletes – vaistai nuslopino galvos skausmą ir apramino maudžiančius raumenis, bet jam vis tiek atrodė, tarsi būtų išmuštas mėsos plaktuku. Norėdamas nors valandėlę pailsinti akis, atsilošė.

Kai po kelių valandų pabudo, buvo tamsu – jie pasiekė kelionės tikslą.

Namas stovėjo vynuogienojais ir sausmedžių krūmais apaugusios gatvės gale. Lietus nurimo, todėl privažiavusi namą Kendalė nuleido langą ir giliai įkvėpė sumišusių kvapų – saldaus vasaros aromato. Ją užplūdo vaikystės prisiminimai. Senelės ilgesys kaip žnyplės aštriais galais sugnybo širdį.

Po medžiais temo. Iš lapų šešėlių į ją skrido švytintys vabaliukai. Ji mažne girdėjo senelės balsą, kviečiantį apžiūrėti šios jonvabalių galaktikos.

Tai būta karkasinio namo su kompozito stogu, užeinančiu ant plačios verandos. Namą gal reikėjo padažyti, padirbėti kieme, bet šiaip nuo paskutinio jos apsilankymo beveik niekas nepasikeitė.

Tik senelės nebėra ir jau niekada nebebus.

Stabdant po ratais sugirgždėjo žvyras. Džonas pabudo, nusižiovavo, pasirąžė ir žvelgdamas į prieblandą mėgino susiorientuoti.

Atidariusi dureles Kendalė išlipo, Keviną kol kas paliko miegantį kėdutėje. Užbėgusi priekiniais laiptais pasistiebė ir pasiekė raktą – jis visada buvo laikomas virš staktos.

Suradusi įkišo jį į spyną. Durys prasivėrė. Tikėdamasi geriausio ištiesė ranką prie jungiklio. Kai šviesa nušvito, Kendalė su palengvėjimu atsikvėpė – Rikė Sju apmokėdavo sąskaitas už komunalines paslaugas.

Ji greitai perlėkė per kambarius. Baldai uždengti užtiesalais, justi pelėsio kvapas – dėl to, kad niekas negyvena. Bet netrukus ji čia gyvens – bent jau kol juodu su Kevinu bus čia.

Ji grįžo svetainę. Jis atsekė jai paskos ir parimęs ant ramentų žvalgėsi po nepažįstamą aplinką.

– Patinka?

Jis atsainiai truktelėjo pečiais.

– Žinau, dabar atrodo nekaip, bet aš viską sutvarkysiu.

Šis sakinys sukėlė tokius gyvus prisiminimus, kad ji net suglumo.

Beveik žodis į žodį jis priminė tą pažadą, kurį ji ištarė savo vestuvių dieną.

Septintas skyrius

Metas pravėrė laukujes duris.

– Kokios nuostabios vestuvės! Man net veido raumenys įskaudo – tiek daug šypsojausi. – Pajutęs, kad Kendalė neseka iš paskos, jis klausiamai pažvelgė. – Kas?

– Vadink mane romantiška kvaiša, bet visada svajojau, kad per slenkstį jaunikis perneš mane ant rankų.

– Tu ir esi romantiška kvaiša. – Jis šypsodamasis pakėlė ją. – Bet tai vienas iš daugelio dalykų, dėl kurių tave myliu.

Metas įnešė ją vidun. Kendalė ranka apsivijo jam kaklą ir įsisiurbė į lūpas – ilgas, svarbus bučinys. Tokį ji prisimins visą gyvenimą – pirmas bučinys jų pirmuosiuose namuose.

Vestuvių proga Gibas padovanojo jiems namą – apstatytą baldais, neįkeistą hipotekoje, visiškai išpirktą. Kendalę toks dosnumas pribloškė, bet kaip paprastai Gibas jos padėkos nepriėmė. Jis ujo rangovą, kad šis spėtų namą įrengti iki vestuvių, ir nesiklausė jokių pasiaiškinimų. Vos prieš tris dienas namas buvo baigtas ir paruoštas įsikelti.

Metas pastatė ją plačiame vestibiulyje.

– Gal neprieštarausi, jei šito atsikratysime? – paklausė rodydamas į nuometą.

– Visiškai neprieštarausiu.

Jos padedamas Metas nusegė nuometą ir savininkiškai – ji mėgavosi tuo jausmu – vėl ėmė ją bučiuoti. Kai galiausiai paleido, iš laimės ji buvo apsvaigusi ir be kvapo.

Plačiai išskėtusi rankas Kendalė apsisuko aplink gerdama į save naujųjų namų grožį – nuo virš galvos švytinčio dangaus iki medinių grindų tekstūros.

Tai buvo aplinką tausojantis karkasinis namas, suprojektuotas taip, kad kaimiška jo išorė derėtų prie Mėlynojo kalnagūbrio fono. Šiuolaikiškas interjeras buvo šiltas ir jaukus. Erdvūs ir šviesūs kambariai. Jie vis dar kvepėjo šviežia mediena ir naujais dažais.

Ši akimirka Kendalei buvo ypač svarbi. Ji tikėjo, kad visą likusį gyvenimą šis namas bus jos namai. Juodu su Metu čia augins vaikus. Šis namas su jais gyvens ir sens – jos jauni tėvai šios paprastos teisės neteko. Kendalė troško, kad jos laimė būtų tokia didelė, jog jos pakaktų ir jų netekčiai padengti.

Ji apglėbė save.

– Myliu šį namą.

Nusimetęs smokingą Metas stovėjo susikišęs rankas į kišenes ir apžiūrinėjo interjerą. Baldai vis dar buvo su gamyklos etiketėmis. Kambariuose trūko smulkmenų.

– Šiek tiek tuštoka, ar ne?

– Tai dar ne namai, – pritarė Kendalė. – Mes uždėsime savo antspaudą, padarysime kai ką daugiau nei namą. Žinau, dabar atrodo nekaip, bet aš viską sutvarkysiu. Nekantrauju, kada galėsiu pradėti.

Savo pačios žodžių sujaudinta, ji sudėjo rankas Metui ant smokingo marškinių klosčių ir palinko prie jo.

– Ak, Metai, myliu gyvenimą šiame name.

Jo rankos apsivijo jos liemenį.

– Aš irgi čia pusėtinai jaučiuosi, – paerzino jis. Tada greitai ir stipriai ją pabučiavo. – Mirštu iš bado. Tėtis sakė, kad šaldytuve turėtų būti maisto.

Paleidęs ją iš glėbio Metas nuėjo į virtuvę. Kendalė prisivijo jį, jau traukiantį šampano butelį iš didelio šaldytuvo.

– Atkimšiu ir įpilsiu. O tu perskaityk dovanų kortelę. Viešpatie, kai tėtis sakė, kad bus maisto, jis nejuokavo. Net prekybos centre tiek nerastum.

Jis numetė kortelę ant virtuvės stalo. Paėmusi ją Kendalė garsiai perskaitė: „Didžiuojuosi jumis abiem. Su meile, tėtis. P. S. Taurės šaldiklyje."

Metas nusijuokė.

– Jis viskuo pasirūpina, tiesa?

– Jeigu norėtume medaus mėnesį praleisti Marse, manau, jis pasistengtų tai suorganizuoti.

Nustojęs galynėtis su kamščiu Metas pažvelgė į ją liūdnai šypsodamasis.

– Apgailestauju dėl to, Kendale. Netinkamas laikas.

– Suprantu, – švelniai atsakė ji.

Neseniai visai netikėtai mirė vyriausiasis Meto redaktorius. Pono Gregorio mirtis Meto gyvenime – tiek profesiniame, tiek asmeniniame – atvėrė tuštumą. Kol kas jis nerado tinkamo kandidato į pono Gregorio vietą. O kol nerado, negalėjo palikti savo laikraščio net medaus mėnesio proga. Suprantama, Kendalė jį atjautė.

Ji negalėjo skųstis dėl atidėto medaus mėnesio, nes mėgavosi tokia prabanga. Jos vyras toks, apie kokį ji visada svajojo. Uošvis kone nuodėmingai dosnus, ir ne vien materialinių gėrybių. Gibas sveikino ją atėjus į jų šeimą visai be jokių išlygų, be apmaudo. Ilgus metus Metas priklausė tik jam. Dabar jis turėjo juo dalintis, ir dalinosi su malonumu.

Gurkšnodami šampaną ir tepdami sumuštinius su kumpiu juodu kalbėjosi apie iškilmes ir pobūvį. Meto apetitas buvo žvėriškas, o Kendalė iš susijaudinimo dar negalėjo nė kąsnio nuryti.

Gnaibydama sumuštinio duonos plutelę ir žiūrėdama pro langą ji pratarė:

– Norėčiau apsodinti tik pusę sklypo, o kitą pusę palikti, kokia yra – laukinę. Medžiuose norėčiau pakabinti paukščių lesyklėlių. Netrukus čia įsikurs voverės. Tikiuosi, ir meškėnai.

– Jie viską jaukia.

– Mūsų meškėnai nejauks. Jie bus tvarkingi, nes bus reguliariai šeriami, todėl jiems nereikės ieškoti pašaro. Ir elniai, – toliau kalbėjo Kendalė, sunkus jo atodūsis entuziazmo neišsklaidė. – Gal mes prisipratinsime elnius prie pat namų.

– Kendale, jeigu kieme laikysime elnius, mūsų draugai ateis jų nušauti pačią pirmą medžioklės sezono dieną.

– Ak, nekalbėk taip! Ir nė nesvajok, kad ant kurios nors sienos kabinsi iškamšų galvas.

– Nesuprantu tavo nemeilės medžioklei. Tai sportas, kurį mudu su tėčiu labai mėgstame. Ir ne mes vieni.

– Na, nesuprantu, koks malonumas žudyti nekaltus gyvūnus.

– Švelniasielė.

– Galbūt. – Ji ilgesingai nusišypsojo. – Vieną vasarą mudvi su senele išgelbėjome elniuką. Radome jį mūsų mėgstamoje vietoje prie vandens krioklio. Na, tiesą sakant, ten vanduo tik srovena, bet tada buvau labai maža, todėl krioklys man atrodė kuo tikriausias. Be to, ten stovi seniai pamiršta pilietinio karo laikų patranka. Žaisdavau ant to seno surūdijusio pabūklo, kai tik iškylaudavome toje vietoje, o taip darydavome bent kartą per savaitę. Taigi miške aptikome elniuką. Jam buvo sulaužyta koja. Mudvi nunešėme jį į mašiną ir parsivežėme namo. Namie sutvarstėme jam koją ir slaugėme, kol pasveikęs galėjo grįžti į mišką.

– O kitą medžioklės sezoną jis tapo puikiu trofėjumi.

– Metai!

– Atsiprašau. – Pasilenkęs per stalą paglostė jai skruostą. – Kaip galėčiau tavęs atsiprašyti?

Kendalė apglėbė jo plaštaką ir pabučiavo į delną, o paskui dantimis švelniai sukando nykštį.

– Veskis mane į lovą, – gundomai sušnibždėjo.

Lova jau buvo paklota. Ant naktinių staliukų ir komodų stovėjo vazos su gėlėmis. Be abejonės, Gibo rankų darbas. Bet Kendalės geismo neužgesino net žinia, kad uošvis buvo įsiveržęs į jų miegamojo privatumą.

Nurengdami vienas kitą jie kvatojosi, grabinėjosi su keliais tuzinais jos suknelės sagučių, vos tverdami iš nekantrumo, kuris tik kaitino, ir dabar Kendalė džiaugėsi, kad tai jų pirmasis kartas.

Per draugystės ir sužadėtuvių laiką Metas su ja nemiegojo. Toks susilaikymas buvo vertas antraštės per visą puslapį. Kiek porų šiais laikais laukė pirmosios vestuvių nakties, kad pasimylėtų? Šis paprotys buvo beišnykstantis.

Nei Kendalė, nei Metas nebuvo skaistūs, bet kol susitikinėjo, jis išliko džentelmenas, laikėsi garbės kodekso, draudžiančio miegoti su moterimi, kurią išsirinkai į žmonas, Kendalė buvo pakylėta aukščiau visų moterų, su kuriomis jis anksčiau turėjo reikalų.

Ši senamadiška tradicija ėjo išvien su dvejopais standartais, pagal kuriuos moteris amžių amžiais buvo priklausoma. Bet tam tikra prasme Kendalei jo susilaikymas atrodė mielas, žavus ir didžiai romantiškas.

Atsisveikindama prie savo buto durų seksualiai įsiaudrinusi ji daugybę kartų troško, kad jis nusižengtų savo principams. Net pati jį drąsindavo. Bet Metas visada atsilaikydavo.

O dabar, kai jo rankos glostė odą, tyrinėjo jos kūno linijas, Kendalė galvojo: kaip gera, kad juodu sulaukė šios akimirkos, kai vestuviniai apdarai guli prie kojų, o nuogumas jiems toks pat naujas kaip vyro ir žmonos padėtis.

– Būsi tokia žmona, kokios aš ir norėjau, – sumurmėjo Metas bučiuodamas jai krūtis. – Žinojau.

– Pažadu – būsiu.

Atsibudusi Kendalė kelias sekundes negalėjo prisiminti, kodėl jos tokia pakili nuotaika. Kai pamirkčiojusi apžvelgė aplinką, patenkinta nusišypsojo. Kone sumurkė iš malonumo.

Išaušo pirmas rytas po vestuvių nakties, o ji – laimingiausia moteris visame pasaulyje. Jos vyras pasirodė besąs švel-

nus ir dėmesingas meilužis. Jie mylėjosi, kol nusikamavę užmigo.

Metas paprastai keldavosi anksti, nemėgo ilgai miegoti. Pro užuolaidas įspindęs saulės spindulėlis rodė, kad seniai išaušo. Nuo minties, kad praėjusią naktį išsekino savo vyrą, Kendalės veidą nušvietė valiūkiška šypsena.

Nenorėdama jo žadinti atsargiai apsivertė. Troško nors kelias akimirkas jam nežinant žiūrėti ir grožėtis. Metas gulėjo ant nugaros: lūpos šiek tiek pravertos, krūtinė ritmingai kilnojasi. Antklodė užtraukta iki liemens.

Intymūs praėjusios nakties prisiminimai išbudino jos aistrą. Geismas nuvilnijo per kūną, užkaitino kraują, užgniaužė kvapą, ir apatinėje kūno dalyje Kendalė pajuto tą buką, malonų, karčiai saldų maudulį. Praėjusią naktį Metas su ja elgėsi kaip su dievinama nuotaka. Šįryt ji norėjo, kad su ja būtų elgiamasi kaip su moterimi.

Kyštelėjusi ranką po antklode Kendalė sušnibždėjo:

– Labas rytas.

Jis suniurnėjo. Jos ranka apėmė suglebusį penį.

– Pasakiau – labas rytas.

Jis nusišypsojo, kažką sumurmėjo, paskui atplėšė akis.

– Kendalė.

– Na, ačiū, kad prisimeni. Atrodai nustebęs.

– Taip. Paprastai mane budina žadintuvas.

– Gali išmesti žadintuvą. Teks priprasti prie šito.

– Kas rytą?

– Kodėl gi ne? Ar pas mus normuojama?

Ji paglostė vyrą, paskui kramsnodama ėmė leistis nuo krūtinės prie pilvo.

– Kendale...

Nubloškusi antklodę įsisiurbė tiesiai po bamba.

– Kendale, tėtis.

– Hmm?

– Tėtis. – Pastūmęs ją Metas išlipo iš lovos ir priėjo prie lango. – Girdėjau, kaip keliuku važiavo jo pikapas.

Kendalei dar neišsivadavus iš geidulio miglos, pasigirdo beldimas į laukujes duris. Metas čiupo nuo komodos džinsus. Įlindęs į juos tarė:

– Geriau kelkis ir renkis.

Ji netekusi žado atsisėdo ir akimis nulydėjo iš kambario išeinantį vyrą.

– Ateinu, tėti! – šūktelėjo iš koridoriaus.

Paskui ji išgirdo, kaip Metas atidarė laukujes duris.

– Labas rytas.

– Ar netrukdau jums?

– Žinoma, netrukdai. Jau ketinau virti kavos. Užeik.

Jie patraukė į virtuvę. Kendalė pasiklausė balsų, kol jie nutolo ir ji nebesuprato žodžių, tada atsiklaupė ir susirietusi nuleido galvą ant kelių, taip mėgindama nuslopinti neviltį ir nusivylimą.

Kai tapo aišku, kad Metas nė neketina grįžti į lovą, ji atsikėlė ir nusiprausė po dušu. Po dešimties minučių nuėjo pas juos į virtuvę. Gibas keptuvėje vartė kumpį.

– O, štai ir nuotaka ateina! – sudainavo pamatęs ją.

Jis apėjo apie stalą ir jausmingai ją apkabino. Paskui atsitraukęs pažvelgė tiesiai į akis.

– Juk neprieštarauji, kad ateinu paruošti jums pusryčių, tiesa?

Ar tai reikėjo suprasti kaip juoką? Velniai griebtų, taip, ji prieštarauja, jeigu taip bus visą medaus mėnesį, kurį ji norėtų leisti tik su Metu. Bet Gibas taip atvirai šypsojosi, kad Kendalė nedrįso išrėžti jam tiesos. Vos šyptelėjusi atsakė:

– Žinoma, ne, Gibai.

Išsilaisvinusi iš uošvio glėbio ji nuėjo prie kavos aparato. Regis, apmaudo nuslėpti nepavyko, nes po tokio santūraus pasisveikinimo stojo nejauki tyla.

– Gal ir ne pati geriausia mintis.

Gibas jau ketino nusirišti prijuostę.

– Nekvailiok, tėti, – paprieštaravo Metas. – Kendalės nuotaika rytais ne pati geriausia. Ji perspėjo mane, kad gali būti irzli. Tiesa, brangioji?

Ji atsiprašomai nusišypsojo.

– Turiu pripažinti savo trūkumą, Gibai. Tik pabudusi būnu irzli kaip žvėris.

– Tikiuosi, ir alkana kaip žvėris. – Jis vėl užsirišo prijuostę ir grįžo prie keptuvės ant viryklės. – Ar tau patinka vafliai? Pats suplakiau tešlą ir pridėjau vieną slaptą ingredientą.

– Kokį?

Jis pamerkė akį.

– Manau, dabar, kai tapai mūsų šeimos nare, galiu tau jį atskleisti. Vanilės, – sušnibždėjo jis. – Į tešlą įdėk arbatinį šaukštelį vanilės. Skonis bus visai kitoks.

– Ačiū už patarimą.

Atsistojęs Metas užleido jai kėdę. Rafinuotai pabučiavęs ranką tarė:

– Ponia Bernvud, prašom sėstis. Leiskite mums jus aptarnauti.

Ji atsisėdo ir tik tada ant stalo pastebėjo į dovanų popierių suvyniotas dėžes.

– Dar dovanų? Negali būti. Juk mes jau tiek daug jų gavome.

– Tėtis jas atvežė.

– Šios dovanos buvo paliktos mano namuose. Gal išpakuokit, kol gaminu pusryčius?

Juodu su Metu pasidalino dovanas ir pradėjo jas traukti iš pakuočių. Jie gavo „Waterford“ saldaininę, porą sidabrinių žvakidžių, lakuotą padėklą. Metas padavė jai paskutinę dovaną.

– Malonėkite.

– Šią dovaną šįryt atnešė Roskojus Kalovėjus, – paaiškino jiems Gibas.

– Ak, kaip miela! – sušuko Kendalė.

Roskojus dirbo teismo rūmų prižiūrėtoju. Jau trisdešimt metų. Kai Kendalė pradėjo dirbti valstybine gynėja, juodu susidraugavo. Atplėšusi popierių ji rado įrėmintą paveikslą.

– „Sveikiname“, – perskaitė atviruką. – Jį pasirašė Roskojus ir Henrieta Kalovėjai. – Šypsena dingo, mat ji mąsliai suraukė antakius. – Kai dabar galvoju, neprisimenu, kad būčiau juos mačiusi vestuvių puotoje. Įdomu, kodėl jie neatėjo?

– Juk patariau jų nekviesti, – švelniai priminė jai Metas.

– Bet aš pakviečiau, nes norėjau, – savo laikėsi Kendalė. – Roskojus taip maloniai su manim elgiasi. Vis ant stalo palieka šviežią rožę arba šiaip padaro ką nors miela. Jis taip džiaugėsi, kai mudu susižadėjom. Jis apie tave, Metai, kalba labai pagarbiai. Ir apie jus, Gibai.

– Roskojus visai nieko.

Gibas atsisuko nuo viryklės ir patiekė jai lėkštę. Vaflis buvo tobulas – storas, rusvai auksinis, o vidury tirpo sviesto gabaliukas.

Užtat Gibo komentaras visai sugadino jai apetitą.

– „Visai nieko?“ – pakartojo tikėdamasi, kad jis turėjo galvoje visai ne tai, ko ji bijojo.

– Roskojus žinojo, kad juodu su žmona bus... na, jūsų vestuvėse bus tarsi ne savo rogėse, – paaiškino uošvis.

Ji pažvelgė į savo vyrą, šis pritardamas rimtai linktelėjo.

– Vestuvėse dalyvavo tik baltieji, Kendale.

– Esu tikras, kad Roskojus dėkingas už kvietimą, nors suprato, kad geriau nesirodyti. Jis žino tikrąją padėtį, nors tu gal ir nežinai. – Gibas meiliai spustelėjo jai petį ir pridūrė: – Bet visko išmoksi.

Aštuntas skyrius

Po ilgų valandų prie vairo Kendalė iš nuovargio nebejuto kojų. Bet prieš griūdama miegoti ji turėjo pasirūpinti keliais dalykais, pirmiausia rasti Kevinui nakčiai lovelę.

Sandėliuke ji aptiko seną vaikišką aptvarėlį, kuris kitados buvo naudojamas kaip guolis – jame labradorė atsivedė šuniukų. Valikliai stovėjo ten, kur senelė juos visada laikė – indaujoje. Kendalė šveitė aptvarėlį tol, kol įsitikino, kad šis pakankamai švarus ir Kevinas gali jame miegoti.

– Ar yra ko valgyti?

Džonas sunkiai rėmėsi į ramentus – buvo akivaizdu, kad išsekęs. Vos atvažiavus Kendalė patarė prigulti, bet jis atsisakė. Kaip pėdsekys sekiojo paskui ją po namus.

– Varai mane iš proto, – papriekaištavo, kai staigiai pasisukusi vos neatsitrenkė į jį. – Jeigu jau neguli, bent atsisėsk kur nors ir liaukis vaikščioti paskui mane iš kampo į kampą.

– Kad galėtum paspruktį pro užpakalines duris?

Ji suirzusi atsiduso.

– Net jeigu ir turėčiau tokių minčių, nors iš tiesų neturiu, aš tokia pavargusi, kad nenuvairuočiau daugiau nė mylios. Todėl atsipalaiduok, gerai?

Jis neatsipalaidavo, bet ėmė sekioti šiek tiek mažiau. Atsakydama į jo klausimą Kendalė tarė:

– Pažiūrėsiu, ką rasiu.

Sandėliuke maisto būta nedaug – skardinė šparaginių pupelių ir stiklainis persikų.

– Na, ne gurmanų virtuvė, – atsiduso rodydama į maistą.

– Tiks, – nuramino jis. – Vis geriau negu nieko.

– Ryt maisto nupirksiu. Tada ir šaldytuvas jau bus įšalęs.

Pasidalinę juodu suvalgė net ir trapučius, kuriuos Kendalė pirko iš automato, kai prie jos pradėjo kabinėtis vaikėzai. Džono įsikišimas šį incidentą tikrai įrėžė atmintin, o ypač tam vaikiui, kuris rytoj atsibus baisiai sumuštomis blauzdomis. Dėl to ji labai pyko.

Kita vertus, jo drąsa Kendalę nustebino ir pamalonino. Regis, polinkis ginti jam buvo giliai įsišaknijęs ir atminties netekimas jo nesunaikino. Nors Kendalė smerkė jį, kam puolė jos gelbėti, paslapčia pripažino, kad nutikimas buvo gana jaudinantis.

Net išsekęs, sudaužytas Džonas noriai ją gynė. Kendalę žavėjo jo valios jėga. Nusprendęs, kad įsibrauta į jo teritoriją, jis tikrai pasirodė šauniai.

Kendalė buvo ne iš tų moterų, kurios leipsta dėl vyriškos jėgos. Tiesą sakant, ją tai net erzino. Džiūgaudama, kad ją išgelbėjo šis vyriškis, kurio fizinė jėga žavėjo ne mažiau už vidinę, ji gėdijosi.

– Neprisimenu – ar tu gerai gamini? – paklausė jis nutraukdamas jos neramias mintis.

– Ne kažin kaip, bet nebadausim.

– Regis, planuoji kuriam laikui čia pasilikti?

– Manyčiau, turėtume čia pagyventi, kol tau grįš atmintis. Čia ramu ir gera – puiki vieta sveikti.

– O mano darbas?

Ji atsistojo ir greitai nurinko nešvarius indus. Kelis nunešė į kriauklę, bet kai grįžo, jis apstulbino ją staigiai užkišdamas ranką jai už džinsų juosmens ir ten palikdamas. Krumpliai įsirėmė jai į pilvą, ir tai nebuvo taip jau nemalonu.

– Turėjau gerai apmokamą darbą, ar ne?

– Žinoma.

– Ką aš veikiau?

– Jeigu pasakysiu, tik imsi siusti. Esi iš tokių žmonių, kurie mano esą nepakeičiami. Norėsi tuojau pat grįžti į darbą, o tai neįmanoma. Patikėk manimi – tavo darbas palauks, kol pasveiksi. Pranešiau visiems, kuriems reikia žinoti. Dėl visko sutarta.

– Kada jiems pranešei? Telefonas čia neveikia.

Vadinasi, jis jau patikrino. Prieš avariją tikrai nebuvo proto atsilikėlis. Kodėl ji darė prielaidą, kad atminties netekimas atbukins aštrų jo protą? Stengdamasi neparodyti sumišimo Kendalė atsakė:

– Skambinau, kol dar gulėjai ligoninėje.

– Tai kodėl niekas neatskambino? Ir neatsiuntė atviruko? Man tai atrodo labai keista. Tiesą sakant, neįtikėtina.

– Gydytojas uždraudė tave lankyti. Jis sakė, kadangi nieko negali prisiminti, labai nusivilsi, jei tave užpuls visas nepažįstamųjų pulkas, todėl gera linkintys draugai padarys daugiau žalos nei naudos. Be to, mes ten trumpai buvome, todėl laiškai nespėjo ateiti.

Jis žiūrėjo neslėpdamas skepticizmo.

– Viskuo pasirūpinta. Prisiekiu, – pabrėžė ji, – tavo karjerai jokio pavojaus nėra.

– Vadinasi, aš ir karjerą dariau, ne tik dirbau?

– Galima ir taip sakyti.

– Duok man kokią užuominą. Gydytojas? Advokatas? Indėnų vadas?

– Prisimeni šį vaikišką eilėraštuką?

Jo kreiva šypsenėlė pranyko.

– Regis, prisimenu, – sumurmėjo. – Kaip galiu atgaminti vaikystės daineles, o tavęs prisiminti nepajėgiu?

Jo žvilgsnis nuslydo prie jos krūtinės.

Nuo tokio artumo ji susinervino, todėl ištraukė jo ranką iš už džinsų juosmens.

– Girdžiu Keviną.

Kitame kambaryje pasigirdęs kūdikio verksmas buvo laukiamas signalas – jis nutraukė kvotą. Savaime suprantama, jam rūpi, bet kuo mažiau juodu kalbėsis apie jų gyvenimus prieš avariją, tuo saugesnė ji bus. Net visai nekaltas, atsitiktinis žodis gali pažadinti jam atmintį.

Kvota nutrūko labai nejaukaus intymumo akimirką – tai Kendalę erzino daugiau, nei ji norėjo prisipažinti. Juk privalo priversti jį patikėti, kad ji – jo žmona, bet pati ribos peržengti negali.

Pamaitinusi išmaudė Keviną, o paskui migdė supamajame krėsle niūniuodama lopšines, kurias jai dainuodavo senelė. Džonas sėdėjo kitoje kambario pusėje ant sofos, sužalota koja ilsėjosi ant kojų suolelio. Lempa ant stalo galo metė tamsius šešėlius – antakiai slėpė jo akis, bet Kendalei nė nereikėjo matyti – ji žinojo, kad žvilgsnis įsmeigtas į ją. Jis kaip vanagas nenuleido nuo jos akių.

– O kaipgi mano šeima? – staiga paklausė jis.

– Tavo motina mirė prieš daugelį metų.

Įsisąmoninęs šią informaciją jis tarė:

– Spėju, negaliu gedėti tos, kurios nė neprisimenu. Ar turiu brolių, seserų?

Ji tik papurtė galvą.

– O mano tėtis? Taip pat miręs?

– Ne. Bet judu dėl kažko nesutarėte.

– Dėl ko?

– Dar prieš avariją nuliūsdavai, kai imdavai apie tai kalbėti. Kažin ar dabar vertėtų į tai gilintis.

– Ar jis žino apie avariją?

– Maniau, nenorėtum, kad jam praneščiau, todėl ir neskambinau.

– Mes taip stipriai atitolę? Mano tėvui net nerūpi, gyvas aš ar miręs?

– Jam rūpi, gyvas tu ar miręs, bet tu nenorėtum, kad jis žinotų apie avariją. Atsiprašau. Turiu paguldyti Keviną.

Kendalė stengėsi, kad jos išėjimas nepanėšėtų į staigų atsitraukimą.

Vaikiškas aptvarėlis stovėjo mažesniajame iš dviejų miegamųjų. Kendalė švelniai paguldė į jį kūdikį. Jis akimirksniu pritraukė keliukus prie krūtinės ir atkišo užpakaliuką.

– Ir kaip jis gali taip miegoti?

Ji nė nepajuto, kad jis seka iš paskos, kol bemaž prie pat peties neišgirdo jo balso.

– Daugybė kūdikių taip miega.

– Atrodo nepatogu.

– Manau, turėtum būti trijų mėnesių, kad būtų patogu.

– Ar tavo nėštumas buvo lengvas?

– Pirmus mėnesius turėjau šiokių tokių bėdų. Bet paskui viskas klostėsi gerai.

– Kokių bėdų?

– Įprastų. Rytinis pykinimas. Nuovargis. Depresija.

– Dėl ko tau kilo depresija?

– Na, tai nebuvo tikra depresija. Tiesiog verkšlendavau.

– O kodėl verkšlendavai?

– Liaukis. Aš nusikamavusi. Ar inkvizicija negalėtų palaukti?

Kendalė norėjo jį apeiti, bet jis kilstelėjęs ramentą užtvėrė jai kelią.

– Žinai, – užsiplieskė ji, – man jau bloga, aš pavargau, nes tu nuolatos naudoji tą sumautą ramentą vietoj užkardo.

– Ir man bloga, ir aš pavargau nuo tavo išsisukinėjimų. Atsakyk man: kodėl tau buvo depresija, kodėl verkšlendavai būdama nėščia? Ar nenorėjai kūdikio?

Jai nepakako jėgų toliau pykti. Tūžmastis išgaravo, ir ji išvargusiu balsu paaiškino:

– Hormonų pokyčiai per pirmuosius tris nėštumo mėnesius daugeliui moterų sukelia ašaras. Kevino labai labai norėjau.

– O aš?

Jie kelias sekundes žvelgė vienas kitam į akis, o tada ji ramiai patraukė jo ramentą į šalį.

– Ketinu išsimaudyti.

Ji išjungė šviesą. Bet vos tik ji užgeso, automobilio žibintų šviesos nuslinko namo fasadu ir ėmė plieksti tiesiai į miegamąjį.

– Dieve!

Kendalė apsisuko ir prisispaudusi prie sienos klupinėdama prisiartino prie lango. Širdis stipriai plakė. Ji su baime stebėjo riedantį automobilį. Kai jis tuščiąja eiga pavažiavo iki keliuko galo, žibintų šviesos buvo nutaikytos į namo fasadą kaip prožektorių šviesos. Dėl rūko ir lietaus automobilis įgavo milžinišką dydį: jis atrodė didžiulis, grėsmingas, o jo variklio gausmas panėšėjo į dundesį.

Ji išgirdo artėjantį ramentų kaukšėjimą.

– Nesirodyk jiems! – piktai šūktelėjo ji. – Pasitrauk nuo lango.

Jis sustingo kaip įbestas. Nė vienas iš jųdviejų nejudėjo. Kendalė net sulaikė kvėpavimą, kol atbula iš keliuko išvažiavusi mašina nudūmė.

– Spėju, kažkas ne ten pasuko.

Atsigręžusi Kendalė pamatė jį stovintį atvirame tarpduryje – ryškų siluetą iš koridoriaus sklindančioje šviesoje. Jis atrodė didelis ir įspūdingas. Kai ji spūdino pro šalį, jis greitai uždegė šviesą ir kilstelėjo jos veidą pasiryžęs atidžiai apžiūrėti.

– Kokia čia velniava?

– Jokia.

– Jokia? Tu išblyškusi kaip vaiduoklis. Pamačiusi tą automobilį vos nenualpai. Kas vyksta? Kas mus vejasi? Kas *tave* persekioja?

Nukreipusi žvilgsnį ji atsakė:

– Tiesiog nelaukiu lankytojų, štai ir viskas.

– Velniai griebtų! Gal ir praradau atmintį, bet nesu silpnaprotis, todėl taip su manimi nesielk. – Tebelaikydamas jai už smakro privertė pakelti akis. – Juk bėgi gelbėdama savo gyvybę, ar ne? Nuo ko bėgi? Ar kas nori tave nuskriausti? O gal

tavo kūdikį? – Jis metė žvilgsnį į aptvarėlį, kuriame miegojo Kevinas. – *Mūsų* kūdikį?

– Kol mes drauge, niekas mums nieko bloga nepadarys, – pasakė ji – ir iš tiesų taip manė. Nežinia kaip nujautė, kad Džonas kautųsi už juos iki paskutinio kraujo lašo – nors nepasitikėjo ja, nors dėl neaiškių priežasčių bjaurėjosi Kevinu. Dėl to bus sunku jį palikti.

Kendalė suprato – geriau niekieno pagalbos nelaukti. Ji ir pati gali susitvarkyti. Jau seniai tvarkėsi. Vis dėlto su juo ji jautėsi saugesnė, nors, turint galvoje jo fizinę būklę, toks pojūtis buvo klaidingas. Jei ji leisis užliūliuojama, tai gali brangiai kainuoti, gal net gyvybę.

Kendalė atsitraukė.

– Būsiu vonioje. Pašauk, jei Kevinas verktų.

Šįkart jis jos nebelaikė.

Iki kraštų prileidusi vonią su riestomis kojytėmis – letenomis su nagais – Kendalė pasinėrė į šiltą, raminamą vandenį. Kai po penkiolikos minučių grįžo į svetainę, buvo tik su rankšluosčiu nuo krūtinės iki pusės šlaunų. Šlapi, atgal sušukuoti plaukai atidengė rūpestingai nušveistą veidą.

Jis stovėjo prie pravirų laukujų durų nugara į ją ir žiūrėjo į tamsą ir nesiliaujantį lietų. Išgirdęs jos basų kojų šlepsėjimą atsisuko.

Visai be reikalo ji pranešė:

– Tuojau atsijungsiu.

Kai ji pasuko į miegamąjį, jis paprašė:

– Palauk.

Atšlubavęs per kambarį sustojo nuo jos vos per kelis centimetrus.

Kai pakėlė ranką jai prie krūtinės, Kendalė krūptelėjo. Klausiamai suraukęs antakius ir kiek padvejojęs palietė drėgną odą.

– Ar skauda?

Nesupratusi, ko jis klausia, Kendalė pasekė jo žvilgsnį – ir pamatė bjaurią mėlynę, kuri nuo pat kaklo įstrižai kirto jai krūtinę.

– Saugos diržas, – paaiškino ji. – Ne itin patrauklu, tiesa? Nors gal ir visai nieko, palyginti su tuo, kaip galėjau atrodyti, jei būčiau jo neužsisegusi.

Jis liūdnai šyptelėjo.

– Taip. Būtum panaši į mane.

– Atrodai visai neblogai. – Jų žvilgsniai susitiko ir akimirką juodu žiūrėjo vienas į kitą. Kendalė nurijo seilę ir tarė: – Norėjau pasakyti, kad veido tinimas gerokai atlėgo.

Jis tik išsiblaškęs linktelėjo, nes jo dėmesį vėl prikaustė mėlynė ant krūtinės.

– O kur ji baigiasi?

Karščio banga nuvilnijo jai per pilvą ir krūtis. Ji drovėjosi, nors kaip žmona neturėjo drovėtis. Nenuleisdama nuo jo akių pakėlė rankas prie rankšluosčio galų ir lėtai praskleidė. Taip laikydama rankšluostį leido jam nevaržomai grožėtis.

Dar niekada ji nesijautė tokia nuoga, tokia pažeidžiama. Jo akys tyrinėjo ne tik mėlynę, bet kiekvieną jos kūno colį, kiekvieną liniją, linkį. Kiek įmanydama ji kentė jo žvilgsnį, bet kai pamėgino rankšluostį susisiausti, jis sulaikė.

– Kas čia?

Džonas palietė ją – jos kūno apačią. Kendalė tik žioptelėjo, nes jo prisilietimas sukėlė labai audringą kūnišką reakciją. Pilve suvirpėjo, kai jo smilius švelniai braukė per ploną rožinį randą, kuris tikrąja ta žodžio prasme slėpėsi po gaktos plaukais. Jis perbraukė per visą jo ilgį ir net tada neatitraukė rankos.

– Cezario pjūvio randas, – atsakė ji sulaikiusi kvėpavimą.

– Hmm. O kodėl tu virpi?

– Nes randas vis dar jautrus. Ypač po avarijos.

Iš tiesų saugos diržas paliko dar vieną plačią mėlynę – nuo vieno dubens kaulo iki kito. Jis pirštais perbraukė ir per ją.

Kendalė susisiautė rankšluostį ir įsisupo į jį. Džonas ištraukė rankas iš po jo. Jos didžiausias noras buvo bėgti nuo jo kuo toliau, tačiau ji įsakė sau elgtis kaip žmonai.

– Vonia gili, – tarė ji. – Įlipti į ją ir išlipti viena koja gana sunku net be gipso. Patarčiau apsiprausti kriauklėje – nutrinsiu tave kempine.

Jis akimirką svarstė, paskui smarkiai papurtė galvą.

– Ačiū. Ir pats susitvarkysiu.

– Tikrai?

Džonas nužvelgė jos kūną, paskui nusuko akis į šalį.

– Taip. Tikrai. – Ir prakaukšėjęs pro ją uždarė vonios duris.

Kendalė atsirėmė į durų staktą. Praėjo kelios minutės, kol atgavo pusiausvyrą. Bus daug sunkiau, nei ji įsivaizdavo. Džonas itin nuovokus, o ji – puiki melagė. Kendalė taip gerai meluodavo, kad pati įtikėdavo savo melu. Dabar vienintelis jos išsigelbėjimas atsisuko prieš ją pačią ir virto spąstais. Kendalė turi nuo Džono pabėgti.

Bet pirmiausia reikia išgyventi šią naktį.

Kendalė miegamojo komodoje susirado lengvus naktinius, paliktus per paskutinį apsilankymą. Paklojo jam lovą, ir kai tik išpureno pagalves, išgirdo prasiveriant vonios duris. Jis lėtai ėjo per koridorių.

Mūvėjo tik šįryt pirktas trumpikes. Plaukai ant krūtinės buvo drėgni. Jis kvepėjo muilu, dantų pasta ir burnos skalikliu. Džonas lėtai slinko prie lovos, kiekvienas jo judesys išdavė nuovargį – taip juda trisdešimčia metų vyresnis žmogus. Oda buvo įgavusi nesveiką pilkšvą atspalvį.

– Gulk ant nugaros, – švelniai pakvietė ji. – Po koja pakišiu pagalvę.

Jos padedamas jis įsitaisė ir giliai atsidusęs iš palengvėjimo užmerkė akis. Jis vis dar atrodė sumuštas. Prie mėlynių ir įdrėskimų, įdubusių akių ir įkritusių skruostų Kendalė buvo beveik pripratusi. Bet dabar jo kančios ženklai buvo tokie akivaizdūs, kad ją užplūdo užuojauta.

Ji išjungė naktinę lempą, kad nespigintų jam į akis.

– Aspirino gėrei?

– Kelias tabletes.

– Tikiuosi, padės tau gerai išsimiegoti.

– Išsimiegosiu.

– Ką gi, iki pasimatymo ryte. Labos nakties.

Jo akys akimirksniu atsimerkė.

– Kur eini?

Ji parodė į duris.

– Miegosiu svetainėje ant sofos. Galiu naktį netyčia įspirti tau į koją.

Jis ilgai ir įdėmiai į ją žiūrėjo.

– Na, jeigu nebijai, – išgirdo ji save sakant, – galiu miegoti ir su tavim.

Jis be jokių kalbų nusirito į kitą lovos pusę. Tai kainavo daug jėgų. Jis kvėpavo paviršutiniškai, greitai, oda buvo šalta ir drėgna – guldama prisilietė prie jo.

– Ar gerai jautiesi? – susirūpinusi paklausė Kendalė.

– Gerai. Tik pavargau.

– Ilsėkis.

Pasilenkusi prie jo pakštelėjo į skruostą – švelniai, nekaltai. Šis bučinys ne nuramino, o greičiau nupurtė lyg trumpasis jungimas.

– Esu tikras, kad gali bučiuotis ir geriau.

Jis šiurkščiai suėmė jai už sprando ir taip laikė, kol bučiavo į lūpas. Šis bučinys nebuvo nei švelnus, nei nekaltas. Jis ryžtingai, seksualiai, valdingai ir savininkiškai malė liežuviu. Be to, puikiai išmanė, ką daro, nes Kendalės kūnu, nors ji ir priešinosi, vilnijo malonūs pojūčiai – ji buvo priblokšta. Susijaudino ne ji viena. Paliovęs bučiuoti jis vis dar laikė jos galvą ir mėgino įžvelgti jos akių gelmę.

Jo žvilgsnyje Kendalė matė audrą, abejones ir sąmyšį.

– Viešpatie, – tyliai pratarė jis.

Staigiai ją paleido, tarsi būtų per karšta liesti. Užsimerkė ir kaipmat užmigo. Arba apsimetė miegąs.

Kendalė gulėjo šalia jo sustirusi, bijodama sukrutėti, net bijodama kvėpuoti, kad tik nesuardytų kažkokios gležnos pusiausvyros.

Dieve! Ir į ką ji įsipainiojo? Iš pradžių planas apskelbti jį savo vyru atrodė protingas ir paprastas. Ligoninėje jis puikiai tiko. Bet Kendalė nesitikėjo, kad Džonas įsijaus į vedusio vyro vaidmenį, kad jis ir iš jos lauks atitinkamo atsako. Nors jai reikėtų elgtis kaip žmonai. Jis heteroseksualus vyras, o ji tvirtina esanti jo žmona. Pagal aplinkybes, kurias pati sukūrė, jis elgėsi daug normaliau nei ji.

Bet ji dar labiau nustėro, kai pripažino sau, kad jo žmonos vaidmuo anaiptol nėra atstumiantis. Nors Džono veidas ir kūnas buvo matęs ir šilto, ir šalto, Kendalė nė kiek neabejojo, kad jam pasirodžius moterys patalpoje sukrusdavo. Jis skleidė abejingumą, kuris traukė kaip magnetas. Dar atrodė rūstus. Niekada veltui neaušino burnos. Įrodymas – šios popietės nuotykis su trimis paaugliais. Jo pasitikėjimas savimi buvo stebinantis ir teisėtas. Buvo matyti, kad pats nemalonumų jis neitų ieškoti, bet susidūręs su jais susitvarkytų.

Ir smakras su duobute atrodė labai seksualus. Jis patiktų bet kuriai moteriai. Prieš pranešdama, kad Džonas jos vyras, Kendalė visai nepagalvojo, kad juodu tikrai vienas kitam patiks. Taigi jos strategija atsigręžė prieš ją pačią. Ji pati save įvarė į kampą, į prieštaringą padėtį – pavojingą kaip minų laukas. Vienas neteisingas žingsnis – ir ji pražuvusi.

Jai kilo pagunda čiupti Keviną ir dumti į mašiną, kol padėtis dar nepasunkėjo, kol ji dar neprarado noro bėgti.

Bet kūnas reikalavo poilsio. Ji nerado jėgų pakilti iš lovos. Be to, kur ji galėtų keliauti, kur dar būtų taip saugu?

Ji dar ilgai neužmigo – gulėjo šalia jo, vis dar skonėdamasi jo bučiniu ir bijodama, kad rytoj jis nubus su grįžusia atmintimi, o tada visas jos nerimas bus beprasmis.

Devintas skyrius

Stivensvilyje nusileidęs sraigtasparnis sukėlė tikrą sąmyšį.

O FTB ženklas ant sraigtasparnio smalsumą dar padidino. Mažoje Džordžijos bendruomenėje jokių įdomybių nevyko nuo tų laikų, kai ne itin žinomas gangsteris, slapstydamasis draugužės kekšyne miestelio pakrašty, žuvo per susišaudymą su FTB agentais. Bet šį įvykį prisiminė tik Stivensvilio senbuviai.

Lipdamas iš miestelio vidurinės mokyklos teritorijoje nusileidusio sraigtasparnio, specialusis agentas Džimas Peperdainas nekreipė dėmesio į stovinčius žioplius. Lydimas pavaldžių agentų, kurie bėgo protekine, kad spėtų paskui jį, jis perėjo per žaidimų aikštelę, nužingsniavo šaligatviu ir kitapus gatvės įėjo į ligoninę, kur paskutinį kartą buvo matyti jo ieškomi asmenys.

Ligoninės personalui, jau išsamiai apklaustam kitų agentų, buvo pranešta, kad pas juos skrenda didelis FTB viršininkas. Todėl jie būriavosi laukiamajame, į kurį Peperdainas įžirgliojo dideliais žingsniais.

Per ilgas varginančias apklausos valandas geriausia jo komanda nieko reikšminga neaptiko. Jie taip ir nerado nė menkiausios užuominos, kas galėjo nutikti vyrui, moteriai ir kūdikiui. Jų dingimas buvo tiesiog protu nesuvokiamas. Visi trys tarsi skradžiai žemę prasmego.

Džimas Peperdainas vaiduokliais netikėjo. Kaip ir ateiviais, kurie skraidindavo įkaitus skraidančiomis lėkštėmis. Bet jis tikėjo blogu žmogaus išradingumu. Per darbo metus jam ne kartą teko tuo įsitikinti.

Vidutinio amžiaus vyras, dabar stojęs prieš ligoninės personalą, fiziškai nebuvo patrauklus. Jau aptukęs per juosmenį, o ir plaukai retėjo nerimą keliančiu greičiu. Bet apie šį vyrą tvyrojo tokia valdinga aura, kad kiekvienas prieš pastodamas jam kelią gerai pagalvodavo.

Medicinos personalas tapo jo kone niekinamo, bet kartu ir tiriamo žvilgsnio objektu. Peperdainas mėgo naudotis įbauginimo taktika, nors jo pyktis ir susirūpinimas buvo nuoširdūs. Jis pyks ir rūpinsis tol, kol sužinos nors apytikrę tos trijulės buvimo vietą – juk jie išsisuko ir nuo jo, ir nuo kitų valstijų teisėsaugos organų.

Bėgliai buvo dingę jau trisdešimt šešias valandas – Peperdainui tos trisdešimt šešios valandos buvo beprotybė, – kol galiausiai šios atkampios vietovės šerifo padėjėjas susiejo nukentėjusiuosius avarijoje su policijos ieškomais asmenimis.

Iki to skambučio Peperdainas nė nebuvo girdėjęs apie Stivensvilį Džordžijoje, bet šis miestelis akimirksniu tapo jo pasaulio centru. Jis pasiuntė patyrusius agentus ir tie vėliau telefonu pranešė, kad dingusiųjų požymiai sutampa su avarijoje nukentėjusiųjų požymiais.

Tada buvo mestas pastiprinimas apklausti visų, kurie su ta trijule turėjo bent ką bendra. Kol kas iš apklausos nebuvo jokios naudos.

Sudaužytas automobilis buvo ištrauktas iš upelio už kokių penkių kilometrų pasroviui nuo avarijos vietos. Patvirtinta, kad būta aukų. Peperdainas laukė oficialios koronerio išvados dėl mirties priežasties.

Šiek tiek prasižergęs, tvirtai pastatęs kojas, Peperdainas žiūrėjo į tylinčių žmonių būrį. Prisistatyti jis negaišo laiko.

– Kas budėjo tą vakarą, kai jie buvo čia atvežti? – Kelios rankos pakilo į viršų. Jis pirštu parodė į seselę. – Kas nutiko? Pasakokit viską iš eilės.

Moteris pateikė jam glaustą, bet aiškią ataskaitą.

– Moteris su kūdikiu liko sveiki. Šiek tiek sukrėsti, bet nesužeisti. Jos vyrui reikėjo skubios pagalbos. – Ji linktelėjo į agentų pusę. – Jau tuziną kartų jiems pasakojome.

Peperdainas nekreipė dėmesio į jos skundą.

– Ar vyras turėjo sąmonę?

– Ne.

– Ar ką nors kalbėjo? Gal murmėjo?

– Ne.

– Ar turėjo ginklą?

Seselė papurtė galvą.

– Jūs tikra, kad neturėjo?

– Turėjau sukarpyti jo drabužius, – tvirtai atsakė ji. – Ginklo jis neturėjo.

– O dokumentų?

– Ne. Vėliau moteris mums sakė, kad jie liko nuskendusiame automobilyje.

– Ji, turite omenyje...

– Ponia Kendal.

Peperdainas per petį žvilgtelėjo į vieną iš agentų, tas patraukė pečiais tarsi sakydamas: „Juk taip jums ir sakiau."

Akivaizdžiai pasipiktinęs Peperdainas atsisuko į seselę.

– Jos pavardė Bernvud. Kendalė Bernvud. Ar ji kada šią pavardę minėjo?

– Ne. Į anketas ji įrašė „Džonas ir Merė Kendalai", – atsakė seselė.

– Taip, mačiau tas anketas. – Vienas iš agentų ištraukė anketų kopijas ir įkišo jam į ranką. Peperdainas papurtė lapus būreliui prieš nosį. – Ji nepaliko nė vieno tuščio laukelio, bet visa ši informacija – grynas pramanas. Vardai, pavardės, telefonų numeriai, socialinio draudimo numeris – viskas neti-

kra, viskas pramanyta. Ar nė vienam iš jūsų nepasirodė keista, kad ji turi grynųjų, o dokumentų – nė vieno?

Į jį susmigo tylūs besiginančiųjų žvilgsniai.

Galiausiai prašneko kita seselė:

– Man visai nerūpi, kuo ji vardu, nes ji buvo maloni. Ir dora. Galėjo išvažiuoti nesumokėjusi mums nė cento. Neprivalėjo palikti pinigų palatoje, bet paliko. Ir padėjo ten, kur, žinojo, jie bus rasti. Ir tokią sumą, kad padengtų jų gydymo išlaidas. Ji puiki motina, be to, labai nerimavo dėl prarastos vyro atminties.

– Ji nerimavo dėl visai ko kito – bijojo, kad jam negrįžtų atmintis. – Peperdainas pasisuko į gydytoją. – Kada tai gali nutikti?

– Bet kurią akimirką. Arba niekada.

– Puikus atsakymas, – pasipiktinęs sumurmėjo specialusis agentas. – Ar jam po sukrėtimo gresia dar koks pavojus?

– Ne, jeigu jis, kaip patariau, liks ramus.

– O kaip jo koja?

– Lūžis švarus, be skeveldrų. Po poros mėnesių visiškai sugis.

Dėl lengvabūdiško gydytojo požiūrio agentui pašoko kraujospūdis.

– Jūs leidot laisvai iš čia išeiti žmogui, kuriam sukrėstos smegenys ir sulaužytas blauzdikaulis?

– Supratimo neturėjome, kad ji ketina vidury nakties su juo paspruktі.

– Ar tokie nutikimai įprasti? Ar jūsų ligoniai dažnai sprunka, daktare? Ar tai nesukėlė jums nė menkiausio įtarimo? Kai kitą rytą pastebėjote, kad jie pabėgo, kodėl iš karto nepranešėte šerifui?

– Šerifo padėjėjas kelis kartus juos apklausė ir, regis, jų pasakojimais liko patenkintas. Juk neskyrė jiems arešto. Ką gi jie padarė? Kodėl tiek jūsų agentų šukuoja miestelį jų ieškodami?

– Tai slapta, – tvirtai nukirto Peperdainas.

Jei žiniasklaida įkiš savo ilgą nosį į šią bylą, reikalas tikrai gali komplikuotis. Peperdainas norėjo šiuos žmones įbauginti tiek, kad jie papasakotų visas pikantiškas naujienas, bet vis dėlto per daug nesuintriguoti, kad jie nesuvoktų sėdį ant nacionalinio lygio istorijos, už kurią bet kuris žinių kanalas kažin ką atiduotų. Iki šiol jam vis dar sekėsi tą dingimo istoriją laikyti paslaptyje. Kuo daugiau laiko jis laimės prieš paskelbiant istoriją viešai, tuo geriau.

– Kaip jie pabėgo iš miestelio? – paklausė Peperdainas visų esančiųjų kambaryje.

Jis buvo beveik tikras, kad trijulės Stivensvilyje nebėra. Peperdainas matė, kaip miestelis atrodo iš oro, todėl abejojo, ar ponia Bernvud – protinga ir išradinga moteris – galėtų čia ilgai slėptis su kūdikiu ir žmogumi, praradusiu atmintį. Čia ne tiek jau daug vietų pasislėpti. Negana to, jo agentai po visą miestelį išplatino jų nuotraukas. Prapuolė kaip į vandenį.

– Ar numanote, kaip jie galėjo iš čia pabėgti? Gal kuris nors matėte ponią Bernvud vairuojančią automobilį?

– Buvau jai paskolinusi savąjį, – savo noru prisipažino viena seselė. – Bet tik kelioms valandoms. Ji važiavo į prekybos centrą „Wal-Mart“ pirkti sau ir kūdikiui drabužių.

– Ar paskui tikrinote, kiek nuvažiuota kilometrų?

– Kilometrų? – pakartojo ji, tarsi ši mintis jai būtų pasirodžiusi nesuvokiama.

Dar vienas aklagatvis. Policijos duomenys apie pavogtas transporto priemones jau patikrinti – per dvejus pastaruosius metus Stivensvilyje niekam automobilių nepavogė. Miestelyje buvo vienintelė vieta, kur buvo parduodami naudoti automobiliai. Nors aikštelėje rūdijo kelios mašinos, per šį pusmetį nė viena nebuvo parduota.

– Čia nevažinėja autobusai, neskraido lėktuvai. Neplaukia laivai ir keleiviniai traukiniai nevažinėja.

Pakeltas Peperdaino balsas virpino langų stiklus, bet vis dėlto nei atsakymo, nei kokio patarimo jis nesulaukė. Pasiduodamas atsiduso ir tarė:

– Ačiū už sugaištą laiką, žmonės.

Besiartinant prie sraigtasparnio, vienas iš jo vyrų paklausė:

– Pone, *kaip* jie iš čia pabėgo?

Peperdainas palindo po besisukančiu sraigtu ir piktai suriko:

– Atmetėm visas galimybes, todėl spėju, kad jie tiesiog išskleidė sumautus sparnus ir išskrido!

Dešimtas skyrius

– Kokia jo pavardė? Atsiprašau? Ar sakote Krukas? Rašoma įprastai?

Įspraudusi telefoną tarp peties ir skruosto, Kendalė užsirašė pavardę į bloknotą.

– Sučiuptas už rankos? Aha. Ir už tai ačiū, – sumurmėjo ji.

Kažkas pasibeldė į kabineto duris. Pakėlusi akis pamatė Metą ir pamojo, kad užeitų.

– Netrukdau? – tik lūpomis paklausė jis.

Ji parodė jam grimasą – kam užduodi tokius kvailus klausimus. O į ragelį pasakė:

– Kai susitvarkysiu reikalus kabinete, nulipsiu ir su juo pasikalbėsiu. O dabar turiu lankytoją. Sudie.

Padėjusi ragelį Kendalė visais dešimt pirštų perbraukė sau per plaukus. Paskui palaimingai nusišypsojusi vyrui tarė:

– Atrodo, esi vienintelis normalus. Labai to tikiuosi, nes visi, su kuriais man šiandien teko bendrauti, buvo nevaldomi.

Sėsdamasis ant stalo kraštelio Metas sukikeno.

– Futbolo sezonas prasidėjo. Kitą penktadienį rungtynės namuose. Todėl visi šiek tiek išsikraustė iš proto.

– Šiek tiek? Jie visai pakvaišę! Pamišėliai. Bepročiai.

– Ar teisingai nujaučiu, kad tuoj bus vardijami pavyzdžiai?

– Na, tik pažiūrėkim. Koridoriuje tarp dviejų kaimynų kilo rėkimo varžybos. Vieno iš jų vokiečių aviganis pasinaudojo

kito kiemu vietoj tualeto vos kelios minutės iki jo asmeninio palaikymo komandos susirinkimo. O kai šokėjų piramidė nuvirto... Na, vaizdą jau susidarei. Padėtis nemaloni. Jis pateikė ieškinį. O kitas teismo laukiantis įtariamas plėšikas paklausė, ar negalėčiau jo ilgesniam laikui ištraukti iš kalėjimo, kad jis spėtų pabūti klasės draugų dešimtmečio susitikime.

Metas juokėsi.

– Juk sakiau.

– Su futbolu nesusijusi tema: su mūsų gerbiamu apygardos prokuroru kariavome žodžių mūšyje. Ginčijomės, ar reikėtų įtraukti į mano kliento bylą ankstesnį teistumą dėl užpuolimo. Pasakiau Dabniui, kad jis prijaučia linčiuotojams, o jis išvadino mane minkštaširde liberale, komuniste, jankių šalininke, padėjo ragelį ir daugiau į mano skambučius neatsiliepia.

Metas užjaučiamai klausėsi.

– Dabnis žinomas paniurėlis, bet paprastai jo pagieža ilgai netrunka.

Kendalė su Dabniu Gornu ginčijosi nuolatos. Barniai tapo įprastu reikalu. Kendalei atrodė taip: jeigu jos darbas negadintų apygardos prokurorui nuotaikos, reikštų, kad ji dirba blogai.

Bet Gornas profesinius nesutarimus dažnai laikydavo asmeniniu įžeidimu, dėl to Kendalei buvo dukart sunkiau, nes Prospere jis buvo gerbiamas žmogus. Pastaruosius ketverius rinkimus jis neginčijamai laimėjo, o prieš tai trejus baigė triuškinama pergale. Ponas Gornas buvo labai gerbiamas bendruomenės lyderis, tvarkos ir įstatymo simbolis, tiesos, teisingumo ir amerikietiško gyvenimo būdo šalininkas. Todėl bet kuris stojęs su juo į ginčą buvo laikomas blogu vyruku – ar moteriškute.

Negana to, jis buvo artimas Bernvudų draugas. Todėl kalbėdama apie jį prie Meto su Gibu Kendalė rūpestingai rinkdavosi žodžius. Štai dėl ko ji nepasakė Metui, kad laiko Dabnį Gorną pasipūtusiu, savanaudišku teisės manipuliato-

riumi, kuriam labiau rūpi užsitikrinti vietą per rinkimus nei įgyvendinti teisingumą.

Drauge su teisėju Fargu, kurio pažiūros, nelaimė, buvo visiškai tokios pat, prokuroras buvo grėsmingas priešininkas. Nenorėdama pasirodyti aimanuojanti dėl sunkumų su kaltintojais, Kendalė ir šią nuomonę pasilaikė sau.

– Apibendrinu – visas pirmadienis buvo toks. – Sunerdama rankas ir padėdama jas ant stalo krašto ji parodė, kad dabar skiria vyrui visą dėmesį. – Kuo galėčiau jums padėti, pone gražusis laikraščių leidėjau?

– Pirmiausia norėčiau bučinio.

– Manau, tiek galėsiu.

Jie pasibučiavo persilenkę per stalą. Atsitraukusi ji sučepsėjo lūpomis.

– Ačiū, man to reikėjo.

– Prasidėjo sezonas, – pakartojo Metas. – Visi dėl futbolo įsiaudrina.

– Didelio čia daikto, kad jūs žaidžiat futbolą?

– Gal juokauji? Tėčio nuomone, po medžioklės futbolas užima antrą vietą. Jis mokė mane perduoti kamuolį tuo pat metu kaip ir valdyti šautuvą.

Gibas linksmino Kendalę pasakojimais apie Meto laimėjimus futbolo aikštėje. Kai jis kalbėdavo, jo akys šviesdavo kaip naujų atsivertėlių prisikėlimo palapinėse. Kendalė abejojo, ar Gibas taip pat aistringai pasakotų, jei Metas vidurinėje mokykloje būtų pasirinkęs pūsti fleitą su žygiuojančiu orkestru.

Jos uošvis niekino visus nevyriškus pomėgius. Dalyvavimas bet kokioje meninėje veikloje buvo skirtas tik moterims ir iškrypėliams, o į šią kategoriją pateko visi vyrai, kuriems patinka klasikinė muzika, baletas ar teatras. Kai kurios homofobiškos pastabos buvo tokios absurdiškos, kad Kendalei norėjosi pratrūkti juokais. Arba nusipurtyti.

Kartais ypač konservatyvi jo nuomonė varė ją į neviltį taip, kad norėjosi rėkti. Senelė ją auklėjo, kad kiti žmonės

ir jų keistybės turi būti pakenčiamos ir gerbiamos. Žmonių skirtumai ne tik įdomūs, bet ir įkvepiantys.

Liberalūs Elvės Hankok polinkiai buvo ne tokie populiarūs Šeridane Tenesio valstijoje. Vis dėlto senelė į juos atsižvelgė ir įdiegė juos anūkei. Kendalė spėjo, kad tai ir buvo priežastis, kodėl ji tapo valstybine gynėja – kovotoja už bedalių teises. Ir dar dėl neteisybių, kurias matė gerbiamos advokatų kontoros „Bristol & Mathers" koridoriuose.

– Kas skambino? – pasidomėjo Metas. – Ar negali apie tai kalbėti?

– Ne protokolui?

– Žinoma.

– Šiandien popiet buvo pagautas vagiantis vaikinas. Tik paklausyk. Jo pavardė Krukas.

– Jauniausias? Bilis Džo?

– Pažįsti jį? – nustebusi paklausė ji.

– Pažįstu šeimą. Dvyniai Henris su Liuteriu yra metais vyresni už mane. Po jų eina visas būrys brolių ir seserų, o paskutinis – Bilis Džo. Jų tėvas miesto pakrašty turėjo metalo laužo supirktuvę. Žinai tą surūdijusio metalo krūvą?

Ji linktelėjo – žinojo, apie kurį akis badantį šiukšlyną jis kalba.

– Sakai – turėjo. Būtasis laikas.

– Jis prieš porą metų mirė. Poniai Kruk sunkūs laikai – jai tenka sukti verslą.

– Kodėl sunkūs?

– Senis Krukas ne visada laukdavo senų mašinų, kad papildytų savo inventorių. Pirkėjai kartais atpirkdavo iš jo tai, kas neseniai būdavo iš jų mašinų pavogta. Buvo kalbama, kad senis vertėsi kaip senas nusikaltėlis – siuntinėjo berniukus jam vogti.

– Ar ponios Kruk verslas teisėtas?

– Gal, nors labai tuo abejoju. Greičiausiai ji nepralobsta dėl sumanumo stygiaus, o ne dėl moralinių dalykų.

– Hmm. Tai nori pasakyti, kad Bilis Džo kilęs iš ilgos Krukų dinastijos?

– Ak, tu tikra komikė.

– Ne visai. Ačiū, kad papasakojai Krukų šeimos istoriją, bet daugiau į šią temą turbūt negalėtume gilintis nelaužydami etikos normų.

– Suprantu.

Jis nespausdavo jos išpasakoti daugiau, nei ji pati norėdavo atskleisti kaip advokatė, sauganti kliento teisę neviešinti informacijos apie jį. Kadangi jis leido vietos laikraštį ir kas dvi savaites rašydavo vedamuosius, jai reikėjo būti ypač atsargiai ir neaptarinėti su juo bylų. Ne todėl, kad abejojo jo dorumu, o kad saugojo savo sąžinę.

– Kas tave pas mane atvedė? – paklausė Kendalė.

– Užėjau pasakyti, kad šįvakar namie nevakarieniausiu.

– Ak, Metai!

Jis iškėlė rankas stabdydamas jos priekaištus.

– Apgailestauju. Bet niekaip negaliu nuo to išsisukti.

– Jau antrą kartą vos per keturias dienas. Kas šįkart?

– Leonardas Vilis pakvietė mudu su tėčiu šiąnakt medžioti meškėnų. Jis įsigijo šunį ir labai pučiasi, nori pasirodyti. Tėtis priėmė kvietimą ir mano vardu.

– Pasakyk, kad šįvakar negali, nes mes jau turim planų.

– Bet juk neturim.

– Pasakyk, kad pažadėjai man likti namie ir tinginiauti prie televizoriaus.

– Bet aš nežadėjau.

– Jis to nežino!

– Tačiau aš žinau.

– Ak, dėl Dievo meilės! – sušuko ji. – Ar niekada nesi nekaltai melavęs?

– Tėvui ne.

– Tada pasakyk jam tiesą. Pasakyk, kad man PMS, kad siuntu kaip ragana dėl vakarų, kuriuos praleidi ne namie, kad grasinu tave iškastruoti, jei šiąnakt paliksi mane namie vieną.

Kendalė pakilo laikydama rankoje laiškų peilį. Metas kvatodamas atrėmė žaismingą smūgį, nukreiptą jam į tarpkojį.

– Žinojau, kad nusiminsi.

– Aš nenusiminiau. Tiesiog sumautai užsiutau.

Jo šypsena pradingo.

– Ar būtina taip kalbėti?

Priekaištas tik dar labiau ją įkaitino.

– Ne, Metai, nebūtina. Bet taip pasakius man pasidarė daug geriau. Vos prieš tris mėnesius mane vedęs vyras mieliau renkasi leisti vakarus su medžiokliniu šunimi. Manau, tai suteikia man teisę kalbėti vulgariai.

Atsukusi jam nugarą Kendalė patraukė prie knygų lentynos, kurioje gulėjo jos teisės vadovėliai ir Pietų Karolinos bei federalinių įstatymų sąvadai. Vestuvių proga Roskojaus padovanoti nuotraukų rėmeliai stovėjo ant vienos lentynos. Ji įrėmino juose vestuvių nuotrauką ir laikė biure, kad prižiūrėtojas matytų ją kaskart atėjęs čia valyti.

Kai jis pirmą kartą pamatė, kad jo dovana taip išstatyta, siaura jo krūtinė išsipūtė nuo pasididžiavimo. Jo šypsena buvo verta tų priekaištų, kurių ji sulaukė iš Meto su Gibu, kam nusiuntė jam kvietimą į vestuves.

– Nesuprantu, kuo toks svarbus tas naujas medžioklinis šuo?

– Man jis visai nesvarbus, – kantriai paaiškino Metas. – Bet Leonardui jis labai rūpi. Negaliu įžeisti jo jausmų.

Kendalė atsisuko į jį.

– Užtat gali įžeisti mano jausmus.

– Taip nesakiau.

– Na, bet taip elgiesi.

– Taip elgiuosi, – sausai atkirto jis, – nes stengiuosi visiems įtikti. Tiesą sakant, man jau nusibodo.

Matyt, ši tema jam buvo skaudi. Ji netyčia atvėrė kelią diskusijoms, o Metas turėjo daug ką pasakyti.

– Nežinau, kas blogiau, Kendale. Įžeistas tavo žvilgsnis, kai nesielgiu taip, kaip tu nori, ar draugų patyčios, kurių sulaukiu tau nusileidęs.

Šie žodžiai įskaudino.

– Kadangi vedybos nuvylė tavo draugus, gal prieš vestuves reikėjo geriau pagalvoti?

– Norėjau vesti. Norėjau *tave* vesti. Bet turi suprasti, kad...

– Kad pirmiausia priklausai jiems. Ypač Gibui.

Metas prisiartinęs suėmė jai už pečių.

– Visiškai teisingai, priklausau. Po mamos mirties likau vienintelė jo paguoda. Kartu pragyvenome beveik trisdešimt metų. Tik mudu. Dabar, kai išėjau iš namų, jis jaučiasi vienišas.

– Vienišas? – skeptiškai perklausė ji. – Nė nesusimąsčiusi galiu išvardinti bent tuziną jo trokštančių ir dėl jo draugijos besivaržančių moterų. Jeigu tik jis priimtų visus kvietimus, galėtų ištisus metus vakarieniauti ne namie. Jis turi tiek draugų, kad nepajėgtų nė žvilgsniu aprėpti. Kodėl visados turi būti atsakingas už jo linksminimą?

– Nes jis mano tėvas ir aš jį myliu. O jis myli mane. Ir tave myli, – pabrėždamas pridūrė Metas. – Ar gali paminėti bent vieną nemalonų, piktą dalyką, kurį jis tau pasakė ar padarė? Ar nesinėrė iš kailio, kad įtrauktų tave į bendrą ratą?

Kendalė nuleidusi akis giliai įkvėpė.

– Taip, Metai, nėrėsi. Bet...

Jis prispaudė pirštą jai prie lūpų.

– Nesibarkim, Kendale. Negaliu pakęsti, kai pykstamės.

O ji negalėjo pakęsti, kad jis visada atsikirsdavo į kaltinimus, o paskui pasistengdavo susitaikyti taip ir nedavęs progos jai pasiaiškinti. Net teisės studentas žino, kaip svarbu tinkamai pasirinkti argumentus. Pastarajam ji turėjo nusileisti. Juk jo ketinimas išeiti nesikirto su jokiais konkrečiais jos planais.

Vis dėlto vakarai nemokant socialinės duoklės jai buvo patys mieliausi. Prisispraginę dubenį kukurūzų dviese namie žiūrėdavo televizorių. Mylėdavosi. Kai jis leisdavo laiką su draugais vyrais, ji jausdavosi pašalietė, ypač dėl to, kad negalėdavo ten dalyvauti nei kaip nors su ta veikla sietis.

Bet geriau jau būti vienai, nei vakaroti su jo draugų žmonomis, kol vyrų nėra namie.

Kendalė mėgino užmegzti draugysčių, bet jai nekaip sekėsi. Savo karjeros siekiais ji netyčia atstumdavo kitas moteris. Be to, buvo dar kažkas neapibrėžiama, kas skyrė ją iš kitų. Nors dar negalėjo to įvardyti, Kendalė gerai jautė. Tebūnie ji paranoikė, bet jai atrodė, kad visi žino kažkokią paslaptį, kuri nuo jos slepiama. Ji vylėsi, jog svetimumo jausmas kyla dėl to, kad ji neturi tokių gilių šaknų šioje bendruomenėje kaip kiti.

Svarbiausia, kad jai taip ir nepavyko tapti sava. Gal dėl to ji liejo pyktį ant Meto, gal iš musės darė dramblį, nes jis turėjo tiek daug draugų, o ji – nė vieno. O gal gėdijosi, kad jai vis dar nepavyko įsilieti į tuos glaudžius visuomenės būrelius. Atmetimas kėlė jai pavydą, ji savinosi Metą, kurį visi dievino.

Kad ir kaip būtų, ji tapo graudžiu stereotipu – apmaudą dėl vyro gyvenimo už namų ribų liejančia jaunamarte.

– Tikiuosi, tas prakeiktas šuo neužspeis nė vieno meškėno, – suburbėjo Kendalė.

Palaikęs šį sakinį balta kapituliacijos vėliava, Metas pakštelėjo jai į nosies galiuką.

– Ilgai nemedžiosime, bet manęs nelauk.

– Lauksiu. – Jis dar kartą ją pabučiavo ir patraukė prie durų. – Būk atsargus su tais ginklais ir panašiais daiktais! – pavymui šūktelėjo ji.

– Visada būnu.

Dar ilgai sėdėdama ji mintyse perkratė kiekvieną jų žodį. Metas išsakė kelias svarbias mintis. Konkrečiau kalbant,

Kendalė verčia jį rinktis – ji arba tėvas, o Metas abu myli ir nori abiem įtikti. Tai klaida.

Kendalė negalėjo varyti pleišto tarp savo vyro ir jo tėvo, to nė nenorėjo. Jai patiko būti jų padidėjusios šeimos dalimi. Verčiau kuo nors pasidomėtų ir prisidėtų prie jų, o ne skųstųsi, kad ji niekur neimama. Ir Metas būtų patenkintas, ir Gibui tai patiktų – juk jis dažnai pabrėžia pageidaująs ją visiškai priimti į jų gyvenimą.

Radusi išeitį, pasijuto daug geriau. Jeigu dabartinė padėtis jai nepatinka, jos užduotis ją pakeisti. Kendalė padarys viską, kas būtina.

Nes ji nenori paprastos santuokos. Jos turi būti geriausia.

Bilis Džo Krukas buvo aukštas išstypęs vaikinas – sunku buvo įžiūrėti pečių, liemens ir klubų pločių skirtumą. Po drabužiais kyšojo aštrūs kaulai. Dažnai kresčiodamas galvą, tarsi būtų kamuojamas nervinio tiko, jis kratė nuo akių šviesius sulipusius plaukus.

– Policijos protokole parašyta, kad sulaikomas po marškiniais turėjai kompaktinių diskų.

Jis sušnarpštė valydamas sinusus ir nurijo.

– Ruošiausi už juos sumokėti.

– Išėjęs iš parduotuvės?

– Ėjau prie mašinos pasiimti pinigų, bet tas subingalvis prišoko iš už nugaros ir pradėjo mane kratyti, tarsi būčiau koks nusikaltėlis.

– Kurgi ne. – Kendalės jo nekaltumo aiškinimas visai nepaveikė. – Ar anksčiau buvai pagautas vagiliaujantis iš parduotuvių?

Trikdantis bespalvių akių žvilgsnis įsmigo į ją. Nors tas žvilgsnis kėlė šiurpą, Kendalė akių nenuleido. Galiausiai jis liovėsi spoksojęs ir pakėlė akis į lubas, paskui per petį pa-

žvelgė į sargybinį prie durų, rado kelis taškus kambaryje žvilgsniui sutelkti, tada šaltos akys vėl grįžo prie jos.

– Ne.

– Nemeluok man, Bili Džo, – perspėjo ji. – Jei meluosi, sužinosiu. Nesvarbu, kokia baisi tiesa, bus geriau, jei ją sužinosiu iš tavęs, o ne iš pono Gorno biuro. Ar anksčiau buvai suimtas?

– Suimtas nebuvau.

– Ar buvo kokių incidentų?

Jis kvailai išsišiepė – esą nebuvo.

– Prieš porą metų? „Piggly Wiggly" prekybos centre?

Kendalė sukryžiavo rankas – pasiruošė klausytis.

– Na, aha, mergužėlė iš kasos pareiškė, kad mėginau nugvelbti komiksų knygą. – Jis abejingai truktelėjo kaulėtus pečius. – Ta kalė melavo.

– Tu komiksų knygos neėmei?

– Žinoma, paėmiau nuo lentynos. Bet nešiausi tik paskaityti į tualetą, na, kol sėdėsiu tupykloj. Ta kalė pakėlė triukšmą ir iškvietė vadybininką. Jis liepė man nešdintis iš parduotuvės ir daugiau ten nesirodyti. O man nusispjaut. Paskutinį kartą daviau jiems progą iš *manęs* uždirbti, taip jiems ir pasakiau.

– Esu tikra, kad sužeidei jiems širdis.

– Ei, kale, kieno tu pusėje? – suriko jis šoktelėdamas į priekį. – Ir kodėl vietoj advokato gavau bobą?

Kendalė stryktelėjo taip greitai, kad apvirtusi jos kėdė tarkštelėjo ant grindų. Prie durų budintis apsaugininkas suskubo prie jos, bet Kendalė sustabdė jį pakeldama ranką ir krestelėdama galvą. Jis paisė jos norų ir laikėsi per atstumą, nors atrodė pasiruošęs reikalui esant staigiai šokti prie Bilio Džo.

Kendalė spigindama akimis į įžūlų klientą nuleido balsą iki grasinamo.

– Jeigu dar kartą mane taip pavadinsi, sukišiu tavo iškirmijusius dantis tau į gerklę. Ar supratai? Tavimi dėta geriau

rinkčiausi moterį gynėją. Esi toks atstumiantis, tai kodėl moteris turėtų sėdėti šalia tavęs teismo salėje ir tave ginti, na, nebent ji būtų be šešėlio abejonės įtikinta, kad esi kaltinamas be pagrindo.

Ji davė jam laiko pagalvoti. Bilis Džo pasimuistė kėdėje, paskui ėmė graužti smiliaus nagą, kurio ir taip buvo beveik nelikę. Nors jis ir pūtėsi, Kendalė jau pastebėjo pirmuosius nerimo ženklus.

– Gerai jau, gerai, – galiausiai pratarė jis. – Tik nereikia psichuot. Nieko bloga neturėjau galvoj.

– Dar ir kaip turėjai. – Ji ramiai pastatė kėdę ir atsisėdo. – Pone Krukai, man visai nerūpi, ką apie mane asmeniškai manai. Man mokama už tai, kad tau atstovaučiau. Gerai ar blogai tą darysiu – tai jau mano reikalas. Ir visai nesvarbu, kaip praeis tavo bylos svarstymas – kitą penktadienį vis tiek gausiu algą. Supratai?

Jis suprato. Atmetęs plaukus prislopintu balsu pratarė:

– Nenoriu sėsti į kalėjimą.

– Tai gerai. Apsvarstykime mūsų galimybes.

– Prisiimti kaltę? Norit pasakyt, kad jis turi prisipažinti tai padaręs? Turbūt išsikraustėt iš sumauto protelio, moteriške!

Storžieviškumas, regis, buvo visos Krukų šeimos bruožas. Kaip ir purvinų šiaudų spalvos plaukai ir akys beveik be jokio spalvos pigmento. Vyresnieji Bilio Džo broliai dvyniai buvo aukšti ir prakaulūs, nors ne tokie liesi kaip jaunėlis. Amžius kiek aplygino aštrius jų kampus.

Henris ir Liuteris Krukai tykojo Kendalės, kai ji ėjo iš teismo rūmų. Jie taip pat labai triukšmingai išreiškė nepasitenkinimą, kad jų mažąjį broliuką gina moteris. Nekreipdama dėmesio į prieštaravimus, Kendalė pranešė jiems, kokį gynybos būdą siūlo savo klientui.

– Aš iš proto neišsikrausčiau, – ramiai atsakė ji. – Manau, Bilis Džo turėtų pripažinti kaltę.

– Pripažinti kaltę, – su panieka pakartojo Henris. – Na ir gera jūs advokatė. Ką gi, galit šią bylą pamiršti. Mes susirasim ką kitą. Advokatą, kuris supranta, ką daro.

– Puiku. Džiaugsiuosi galėdama perleisti bylą teismo paskirtam arba jūsų pasamdytam gynėjui. Mano darbas – tokio pobūdžio bylas baigti kuo greičiau. Gali praeiti kelios savaitės, kol kitas gynėjas imsis bylos. Kada norite bylos sprendimo?

Liuteris su Henriu akimirką mintyse kramtė šią informaciją. Henris beviltiškai žvilgtelėjo į Liuterį ir tarė:

– Mama miršta nuo minties, kad jos mažylis kalėjime.

– Išklausykite mane, o tada spręskite, – pasiūlė Kendalė. – Biliui Džo vos šešiolika. Jis nepilnametis. Tai pirmas jo nusižengimas. Incidentą „Piggly Wiggly“ prekybos centre galime pamiršti. Jis nebuvo suimtas, jam nebuvo oficialiai pateikti kaltinimai, o jei ir būtų buvę pateikti, į tai būtų neatsižvelgiama.

– Ką?

Henris alkūne kumštelėjo Liuteriui į šonkaulius.

– Užsičiaupk ir leisk jai kalbėti.

Buvo akivaizdu, kad iš jųdviejų Henris protingesnis, todėl likusius paaiškinimus Kendalė skyrė jam.

– Jei Bilis Džo stos prieš šeimos bylų teisėją ir prisipažins, kad priėmė *klaidingą* sprendimą – išėjo iš parduotuvės paėmęs kompaktinius diskus ir nesumokėjęs, nors tikrai ketino tai padaryti vėliau, – tikiu, kad jam bus pareikšta pastaba ir jis bus nuteistas lygtinai.

– Ką tai reiškia?

– Kad jis nesėdės kalėjime ir nebus išsiųstas į Kolumbijos PK.

Nepilnamečiai nusikaltėliai keturiasdešimt penkioms dienoms įkalinami pataisos kolonijoje, kur juos atidžiai ste-

bi Nepilnamečių reikalų departamentas. Pirmininkaujantis teisėjas skelbia nuosprendį remdamasis tuo stebėjimu ir departamento rekomendacijomis.

– O ką reiškia „nuteistas lygtinai“?

– Tai reiškia, kad Bilis Džo negali per nustatytą laikotarpį, tarkim, per metus, padaryti dar vienos klaidos. Jis bus atidžiai stebimas. Per tą laiką jam būtų geriau nesivelti į bėdas.

– O jei įsivels?

– Jei įsivels, tada veltui gaištame laiką.

Visa tai virškindamas Henris išsiblaškęs kasėsi pažastį.

– Kokia kita išeitis?

– Kita išeitis – tvirtinti, kad jis nekaltas. Tada jis stos prieš teismą, o tas gali skirti dar griežtesnę bausmę ar net PK. Mano nuomone, šiuo atveju teisėjas palankiai įvertintų ginamojo atgailavimą.

Į ją buvo žvelgiama bukais žvilgsniais, todėl ji dar kartą paaiškino:

– Man atrodo, teisėjas palankiau vertins Bilio Džo prisipažinimą ir pažadą, kad jis taip nebesielgs. Turiu pasakyti, kad jūsų broliui patiko mintis apie prisipažinimą. Jis man prisiekė, kad jei pavyks išvengti bausmės, į bėdas nebesivels. Štai tiek. Kokia jūsų nuomonė?

Dvyniai pasitraukė tolėliau ir pašnibždomis pasitarė.

– Gerai, – už abu atsakė Henris, kai vėl grįžo prie jos. – Mes sutinkame. Su tuo, ką jūs pasakėt.

– Puiku. Bet noriu, kad jums būtų aišku – pripažindamas kaltę Bilis Džo prisipažins padaręs nusikaltimą. Jis bus teistas. Be to, nėra garantijos, kad toks prisipažinimas suminkštins teisėjui širdį. Tai rizikingas žingsnis, kuris gali atsisukti prieš mus pačius. Vis dėlto, mano galva, tai saugus lošimas.

Jie sutiko entuziastingai linksėdami ir sakydami, kokia laiminga bus mama išgirdusi, kad mažasis Bilis Džo nesės į kalėjimą.

– Nėra kalbos, kai tik jis ištrūks, ji gerai iškarš diržu jam kailį, kad pridarė tiek rūpesčio.

Mama irgi gera, pamanė Kendalė.

– Patarčiau prieš teismą Biliui Džo nupirkti naują kostiumą, – patarė ji. – Ir kokių tualetinių reikmenų. – Norėdama, kad jie geriau suprastų, paaiškino kitais žodžiais: – Noriu, kad jis atrodytų taip, tarsi eitų į bažnyčią tuoktis.

– Jeigu jau užsiminėt apie vedybas, – pratarė Liuteris, – jūs Meto Bernvudo žmona, ar ne?

– Tiesa.

– Senis Metas pakabino miesto paną.

– Ne visai, – atsakė Kendalė, kai jie ėjo laukujų durų link. – Užaugau rytiniame Tenesyje, dar mažesniame miestelyje už Prosperą, Šeridane.

– Bet jūs elgiatės kaip miestietė, – tarė Liuteris. – Ir rengiatės, – apibendrino nužvelgęs jos kostiumėlį. – Keista, kad Metas jus vedė. Visada maniau, kad...

Brolis vėl kumštelėjo jam alkūne į pilvą.

– Liuteris niekada nelaiko liežuvio už dantų, – atsiprašė Henris. – Mes jau keliausim namo ir pranešim mamai geras naujienas.

Jis stumtelėjo brolį prie sukežusios mašinos šalia aikštelės aparato.

Pamačiusi, kad jie nuvažiavo, Kendalė atsipūtė. Nuo jų jai norėjosi lįsti į vonią.

– Išparduodamas tunas, už tris skardines doleris.

Ant teismo rūmų laiptų sėdintis elgeta buvo įprastas vaizdas. Jis garsiai skaitė paskutinį Meto leidžiamo laikraščio numerį. Nors jo skruostai ir smakras buvo apžėlęs netvarkinga žilstelėjusia barzda, senas jis nebuvo. Turbūt ne ką vyresnis už Metą.

– Labas vakaras, Bama, – pasisveikino ji šypsodamasi.

– Labas, advokate.

– Kaip laikotės?

– Negaliu skųstis.

Roskojus pasakojo jai šio vyro istoriją.

– Išdygo vieną dieną – keli mėnesiai prieš jums atvažiuojant į miestelį. Vadinasi Bama – tai Alabamos trumpinys, žinot. Ant teismo rūmų laiptų jis sėdi kiekvieną dieną – lyja ar šviečia saulė, karšta ar šalta – ir nuo pradžios iki pabaigos skaito laikraštį. Gana draugiškas vyrukas. Niekam netrukdo. Na, bent jau per daug netrukdo. Kelis kartus buvo mėginta jį išvaryti, bet jis kaskart kitą dieną grįždavo. Kaip apmaudu taip švaistyti gyvenimą, tiesa?

Prižiūrėtojas liūdnai palingavo galvą dėl tų nežinomų bėdų, kurios privertė Bamą gyventi iš išmaldos ir kęsti visuomenės panieką.

Kendalė ištraukė iš rankinės dolerio banknotą ir įkišo į nešvarių džinsinių marškinių kišenę ant krūtinės.

– Nusipirk to tuno, Bama.

– Širdingai jums dėkoju, advokate.

– Labos nakties.

– Labanakt.

Diena buvo sunki. Kiekviena minutė paliko žymę – kaip botago kirtį. Kendalė mėgino kaip žadėjusi laukti Meto, bet pasijuto tokia mieguista, kad vidurnaktį pasidavė ir nuėjo miegoti viena.

Vienuoliktas skyrius

– Gerbiamasis teisėjau!

– Tylos! – Teisėjas H. V. Fragas pastukseno plaktuku. – Jei advokatė negali suvaldyti jausmus reiškiančio savo kliento protrūkio ir čia dalyvaujančių jo žiūrovų, laikysiu tai teismo negerbimu.

– Gerbiamasis teisėjau, leiskite kalbėti! – suriko Kendalė nuo gynybos stalo, kur tuo pat metu mėgino nuraminti Bilį Džo Kruką. Išgirdęs teisėjo sprendimą jis pradėjo plūstis.

– Jūsų klientas pripažino kaltę, todėl skiriu jam bausmę – pataisos koloniją Kolumbijoje. Ką mes dar turime?

– Gerbiamasis teisėjau, atleiskite mano klientui jausmų protrūkį. Bet esant tokioms aplinkybėms tikiu, kad jam nusižengimą galima dovanoti.

Pasilenkęs į priekį Fargas šyptelėjo, bet jo veidas buvo pagiežingas.

– Nejau?

– Taip, gerbiamasis teisėjau.

– Tegu susikiša šiknon tą „gerbiamąjį“, – nusišaipė Bilis Džo. – Esi mėšlo krūva, teisėjau. Ir ji tokia pat. Kaip ir visi šiame sumautame teisme.

Kendalė pirštais taip suspaudė jam liesą ranką, kad jis tik sucypė.

– Sėskis ir laikyk savo dvokiančią burną užčiauptą. Leisk man kalbėti.

– Kodėl turėčiau leist? – ištraukęs ranką atšovė jis. – Pasakiau, kaip liepei, ir dabar sėsiu į kalėjimą. Vis tiek ten kalėjimas. Joks psichas manęs nevertins!

Jo plaukai, prieš teismo posėdį sutepti geliu ir sušukuoti atgal, dabar buvo nuslydę žemyn. Jis vis kresčiojo galvą, kad plaukai nekristų į akis. Bilis Džo rūsčiai žiūrėjo į Kendalę, o ji rūsčiai žiūrėjo į jį. Pirmas akis nuleido Bilis Džo.

– Šūdas! – Jis vėl sudribo į kėdę. – Velniai griebtų, aš pabėgsiu! Pamatysit, po velniais!

Už atitvaro kaip įpykę koviniai šunys su trumpu ir nudilusiu pavadėliu urzgė Henris su Liuteriu. Ponia Kruk patyliukais keikėsi. Kendalė jautėsi kaip sapnuojanti košmarą.

Akies krašteliu ji pastebėjo, kad Dabnis Gornas prie prokuroro stalo šypsosi. Jis džiūgavo ne tik dėl jos pralaimėjimo, bet ir dėl to, kad ji negali suvaldyti kliento.

Jeigu ši byla tokia nereikšminga, kodėl Gornas nepasiuntė vieno iš savo padėjėjų? Jis pats teisme pasirodydavo retai. Tiesiog pasiųsdavo iš biuro saviškius, paskui didumą darbo dienos praleisdavo kavinėje prieš teismo rūmus, gurkšnodamas atšaldytą arbatą, taukšdamas niekus su visais, kas tik ten pasirodydavo.

Vėl kreipdamasi į teisėją Kendalė juto, kad visų, tarp jų ir Meto, akys nukreiptos į ją. Jis užsuko jos padrąsinti. Geriau jau būtų neužsukęs.

– Gerbiamasis teisėjau, kvaila tokiu atveju skirti pataisos koloniją. Paimtų daiktų vertė nesiekia nė šimto dolerių. Kokiu pagrindu...

– Tokiu pagrindu, ponia, kad jūsų klientas vagis. Jis pats prisipažino. Jeigu pageidaujate, galiu paprašyti teismo sekretorės, kad perskaitytų tą protokolo vietą.

– Ačiū, gerbiamasis teisėjau, nėra reikalo. Žinau, kad mano klientas prisipažino esąs kaltas. Ponas Krukas pripažįsta padaręs klaidą, bet mes nieku gyvu neteigiame, kad klaida yra vagystė, kaip tvirtina teismas. Juk tai pirmas mano kliento nusižengimas.

– Pirmas oficialiai užfiksuotas, – pašiepiamai atrėžė teisėjas.

– Todėl vienintelis svarstytinas, – atsikirto Kendalė. – Ar turime daryti prielaidą, kad teismas iš anksto nepalankiai nusiteikė prieš mano klientą?

Fargo veidas išraudo.

– Jūs apie šį teismą turite nedaryti jokios prielaidos. – Ir griežtai perspėdamas pakratė plaktuką. – Žaidžiate su ugnimi, gynėja. Ar jau viskas?

– Ne, ne viskas. Noriu, kad būtų įrašyta: manau, jog šis sprendimas yra neteisingas ir neteisėtas. Bilis Džo Krukas parodė, kad dėl savo veiksmų gailisi, ir kadangi tai pirmas jo nusikaltimas, lygtinė bausmė labiau atitiktų priimtus nuostatus.

– Ką gi, tada aš stengiuosi priimtus nuostatus patobulinti. Jūsų klientas grąžinamas globoti Nepilnamečių reikalų departamentui. Galutinis nuosprendis bus paskelbtas remiantis jo ataskaita. – Jis kaukštelėjo plaktuku. – Byla baigta.

Kai šerifo padėjėjai prisiartino prie Bilio Džo uždėti antrankių, šis ėmė taip priešintis, kad jiems teko jį raminti. Jo broliams tik to ir tereikėjo. Abu peršoko per atitvarą.

Kendalė pastojo jiems kelią, tikėdamasi juos sustabdyti ir duoti šerifo padėjėjams laiko surakinti Bilį Džo.

– Prašau, Liuteri, Henri, juk jūs nepadedat!

Bet jie nesiklausė. Ir neleido Kendalei painiotis po kojomis. Tiesiog nustūmė ją. Ji griuvo šlaunimi trenkdamasi į stalo kraštą. Atsistojusi dar pamatė, kad klykiantis ir besispardantis Bilis Džo tempiamas pro šonines duris. O Henris su Liuteriu skuba pavymui.

Staiga pro Kendalę dar kažkas prabėgo. Tai būta Meto. Pavijęs dvynius dar nepasiekusius durų, čiupo Liuterį iš nugaros ir trenkė į sieną. Henris metėsi padėti broliui, o Metas atsistojo kovine poza. Jo išraiška buvo tokia šiurpi, kad iš karto atvėsino Henriui kraujo troškulį.

– Vaikinai, girdėjot teisėjo nuosprendį, – tarė Metas. – Byla baigta. Bilis Džo vežamas į kalėjimą.

– Tai ji kalta, – Liuteris metė į Kendalę žudantį žvilgsnį. – Mes ne su tavimi baramės, Metai. Su tavo žmona. Ji pasodino mūsų mažylį brolį į kalėjimą.

– Jūsų mažylis brolis pats sėdo į kalėjimą, kai parduotuvėje pavogė tuos kompaktinius diskus. Beje, jei dar kada paliesi mano žmoną, perrėšiu tau gerklę.

– Metai, būk geras.

Kendalė šlubčiojo jų pusėn.

Šios rietenos pritraukė žioplių. Tarpdurys užsikimšo – teismo rūmų tarnautojai sugužėjo iš kabinetų pažiūrėti, dėl ko kilo sąmyšis. Kendalė visai nenorėjo, kad visa minia taptų jos negarbės liudytojais. Jeigu pasklis kalbos, kad vyras atėjo jos gelbėti, tai gali pakenkti jos reputacijai ir užtraukti pavojų jos garbei, o juk taip vargo, kad ją pelnytų. Skeptikai turėtų dar vieną argumentą, kad moteris negali dirbti tokio sunkaus darbo.

Palietusi Metui ranką pažvelgė maldaujamai.

– Čia mano kovos laukas. Aš pati kausiuosi savo mūšyje. – Kendalė matė, kad žodžiai jam nepatiko ir jis jau ketina prieštarauti. – Privalau pati savimi pasirūpinti, Metai. Prašau.

Metęs broliams Krukams įspėjamą žvilgsnį Metas atsitraukė. Kendalė prisiartino prie jų.

– Jeigu prisimenate, perspėjau jus, kad pripažinus kaltę rizika išlieka. – Ji apgailestaudama papurtė galvą. – Patikėkite, kaip ir jūs esu priblokšta ir nusivylusi.

– Nė velnio tu nenusivylusi.

Kendalė atsisuko išgirdusi naują balsą – minkštą ir švelnų it plieninė vilna.

Priešingai nei lieknos jos atžalos, ponia Kruk buvo didelė moteris. Raumenų jos stambiame kūne buvo daugiau nei riebalų. Ji vilkėjo beformę, prastai pasiūtą gėlėtą medvilninę

suknelę, o plačias deformuotas pėdas buvo įsispyrusi į veliūrines kambarines šlepetes. Nuo sunkaus gyvenimo kieta jos veido oda buvo giliai išvagota raukšlių. Nuo plonų lūpų į visas puses sklido įtrūkiai, tarsi jie būtų susidarę prieš kelis dešimtmečius.

– Man labai gaila, ponia Kruk, – tarė Kendalė. – Viskas pakrypo ne taip, kaip tikėjausi.

– Dėl tavęs mano vaikas išvežamas.

– Tik laikinai. Anksčiau Bilis Džo nebuvo įklimpęs į didelę bėdą. Jie atsiųs rekomendaciją, kad geriausia – lygtinė bausmė. Nors teisėjas neprivalo atsižvelgti į rekomendacijas, esu tikra, kad atsižvelgs.

– Juk buvai tikra ir dėl viso šito? – niūriai drėbė ji. Iš pykčio jos akys prisimerkė. – Tu labai gailėsies, kad su mumis susidūrei.

Žvilgtelėjusi Kendalei per petį ji davė ženklą sūnums. Jie klusniai sustojo jai iš šonų ir netarę nė žodžio visi trys patraukė prie durų. Duodami jiems kelią žiopliai prasiskyrė.

Kendalė virpančia širdimi žiūrėjo, kaip jie išeina, ir suprato, kad šįryt užgyveno priešų. Tokie žmonės kaip Krukai retai pamiršta nuoskaudas.

Ir niekada neatleidžia.

Likus dvidešimt minučių iki parduotuvės „Bernvudo sporto prekės“ uždarymo, vidun įslinko Dabnis Gornas. Sveikindamasis Gibas tik vos kilstelėjo smakrą ir toliau liko prie žvejo, kuris pirko masalo.

Išmušęs didelio pirkinio čekį, Gibas palydėjo pirkėją prie durų ir užrakinęs jas lange pakabino ženklą „Uždaryta“. Tada išjungdamas šviesas perėjo per parduotuvę ir grįžo pas lankytoją, kuris kambarėlyje už prekystalio jautėsi kaip namie. Prokuroras vartė šaunamųjų ginklų katalogą, paskui išspjovė tabaką į trijų galonų kavos skardinę, kuri tam čia ir stovėjo.

– Klientas didelis plepys. Ilgai tau pūtė miglą, ar ne?

– Buvo verta. Nupirko nemažai.

Gibas atsisėdo į seną, patogų minkštą krėslą prieš Gorną ir atkimšo dietinio sodos vandens skardinę.

– Gersi?

– Jau gėriau, ačiū. – Gornas atsiraugėjo, vėl nusispjovė, tada palinko į priekį ir lėtai patrynė rankas. – Gibai, ar girdėjai, kas šiandien po pietų įvyko teismo rūmuose?

– Metas man skambino, labai susinervinęs. Suprantama, jeigu tiesa, kad mano marti su visais kovėsi dėl to Krukų vaikio.

Prokuroras žodis į žodį su visomis smulkmenomis pateikė Gibui incidento ataskaitą. Iš pažiūros susirūpinęs tarė:

– Suprantu, dabar ji tavo giminaitė, bet praėjo dar nedaug laiko. Kita vertus, mudu einame savo keliu.

Vyrai tyla patvirtino ypatingą juos siejantį ryšį. Šis ryšys buvo tvirtesnis už kraujo saitus ir tvers ilgiau nei pats gyvenimas.

– Kas tau guli ant širdies, Dabni? Juk žinai – gali kalbėti laisvai.

– Ta mergina kelia man nerimą, – prisipažino šis.

Ji kėlė nerimą ir Gibui, tik jis nenorėjo prisipažinti pirma to neišgirdęs iš Gorno. Tikras vadas žino savo patarimo ir klausymosi vertę. Jis neatskleidžia savo minčių, kol nesužino, ką mano aplinkiniai.

– Kodėl gi, Dabni?

– Gibai, ar tiki, kad ji kada nors taps viena iš mūsų? *Tikrai* viena iš mūsų? – Jis sukrutėjo krėsle ir pasislinko arčiau sėdimosios vietos krašto tarsi apsidrausdamas dėl slaptumo. – Prosperui reikėjo valstybinio gynėjo, kuris... pritartų mūsų požiūriui, taip sakant, – dėstė savo mintis Gornas. – Visi manėme, kad tokia mažiukė bus silpna žaidėja. Po to nutikimo Tenesyje nesitikėjom, kad jai dar pakaks įžūlumo. Jei pameni, tai svarbiausia priežastis, kodėl ją samdėm.

Gornas išspjovė dar vieną gumulą į kavos skardinę ir atgalia ranka nusišluostė burną.

– Ji kietesnė, nei manėm, labiau atsidavusi savo įsitikinimams. Daug kruopštesnė, nei vylėmės. Prieštarauja mums daug dažniau, nei mums norisi. Kai kurie iš mūsų pradeda manyti, kad padarėme klaidą.

Tvirtas principų laikymasis – ši Kendalės savybė nustebino ir Gibą. Kaip ir jos užsispyrimas. Jis manė, kad mergina bus daug sukalbamesnė ir ne tokia tiesmuka. Buvo įsitikinęs, kad laikui bėgant ji pasikeis. Tik užtruks kiek ilgiau, nei jie tikėjosi. Jis taip ir atsakė Gornui.

Bet seno draugo abejonės neišsisklaidė.

– Ji visai nedera prie kitų moterų.

– Dar ne, bet derės. Palik ją mudviem su Metu. Vieną dieną ji skundėsi jam, kad jaučiasi palikta. Gal išspręsime problemą daugiau ją įtraukdami?

Dabnis Gornas neslėpė nuostabos.

– Manai, tai išmintinga?

Gibas kikendamas jį nuramino.

– Ramiau. Aš ne kvailys. Ji nebus įtraukta į jokius rimtus reikalus, kol nebūsime tikri, kad visiškai mums pritaria.

– Tikrai tiki, kad kada nors pritars?

– Taip, – nedvejodamas patvirtino Gibas. – Ji vis dar murdosi liberalizmo pamazgose, kuriose išaugo. Jos senelė amžinai negyvens. Kai mirs, jos įtaka Kendalei susilpnės.

– O jeigu nesusilpnės?

– Susilpnės, – griežtai atkirto Gibas. Paskui piktą toną užglaistęs plačia šypsena pridūrė: – Dabni, šių pokyčių negalima skubinti. Turime judėti iš lėto. Negalime tai merginai iš karto suversti visko ant galvos. Ji labai mėgsta priešgyniauti. – Ištiestą plaštaką jis sugniaužė į kumštį, o jo akys blausiame kambaryje žibėjo. – Bet tik pagalvok, koks turtas ji bus, kai taps visiškai mūsų. Palik man tuo pasirūpinti. Tiksliai žinau, kaip su ja susitvarkyti.

Atsistojęs jis privertė stotis ir draugą.

– Tiesą sakant, jeigu iš čia neišsinešdinsi, aš pavėluosiu. Ji pakvietė mane vakarienės.

Prie durų vis dar susirūpinęs Gornas atsisuko, bet šįkart dėl kitos priežasties.

– Tikiuosi, Gibai, nesupratai to klaidingai. Mes su visais broliais tavimi pasitikime. Ir visada pasitikėjome.

– Tada broliams nėra ko jaudintis, tiesa?

– Tai buvo labai kilnus poelgis, Metai, bet turiu būti nepriklausoma.

Kendalė ištiesė ranką per valgomąjį stalą, sugriebė jo plaštaką ir tvirtai spustelėjo. Jis neatlyžo ir neatsakė jai šypsena.

– Visų akivaizdoje sumenkinai mane kaip vyrą.

– Ak, liaukis!

– Argi ne taip? Buvau viešai pažemintas.

Atsisukusi į Gibą, Kendalė gindamasi tarė:

– Nieko panašaus nebuvo.

– Atrodo, ten jūs visi surengėte tikrą spektaklį.

– Metas iš viso to padarė tikrą sensaciją.

– Ir Dabnio nuomone tai buvo sensacija.

– Dabnio? Jūs su juo apie tai kalbėjotės?

Gibas linktelėjo.

– Jis po pietų užsuko į parduotuvę ir papasakojo man savo versiją.

– Aišku, pagal jo versiją pasirodžiau kaip piktadarė.

Kendalė suirzusi atmetė plaukus ir pakilo nuo stalo. Ji tikėjosi, kad pakvietusi Gibą vakare drauge valgyti mėsainių suminkštins Metui širdį – mat jo išdidumas buvo mirtinai įžeistas, nes ji nesileido jo ginama.

Pasirodo, taip tik sustiprino priešininką. Kendalė atsidūrė mažumos pusėje. Nors Gibas nė kiek nepriekaištavo, jo veide ji išskaitė tylų nepritarimą.

– Nebūtų buvę ko žiūrėti, jeigu Metas nebūtų įsivėlęs į muštynes su Krukais. – Kreipdamasi į savo vyrą ji paaiškino: – Nesistengiau, kad tu pakliūtum į nepatogią padėtį. Tik norėjau išvengti nelaimės.

Metas vis dar pūtėsi. Tada prabilo Gibas:

– Negaliu pasakyti, kad apsidžiaugiau išgirdęs, jog mano sūnus su marčia susirėmė su tokiomis baltųjų padugnėmis kaip Krukai, kad ir dėl kokių priežasčių.

– Jie ne mano draugai, o Kendalės, – sumurmėjo Metas.

Kendalė prie indaujos tvardydamasi lėtai suskaičiavo iki dešimt, kad pajėgtų prabilti. Nusiraminusi tarė:

– Jie man ne draugai, Metai. Bilis Džo mano klientas. Pagal Jungtinių Valstijų Konstituciją visi, neišskiriant nė Bilio Džo Kruko, turi teisę į teisinę gynybą. Jei neklystu, Prosperas vis dar laikosi Konstitucijos. Net jeigu mano klientai ir nėra mūsų visuomenės grietinėlė.

– Na, man tas nepatinka. Kasdien triniesi alkūnėmis su visokiais prasčiokais.

– Aš dirbu savo darbą!

Gibas ėmėsi tarpininkauti:

– Kendale, manau, pagrindinė bėda – lojalumo konfliktas. Tu palaikei Krukus, o ne savo vyrą, ir visi tai matė.

Ji prasižiojusi spoksojo į Gibą negalėdama patikėti, kad jis kalba rimtai, nors buvo aišku, jog nejuokauja.

– Keliate audrą stiklinėje. Judu abu.

– Gal tu ir teisi, – maloniai sutiko Gibas. – Norėčiau užkirsti kelią tokiems nesusipratimams ateityje. Regis, žinau kaip. Prašom sėstis.

Jis parodė Kendalei į tuščią kėdę. Ji nenoriai atsisėdo. Kaip ir Metas, Gibas neleido jai apginti savo pozicijų.

– Jau kurį laiką man neduoda ramybės viena mintis, – pradėjo aiškinti Gibas. – Regis, dabar puikus metas apie ją prašnekti. Kendale, ar niekada nesvarstei, gal verta užsiimti privačia praktika?

– Ne.

– Gal turėtum pasvarstyti?

– Nenoriu eiti į dar vieną kontorą, kur konkurentai kolegos taikosi perkąsti vienas kitam gerklę ir didžiuma energijos išeikvojama siekiant gero vardo, o ne įgyvendinant teisingumą.

– O jeigu kontoroje niekas nesitaikys perkąsti gerklės? – tarė Gibas. – Kas, jeigu nebus jokios konkurencijos? Jeigu įkurdinsiu tave nuosavame biure? Apmokėčiau sąskaitas, kol reikalai įsivažiuotų.

Ji to nesitikėjo, tad akimirką iš nuostabos neteko žado. Kendalė suprato – atsisakyti turi labai maloniai ir diplomatiškai, tad atgavusi žadą tarė:

– Tai be galo dosnus pasiūlymas, Gibai. Dėkoju. Bet niekaip negalėčiau grąžinti jums skolos. Niekada neturėčiau pakankamai klientų, kad užsidirbčiau pragyvenimui.

– Tikiu tavo galimybėmis.

– Man pasitikėjimo nestinga. Stokoju miestelio gyventojų pasitikėjimo. Prospero pažiūrų neapibūdinčiau kaip progresyvių, o kaip jūs manot? – pridūrė liūdnai šypsodamasi. – Net Krukai nebūtų samdę manęs ginti Bilio Džo, jei tik būtų galėję rinktis. Kas iš aplinkinių samdys mane, *moterį*, ir patikės man savo teisines problemas?

– Tau ir nebūtina turėti gausią klientūrą, – nesutiko Gibas.

Pirmą kartą per visą vakarą atkuto Metas.

– Visiškai teisingai, brangioji. Galėtume tavo pusėn pakreipti tam tikrą verslą.

– Visai to nenoriu, Metai. Būčiau pajuokos objektas – Gibo marti, Meto žmona kasryt puošiasi ir vaidina advokatę. – Ji ryžtingai papurtė galvą. – Ačiū, bet ne.

– Ką gi, tavo valia rinktis, – išleidęs nusivylimo atodūsį tarė Gibas. – Bet manau, valstybės tarnyboje tavo talentas švaistomas veltui.

Jis nė nenumanė, kaip tokia pastaba ją įžeis.

– Ak, švaistomas? Aš laikausi kitos nuomonės. Matote, moterų diskriminacija ir rungtyniavimo dvasia advokatų

kontoroje „Bristol & Mathers“ buvo tik viena iš priežasčių, kodėl troškau išeiti. Iki šios dienos, be Rikės Sju ir senelės, niekam to nepasakojau, bet jums pasakysiu – gal tada suprasite, kodėl nusprendžiau tapti valstybine gynėja.

Ji atsistojo ir kalbėjo žingsniuodama po kambarį.

– Ieškodama pagalbos pas mane į „Bristol & Mathers“ biurą atėjo moteris. Ji buvo užsikrėtusi ŽIV. Vyras ją užkrėtė, o tada paliko su trimis vaikais. Jos sveikata silpo. Kai ji nebegalėjo dirbti ir išlaikyti savęs ir vaikų, valstybė paėmė juos ir įkurdino globos namuose. Praėjo šeši mėnesiai, ji labai troško juos pamatyti, bet jos pakartotiniai prašymai būdavo atmetami. Iš nevilties ji atėjo į valstybinį biurą su pistoletu rankose ir pagrasino – jeigu nepamatys savo vaikų, bus blogai. Ji buvo suimta. Pistoletas net nebuvo užtaisytas, bet tai jau techninės smulkmenos. Moteris buvo paleista už užstatą. Nepatenkinta jai paskirtu gynėju atėjo pas mane. Jos padėtis man akimirksniu sužadino užuojautą. Taip, ji įvykdė nusikaltimą, bet švelninančios aplinkybės buvo įtikinamos. Mano nuomone, teisė ir teisingumas šioje byloje stojo vienas prieš kitą. Moteris viso labo troško prieš mirtį paskutinį kartą pamatyti savo vaikus. Sutikau jai atstovauti.

Kendalė giliai įkvėpė gniaušdama pyktį, kuris sukildavo kaskart prisimenant kvietimą į partnerių konferencijų salę.

– Juos apėmė siaubas. Moteris buvo suimta nusikaltimo vietoje. Kokia viltis, kad bylą laimėsiu? Ar advokatų kontora iš tiesų nori turėti reikalų su AIDS sergančia ligone? Numanomas atsakymas – garsus „ne“. Negana to, iš tiesų lemiamas veiksnys buvo pinigų stoka. Moteris pinigų turėjo mažai, o valandinis kontoros atlygis buvo labai didelis. Iš ko kontora uždirbs, jei mielai dalys labdarą? Jei tik imsis tokios bylos, pasklis kalbos ir kolegas teisininkus apguls išmaldos prašytojai. Žodžiu, man buvo liepta atsisakyti bylos.

Jei būčiau turėjusi drąsos, būčiau iš karto išėjusi iš darbo. Bet man jo reikėjo, o „Bristol & Mathers“ buvo labiausiai gerbiama Šeridano advokatų kontora. Todėl dirbau joje, kol

išgirdau apie šią vietą Pietų Karolinoje. Pamaniau, čia galėsiu tarnauti teisingumui nesijaudindama, kiek pelno uždirbsiu savo bendrovei. Man patinka teisė. Laikausi senamadiško principo, kad teisės institutas buvo sukurtas žmonėms, o ne teisininkams. Beje, moteris mirė bylai dar nepasiekus teismo. Savo vaikų prieš mirtį ji taip ir nepamatė. Kiekvienas bylos pralaimėjimas man – asmeninis pralaimėjimas. Tarsi dar kartą būčiau ją nuvylusi.

Po minutės tylos Gibas švelniai pratarė:

– Jaudinanti istorija, Kendale. Neturėtum jaustis pralaimėjusi dėl to, kad teisėjas pasiuntė Bilį Džo į Kolumbiją.

– Tokiomis aplinkybėmis būtinybės jį ten siųsti nebuvo. Bet gynyba jam nepadėjo.

– Na, esu nemokša sporto prekių pardavėjas. Negaliu nuspėti, kaip teisėjas priėmė tokį sprendimą, – pasakė Gibas. – Juk jis viso labo žmogus kaip ir mes visi. Suprantama, kad esi nusivylusi, bet jo sprendimas anaiptol nėra tavo gebėjimų atspindys. Padarei viską, ką galėjai. To visi iš tavęs ir tikisi.

Kendalei reikėjo tai išgirsti. Padrąsinta nusišypsojo.

– Ačiū už palaikymą, Gibai.

– Tėtis tikras stebukladarys, kai reikia ką objektyviai išaiškinti. Jis visada teisus.

Kendalė užėjo Metui už nugaros ir uždėjo rankas ant pečių.

– Man reikia draugo. Ar mes vis dar draugai?

Jis atlošė galvą.

– O kaip tu manai?

Pasilenkusi ji pabučiavo jam į kaktą.

– Ačiū, kad puolei manęs gelbėti. Pamačiau tave pavojingą ir veržlų – tokio anksčiau nepažinojau. Atsiprašau, jei sukėliau įspūdį, kad nesu dėkinga už tavo herojišką mostą.

– Tau atleista. – Juodu pasibučiavo. Metas liko sėdėti sukryžiavęs rankas ant krūtinės. – Tėti, ar neturėtume jai pranešti, kokia staigmena jos laukia šį savaitgalį?

– Staigmena? – Ji noriai griebėsi šios minties.

Diena buvo siaubinga. Rytojus irgi nebus geresnis, nes pasklis gandas apie jos sutriuškinimą. Visi tik apie tai ir kalbės. Elgeta Bama – ir tas jau žinojo, kai ji po pietų išėjo iš teismo rūmų.

– Prasti popieriai, advokate, – tarė jis. – Kitą karą laimėsit.

Pakelti jo nykščiai mažai tepaguodė. Tiesą sakant, jo skurdas Kendalę tik dar labiau prislėgė.

Giliai širdyje ji žinojo padariusi viską, ką galėjo. Bet vis tiek pralaimėjimą išgyveno skausmingai. Pralaimėjusi ji visada jausdavosi nuvylusi ja pasitikėjusius žmones: klientus, jų šeimas, savo senelę, net mirusius tėvus.

Šiandienos pralaimėjimas kartus, bet visa tai jau praeityje. Iš Kruko bylos ji įgijo patirties ir dabar lauks kitos bylos. Dar labiau stengsis. Dar daugiau dirbs. Ji nusiteikusi laimėti.

Kai grįžo ryžtas, nuotaika ėmė taisytis. Puikus poilsis savaitgalį – štai ko jai reikėjo.

– Ką judu suplanavote? – paklausė Kendalė.

– Metas sakė, kad vis kurstai jį paimti tave į kokią nors mūsų išvyką.

– Žodžio „kurstai“ nevartočiau, – nedrąsiai pratarė ji.

– O kaip tau patinka žodžiai „graužti“, „zirzti“, „kamuoti“?

Ji žaismingai niuktelėjo Metui į pilvą, o tas perdėtai sudejavo iš skausmo. Patenkintas, kad šeimos harmonija grąžinta, Gibas atlaidžiai jiems šypsojosi.

– Tai nori išgirsti ar ne?

Kendalė surimtėjo.

– Noriu.

– Šį šeštadienį stos pilnatis.

Ji jau įsivaizdavo vakarienę žvakių šviesoje kokiame jaukiame svečių namelyje kalnuose ar plaukymą valtimi mėnesienos nušviestame ežere.

– Pilnatis lapkričio mėnesį gali reikšti tik viena, – tarė Metas, ir tokie žodžiai jos lūkesčius dar kilstelėjo.

– Ką? – paklausė užgniaužusi kvapą.

– Kiaulių skerstuves.

Dvyliktas skyrius

Gibas atvažiavo dar prieš auštant. Kendalė buvo išstumta į lediną ryto orą. Kol visi trys žingsniavo prie Gibo pikapo, nuo jų kvapo kilo garų debesys. Įsėdusi vidun ji nusipurtė nuo šalčio ir pasikišo pirštinėtas rankas po pažastimis, kad nors kiek sušiltų.

Metas apkabinęs prisitraukė ją arčiau.

– Šalta?

– Truputį. Bet tuojau sušilsiu.

Juk pati prašėsi, juk norėjo irgi dalyvauti. Dabar nesiskųs.

– Prieš sušaldant mėsą oras turi būti vėsokas – tik tada kiaules galima darinėti, – paaiškino Gibas išvairuodamas pikapą iš keliuko. – Kitaip mėsa gali sugesti.

– Suprantama.

– Todėl skerstuvės tapo rudens tradicija. Mes visą vasarą penime kiaules kukurūzais.

– Mes?

– Ne patys, – paaiškino Metas. – Turime ūkininką, kuris savo ūkyje mums peni kiaules.

– Aišku.

– Tas kumpis, kurį valgėme vestuvių vakarą, buvo mūsų kiaulės, – išdidžiai pasigyrė Metas.

Ji menkai šyptelėjo.

– Nė nenutuokiau, kad valgau šeimos draugą.

Juodu su Gibu nusijuokė. Tada Metas paklausė:

– Negi manai, kad mėsa, kurios perki parduotuvėse, taip iš niekur atsiranda tose sandariai užlydytose pakuotėse?

– Man taip manyti geriau.

– Ar esi tikra, kad gimei ne mieste?

Šis klausimas priminė jai Krukų žodžius, priminė Bilį Džo, kuris šiandien turėjo būti išvežtas į Kolumbiją. Vaikinas jau virto įžūliu triukšmadariu su nemažu lustu ant peties. Bilis Džo aiškiai davė suprasti, kad nesileis tiriamas. Kendalė nuogąstavo, kad pataisos kolonija tik padarys jam daugiau žalos. Ją apėmė bloga nuojauta.

Metas dar tvirčiau prisiglaudė žmoną manydamas, kad drebulį jai sukėlė šaltis.

Miško proskyna buvo tankiai suaugusiame miške ir ten buvo galima privažiuoti tik siauru duobėtu keliuku, išsukus iš pagrindinio kelio. Kai jie atvyko, ten jau būriavosi keliasdešimt šeimų.

Tvyrojo karnavalo nuotaika. Ledinis oras kvepėjo medžių dūmais, kurie kilo nuo kelių laužaviečių – ten didžiuliuose ketaus katiluose virė vanduo.

Vaikai tarp medžių žaidė gaudynių. Paauglius traukė laikytis krūvoje, ir susibūrę prie užpakalinio pikapo borto jie šėlo ir triukšmavo.

Išlipę iš Gibo mašinos Bernvudai buvo sutikti sveikinimo šūksniais. Kažkas pakišo Kendalei puodelį kavos. Ji patenkinta nugėrė gurkšnį ir jau norėjo dėkoti, bet pastebėjo karkasus.

Visos kiaulės buvo pakabintos galva žemyn už prapjautų užpakalinių kojų sausgyslių, per kurias buvo perkištas plonas strypas. Strypai buvo įsprausti tarp dvišakų kuolų.

Kiaulių buvo tiek daug, kad ji negalėjo nė suskaičiuoti, bet nepajėgė atitraukti akių nuo to groteskiško vaizdo.

– Kendale. Brangioji.

Akivaizdžiai susirūpinęs Metas paglostė jai skruostą ir atsuko jos veidą į save. Jis buvo užsimovęs juodas gumines pirštines – šios jos odai pasirodė šaltos ir svetimos. Negana to, jis buvo apsivilkęs kombinezoną, užsirišęs ilgą guminę prijuostę ir apsiavęs guminius batus iki kelių.

Po jo kojomis žolės buvo likę nedaug. Net ir skurdūs augalai buvo ištrypti. O purvas, kaip ir jos vyro batai, panėšėjo į rūdis.

Parodžiusi į dėmes Kendalė silpnu balsu pasiteiravo:

– Čia kraujas?

– Paprastai čia suvažiuojame išdoroti skerdenų.

Ji sunkiai nurijo seiles.

– Atrodai išblyškusi, Kendale. Ar gerai jautiesi?

– Šiek tiek pykina.

– Ar galiu tikėtis, kad tai rytinis pykinimas?

– Deja, ne, – liūdnai atsakė ji.

Jis nusivylė nė kiek ne mažiau už ją. Norėdamas kūdikio Metas žadėjo jai visokeriopą pagalbą: jei reikės, pasamdys namų šeimininkę ir auklę, nors Kendalė buvo tikra, kad kuo puikiausiai suderintų darbą su motinyste.

Ji negėrė kontraceptinių tablečių, bet, dideliam jųdviejų nusivylimui, jos kūnas kaip Mėnulis toliau gyveno savo ciklu.

Mintis apie Mėnulį grąžino ją į dabartį.

– Nesitikėjau, kad jos atrodys tokios bejėgės... ir nuogos, – užsikirtusi pabaigė sakinį ir mostelėjo į karkasus.

– Viskas prasideda ne nuo to, – paaiškino Metas sunkiai slėpdamas linksmumą. – Jos atvežamos čia ir pribaigiamos. Dažniausiai kulka į galvą. Praduriama kaklo vena, jos nukraujuoja. Tada oda nuplikoma verdančiu vandeniu ir nuskutami šeriai. Visa tai užtrunka, todėl mes mokame, kad žmonės tai padarytų. Dažniausiai kalnų gyventojams. Už tai, kad atlieka nešvarų darbą, jie gauna kelis dolerius, šerius ir galvas.

Kendalei pakirto kojas.

– Galvas?

– Kaimiečiai iš jų verda šaltieną.

– Metai!

Atsisukę juodu pamatė tarp dviejų karkasų stovintį Gibą. Apsirengęs panašiai kaip Metas, jis mojo ranka kviesdamas sūnų prieiti.

– Ateinu, tėti. – Metas susirūpinęs pažvelgė į Kendalę. – Ar esi tikra, kad gerai jautiesi?

– Taip, gerai. Tik anksčiau nebuvau mačiusi...

– Kendale, tai ne taip baisu, kaip įsivaizduoji. Net mažiems vaikams patinka.

– Ak, tai labai smagu. – Juodu su Gibu manė, kad ir jai bus nepaprastai malonu. Kendalė nenorėjo pasirodyti nedėkinga. – Spėju, reikia šiek tiek laiko priprasti.

– Metju!

– Bėgu, tėti.

Metas paskubomis ją pabučiavo ir nuskubėjo prie tėvo. Kad numaldytų šleikštulį, Kendalė kvėpavo pro burną. Giliai įkvėpdavo, tada lėtai iškvėpdavo. Oras čia retesnis nei mieste. Jai reikia deguonies, štai ir viskas.

Atsisukęs Metas dar kartą pažvelgė į ją. Kendalė įstengė apsimestinai linksmai pamojuoti ir šyptelėti, kad jį padrąsintų. Ji žiūrėjo, kaip tėvas įduoda Metui ilgą peilį plačia geležte. Gibas prilaikė vieną karkasą, kad nejudėtų, o Metas pridėjo peilį kiaulei prie kaklo ir sukdamas visą ratą apie stuburą perrėžė raumenis ir kaklo audinius. Tada grąžinęs peilį tėvui čiupo abiem rankomis už galvos ir įnirtingai pasuko.

Kai galva atitrūko, Kendalė apalpo.

Ji jautė pašaipius parapijiečių žvilgsnius, kai šonine nava sekė paskui prižiūrėtoją prie klauptų trečioje eilėje – ten ji, Metas ir Gibas sėdėdavo kiekvieną sekmadienio rytą.

Vos atsisėdusi ji atsivertė programą ir apsimetė skaitanti, kad patausotų save ir nesigėdytų sugavusi pašaipius vyrų ir niekinamus moterų žvilgsnius. Nėra abejonės, jie visi mano, kad ji gležna kaip gėlelė.

Kendalė norėjo jiems sušukti: „Anksčiau gyvenime nebuvau nualpusi!“

Žinoma, ji tylėjo, bet negalėjo nuslėpti jaudulio nuo Meto. Pasilenkęs prie jos jis sušnibždėjo:

– Atsipalaiduok, Kendale.

– Negaliu. Visi žino, kas nutiko vakar ryte.

Savo gėdai, sąmonę ji atgavo gulėdama Gibo pikape, aplink būriavosi žmonės, vieni plekšnojo per skruostus, kiti trynė riešus ir apkalbėjo jos gležnumą.

– Nebūk paranojiška, – sudraudė Metas. – Net jeigu ir pasklido kalbos apie tai, kad nualpai, kas čia baisaus?

– Jaučiuosi nepatogiai.

– Nėra reikalo taip jaustis. Labai moteriška reakcija. Be to, davei man progą reabilituotis: įrodžiau sau, kad esu didvyris, nes nunešęs tave į pikapą šokinėjau aplink. – Jis nusišypsojo. – Bejėgė atrodai labai žavi.

Kendalė galėjo prieštarauti, kad būdvardis „žavi“ nesukelia pasitikėjimo valstybine gynėja, bet ginčytis neturėjo noro. Meilės kupinas Meto žvilgsnis priminė jai vestuvių dieną, ir ji pajuto kūnu srovenančią šilumą. Ji įsikibo jam į parankę ir tuo metu visi buvo pakviesti atsistoti.

Sugiedoję giesmę, išklausę pranešimus ir paaukoję, parapijiečiai pasiruošė klausyti pamokslo. Kendalė išsisukti nuo pamaldų mėgino ne tik dėl to, kad visi miestelyje žinojo apie jos vakarykštę gėdą. Nors Bernvudai jau daugybę metų buvo šios nepriklausomos protestantų bendruomenės nariai, ji niekada nelaukdavo pamaldų, nes jai iš esmės nepatiko pastorius.

Brolis Bobas Vaitekeris būdavo ganėtinai malonus ponas ir geras bei rūpestingas pastorius didelei parapijai, kol įlip-

davo į sakyklą. Ten jis virsdavo apie pragaro ugnis ir sierą garsiai šaukiančiu pašėlusiu pamokslautoju. Bet ir tai ne itin jaudino Kendalę. Televizijos evangelistai liepsningais įspėjimais apie nuodėmes žiūrovus buvo užgrūdinę.

Kendalei nerimą kėlė pastoriaus nuolatos kartojamas kvietimas rūsčiai bausti. Jis taip dažnai cituodavo „akis už akį“, kad ji vis klausė savęs – gal tai vienintelė Biblijos citata, kurią ganytojas moka atmintinai? Jis mažai ką galėjo pasakyti apie gailestingumą ir malonę, užtat labai daug apie kerštą ir atkirtį. Pastorius piešė Dievą kaip kraujo ištroškusį keršautoją, o ne meilės ir atleidimo kūrėją.

Nors Meto raginama ji čia atėjo, niekas negalėjo priversti jos klausytis. Kendalė visai nekreipė dėmesio į nuodėmes tulžingai pliekiantį brolį Bobą, panirusi į mintis apie visai kitus dalykus.

Planuodama savaitę, Kendalė netikėtai sugavo moters žvilgsnį – ši sėdėjo kitoje pusėje viena eile toliau. Moteris buvo stulbinamai graži. Kendalė spėjo, kad šalia sėdi jos sutuoktinis, bet jis – tiesą sakant, kaip ir visi kiti – liko šešėlyje.

Moters grožis buvo netradicinis, bet ji tikrai traukė akį. Į viršų sušukuoti kaštoniniai plaukai garbanomis krito ant pečių. Akys, nosis ir burna buvo didelės, bet puikiai derėjo ir veidą darė gundantį, bet kartu ir niūrų.

Kendalės dėmesį patraukė ne tik įspūdinga moters išvaizda, bet ir rūstus žvilgsnis, kurio ji nenuleido. Kad ją pamatytų, Kendalė turėjo nepatogiai pasukti galvą. Atrodė, tarsi tą moterį būtų pamačiusi neatsitiktinai, tarsi ją būtų traukte pritraukusi magnetinė jos pikto žvilgsnio galia.

Metas kumštelėjo jai.

– Į ką žiūri?

Ji greitai atsisuko.

– Et, į nieką.

Jis paėmė jos ranką ir per likusias pamaldas pralaikė. Kendalei magėjo atsisukti ir pažiūrėti, ar moteris vis dar tebespokso į ją, bet ji kažkodėl bijojo.

Kai po palaiminimo jie šonine nava ėjo durų link, Kendalė pastebėjo moterį minioje.

– Metai, kas ta moteris? – linktelėdama jos pusėn paklausė. – Ta, žalia suknele?

– Sveikas, Metai. – Dar nespėjus jam prasižioti prisigretino mokyklų inspektorius ir juodu paspaudė vienas kitam ranką. Žvilgtelėjęs į Kendalę jis plačiai išsišiepė. – Ar šiandien visi pusryčių valgė kumpio? – Ir švokšdamas nusikvatojo. – Gal kurį vakarą šią savaitę ateitumėt vakarienės? Mudu su žmona kepsninėje iškeptume kiaulienos šonkauliukų.

Metas su Gibu įspėjo – dar ilgus metus iš jos gali būti negailestingai tyčiojamasi, kad apalpo per kiaulių skerstuves. Tokių dalykų čia niekas nebuvo matęs.

Lauke bent pusė parapijiečių stabtelėjo paplepėti. Kendalę iš pasalų užklupo moteris, kurios dukra galvojo apie teisės universitetą. Jiedvi norėjo išgauti Kendalės nuomonę, kuriame universitete mergaitei vertėtų studijuoti. Atsakinėdama į jų klausimus Kendalė nepaleido iš akių moters žalia suknele.

Dar ji pastebėjo, kaip Gibas su Metu sustojo prie būrelio vyrų, su kuriais ir ji buvo pažįstama. Jie nuo visų atsiskyrė. Gal parūkyti, nusprendė Kendalė pastebėjusi, kad keli prisidegė cigaretes.

– Nežinau, ar išgalėsime leisti ją į mokslus už valstijos ribų, – išklausiusi Kendalės patarimą pasakė moteris. – Manyčiau, ji galėtų...

– Atsiprašau, kad jus nutraukiu, – tarė Kendalė, – bet ar matote tą porą, štai, kitoje gatvės pusėje sėda į mašiną? Moteris vilki žalią suknelę. Ar pažįstate ją?

Moteris ranka prisidengė akis nuo saulės ir pažvelgė į tą pusę, kur rodė Kendalė.

– A, tai Linamai. – Ji niekinamai prunkštelėjo. – Jie pamaldose lankosi ne nuolatos, nors turėtų. Jei klaustumėte manęs, sakyčiau – jie turėtų čia dalyvauti kiekvieną sekmadienį.

Kendalei paskalos nerūpėjo. Ji tik norėjo pasitikrinti, ar moters pavardė jai bus girdėta, bet ne, negirdėta. Vis dėlto jos žvilgsnis bylojo, kad ji laiko pyktį. Kodėl?

– Atleiskite man dar kartą, – atsiprašė Kendalė. – Ar ponia Linam netyčia nesusijusi su Krukais?

– Dėl Dievo meilės, ne! Kodėl jums šovė tokia mintis?

Laimė, kaip tik šią akimirką prie jos grįžo Metas.

– Laba diena, ponia Gardner, sveika, Eime, – pasisveikino jis. – Ar jau eisim, mieloji? Tėtis užsakė priešpiečius užmiesčio klubo bare. Jei nepaskubėsime, baptistai užims visus geruosius stalus. Tiesa, ponios?

Nusišypsojęs moteriai su dukra nuginkluojančia šypsena Metas atsiprašė ir nusivedė Kendalę šalin.

Einant aikštelės link Kendalė parodė į vyrų būrelį – Gibas kaip tik nuo jo atsiskyrė.

– Panašu į aukščiausio lygio konferenciją. Kas čia vyksta?

– Kodėl klausi?

Ji paklausė nekaltu, net žaismingu tonu, todėl suglumo, kad Metas lyg ėmė gintis.

– Šiaip sau. Tiesiog smalsu.

Jis atsipalaidavo ir sudirgusią išraišką pakeitė šypsena.

– Diakonai. Ryt vakare šaukiamas nepaprastasis diakonų susirinkimas bažnyčios biudžetui aptarti.

– Aišku.

– Tik nesiraukyk.

– Nesiraukau. Tiesą sakant, turiu sutvarkyti daugybę popierių. Tad padirbėsiu, kol tavęs nebus.

Pastaruoju metu ji labai stengėsi nesiskųsti, kad vakarais vyras išeina. O jis savo ruožtu, jeigu prireikdavo išeiti, steng-

davosi grįžti namo kuo anksčiau ir grįžęs būdavo ypač malonus, atsiprašinėdavo.

Dėkodamas už supratimą, Metas ją pabučiavo. Jie vis dar glaustėsi, kai pasikišęs po pažastimi Bibliją prisiartino Gibas.

– Jei ir toliau taip elgsitės, šerifas suims judu už nepadorų elgesį.

Jis taip kalbėjo juokais – sėsdamas į užpakalinę sėdynę šypsojosi.

– Važiuojam. Pamokslas užtruko ir man visą laiką gurgė pilvas.

Metas sėdo prie vairo ir paleido variklį.

– Tėti, gal girdėjai naujienų apie Bilį Džo Kruką?

Kendalė akimirksniu sukluso.

– Kokių naujienų?

– Pakeliui į Kolumbiją įvyko nelaimingas atsitikimas, – atsakė Gibas.

Atsisukusi Kendalė pažvelgė į uošvį.

– Nelaimingas atsitikimas? Koks atsitikimas? Ar jis sveikas?

– Ne, Kendale. Deja, nesveikas.

Graužduring atšerpetojusią nagų odelę Liuteris pašnairavo į brolį dvynį. Henris į jo klausiamą žvilgsnį atsakė truktelėdamas pečiais – tai rodė jo paties sąmyšį.

Jie buvo įsitempę. Tiesiog prie ribos. Broliai nežinojo, kaip suprasti, kas dedasi.

Jie nebuvo matę savo motinos tokios ramios ir tylios. Tokia ji buvo jau nuo vakar vakaro, kai sulaukė skambučio iš kalėjimo dėl Bilio Džo nelaimės.

Ragelį pakėlė Henris. Jis klausėsi, ir sulig kiekvienu pareigūno žodžiu jo pasibaisėjimas ir įsiūtis vis didėjo.

– Ar galim jį pamatyti?

– Kol kas ne, – buvo atsakyta. – Mes su jumis dar susisieksime.

Padėjęs ragelį jis pasivadino Liuterį laukan ir papasakojo apie liūdną mažojo broliuko lemtį. Liuteris paleido visą tiradą keiksmų, čiupęs kirvį giliai suvarė ašmenis į namo sieną ir tik tada ištarė žodžius, kurių Henris bijojo labiausiai:

– Mes turim pasakyt mamai.

Nors Liuteris sakė „mes“, Henris suprato – mintyse brolis turėjo „tu“.

Nebuvo laiko paskambinti nė vienai iš seserų, kad šios praneštų. Jos gyveno per toli. Be to, būtų tik rėkavusios, triukšmavusios ir niekuo nepadėjusios tokioje padėtyje.

Jis vyriausias – jis šeimos vyras. Atsakomybė gula ant jo pečių. Taigi juodu su Liuteriu sunkiu žingsniu įslinko vidun ir pranešė blogą naujieną mamai.

Bet ji reagavo visai kitaip, nei jie tikėjosi. Nepradėjo siautėti, nerėkė, necypė ir nesvaidė daiktų. Ji net neišmetė burnelės – nė vienos. Tik susmuko į supamąjį krėslą ir įsižiūrėjo pro langą – tokia rami ir prasėdėjo beveik dvidešimt keturias valandas.

Mama tarsi suakmenėjo – dėl to Henris nebesitvėrė. Jau geriau ji būtų sriūbavusi, nei sėdėjusi čia kaip kelmas – niekas nejudėjo, tik akys mirksėjo. Jis net troško, kad jai užeitų įtūžis – bent turėjo patirties, kaip su tuo tvarkytis.

Prieš valandą paskambinę pareigūnai pranešė, kad penktą valandą jie galės pamatyti Bilį Džo. Iki to laiko jis bus paruoštas, sakė jie. Dėl to Henris suko galvą. Jam reikėjo pamatyti broliuką, bet jis negalėjo palikti mamos vienos. O Liuteris su ja pasilikti atsisakė.

– Vienui vienas? – perklausė Liuteris plonu, baimės kupinu balsu, kai Henris pasiūlė jam likti su mama. – Ne, velniai griebtų! Šitaip sėdėdama ir pro langą spoksodama ji mane gąsdina. Jai turbūt galvoj pasimaišė, štai ką aš manau. Varžteliai atsisuko. Na jau ne, vienas su ja neliksiu.

Henris niekaip nerado sprendimo, o laikas vis bėgo. Jei neatvažiuos, kada liepė pareigūnai, gali nebepamatyti Bilio Džo prieš...

– Henri!

Širdis vos neiššoko iš krūtinės.

– Aš čia, mama!

Einant per kambarį prie supamojo krėslo jam linko keliai. Kai prisiartino, jos žvilgsnis buvo sutelktas, todėl jis galėjo tvirtai pasakyti – Liuteris klydo. Mama iš proto neišsikraustė.

– Tavo tėvas kape apsivers, jeigu viską taip ir paliksim.

– Teisingai, po velniais. – Su palengvėjimo išraiška veide ir Liuteris atsiklaupė prie jos krėslo. – Na jau ne. Nesulauks. Mes šito taip nepaliksim.

Atsivėdėjusi ji trenkė jam per galvą.

– Man galvoj nepasimaišė. Kad daugiau negirdėčiau tavęs taip kalbant.

Bespalvės Liuterio akys prisipildė ašarų. Jis pasitrynė ausį, kurioje greičiausiai skambės ir kitais metais.

– Ne, mama. Norėjau pasakyti, taip, mama.

– O ką mes darysim, mama? – paklausė Henris.

Kai mama išdėstė planą, Henris suprato – štai ką ji veikė visą laiką spoksodama pro langą.

Tryliktas skyrius

– Skaniai kvepia kava.

Kendalė buvo taip paskendusi mintyse, kad nė negirdėjo, kaip Džonas įslinko į virtuvę. Išgirdusi jo balsą atsisuko. Apsirengęs, bet nesiskutęs jis stovėjo tarpduryje pasirėmęs ramentais. Nors susitaršęs, atrodė pailsėjęs. Veidas buvo šiek tiek atgavęs spalvą, o ratilai apie akis pastebimai pašviesėję.

– Labas rytas. – Ji nervingai nusišluostė delnus į šortų sėdynę. – Jau ketinau eiti tavęs žiūrėti. Kaip jautiesi?

– Geriau. Nors dar ne puikiai.

– Tikiuosi, Kevinas tavęs neišbudino.

– Ne. Jis miega tame kampuotame daikte.

– Aptvarėlyje. Sėskis. Paruošiu tau pusryčius. – Ji įpylė jam puodelį kavos. – Ko norėtum? Blynų? Kiaušinių? Prancūziško skrebučio? Gaminu viską, išskyrus vaflius.

– Kodėl tu nusiteikusi prieš vaflius?

– Neturime vaflių keptuvės.

– A. Iš kur gavome maisto? Gal fėjos naktį sunešė?

– Šįryt buvau apsipirkti.

Atrodė, jis nustebo.

– Negirdėjau, kaip išėjai.

– Ir neturėjai girdėti.

– Ar toli artimiausias miestelis?

– Nelabai.

– Gal netyčia pagalvojai apie laikraštį?

– Guli ant žurnalų staliuko svetainėje.

– Ačiū.

Ji paruošė tai, ko jis prašė – kiaušinienės su rūkyta šonine. Džonas greitai ir švariai išvalgė lėkštę, paliko tik vieną šoninės griežinėlį.

– Gal nori?

– Neprisimeni – nevalgau kiaulienos.

– Laikaisi to prasimanymo?

– Nieko aš neprasimanau.

– O man atrodo, kad prasimanai. Tik kol kas nežinau ką. Kodėl šįryt nepabėgai, jei turėjai progą?

Kodėl nepabėgo? Šis klausimas nedavė jai ramybės nuo tada, kai grįžo. Kendalė ketino su aušra pabėgti visiems laikams. Bet kuo toliau važiavo, tuo kaltesnė jautėsi.

Ji prisiminė visus tuos kartus, kai jis naktį dejavo. Džonas vos ne vos paėjo, ir smegenų sukrėtimas kėlė nerimą. Net gyvūno, taip sužaloto, ji nebūtų palikusi. Juk dabar negali jo mesti, jeigu nemetė avarijos vietoje.

Tas atsakomybės jausmas kėlė jai apmaudą. Tai buvo rimtas kliuvinys jos planams įgyvendinti. Vis dėlto Kendalė suprato – jausis supančiota tol, kol jo sveikata pasitaisys ir jis taps savarankiškesnis.

Dar kilo mintis, kad čia ji bus saugesnė nei kelyje. Tąryt važiuodama į miestelį jautėsi silpna, pažeidžiama. Jeigu pabėgtų, kur trauktų? Nebuvo numačiusi jokios vietos – galvojo tik apie bėgimą. Iki šiol jai sekėsi. Kol Džonas visam jos planui nekelia tikro pavojaus, kam mėginti laimę ir išvykti anksčiau, nei būtina?

Dar jai atrodė, kad šie argumentai radosi iš meilės šiam namui. Čia ji jautėsi saugi ir iš tiesų nenorėjo išvažiuoti.

– Pažadu, kad nepaliksiu tavęs tokios būklės, – tarė ji.

– Nori pasakyti, paliksi, kai tik mano būklė pagerės?

– Neprimetinėk man savo žodžių.

– Na, kalbi vien tik aptakiai, todėl mėginu užpildyti spragas.

– Spragos pačios užsipildys, kai tavo protas bus tam pasirengęs. Gydytojas iškėlė hipotezę, kad tavo atmintis blokuojama iš pasąmonės. Pats nenori prisiminti.

Rankomis spausdamas kavos puodelį pažiūrėjo jai tiesiai į akis.

– Ar jis teisus, Kendale?

Tai buvo pirmas kartas, kai Džonas pavadino ją vardu. Išgirdusi savo vardą iš jo lūpų, Kendalė neteko drąsos – akimirką pametė minties giją.

– Ar jis teisus? – pakartojo išsiblaškiusi. – Tik tu gali atsakyti į šį klausimą.

– Jeigu nieko neprisimenu, kaip man žinoti, ką pasirinkau ištrinti iš atminties? – Nusikeikęs sukišo pirštus į plaukus. Siūles buvo pamiršęs ir nekantriu judesiu jas užkliudė. – Ai!

– Atsargiai! Nagi, leisk man pažiūrėti. – Kendalė priėjusi iš šono nustūmė jo rankas. Atlupusi marlinį tvarstį apžiūrėjo žaizdą. – Infekcijos požymių nėra. Siūlės nepaliestos. Kiek matau, nepakenkta.

– Pradeda niežėti, – suirzęs pasiskundė jis.

– Vadinasi, gyja.

– Turbūt.

Ji tebestovėjo šalia jo. Jis pakėlė akis.

– Iš kur gavai pinigų maistui?

– Sakiau tau, aš...

– Užsidirbai. Žinau. Ką darydama?

Ji dvejojo sverdama, kokie argumentai „prieš“ ir „už“, galiausiai nusprendė, kad jis neatlyš, kol ji neprisipažins.

– Esu advokatė.

Jis kimiai nusikvatojo.

– Meluoji vis įmantriau.

– Dirbu valstybine gynėja. – Jis vis dar žiūrėjo nepatikliai. – Tai tiesa, – patikino ji.

– Papasakok man daugiau.

– Ką nori sužinoti?

– Ar buvai gera advokatė? Lažinuosi, kad gera. Taip puikiai meluoji.

Ji nusišypsojo.

– Taip sakė ir Rikė Sju.

– Kas ji tokia?

– Mano geriausia draugė.

– Hmm. – Jis išsiblaškęs žiaumojo paskutinį šoninės griežinėlį. – Tai kokia buvai valstybinė gynėja?

Ji mėgino laimėti laiko – įsipylė puodelį kavos ir tik tada įsitaisė ant kėdės prieš jį kitapus stalo.

– Manau, pakankamai gera. Geresnė nei privaloma. Verta aukščiausio įvertinimo bent už pastangas. Norėjau būti gera, – pasakojo ji. – Mane pasamdę žmonės manė gerokai rizikuojantys imdami į tokią vietą moterį. Taigi turėjau daug ką įrodinėti. Apskritai mano laimėtų ir pralaimėtų bylų santykis visai neblogas. Juk aišku, kad ne visas bylas laimėjau.

Jis rodė klausantis ir taip skatino kalbėti toliau.

– Vienas pralaimėjimas buvo itin skaudus. Iš pirmo žvilgsnio byla buvo niekuo neypatinga, bet baigėsi... gana siaubingai.

– Kas nutiko?

– Patariau šešiolikmečiam berniukui pripažinti kaltę, – jis buvo apsivogęs parduotuvėje, – ir atsiduoti teismo malonei. Kadangi tai buvo pirmas jo nusikaltimas, tikėjausi, kad teisėjas bus atlaidus. Bet jis pasinaudojo tuo berniuku, kad mane pažemintų.

Menkai tekaitaliodama toną ji atpasakojo, kas vyko teisme.

– Juk šioje istorijoje yra *post scriptum*?

– Važiuojant į Kolumbiją įvyko baisi nelaimė. Mat vaikinas buvo surakintas antrankiais, sustojus pailsėti jo antrankiai už kažko užkliuvo ir ranka... – Ji nutilo ir sunkiai nurijo. – Jo dešinė ranka buvo nutraukta nuo peties tikrąja ta žodžio prasme, tarsi jis būtų ketvirčiuotas. Bilis Džo gavo šoką, vos

mirtinai nenukraujavo. Vaiko gyvybę pavyko išgelbėti, bet jis taip ir neatsigavo – nei fiziškai, nei psichologiškai.

Tą rytą, kai Kendalė išgirdo apie nelaimingą atsitikimą, ją apėmė baimė, kaltės jausmas ir įniršis. Visa tai jai iki šiol nedavė ramybės. Žinoma, Bilis Džo buvo ne angelas. Bet nelaimė sunaikino visas galimybes, kad jis kada nors taps įstatymus gerbiančiu, dirbančiu visuomenės nariu. Suluošintas, kartėlio graužiamas jis visą pasaulį kaltins dėl savo nelaimių. O ypač kaltins savo valstybinę gynėją.

Bent jau jo šeima tai tikrai kaltins.

– Baisus nutikimas, – pasakė jis. Sėdėjo tyliai, duodamas jai laiko prisiminti tą trikdantį įvykį ir jo padarinius.

Ar gera mintis toliau apie tai kalbėti? Ar ne per daug ji atsiveria? Bet taip gera išlieti būgštavimus, kuriuos ji slėpė daugybę mėnesių.

– Šiuo klausimu turiu savų minčių, – tarė ji.

– Kokių?

– Tai buvo visai ne nelaimingas atsitikimas.

– Įdomu. – Jis palinko į priekį. – Ar bandei ką sužinoti?

– Tuo metu man tas nešovė galvon.

– O vaikino parodymus gavai?

– Mėginau gauti. Nuvažiavau į ligoninę jo aplankyti, bet man buvo pasakyta, kad jis sveiksta ir negali priiminėti lankytojų.

– Ar tai tau nesukėlė įtarimo?

– Turėjo sukelti, bet tuo metu man tai atrodė suprantama. Kelias savaites jo būklė buvo kritiška. O paskui neprašiusi gavau įvykio ataskaitą. Joje buvo smulkiai aprašyta, kas atsitiko. Viskas rodėsi oficialu ir tvarkinga. Tik gerokai vėliau man toptelėjo, kad nelaimingas atsitikimas buvo suorganizuotas. Bilis Džo – planuota auka.

Kendalė persibraukė pirštais per plaukus. Kaskart prisiminusi savo naivumą susinervindavo.

– Kai supratau, kad Bilis Džo neatsitiktinai tapo auka, jau buvo per vėlu ką nors daryti. Aš jau buvau... – vos per daug neprasitarusi, Kendalė nutilo.

– Ką jau buvai?

– Nieko.

– Ką?

– Regis, girdėjau Keviną verkiant.

Ji pašoko ant kojų.

– Taip lengvai neišsisuksi. Jis neverkia. Sėskis.

– Aš ne šuo. Pagal komandas netupiu.

– Kodėl nenori pabaigti pasakojimo?

– Nes aš... aš...

– Kas yra, Kendale? Nuo ko bėgi? Nuo manęs?

– Ne, – šiurkščiu balsu atsakė ji.

– Niekada neprisipažinsi, bet iš tos ligoninės ketinai pasprukti be manęs. Jei nebūčiau tavęs užklupęs, būtum dingusi, išnešusi kudašių nežinia kur. Nesivargink prieštaraudama, nes žinau, kad esu teisus. O tada atvežei mane į tokią vietą, kur nėra telefono, televizoriaus, nėra nė veikiančio radijo. Tiesa, – pabrėžė jis, kai ji išsidavė nustebusi. – Išbandžiau tą, kurį paslėpei sieninėje spintoje. Ar tyčia jį sugadinai?

– Žinojau, kad jis neveikia, todėl ir įkišau spinton.

Akivaizdu – jis netikėjo.

– Mes neturime ryšio su išoriniu pasauliu. Čia netoliese negyvena jokie kaimynai, bent jau nė vieno nemačiau. Tu sąmoningai mus izoliavai. Kažko man nepasakai. Nepasakai man *daugybės* dalykų: apie mano praeitį, savo praeitį, mūsų santuoką. Jeigu tokios esama.

Pasirėmęs į stalą jis atsistojo.

– Skęstu sumaišty, o tu esi vienintelis mano saitas su gyvenimu, kurį gyvenau iki avarijos. Padėk man. Apšviesk, kol neišsikrausčiau iš proto. Papasakok man, ką noriu žinoti. Prašau.

Ji taip suspaudė kėdės atkaltę, kad net krumpliai pabalo.

– Gerai, ką nori žinoti?

– Pirma, ką darau, kad tave užknisu?

– O kas sako, kad esu užknista?

– Visai nesunku padaryti išvadą. Kai tik randi būdą netikėtai, bet patogiai apdumti man akis, visada juo pasinaudoji ir tau beveik pavyksta išsisukti. Antra, tvirtini, kad mudu susituokę, bet ženklai, kuriuos matau, aiškiai rodo ką kita. Kodėl taip tvirtini?

– Kokie ženklai?

– Mačiau tave nuogą. Liečiau tave nuogą. Bet kai būname arti, man nekyla joks jausmas... kad mes pažįstami.

– Kodėl taip sakai?

– Nes aš per daug jaudinuosi.

Ji neramiai perkėlė svorį ant kitos kojos.

– Gal tik taip atrodo. Gal dėl to, kad neprisimeni mūsų artumo.

– O kaip tada paaiškinsi savo elgesį?

Žvilgtelėjusi į savo pabalusius krumplius ji nieko neatsakė. Negalėjo.

Jis kalbėjo toliau:

– Gulėjai šalia manęs visą naktį, bet stengeisi prie manęs nesiliesti, net netyčia. Gana ilgai nesudėjau bluosto ir nenurimau, kol supratau – vengi odos sąlyčio.

– Visai ne. Juk pasibučiavome linkėdami labos nakties.

– Aš tave pabučiavau, tu manęs ne. Ir esu visiškai tikras, kad anksčiau nebuvau tavęs bučiavęs.

– Kaip gali būti tikras?

– Nes neprisimenu to.

Ji tyliai nusijuokė.

– Vadinasi, mano bučiniai nėra nepamirštami.

– Vargu. Greičiau priešingai.

Išgirdusi tylų gergždžiantį jo balsą Kendalė turėjo pakelti akis ir jų žvilgsniai susitiko. Jos veidas iškaito, tarsi nuo

grobuoniško jo žvilgsnio sklistų karštis. Nesugalvojusi, kaip protingai atsikirsti, ir neradusi jokio tvirto argumento, Kendalė išmintingai nusprendė tylėti.

Po akimirkos jis vėl grįžo prie to paties:

– Na, tik darykime prielaidą, kad mes susituokę. Ar avarijos metu buvome išsiskyrę?

– Niekada to nesakiau.

– Ir nereikėjo. Kodėl mus ištiko krizė? Ar nuolatos priekaištavau tau, kad sieki karjeros?

– Nieko panašaus.

– Ar mudu tikome į porą?

– Sutarėme gerai.

– Ar ginčijomės dėl kūdikio? Man vis šmėsčioja atmintyje barniai dėl vaikų.

Kendalės atsakymas buvo neapgalvotas.

– Šit kaip? – nustebo ji.

– Ar aš norėjau kūdikio?

– Žinoma.

Jis trynėsi kaktą – atrodė suglumęs, susirūpinęs.

– Man taip neatrodo.

– Taip kalbėti siaubinga!

– Esu žiauriai atviras.

Jis tylomis meldė jos teisingų paaiškinimų, bet Kendalė gindamasi išlaikė šaltą veidą.

– Ar mes barėmės dėl pinigų?

– Ne.

– Dėl sekso?

Ji nukreipė akis į šalį ir papurtė galvą.

– Dėl sekso, – tarė jis, dėl jos reakcijos padaręs savo išvadas.

– Šiuo požiūriu tarp mūsų nieko blogo nebuvo.

– Tai prieik arčiau.

– Kam?

– Eikš, – tyliai, bet tvirtai pakartojo komandą Džonas.

Jei nepaklus, jos užsispyrimą jis klaidingai palaikys bailumu. Nors iš dalies tai ir būtų buvusi tiesa, Kendalė negalėjo leisti jam suprasti, kad bijo. Todėl apėjusi apie stalą sustojo tiesiai priešais jį.

– Ar čia testas?

– Tam tikra prasme, – atsakė jis.

Jis suėmė krūtį ir šiltai spustelėjo. Kendalė aiktelėjo.

– Susimovei, – sušnibždėjo jis.

Kaip ir vakar vakare, kai Džonas ją palietė, Kendalei buvo sunku atsilaikyti, nors žinojo privalanti – antraip jam atrodys dar nepatikimesnė.

– Tiesiog praėjo daug laiko, štai ir viskas.

– Kiek?

Jis delnu švelniai trynė jai spenelį.

– Nuo tada, kai gimė Kevinas.

– Tada nieko nuostabaus.

– Kas nieko nuostabaus?

Kai liemeniu glustelėjo prie jos, pasidarė aišku, ką jis turėjo galvoje. Nuleidęs galvą perbraukė lūpomis jai per burną – Kendalei ėmė dilgčioti visame kūne. Tada jis tikrai ją pabučiavo – jo burna buvo judri, atvira ir saldi. Įkišo liežuvį jai į burną.

Pritrūkusi kvapo Kendalė atšlijo nuo jo.

– Aš negaliu.

– Kodėl negali?

Jo lūpos nuslydo jos kaklu.

– Aš pritvinkau.

– Pritvinkai?

– Maitinu krūtimi. – Atplėšusi jo rankas ji kelis žingsnius žengė atatupsta ir droviai perbraukė sau per drėgnas, drebančias lūpas, kaklą. Paskui jos ranka nuslydo per šlapias dėmes ant marškinėlių. – Tokiomis aplinkybėmis neturėtume... nieko daryti.

– Kodėl gi?

– Tai gana keblu.

– Kodėl?

– Nes amnezija mus pavertė svetimais.

– Juk tvirtini, kad mes susituokę.

– Taip ir yra.

– Kad turime kūdikį.

– Taip.

– Bet mes beveik svetimi? Paaiškink, Kendale. O kad paaiškintum... – Jis įkišo ranką į užpakalinę šortų kišenę ir kažką ištraukė. – Nagi.

Staigiu judesiu jis tiesiai į ją nukreipė pistoletą.

Keturioliktas skyrius

– Aš vardu Kendalė Bernvud.

Padėjusi portfelį ant stalo ji ištiesė dešinę ranką moteriai, kuri viena sėdėjo kvotų kambaryje. Jos plaukai nežvilgėjo kaip anksčiau. Egzotišką veidą darkė patinimai ir mėlynės. Vis dėlto Kendalė iš karto atpažino tą, kurią tik kartą matė bažnyčioje.

– Žinau, kas jūs. Aš – Lotė Linam.

Ji akivaizdžiai be jokio entuziazmo paspaudė Kendalei ranką. Kendalė atkreipė dėmesį, kad moters delnas sausas, o ne suprakaitavęs iš susijaudinimo, balsas lygus, žvilgsnis ramus. Tokiomis aplinkybėmis buvo galima tikėtis daugiau jausmų.

Kaip neseniai vyrą nužudžiusi žmona ji atrodė stebėtinai santūri.

– Ponia Linam, gal galėčiau jums ko nors parūpinti?

– Galėtumėt mane iš čia ištraukti.

– Tada iš karto prie reikalo. Ką sakėte pareigūnams, kurie jus suėmė?

– Nieko.

– Svarbu, kad žinočiau viską, ką kalbėjote policijos areštinėje, net ir pačius nereikšmingiausius dalykus.

– Nieko jiems nepasakojau, tik pasakiau, kad Čarlis mane sumušė ir išprievartavo ir kad prieš pasakodama apie jo mirties aplinkybes noriu advokato.

– Gerai. Labai gerai.

– Dažnai žiūriu televizorių, – kreivai šyptelėjo ji.

– Kelintą valandą jūs buvote suimta?

– Apie ketvirtą ryto.

– Kada jus apžiūrėjo gydytojas?

– Jie iš karto atvežė mane čia.

Kendalė pasižiūrėjo į laikroduką. Beveik septynios.

– Jūs tokios būklės prasėdėjote čia tris valandas? Ar jums skauda?

– Šiek tiek peršti. Bet galiu kentėti.

– Užtat aš negaliu. – Kendalė triukšmingai atitraukė kėdę, perėjo per kambarį ir piktai atplėšusi duris kreipėsi į sėdinčius operatyvinėje patalpoje. – Mano klientei reikalinga medicinos pagalba. Kas mus nuveš į ligoninę?

Kendalė sėdėjo užpakalinėje patrulio mašinos sėdynėje su ponia Linam ir ši visą neilgą kelionę tylėjo. Ligoninėje jai buvo atliktas lytinių organų tyrimas. Buvo paruošti išžaginimo duomenys, tarp jų ir ponios Linam kūno nuotraukos. Kendalei buvo pažadėta, kad kai tik policijos departamentas gaus tyrimo išvadas, jai bus atsiųsta ataskaitos kopija.

Nors sumušimai ponios Linam veide atrodė bjauriai, gydytojas patikino, kad jie tik paviršiniai ir netruks užgyti. Įdrėskimai ant pečių, krūtų ir šlaunų buvo suvilgyti antiseptiku. Kai jos grįžo, Kendalės reikalavimu prieš formalią apklausą jos klientei buvo leista nusiprausti duše ir papusryčiauti.

– Paskambinkite, kai būsite pasirengęs ją apklausti, – tarė Kendalė bylą tiriančiam pareigūnui. – Lauksiu savo kabinete.

Prieš išeidama ji raminamai spustelėjo poniai Linam ranką.

Po dviejų valandų jos grįžo į kvotų kambarį. Lotės Linam plaukai vis dar buvo drėgni. Jos veidas atrodė šviežiai nupraustas – ir nekaltas, pastebėjo Kendalė. Moteris vilkėjo

pilkai gelsvą kalėjimo aprangą, buvo įsispyrusi į pigias dirbtinės odos šlepetes.

– Čarl... hm, aukos kūne... rastos trijų kulkų kiaurymės, – tarė Kendalei policijos detektyvas. – Jau turime nusikaltimo vietos nuotraukas. Ne itin gražios.

– Gal galėčiau pamatyti?

Jis padavė jai rudo popieriaus segtuvą. Kaip ir įspėjo, spalvotose nuotraukose ryškiai raudonavo kraujas.

– Viena kulka perėjo jam per kaklą. Kita buvo iššauta į kaktą, apytiksliai čia. – Pareigūnas bakstelėdamas į galvą parodė apytikrę vietą. – Trečia švariai įėjo pro skruostą ir išėjo kitoje pusėje pro smilkinį. Šaudyta iš arti. Šįryt apie pusę keturių. Jis mirė iš karto savo lovoje.

Kendalės akys nukrypo į Lotę, kuri sėdėjo tvirtai sugniaužusi rankas skreite. Iš jos veido nebuvo galima nieko išskaityti. Kendalė iš karto sumetė, kaip stojiška laikysena padėtų jai teisme.

Ji padėkojo policijos pareigūnui už informaciją.

– Ar koroneris jau surašė autopsijos ataskaitą?

– Pradėjo šiandien iš ryto. Iki dienos pabaigos žadėjo parengti.

– Norėčiau gauti jos kopiją iš karto, kai tik ji bus pateikta.

– Žinoma. Bet ataskaita tik patvirtins viską, ką jums pasakojau.

Kendalė apie tai nesileido į kalbas. Ji uždavė paprastą klausimą:

– Kodėl mano klientė buvo suimta dėl žmogžudystės?

Pareigūno padėjėjas, kuris iki tol atsirėmęs į sieną ir sukryžiavęs kojas krapštuku rakinėjosi dantis, nusikvatojo. Jis mostu parodė į pistoletą ant stalo. Ginklas buvo maišelyje su priklijuota etikete.

– Štai čia nusikaltimo įrankis. Jis gulėjo šalia lovos, kurioje Čarliui buvo peršauta galva. Mes jau patikrinome pirštų

atspaudus, be to, jai ant rankų aptikta parako pėdsakų. Įtikimesnių įrodymų jau negalima gauti.

– Jau negalima? – maloniai perklausė Kendalė.

Įsiterpė kitas pareigūnas:

– Kai mes atvažiavome į jų namus, Lotė rami kaip belgas sėdėjo prie virtuvės stalo ir gurkšnojo neskiestą viskį.

– Numanau, kad ponia Linam patyrė šoką, todėl išprievartauta turėjo teisę išgerti.

– Išprievartauta! Čarlis buvo jos vyras. Jie jau daugybę metų buvo vyras ir žmona, – nenusileido pareigūno padėjėjas. – Aiškių aiškiausia žmogžudystė. Akivaizdu, kas įvyko.

– Akivaizdu?

Kendalės intonacija paskatino pareigūną leistis į spėliones.

– Čarlis grįžo namo girtas. Tas nelabai patiko Lotei. Gal ji jam papriekaištavo, tai jis ją gerokai apkūlė. Nesakau, kad viskas taip ir buvo, – greitai pridūrė jis. – Šiaip ar taip, Lotė supyko, todėl nušovė jį miegantį.

– Ar surinkote liudytojų parodymus? – pasiteiravo Kendalė.

– Liudytojų?

– Tų, kurie ten buvo ir matė, kas atsitiko, – nekaltu veidu paaiškino ji. – Ar kaimynai gali pateikti neginčijamų įrodymų, kad toks barnis įvyko? Ar kas nors gali paliudyti, kad ponia Linam supyko ant vyro ir nušovė jį pistoletu, kurį, beje, iki šios nakties galėjo bet kada netyčia palaikyti rankose?

Pareigūnai susižvalgė.

– Ten jokių kaimynų nėra, – niūriai pripažino vienas. – Jų namas stovi atokiai užmiestyje.

– Aišku. Tad niekas negirdėjo barnio, kurį jūs įtariat kilus. Nėra ir žmogžudystės liudytojo?

Pareigūnas numetė dantų krapštuką ant grindų ir atsitraukė nuo sienos.

– Bet ir prievartavimo liudytojo nėra.

Kendalė jiems padėkojo ir paprašė palikti ją vieną su kliente. Kai policininkai išėjo, Lotė pirmą kartą prabilo:

– Viskas vyko beveik taip, kaip jie sakė.

Nors Kendalė ir nusivylė, neparodė prarandanti drąsą.

– Remiantis tais fiziniais įkalčiais, kuriuos jie jau surinko, beveik nekyla abejonių, kad jums bus pateikti kaltinimai dėl žmogžudystės. Kad ir kokius reveransus išdarinėjau prieš policininkus, mudvi žinome, kad nuspaudėte gaiduką to ginklo, kuriuo buvo nušautas jūsų vyras. Jūs nesate nekalta – tai faktas. Bet ar kalta – tai dar klausimas. Tad mano darbas – ištirti ir pateikti jūsų su Čarliu gyvenimo aplinkybes, galinčias sušvelninti jūsų kaltę. Prieš eidama į teismą jūsų ginti, apie jus ir jūsų santuoką turiu sužinoti daugiau, nei šiaip turėčiau žinoti. Teismo salė – vieta, kur nereikėtų stebinti jus ginančio advokato. Todėl iš anksto atsiprašau, kad kišiu nosį į reikalus, kurie turėtų būti asmeniniai. Tai nemaloni, bet būtina mano darbo dalis.

Buvo akivaizdu, kad tokio kišimosi Lotė nenori, bet linktelėdama davė ženklą Kendalei kalbėti toliau.

Kendalė pradėjo nuo biografijos faktų. Ji sužinojo, kad Lotė gimė Prospere, šeimoje buvo jauniausia iš penkių vaikų. Tėvai jau mirę, o broliai ir seserys išsibarstę. Baigusi mokyklą metus studijavo koledže, paskui pradėjo dirbti draudimo bendrovėje sekretore.

Čarlis Linamas važinėjo pardavinėdamas prekes – biuro reikmenis.

– Jis paskambino į draudimo bendrovę, – pasakojo ji Kendalei. – Pradėjo flirtuoti, kvietė mane kur nors nueiti. Iš pradžių atsisakinėjau, bet galiausiai sutikau ir nuo tada mudu susitikdavome, kai tik jis atvažiuodavo į miestelį. Taip pamažu viskas ir prasidėjo.

Susituokę juodu pragyveno septynerius metus. Vaikų neturėjo.

– Negaliu turėti vaikų. Paauglystėje sirgau apendicito uždegimu, po jo kilo infekcija ir likau nevaisinga.

Gyvenimas Lotei Linam didelio pasitenkinimo neteikė. Kuo daugiau ji pasakojo, tuo labiau Kendalė ją užjautė, bet vis primindavo sau turinti išlaikyti profesinį objektyvumą. Ji labai troško padėti šiai moteriai, kuri buvo priversta žūtbūt gintis nuo nuolat priekabiaujančio vyro.

Kendalė atsivertė bloknotą.

– Kol prausėtės ir pusryčiavote, parinkau šiokių tokių duomenų. Per pastaruosius trejus metus septynis kartus kvietėte į namus policiją. – Ji pakėlė akis. – Tiesa?

– Jeigu taip sakote. Jau pamečiau skaičių.

– Du kartus po tokių iškvietimų buvote paguldyta į ligoninę. Kartą dėl kelių sulaužytų šonkaulių. Kitąkart dėl nudegintos nugaros. Kokių būta nudegimų, ponia Linam?

– Jis paženklino mane įkaitintomis plaukų žnyplėmis, – nepaprastai ramiai paaiškino ji. – Regis, man pasisekė. Jis mėgino... sukišti jas man į vidų. Sakė norįs, kad kartą ir visiems laikams priklausyčiau jam.

Kendalė vėl turėjo sukaupti dėmesį į faktus ir nerodyti gailesčio.

– Beprotiškai pavydus. Pavydėjo visiems kelnėtiems. Negalėjau niekur eiti, nieko daryti – nuolat mane kaltino, kad vilioju kitus vyrus. Norėjo, kad atrodyčiau graži, bet kai tik pasipuošdavau, jis supykdavo, jei kitas vyras bent pažvelgdavo į mane. O prisigėręs mane mušdavo.

– Ar kada nors grasino atimti jums gyvybę?

– Net nesuskaičiuočiau, kiek kartų.

– Norėčiau, kad prisimintumėte konkrečius atvejus, o ypač tokius, kai ir kas nors kitas girdėjo grasinimus nužudyti. Ar jūs apie jo smurtą kam nors pasakojote? Pastoriui? Gal sutuoktinių psichologui? – Lotė tik papurtė galvą. – Būtų gerai, jei kas nors galėtų patvirtinti, kaip jūs bijojote, kad per

pykčio priepuolį vyras tikrai jus nužudys. Ar su niekuo apie tai nesikalbėjote?

Ji padvejojo.

– Su niekuo.

– Gerai. Ponia Linam, kas nutiko šiąnakt?

– Čarlio nebuvo kelias dienas. Grįžo pavargęs ir suirzęs, todėl iš karto pradėjo gerti. Netrukus pasigėrė. Pasiutęs sumaitojo mano pagamintą vakarienę. Taškė maistą į sieną. Daužė indus.

– Ar policija tai matė?

– Ne. Aš sutvarkiau.

Blogai. Įsiūčio priepuolio įrodymas būtų tikrai pravertęs – jeigu būtų pavykę įrodyti, kad įsiūtis apėmė būtent Čarlį.

– Pasakokite toliau, – paragino Kendalė.

– Jis apvertė namus aukštyn kojomis ir išėjo kelioms valandoms. Grįžo dar girtesnis ir piktesnis. Atsisakiau su juo mylėtis, tai štai ką jis man padarė, – pasakė rodydama į sumuštą veidą. – Maniau, jei moteris atsisako santykiauti, pagal įstatymus tai laikoma išprievartavimu.

– Taip ir yra. Šiąnakt jūs pakankamai aiškiai pasakėte, kad nenorite su juo sekso, ar teisingai supratau?

Ji linktelėjo.

– Bet jis mane privertė. Prispaudė prie lovos ir laikė ranką ant gerklės. Nutraukęs kelnaites išprievartavo. Man skaudėjo. Jis tyčia darė skaudžiai.

– Ligoninėje jums buvo išvalytos panagės. Ar tyrėjai ten ras odos audinių likučių – įrodymų, kad grūmėtės?

– Turėtų rasti. Priešinausi kaip pasiutusi katė. Baigęs jis pasilenkė virš manęs. Išvadino visokiais bjauriais žodžiais ir grasino nužudyti.

– Kokiais žodžiais?

– Jis iš spintelės stalčiaus ištraukė pistoletą, įkišo vamzdį man tarp dantų ir pasakė, kad ištaškys man prakeiktas

smegenis. Gal tada ir būtų mane nušovęs, jei nebūtų išsijungęs. Dar ilgai taip gulėjau – buvau tokia pavargusi ir išsigandusi, man taip skaudėjo, kad negalėjau pajudėti. Žinojau, kad esu saugi, kol jis miega. Bet kas bus, kai atsibus? Štai tada ir nusprendžiau jį nušauti, kol jis manęs nenužudė. – Žiūrėdama Kendalei tiesiai į akis ji prisipažino: – Pakėliau pistoletą ir šoviau jam į galvą tris kartus – kaip jie ir sakė. Ir nė kiek dėl to nesigailiu. Anksčiau ar vėliau jis būtų mane nužudęs. Nors mano gyvenime ir nėra kuo pasigirti, mirti nenorėjau.

Grįžusi į biurą Kendalė stebėjo lietaus lašus, kurie kaip metaliniai rutuliukai vagojo lango stiklą.

– Šiurpu, – sumurmėjo ji.

Tąryt, kai atėjo į teismo rūmus, Bama išpranašavo lietų.

– Prieš temstant lis, – išmintingai linguodamas galvą pasakė elgeta.

Kendalė nepatikliai žvilgtelėjo į giedrą dangų virš galvos.

– Nematau jokių debesų, Bama. Ar esi tikras?

– Audra prieš saulėlydį. Atminkit mano žodžius.

Jis buvo teisus. Perkūnija griaudėjo tolimuose kalnuose, kurie skendėjo žemuose debesyse ir rūke. Truktelėjusi pečiais dėl keistos nuojautos, Kendalė atsakė į telefono žinutes ir peržiūrėjo paštą.

Tarp ryte atsiųstų laiškų buvo dar vienas Krukų laiškas – smerkiantis ją, su daugybe rašybos klaidų ir paslėptų grasinimų. Nuo Bilio Džo nelaimės atėjo jau penktas toks laiškas, bet ir tai dar ne viskas. Kai Biliui Džo buvo nuplėšta ranka, po kelių dienų Kendalė gavo siuntinį su negyva žiurke.

Žinia apie siuntinį pasklido po teismo rūmus žaibo greičiu. Galiausiai ji pasiekė ir laikraščio redakciją vos už dviejų kvartalų nuo teismo. Netrukus jos kabinete jau stovėjo Metas ir reikalavo patvirtinti, kad išgirstos kalbos – tiesa.

Kai Kendalė parodė vyrui dvokiantį įkaltį, jis ketino suorganizuoti linčiuotojų būrį susidoroti su broliais ir visais turinčiais Krukų pavardę. Gibas, kuris taip pat girdėjo kalbas, pritarė Meto planui.

Kendalė tikino juos, kad nieko nereikia nedaryti.

– Jie nusiminę dėl Bilio Džo. Iš dalies užjaučiu juos.

– Užjauti?! Juk dėl to snargliuoto vagiūkščio padarei viską, ką galėjai! – šaukė Metas.

– Imtis tokios bauginimo taktikos – įžūlu net tokiems padugnėms kaip Krukai, – pritarė Gibas. – Jie nusikaltėliai, todėl reikėtų su jais kartą visiems laikams susitvarkyti.

– Jie atsilikę žmonės, – pripažino Kendalė juos ramindama.

Metas suniurzgėjo:

– Įspėjau tas baltąsias šiukšles, kad jeigu tave nuskriaus...

– Jie manęs nenuskriaudė. Atsakydami tuo pačiu nusileisime iki jų lygio. Prašau jūsų, Metai, Gibai, nesikarščiuokit. Galų gale tai man pridarys daugiau žalos nei Krukų grasinimai. Turiu reaguoti profesionaliai – tikiu, kad privalau nekreipti dėmesio.

Ji juos šiaip taip suvaldė ir išgavo pažadą, kad jie nesiims atsakomųjų veiksmų. Įvertinusi jų pykčio mastą Kendalė išmintingai nutylėjo gavusi ir daugiau Krukų laiškų. Ji paaiškino Metui, kad jos automobilio priekinis stiklas išdužo, kai greitkelyje nuo vilkiko atšoko akmuo. Iš tiesų ji aptiko išdaužtą automobilio stiklą vakare po darbo. Prie stiklą išdaužusio akmens buvo pridėtas prastai surašytas grasinimas.

Kadangi vėliau šie daiktai galės tapti daiktiniais įrodymais, ji nieko neišmetė ir saugojo rakinamoje dokumentų spintoje. Ir naujausią laišką įdėjusi į segtuvą Kendalė sutelkė dėmesį į Lotę Linam. Nėra abejonės, kad ši byla dar keletą mėnesių bus pagrindinis darbas.

Kaip ir tikėjosi, kiek po pietų Kendalė sulaukė prokuroro Dabnio Gorno. Jis pokalbį pradėjo atvirai:

– Na, regis, čia kilo šioks toks sujudimas.

– Ak šit kaip? – nekaltai paklausė Kendalė. – Ar gavome žadėtąjį liftą? Senasis jau toks iškleręs, kad visada lipu laiptais.

Jis sukikeno įvertindamas jos humoro jausmą.

– Toks kvailas pokštas, ponia Bernvud, su manim neišdegs. Gavote karštą bylą.

– Tiesa. Man patinka suleisti dantis į tokią bjaurastį kaip užpuolimas, sumušimas ir prievartavimas.

– O kaip žmogžudystė?

– Žmogžudystė? – nustebusi perklausė ji. – Ar mes kalbame apie tą pačią bylą?

– Lotės Linam.

– Jūs vadinate tai žmogžudyste? Trūksta žodžių.

– Jūs matėte tas pačias įkalčių ataskaitas kaip ir aš.

– Vadinasi, negalėjote nematyti ligoninėje padarytų ponios Linam nuotraukų? Arba išrašų iš jos ligos istorijos, kai ji anksčiau gulėjo ligoninėje, arba policijos raportų apie smurtinius barnius Linamų namuose?

– Visa tai tik pagrindžia mano prielaidą dėl iš anksto suplanuotos žmogžudystės, – atkirto jis. – Lotė tam turėjo daugybę priežasčių ir pakankamai laiko viskam apgalvoti. Jai bus pateikti kaltinimai dėl tyčinės iš anksto suplanuotos žmogžudystės. Jūs tikitės netyčinės žmogžudystės? Ką jūs. Jūsų klientė vakar kelias valandas svarstė, kol galiausiai nusprendė Čarlį nušauti.

– To įrodyti neįmanoma, Dabni, ir jūs tai žinote. Kad ir šią minutę galiu sugalvoti šimtus būdų, kaip sukelti pagrįstų abejonių.

– Gerai, advokate, liaukimės kalbėti užuolankomis, – valandėlę pasvarstęs pasiūlė jis. – Čarlis Linamas nėra užuojautos verta auka. Visi žinojo, kad jis per daug gerdavo, o paskui reguliariai talžydavo Lotę. Gal sutaupykime mokesčių mokėtojų pinigų ir daugybę savo laiko?

– Tai koks jūsų pasiūlymas? – nutraukė jį Kendalė.

– Raginkite Lotę pripažinti kaltę dėl netyčinės žmogžudystės. Greičiausiai ji gaus dvidešimties metų bausmę, o atsėdės kokius aštuonerius.

– Ačiū jums, bet ne. Mano klientė nekalta.

– Nekalta?! – Atėjo jo eilė stebėtis. – Ketinate įrodinėti, kad ji nekalta?

– Kaip tik tai ir ketinu daryti.

– Ir koks jūsų argumentas – nepakaltinama?

– Lotė Linam yra puikios psichinės sveikatos. Ji žinojo, ką turi padaryti, kad išgelbėtų savo gyvybę. Nors tai buvo desperatiškas poelgis, akivaizdu, kad vyrą ji nužudė gindamasi.

Penkioliktas skyrius

– Pone Peperdainai.

– Aš čia, – atsiliepė jis.

Jaunas, dar visai nepatyręs agentas įbėgo į virtuvėlę. Peperdainas atitraukė akis nuo Kendalės Bernvud namų ūkio sąskaitų, kurias peržiūrinėjo pasiskleidęs ant stalo.

– Ką nors radot?

– Taip, pone. Štai ką radome miegamajame. Jis buvo priklijuotas prie apatinės rašomojo stalo stalčiaus pusės.

Peperdainas paėmė iš susijaudinusio agento popierių pluoštą ir pradėjo skaityti. Jo pavaldinys, toks įsiaudrinęs, kad nenustygo vietoje, žingsniavo mažoje erdvėje tarp stalo ir viryklės.

– Sakyčiau, tas reikalas su dvasininku... su tuo Bobu Vaitekeriu... ypač įdomus, – surizikavo jis. – Ar mes žinojome, kad jis nebaigė seminarijos, tiesą sakant, net buvo iš jos išprašytas, nes jo įsitikinimai ne itin atitiko normas?

– Ne, – sausai pripažino Peperdainas.

– O ponia Bernvud žinojo. Ji laikė savo pareiga sužinoti. Viskas pagrįsta dokumentais.

– Hmm. Mūsų ponia Bernvud turėjo nepaprastai daug darbo.

– Yra ir Prospero prokuroro dosjė. Skirtumas tik tas, kad Pietų Karolinoje jie vadinami juriskonsultais. Ar jau skaitėte?

– Trumpai nupasakok.

– Gornui Luizianoje buvo atimtas advokato laipsnis. Tada jis persikraustė į Pietų Karoliną. Po kelerių metų buvo išrinktas Prospero prokuroru. Švelniai tariant, įtartina. Bet dar daugiau medžiagos surinkta apie teisėją. Ir bankininkus, mokyklos vadovus, juristus. Jeigu juos visus vadintume bendruomenės atrama, tai ji pasikasė po pačiais jos pamatais ir atidengė tokį įtrūkį, pro kurį lengvai įvažiuotų didžiausias vilkikas. Ir viskas sudėta štai čia.

Peperdainas negalėjo atsistebėti, kad žmogus atliko didesnį tiriamąjį darbą nei visas departamentas.

– Tokiam tyrimui reikėjo ne tik daugybės laiko, – nusprendė kitas agentas, – bet ir sumanumo.

– O, sumanumo jai netrūksta, – sutiko Peperdainas. – Ji slidi kaip žaltys.

– Jau prabėgo bemaž dvi savaitės, kai jie dingo iš ligoninės, o jų pėdsako – nė ženklo.

– Pats prisimenu, kiek laiko prabėgo, – atšovė Peperdainas.

Jis pašoko ant kojų ir vos neapvertė mažyčio virtuvinio staliuko. Jo tono išsigandę pavaldiniai išskuodė iš virtuvės murmėdami apie tolesnes paieškas miegamajame.

Peperdainas pasuko prie kriauklės. Virš jos ant palangės nepaisydama vandens stygiaus gležna gebenė karžygiškai kovojo dėl išlikimo. Ji augo keraminiame vazone, išmargintame saulėgrąžomis. Virtuvės užuolaidų virvelių mazgai taip pat buvo panašūs į saulėgrąžas. Peperdainas pagavo save vieną čiupinėjantį ir kreivai besišypsantį.

„Jie priklauso pagrobėjai“, – priminė sau ir skubiai atitraukė ranką.

Bent jau ne žudikei. Kai po avarijos Džordžijoje buvo ištrauktas lavonas, autopsija parodė, kad auka mirė dėl smūgio įvykus susidūrimui. Ponia Bernvud nepaliko jos nuskęsti. Tad ji ne žudikė. Bent jau kol kas.

Peperdainas žvelgė pro langą permąstydamas, kas neseniai paaiškėjo apie ponią Bernvud ir Pietų Karolinos žmones, su kuriais jai teko turėti reikalų. Kuo daugiau jis žinojo, tuo mažiau suprato. Atsakius į klausimą iškart kildavo kitas – dar sudėtingesnis ir dar labiau bauginantis. Kuo ilgiau ieškoma bėglių, tuo labiau šąla jų pėdsakai.

Patyliukais nusikeikęs jis trinktelėjo kumščiu į palangę.

– Kur esi, moterie? Ir ką padarei *jam*?

Suskambo sieninis telefonas. Peperdainas apsidairė ir įsmeigė akis į aparatą. Šis suskambo antrą kartą. Labai maža tikimybė, kad kažkas skambina Kendalei Bernvud ir tas asmuo parodys jiems, kur jos ieškoti. Jei vis dėlto taip būtų, nevalia jo nubaidyti.

Peperdainas įsitempęs pakėlė ragelį ir atsargiai ištarė „klausau“.

– Pone Peperdainai?

– Klausau jūsų, – nurimęs atsakė jis.

– Kalba Rolinsas, pone. Mes kai ką aptikome.

Atpažinus vieno iš Stivensvilyje likusių agentų pavardę, Peperdainui paširdžiuose kažkas suplazdėjo.

– Klausau.

– Radome žmogų, kuris sakosi pardavęs automobilį Kendalei Bernvud. Jis atpažino ją iš nuotraukos.

– Tikrai atpažino?

– Jokių abejonių.

– Tai kur, velniai griebtų, jis iki šiol buvo?

– Lankė anūkus Floridoje. Jis ten nebuvo buvęs, todėl nusipirko bilietą į Majamį už pinigus, kuriuos ponia Bernvud sumokėjo jam už mašiną.

– Mokėjo grynaisiais?

– Jis taip tvirtina.

Prastos naujienos. Ji vėl nepaliko popierinių pėdsakų. Na, vilties, kad ji tokia nerūpestinga, buvo mažai, bet tikėtis visada galima.

– Kai ieškodami ėjome per visus namus, jo nebuvo, – pridūrė agentas. – Žmogus tik vakar grįžo, pats taip sakė, išgirdo vietines žinias ir laikraštyje pamatė jos nuotrauką. Perskaitęs straipsnį paskambino mums.

– Surinkite visą informaciją apie tą automobilį.

– Jau surinkome, pone.

– Puiku. Sekite jį. Aš jau važiuoju.

Šešioliktas skyrius

Nutildykit juos! Negaliu to pakęsti. Nutildykit jų verksmą, nutildykit jų verksmą, nutildykit. O Viešpatie, o Dieve! Ne!

Jis budo nuo savo riksmo. Pašokęs atsisėdo ir persigandęs apsidairė. Nejučiomis pagraibė ginklo, kurį slėpė po čiužiniu.

– Jo ten nėra. – Tai buvo Kendalės balsas. Jis girdėjo ją, bet nematė. – Paėmiau ir paslėpiau ten, kur šįkart nerasi.

Džonas papurtė galvą, kad praskaidrėtų, ir ėmė žvilgsniu ieškoti kambaryje Kendalės – galiausiai pastebėjo ją susirangiusią prie lovos krašto.

– Kas nutiko? Ką veiki ant grindų?

– Čia nusileidau iš lovos, kai man trenkei. Sapnavai košmarą, mėginau tave prižadinti, bet gavau smūgį į petį.

– Ar susižeidei?

– Ne, – atsakė ji ir atsistojo.

Širdis daužėsi kaip pašėlusi, jis buvo šlapias nuo prakaito. Nusilpęs ir netekęs nuovokos pakėlė sužeistos kojos kelį ir priglaudė prie jo kaktą.

– Turbūt kažkas baisaus? – spėjo ji. – Ar ką nors prisimeni?

Pakėlęs galvą pažvelgė į ją.

– Laimė, ne. Bet velnioniškai nusigandau.

– Tu kiaurai permirkęs. Atnešiu kuo nusišluostyti.

Kol ji vaikščiojo, jis atsikėlė ir nuėjęs prie lango atsisėdo ant kėdės. Pakėlęs užuolaidą nusivylė, kai pamatė, kad diena

vis dar dulkėta ir rami – lygiai tokia pat kaip tada, kai jis pasidavė mieguistumui ir užsnūdo. Po smarkaus lietaus, kuris pylė prieš dvi savaites, prasidėjo kitas užkeikimas – sausra. Karštis alino.

Per nuogą petį pažvelgęs į sujauktus, prakaitu permirkusius patalus, pratarė į kambarį įėjusiai Kendalei:

– Atsiprašau dėl šito.

– Jokios bėdos – patalynę pakeisiu. – Ji kiek padvejojo. – Tai ne pirmas kartas, kai sapnuoji košmarus.

– Ne pirmas?

– Ne, bet šis buvo blogiausias. Ar dabar geriau jautiesi?

Paėmęs limonado stiklinę, kurią ji atnešė ant padėklo, jis dėkingai linktelėjo. Ranka drebėjo. Nurijęs kelis didelius gurkšnius, priglaudė šaltą stiklinę prie kaktos.

Jis apstulbo pajutęs, kad prie nugaros prigludo vėsus audeklas. Paprastai Kendalė stengdavosi išvengti prisilietimų. O dabar ji braukė audeklu jam per pečius, nugarą, šonus, per visą stuburą iki juosmens, kur kaupėsi prakaitas. Švelnus audeklas atrodė maloniai vėsus, ramino. Jos prisilietimai buvo lengvi.

Tai jam priminė jos elgesį su kūdikiu. Ką besakyti, motina ji tikrai puiki. Švelni. Pasiaukojanti. Rūpestinga. Mylinti. Kendalė tuo vaidmeniu mėgavosi. Žiūrėdama į kūdikį ji lengvai, nuoširdžiai šypsodavosi ir dėl to nušvisdavo visas jos veidas.

Jis sekė, ypač kai ji nepastebėdavo, kaip ji rūpinasi vaikeliu. Būdavo akimirkų, kai jis kone pavydėdavo mažyliui. Žinoma, savo kūdikystės nebeprisiminė, bet negalėjo nė įsivaizduoti, kad jis būtų buvęs taip popinamas. Džonas abejojo, ar kada nors jį – vaiką ar suaugusį – kas nors taip mylėjo.

Dar jam buvo smalsu, ar jis pajėgtų mylėti kitą žmogų tokia pasiaukojama, nesavanaudiška meile. Buvo neramu dėl minties, kad nepajėgtų.

– Geriau?

Ji susuko audeklą į kompresą ir uždėjo jam ant sprando.

– Taip. Ačiū. – Jis nevalingai ištiesė ranką už galvos ir delnu prispaudė jos plaštaką. Palaikė kompresą ant sprando kelias akimirkas, o jos ranka taip ir gulėjo tarp jo delno ir audeklo. – Daug geriau.

– Gerai.

Galiausiai jis nuleido ranką, o ji atitraukė savąją. Tada jis tuo pačiu audeklu nusišluostė krūtinę ir pilvą – netikėtai Džonas panoro, kad pilvas būtų kietesnis, tvirtesnis ir jaunesnis. Kai pastebėjo, kad Kendalė į jį žiūri, greitai nusuko akis į šalį.

Jie abu prašneko vienu metu.

– Aš atnešiau...

– Kam visa tai?

– Luktelėk, – tarė ji atsakydama į jo klausimą. – Atgauk kvapą.

Ji prisėdo ant lovos krašto ir droviai sukryžiavo rankas skreite. Ji kasdien mūvėjo šortus, tad kojos įdegė. Jam atrodė, kad skuta jas kaskart prausdamasi, nes jos visada atrodė glotnios it šilkas. Jos *atrodė* glotnios. Iš patirties nežinojo, nes nuo to rytmečio, kai ją pabučiavo, daugiau jos nelietė. Dėl jam dar nesuvokiamų priežasčių Kendalė nustatė tvarką „šalin rankas“. O jis mėgino save įtikinti, kad toks tabu jam priimtinas. Jeigu ji nori – puiku.

Bet iš tiesų nieko puikaus. Džonas kentėjo nuo geismo, kuris jau artėjo prie ribos. Gyventi su ja kaip jos vyrui, bet elgtis kaip pašaliečiui kasdien darėsi vis sunkiau. Jis atplėšė akis nuo jos kojų ir mažų, siaurų pėdų.

„Kas ši moteris? Nuo ko ji bėga?“ – spėliojo Džonas. Ji tikrai bėgo. Kendalė galėjo tai neigti iki Paskutinio teismo dienos, bet jis tikrai žinojo – kažkas už keturių šio namo sienų kėlė jai siaubą. Ji kasnakt po kelis kartus atsikeldavo, pirštų galais nutipendavo prie lango ir apžvelgdavo kiemą. Kodėl? Per naktinius jos patruliavimus jis apsimesdavo miegąs, nors puikiai viską jautė. Todėl jam nedavė ramybės mintis, kad nežino, kodėl ji budi.

Kartais ta nežinia varydavo iš proto. Kodėl ji jam neatsiveria ir neleidžia padėti? Džonas terado vieną paaiškinimą – jis pats yra dalis jos bėdos. Tokia galimybė jį baugino, bet Kendalė galėtų viską išsklaidyti keliais tiesiais, atvirais atsakymais. Maža vilties. Džonas jau dvi ilgas savaites miegojo šalia, bet jos pasitikėjimo dar neįgijo.

Nors jis jau žinojo, kaip ši moteris kvėpuoja per miegus, vis dėlto ji jam tebebuvo mįslė. Net užrištomis akimis būtų pažinęs jos kvapą ar balsą, bet ji jam nepriklausė. Dėl to galėjo lažintis net iš gyvybės.

– Kaip radai pistoleto slėptuvę? – paklausė jis.

– Juk žmogus su ramentais nedaug teturi slėptuvių.

Pirmą rytmetį šiame name, kol ji sukiojosi po virtuvę, apieškodamas jos daiktus Džonas vaiko sauskelnių krepšyje rado pistoletą – tokioje vietoje mažiausiai tikėtina rasti mirtį nešantį ginklą. Tai tik dar kartą patvirtino – ji visą laiką į akis melavo. Ir padėtis nebuvo tokia nekalta, kaip Kendalė norėjo nušviesti.

Žinoma, ji labai susikrimto pamačiusi jį su ginklu. Kaltino jį šniukštinėjus, lindus į ne savo daiktus – jis tai pripažino, bet kai ji pareikalavo grąžinti pistoletą, jis nusikvatojo į akis.

Vis dėlto Kendalė juokėsi paskutinė – mat šovinius buvo paslėpusi ne sauskelnių krepšyje, o kitoje vietoje. Ginklas jam nedavė naudos. Vis dėlto turėdamas jį savo žinioje Džonas įgavo apgaulingą jėgos pojūtį. Be to, pistoletas teikė keistą patogumą. Ginklo svoris rankoje buvo tarsi pažįstamas ir jaudinamai įprastas. Jam nekilo jokių sunkumų juo naudotis. Nors pistolete nebuvo kulkų, jis iš kažkur žinojo, kaip jis užtaisomas, kaip juo šaudoma; ir nors ginklą gerbė, baimės nejuto. Kadangi su ginklu jautėsi taip gerai, jam vis nedavė ramybės klausimas, kodėl taip yra. Džonas mėgino prisiminti, ar šaudė, kur naudojosi ginklu, bet atmintis vis dar jo nepaisė. Rankoje laikomas pistoletas tarsi kvietė žvilgtelėti į praeitį, todėl jis didžiai pyko jo netekęs.

– Aš jį susirasiu, – tarė jis.

– Šįkart tai jau ne.

– Ieškosiu, kol rasiu.

– Nerasi.

– Kieno jis?

– Mano.

– Kendale, maitinančios motinos retai nešiojasi pistoletus. Ką su juo darai? Ar grobdama mane kam nors grasinai ginklu? Ar laikai mane tikėdamasi išpirkos?

Ji tik nusijuokė iš tokios minties.

– Kiek manai esąs vertas? Tau atrodo, kad esi turtingas?

Jis kiek pagalvojo, paskui tik papurtė galvą.

– Ne.

– Prisimeni – juk pats norėjai keliauti su manimi? Aš tavęs iš ligoninės prieš tavo valią negrobiau.

Tiesa. Negrobė. Pagrobimo ir išpirkos versija subyrėjo į šipulius.

– Ar ginklą ir mašinos raktelį paslėpei toje pačioje vietoje?

– Kodėl ieškojai mašinos raktelio?

– O kam jį slepi?

– Jei tą raktelį pateikčiau tau ant sidabrinio padėklo, ką su juo darytum? – pasiteiravo ji. – Kaire koja vairuoti negalėtum.

– Pamėginčiau.

– Ar paliktum mudu su Kevinu čia likimo valiai?

Jis pabrėžtinai atsakė „taip“.

– Juk ir tu pirmai progai pasitaikius ketini mane palikti.

– Ką gi, bet prieš išeidama turiu kai ką padaryti, – sarkastiškai atsakė ji. – Kai viską baigsiu, būsiu patenkinta.

Atsistojusi paėmė padėklą nuo naktinio stalelio. Jis įtariai nužvelgė plastikinį butelį su įtrinamu alkoholiu, žirklutes ir pincetą.

– Ką baigsi?

– Ketinu ištraukti tau siūlus.

– Nė velnio.

– Juokų darbas.

– Lengva tau kalbėti. Juk tai ne tavo siūlės. Kodėl negalėtume nueiti pas gydytoją?

Ji suvilgė marlės gabaliuką alkoholiu.

– Nėra reikalo. Reikia tik suspausti ir ištraukti. Esu mačiusi, kaip tai daroma.

– O aš esu matęs atvirą širdies operaciją. Bet tai nereiškia, kad ir aš galiu operuoti.

– Kada gi tu matei atvirą širdies operaciją?

– Kalbėjau perkeltine prasme. – Jis mostelėjo į padėklą. – Trauk tuos daiktus nuo manęs tolyn. Nė nesvajok, kad prisiartinsi prie manęs su tomis žirklėmis. Iš kur žinau, kad neįsmeigsi man jų į kaklo arteriją?

– Jeigu būčiau norėjusi, būčiau jau seniai įsmeigusi tau miegančiam.

Jos žodžiuose būta tiesos. Pasprukti nuo jo norėjo, bet žudyti nė nemanė – bent jau jam taip atrodė.

– Nustok elgtis kaip vaikas ir nuleisk galvą.

Kendalė prisiartino, bet jis sugriebė jai už rankų.

– Ar tikrai žinai, ką darai?

– Pasitikėk manimi.

– Nė už ką.

Ji pavartė akis.

– Čia vos kelios paviršinės siūlės. Diduma siūlų liko po oda, jie dabar jau ištirpę.

– Iš kur tiek daug žinai?

– Gydytojas sakė. – Ji pažvelgė į jį – išraiška buvo nuoširdi. – Neskaudės. Pažadu. Žaizda užgijo.

Tai buvo tiesa. Jau kelios dienos jam nebemaudė susiūtų vietų, praėjo ir galvos skausmai. Jis jau galėjo trinkti galvą. Žaizdelės neteko pirmykščio jautrumo – aplink siūles susidarė apskritos dėmelės. Pradėjo ataugti plaukai, dygus plotas ant galvos baisiai niežėjo.

Jis nenoriai paleido jos rankas.

– Gerai. Bet jei suskaustų...

– Aš liausiuosi.

Pridėjusi ranką jam prie skruosto ji palenkė galvą, patapšnojo per susiūtą randą alkoholiu sumirkyta marle.

– Sėdėk ramiai, – sumurmėjo padėjusi marlę ir imdama manikiūro žirklutes.

Ji buvo švelni. Jei nebūtų girdėjęs čeksinčių metalinių žirklių, nė nebūtų jutęs, kaip ji kerpa pirmą siūlę. Žinoma, jo dėmesį blaškė kiti, daug galingesni nei skausmas dirgikliai: jos kvėpavimas į plaukus, į kojas besitrinanti šlaunis, viliojančios krūtys arti veido.

Gal nereikėjo versti jos prisipažinti? Tuo metu tai atrodė gera mintis, paprastas būdas patikrinti jos santuokos versiją. Bet dabar jį apėmė baimė, kad tai buvusi taktinė klaida, kuri jį išgąsdino labiau nei ją. Nes pastebėjęs iš naktinių marškinių ir palaidinės išlendantį tarpelį tarp krūtų mintyse jau regėjo vaizdą – naktinė poliucija.

– Ar gerai jautiesi?

– Aha, žinoma.

– Skauda koją?

– Ne.

– Tai kas yra?

– Nieko.

– Tada liaukis sukinėtis. Negalėsiu ištraukti, jei nesėdėsi ramiai.

– Greičiau baik, gerai? – piktai suburbėjo jis.

Padėjusi ant padėklo žirklutes ji paėmė pincetą.

– Gali pajusti nestiprų...

– Ai!

– Trūktelėjimą.

– Ai!

Ji žengė atatupsta ir įsispręsdama ištempė marškinėlius ant krūtų – šios dar labiau išryškėjo.

– Gal nori pats tai padaryti?

„Noriu padaryti tave!“ – mintyse sušuko jis.

– Pasakyk, ir aš liausiuosi, – tarė ji.

– Jeigu jau taip toli nuėjai, trauk tuos prakeiktus siūlus lauk.

Ištraukusi siūlus ji vėl patrynė plotelį alkoholiu. Šiek tiek peršėjo, bet jis nesiskundė. Paskutinį kartą patapšnojusi drėgnu marlės gabalėliu ji tarė:

– Kai tik ataugs plaukai, būsi kaip naujas.

– Ne visai.

– Turi galvoje amneziją? Jokių atminties prošvaisčių?

– Tik neapsimesk dėl to nusivylusi. Juk nenori, kad atgaučiau atmintį. Nenori, tiesa?

– Žinoma, noriu.

– Tai kodėl nepadedi man? Jei kalbame apie informaciją, daraisi labai šykšti.

– Gydytojas sakė...

– Gydytojas sakė, gydytojas sakė... – piktai pamėgdžiojo jis. – Juk pati tvirtinai nepasitikėjusi tuo greitakalbiu, gudriu mažu šikniumi, bet kai tau patogu, visada jį cituoji.

– Gydytojas sakė, kad neperkraučiau tau galvos dideliu informacijos kiekiu.

Nors jis pyko ir plūdosi, ji išliko rami. Ar šios moters niekas nejaudina? Pakantus jos balso tonas, nesudrumsčiama ramybė ne ramino, o tik dar labiau erzino Džoną.

– Pasakinėjimas, tiesą sakant, gali tik sulėtinti atminties grįžimą, – porino ji. – Tavo atmintis grįš kada panorėjusi. Negalima jos skubinti.

– O tau ir gerai.

Ji suirzusi atsiduso.

– Gerai, ką gi. Ką nori žinoti?

– Kas tau užtaisė vaiką?

Pagaliau! Nuoširdi, nesuvaidinta, neapskaičiuota reakcija. Kendalė buvo užklupta visai netikėtai. Akivaizdu, kad tikėjosi kokio kito klausimo, o ne kas jos sūnaus tėvas.

– Jis ne mano sūnus, – tvirtai tarė jis. – Žinau, kad ne mano. Nieko nėra. Nejaučiu su juo jokio ryšio.

– Kaip gali žinoti? Niekada jo nepalietei. Net nepažvelgi į jo pusę.

– Aš... Aš negaliu. Jis... Vaikai išvis...

Ką jis galėtų pasakyti? Kad jie kelia jam siaubą? Kendalė pamanytų, kad jis išsikraustė iš proto, ir nenuostabu. Vis dėlto žodis „baimė“ buvo pats tiksliausias apibūdinti tai būsenai, kuri jį apimdavo priartėjus prie vaiko.

Kendalė klausiamai žiūrėjo, todėl Džonas turėjo kaip nors pasiaiškinti.

– Negaliu klausyti, kaip jie inkščia ir verkia.

Vien nuo minties apie verkiantį vaiką jam ant veido sublizgo prakaito lašai. Ausyse skambėjo praėjusios nakties košmaro aidas, bet dabar jis nesistengė nuo jo bėgti, atvirkščiai, užsimerkė ir mintyse siekė jo, tarsi plėsdamas atminties ribas. Šįkart jis tikrai pasiekė įžvalgą, kuri nuo jo vis pasprukdavo. Sapne troško, kad vaikai liautųsi verkę. Bet dabar suprato, kad netikėta tyla jį gąsdina dar labiau nei verksmas. Nes tyla reiškė jų mirtį. Jis tai žinojo. Dar Džonas žinojo, kad kažkodėl už tai yra atsakingas. O Viešpatie!

Jis dar ilgai neatsimerkė: jautėsi fiziškai nualintas, išsekęs drebėjo, tarsi dar kartą būtų susapnavęs košmarą.

Kendalė nejudėjo. Ji stebėjo jį susirūpinusiu, blogos nuojautos kupinu žvilgsniu.

– Ar palikti mane Stivensvilyje mėginai dėl kokių nors priežasčių, susijusių su tavo kūdikiu? – paklausė Džonas. – Aš buvau prieš jį nusiteikęs?

– Ne.

– Nemeluok man, Kendale. Griežiu dantį ant mažo vaiko, bet nežinau kodėl. Jei nesu tiesiog beširdis niekšas, turėtų būti kažkokia priežastis, kodėl išgyvenu tokius jausmus jam. Kas tai yra?

– Aš nežinau.

– Pasakyk man.

– Aš nežinau!

Septynioliktas skyrius

Aš nėščia!

Norėdama suvaldyti pakilų susijaudinimą, Kendalė tvirčiau sugniaužė automobilio vairą. Ji garsiai kvatojo, pečiai kretėjo. Bet kas prasilenkdamas su ja gatvėje tikrai būtų pamanęs, kad ji išėjo iš proto, bet Kendalė buvo tokia laiminga, kad nė kiek nesuko dėl to galvos.

Ar Metas bent nujautė? Regis, ne. Kad ji išeina iš namų vos prašvitus, buvo visai įprasta. Ji dažnai eidavo į biurą dar gerokai prieš darbo dienos pradžią, kad galėtų netrukdoma padirbėti.

Tačiau šįryt ji patraukė į ginekologo kabinetą. Nenorėjo nieko sakyti Metui, kol nebuvo mediciniškai patvirtinta, kad ilgai lauktas Bernvudų kūdikis pradėtas.

Kendalė įkalbėjo gydytoją ir jo personalą saugoti paslaptį. Naujienos po Prosperą sklisdavo greitai. Ji nenorėjo, kad Metas išgirstų naujieną iš ko kito, kol ji nerado progos jam pati pranešti.

Gal per pietus? Taip, paskambins jam ir kur nors surengs pasimatymą. O gal palauks iki vakaro – iki vakarienės žvakių šviesoje?

Kai privažiavo prie teismo rūmų, buvo dar anksti. Jos mašina aikštelėje buvo pirmoji. Regis, eidama į pastatą ji plaukte plaukė virš žemės, o vėliau ir tuščiais koridoriais iki savo kabineto.

Hole pasukusi į dešinę, pastebėjo savo kabinete degančią šviesą. Ir Roskojus anksti pradeda darbą. Ji kyštelėjo galvą pro pravertas duris, bet vietoj įprasto „labas rytas“ sušuko: „Dieve mano!“

Tvarkytojui iš baimės net širdis į kulnus nukrito, bet pamačius, kad atėjo Kendalė, baimė jo akyse virto atsiprašymu.

– Ponia Bernvud, tikėjausi sutvarkyti, kol jūs pasirodysite.

Kabinetas buvo šiurpiai nusiaubtas. Durų stiklas išdaužtas, grindys nuklotos šukėmis. Įsilaužta į dokumentų spintą, jos turinys išbarstytas aplink. Teisės knygos nuo lentynų šluote nušluotos ant žemės.

Ant stalo dugnais į viršų stovėjo du vazonėliai sanpaulijų, kuriomis ji labai rūpinosi. Sumaitoti lapai ir žemių krūva – štai kas dabar gulėjo ant jos darbo stalo. Visa kita buvo suversta ant grindų ir suplėšyta, sudaužyta, sulaužyta. Prie jos darbo stalo stovinčios dygsniuotos odinės kėdės sėdynė žiojėjo supjaustyta.

– Kas tai padarė? – paklausė ji.

– Manote, tuodu baltieji niekšai – dvyniai Krukai?

Taip, Kendalė manė kaip tik taip, bet apie savo įtarimus neprasitarė. Ji paskambino miesto policijai. Netrukus pasirodė du policininkai. Jie atliko nusikaltimo vietos tyrimą, bet Kendalė matė – dirbo atmestinai. Kai buvo surinkti pirštų atspaudai, ji nusekė paskui juos į koridorių, kad Roskojus negirdėtų.

– Ar radote kokių tinkamų pirštų atspaudų?

– Sunku pasakyti, – tarė vienas. – Greičiausiai aptikome jūsų, jūsų sekretorės ir šito seno nigerio atspaudų.

Kitas pareigūnas smakru parodęs į kabineto pusę paklausė:

– Iš kur žinot, kad tai ne jo rankų darbas?

Kendalę taip įžeidė rasistinės užuominos, kad iš pradžių ji nė nesuprato klausimo.

– Pono Kalovėjaus? – nustebusi perklausė ji. – Kokie galėtų būti jo motyvai?

Juodu nebyliai susižvalgė, tarsi tylomis priekaištaudami dėl kvailumo. Vienas iš jų pratarė:

– Mes jums pranešime, ponia Bernvud, jeigu ką reikšminga rasime. Ar pastaruoju metu įsigijote priešų?

– Kelis tuzinus, – kandžiai atšovė ji. – Ypač jūsų departamente.

Įžeisdama juos ji neturėjo ko prarasti. Jos skundai įprasta tvarka bus užregistruoti ir pamiršti. Jokio nuodugnaus tyrimo nebus. Ji tikrai nebuvo mėgstama policijos. Darydama kryžmines apklausas užsipuldavo daugelį policininkų.

– Būsiu dėkinga už visus veiksmus.

Ji pažiūrėjo, kaip jie išeina. Kendalė suprato viena – tai ir bus jų darbo pabaiga, jeigu ji nesiims šio incidento tirti pati, bet dėl Meto to daryti negalėjo. Jeigu tik vyras sužinos, tikrai įgyvendins savo grasinimus Krukams.

– Roskojau, gal padėsit man sutvarkyti šitą jovalą? – paklausė grįžusi į kabinetą.

– Jums nė nereikia to prašyti.

– Ačiū. Bylos turi būti kuo greičiau sudėliotos. – Paskui ji dar pridūrė: – Būčiau dėkinga, jei padėtumėt man šį įvykį laikyti paslaptyje. Prašom niekam apie jį neužsiminti. Net mano vyrui.

Apie pietus Kendalė jau galėjo vaikščioti po kabinetą netraiškydama po padais stiklų ir nemindžiodama kodeksų tomų. Sekretorė sudėliojo segtuvus bent iš pažiūros tvarkingai. Roskojus ištraukė kamšalą iš supjaustytos kėdės sėdynės, kad Kendalė turėtų kur sėdėti, kol bus nupirkta nauja.

Jeigu ji būtų susidūrusi su Henriu ar Liuteriu Krukais, pačiai būtų kilusi pagunda juos nušauti ne vien tik už nusiaubtą kabinetą, bet ir už aptemdytą džiaugsmingą dieną. Užuot mėgavusis nėštumo paslaptimi ir planavusi, kokiu ypatingu

būdu pranešti šią naujieną Metui, ji buvo priversta tvarkyti Krukų vandalizmo padarinius.

Be abejonės, netvarka jos kabinete teismo rūmų darbuotojams kėlė smalsumą. Paklausta ji melavo. Melavo net prokurorui Gornui, kuris įžengė į jos kabinetą, kai ji buvo beišeinanti.

Mostelėjęs į darbininką, stiklinantį duris, Gornas pasiteiravo:

– Kas čia nutiko?

– Nusprendžiau šiek tiek persitvarkyti. – Neduodama jam progos daugiau kamantinėti, pati paklausė: – Dabni, kas gi jus čionai atvedė šiuo dienos metu? Ar kavinėje kitapus gatvės baigėsi atšaldyta arbata?

– Jūsų liežuvis tikrai kandus, advokate. Stebiuosi, kad Gibas su Metu jūsų ligi šiol neišmokė gerų manierų.

– Metas mano vyras, o ne mokytojas. O Gibas išvis ne autoritetas. Be to, jei neturėčiau kandaus liežuvio, nebūčiau jums krislas akyje. O man šis vaidmuo kasdien vis mielesnis. – Ji ištiesė ranką prie jo atneštos bylos – spėjo, kad tai ir bus tikroji netikėto prokuroro apsilankymo priežastis. – Ką čia atnešėte?

– Linam bylos dokumentus teismui. Tai viskas, ką planuojame panaudoti. Todėl nebegalėsite kaltinti mano biuro, kad slepiu įkalčius ir teisme jus užsipuolu. Mums to nereikia. Šioje byloje viskas aišku. – Jis užsikišo nykščius už plačių raudonų petnešų. – Mes pasiruošę bylinėtis. Galėčiau be jokio vargo gauti nuosprendį.

– Manau, Dabni, šiomis kalbomis pats netikite. – Kendalė atsistojusi pasiėmė rankinę, portfelį ir patraukė prie durų. – Jei tikėtumėte, taip dažnai man to paties nekartotumėte. Dėkoju už dokumentus. O dabar atsiprašysiu. Jau ėjau lauk, kai užsukote. Siūlyčiau kitą kartą užsirašyti pas mane iš anksto, jei norite su manimi pasimatyti.

Kiek anksčiau tądien ji sulaukė Gibo skambučio – šis kvietė juodu su Metu pas jį pavakarieniauti. Kendalė degė noru pranešti Metui naujieną, bet diena pasitaikė sunki, o nuotaikos gaminti ar eiti kur nors pavalgyti neturėjo, todėl priėmė uošvio kvietimą.

Vakarienė buvo įprasta. Jie valgė svetainėje tiesiog nuo padėklų, varstomi grėsmingų Gibo medžioklės trofėjų žvilgsnių. Iki pat deserto Gibas neprakalbo apie Lotės Linam bylą. Paskui be jokių užuolankų paklausė:

– Kaip gali už ją stoti, tarsi ji būtų nekalta?

– Negaliu aptarinėti bylų smulkmenų, Gibai, ir jūs tą žinote.

– Suprantu, advokato prerogatyva ir panašiai. Bet juk esi tarp šeimos narių. – Jis nusišypsojo. – Aš ir nesigilinu į smulkmenas. Kalbu apie esmines nuostatas.

– Kurias praėjusį sekmadienį dėstė brolis Vaitekeris?

Susirinkę tikintieji iš sakyklos buvo išplakti žodžiais. Kendalę toks pamokslas labai suerzino, todėl ji nusprendė apie tai kalbėti, nors nepritarti pastoriui, kurį Metas su Gibu didžiai gerbė, buvo tas pats kaip mojuoti jiems prieš nosį raudona vėliava.

– Ką bendra turi brolio Vaitekerio pamokslas su tavo byla? – paklausė Metas.

– Netikiu, kad brolis praėjusį sekmadienį savo avelėms atsitiktinai priminė santuokos šventumą, – atšovė ji paniekos kupinu balsu. – Jis visą valandą pamokslavo, kokios aklai nuolankios žmonos turėtų būti savo vyrams.

– Šventajame Rašte kalbama apie žmonos paklusnumą.

– O ar Šventajame Rašte parašyta, kad žmona turi būti paklusni vyrui, kuris prievartauja ją įkaitintomis plaukų žnyplėmis?

– Ši tema ne itin maloni vakarieniaujant, ar ne tiesa?

– Ši tema, Metai, visada nemaloni, – karštai atkirto Kendalė. – Bet jei grįžtume prie sekmadienio pamokslo, pavadinčiau jį fanatišku, niekinančiu moteris. Tarp tikinčiųjų buvo ir būsimieji prisiekusiųjų teismo nariai. Jie niekaip negalėjo išvengti įtakos.

– Bobas nekvietė palaikyti žmonų mušimo, – neatlyžo Metas. – Visi žino, kad Čarlis Linamas buvo ūmus girtuoklis gyvulys.

– Bet dėl to Lotė neįgijo teisės jo žudyti, sūnau, – paprieštaravo Gibas, tada atsisuko į Kendalę. – Sakiau Dabniui, kad gini Lotės nekaltumą, nes nieko nežinai apie jos tikrą būdą.

– Ką reiškia „sakiau Dabniui“? Jis su jumis aptarinėjo šią bylą? Jis neturi teisės...

Gibas nutraukė ją pakeldamas ranką.

– Mudu su Dabniu jau seniai pažįstami, Kendale. Tiesą sakant, tai aš įkalbėjau jį dalyvauti rinkimuose, tai aš padėjau jam laimėti. Kaip *draugas* jis manęs paklausė, ką manau apie tavo ketinimą skelbti Lotę nekalta, ir aš jam paaiškinau. Esi ne vietinė. Lotė apdūmė tau akis. Juk nežinai, kad ji buvo paleistuvė nuo tada, kai tapo moterimi. Santuoka jos įpročių nepakeitė. Ir Čarlis girtavo dėl jos paleistuvysčių.

Kendalė sėdėjo netekusi žado. Prokuroras Gornas šiurkščiai pažeidė etiką klausdamas Gibo nuomonės apie nagrinėjamą žmogžudystės bylą, bet Gibas, regis, to nė nesuvokė. Jį per daug buvo apsėdusi mintis, kad jo marti palaiko miesto šliundros pusę.

– Gibai, ponas Gornas nieku gyvu neturėtų su jumis aptarinėti tokių dalykų. Kad ir kaip būtų, teisiamas ne ponios Linam moralinis elgesys. Grėsmingai mažai trūksta, kad pasakytumėte, jog mušama ir prievartaujama ji buvo pelnytai.

– Tai visai kas kita, – nesutiko jis. – Man nerūpi, kas rašoma teisės vadovėliuose, bet kaip vyras gali *prievartauti* nuosavą žmoną?

Metas užstojo Kendalę dar nespėjus atsakyti į tą pasibaisėtiną klausimą.

– Tėti, Kendalė neturėtų ginčytis su mumis dėl tos bylos. Ji nusikamavusi. Nukraustom indus ir vežu ją namo.

Kendalė grįžo prie pokalbio temos dar neišsukus iš Gibo įvažos.

– Man baisu, kad didžiulis procentas žmonių, pakviestų į prisiekusiųjų teismą, palaikys pasenusią Gibo nuomonę, neva žmonos pareiga paklusti vyrui, kad ir kokios būtų aplinkybės. Gal man pakeisti bylos nagrinėjimo vietą? Mano klientė Prospere niekada nesulauks teisingo teismo.

– Tėtis priklauso kitai kartai, Kendale. Juk negali tikėtis, kad jis ar jo draugai tam tikrais socialiniais ir moraliniais klausimais laikytųsi tokių pat nuostatų kaip mes.

– Tokiais klausimais kaip nuolatinis mušimas ir šeiminis prievartavimas?

– Tik nepradėk bartis su manimi, – perspėjo Metas pajutęs irzlų jos toną. – Aš prieš tavo nuomonę nekovoju.

– Bet ir negini jos.

– Nenoriu įstrigti nereikšmingo barnio vidury.

– Nemanau, kad tai nereikšminga. Ponia Linam tikrai mano, kad reikšminga.

– Aš ne prisiekusysis, – ramiai atkirto Metas. – Tau nereikia prieš mane ginti kaltinamosios. Nereikėjo ginti ir prieš tėtį.

– Bet jis be jokio sąžinės graužimo aptarinėja bylą su prokuroru, – atsakė ji ir nusiminusi, ir suglumusi. – Pasakyk man, Metai, kodėl Dabnis tariasi dėl teisinių dalykų su Gibu?

– Juk tėtis paaiškino. Jie seni draugai ir tiesiog plepėjo. Nepūsk burbulo.

– Vargu. Man rūpi, kodėl Dabnis bėga pas Gibą ir plaka liežuviu, nors ir taip nuolatos stebi mano, kaip valstybinės gynėjos, darbą?

Tai buvo dar vienas nerimą keliantis ir taip sunkios bylos komponentas. Ji buvo tikra, kad Prospere išteisinimas prilygsta miražui.

– Ar neprieštarausi, jei iš ponios Linam paimsiu interviu straipsniui?

– Ką?! – Kendalė netekusi žado pasisuko į Metą, kurio pasiūlymas nuskambėjo kaip perkūnas iš giedro dangaus. – Kokiam straipsniui?

– Ponios Linam reputacija prasta. Ją gadina tiek pamokslai iš sakyklos, tiek žmonės gatvėse. Net ir mano laikraštis, – susigraužęs prisipažino jis. – Ji turi teisę į tokią pat tribūną.

Kendalė padėkojo jam už pasiūlymą, bet pasakė abejojanti. Jie šia tema kalbėjosi iki pat namų. Net eidamas koridoriumi į miegamąjį jis vis dar mėgino įsiūlyti savo sumanymą.

– Taip mėginu užglaistyti skaudžias tėčio klaidas. Jis įpratęs, kad nuolatos klausiame patarimų, štai ir dalija juos. Esu tikras, jis nė nesuvokė, kad pareikšdamas Dabniui savo nuomonę pridarė tau didelių nepatogumų. Leisk kaip nors atsilyginti, Kendale. Prisiekiu, straipsnis nebus viešas įžeidimas. Beje, iš anksto surašysiu klausimus. Galėsi juos peržiūrėti ir pamokyti ponią Linam, kaip į juos atsakyti. Nuo tų konkrečių klausimų tikrai nenukrypsiu, paskui leisiu tau perskaityti paskutinę straipsnio redakciją ir tik tada jį išspausdinsime. Galėsi išbraukti viską, kas tik tau nepatiks.

Kai jis viską išdėstė, Kendalė nebematė, kodėl turėtų nesutikti.

– Gerai. Ačiū.

Jis ištiesė rankas.

– Atrodai, lyg norėtum būti apkabinta.

Kendalė mielai puolė jam į glėbį. Metas laikė ją tvirtai apkabinęs, masažavo juosmenį ir nuo jo tvirtų rankų raumenų spazmai atsileido. Vakarienė su Gibu sutrukdė pranešti jam naujieną apie kūdikį.

Vienu metu Kendalei dingtelėjo paskelbti naujieną jiems abiem, bet vėliau ji tos minties atsisakė. Gibas per dažnai atlikdavo trečiojo vaidmenį. Ši proga labai ypatinga, verta privatumo. Ji savanaudiškai norėjo pranešusi šią naujieną su Metu likti vienudu.

Ir štai jie galiausiai vieni.

Vyro vardas jau sukosi jai ant liežuvio galiuko, bet Metas pirmas kreipėsi į ją vardu:

– Kendale. – Pasisodinęs ją kiek tolėliau nuo savęs paglostė skruostą. – Pastaruoju metu būni labai išsiblaškiusi. Gal gali šįvakar visą dėmesį skirti man?

Taip net geriau. Kai jie pasimylės, kai po visko atsipalaiduos, bus pats metas pranešti naujieną. Kendalė rankomis apsivijo jam kaklą.

– Su didžiausiu malonumu, – sušnibždėjo.

Ji trynėsi nosimi, glostė jo kūną, raminama jo vyriškumo ir fizinės jėgos. Kendalė džiaugėsi santuokiniu artumu, kuriuo, kaip jis priminė, jie jau senokai mėgavosi.

Bet sueitis nesuteikė jai tokio pasitenkinimo, kokį galėjo suteikti. Metas įsiskverbė, kai Kendalė dar nebuvo pasiruošusi. Stūmimas sukėlė šiokį tokį šiurkštumo pojūtį, sumenkinantį malonumą. Ji troško daugiau glamonių, neskubraus seksualinio sužadinimo, kuris būtų išsklaidęs nuovargį ir sukėlęs susijaudinimą.

Baigęs jis lyg atsiprašydamas nusišypsojo.

– Ar gerai buvo?

Tausodama jo *ego* Kendalė pamelavo.

– Tavo mintys per daug išsibarsčiusios, Kendale, – parodė nusivylimą Metas. – Mes liovėmės derėję vienas prie kito. Praradome ritmą. Tėtis teisus.

Ji pašokusi pasirėmė alkūne.

– Dėl ko teisus?

– Per daug laiko praleidi darbe ir per mažai namie.

– Aptarinėji su Gibu mano trūkumus net man apie juos nepranešęs?

– Tik nepyk. Juk neverčiu visos kaltės tau. Atsakiau jam, kad akivaizdu, jog ir aš ne viską gerai darau, jei nuo manęs tolsti.

– Metai, būk sąžiningas! – sušuko Kendalė. – Kai vakar vakare paskambinau pasakyti, kad ilgai dirbsiu, atsakei, kad nieko baisaus, nes ir pats išeini. Grįžau ir užmigau dar gerokai iki tau pareinant.

– Tik nepyk.

– Kodėl negaliu pykti? Tavo požiūris iškreiptas. Jei grįžtu vėlai, aš dirbu. O tu, jei grįžti vėlai, iškylauji, leidi laiką su draugais ir Gibu.

– Tu pavydi.

– Tai ne pavydas.

– Panašu į pavydą.

– Tada galiu tvirtinti, kad tu pavyduliauji dėl mano darbo.

– Taip. Pripažįstu. Nes esi velnio apsėsta dėl tos karjeros.

– Esu *atsidavusi*. Jei būčiau vyras, būčiau laikoma tiesiog energingu žmogumi.

– Bet tu ne vyras. Tu moteris. Ir tavo darbas trukdo tau atlikti savo, kaip žmonos, pareigas. – Sušvelninęs toną prisitraukė ją ir pradėjo glostyti plaukus. – Mieloji, nekenčiu barnių.

– Ir aš, Metai, bet kartais barniai tiesiog būtini. Vesdamas mane žinojai, kad noriu siekti karjeros. Man patinka būti valstybine gynėja. Studijavau teisę, kad...

– Visa tai žinau, – nutraukė ją Metas. – Didžiuojuosi tavo nudirbtais darbais, bet ar privalu taip atsiduoti? Ar negali būti dosnesnė pati sau? Juk ir kitoms gyvenimo sritims reikia tavo laiko ir dėmesio. Kad ir man. Dar norėčiau, kad labiau įsitrauktum į bendruomenės reikalus, kad susidraugautum su kitomis moterimis. Juk supranti, kad daug geriau įsilieti į grupę nei sėdėti vienui vienai.

Metas prispaudė lūpas jai prie smilkinio.

– Tėtis sako, kad mums reikia kūdikio. Vaikas tavo gyvenimui suteiktų pusiausvyros. Sutinku su juo. Pradėkime kūdikį, Kendale. Šiąnakt.

Kendalė visai ne šitaip svajojo pranešti, kad jųdviejų kūdikis jau pradėtas. Jie dar kartą pasimylėjo, bet nerimą keliančios Meto pastabos buvo visai nuslopinusios jos geismą. Ryžto padaryti ją nėščią buvo tiek daug, kad vyras nė nepastebėjo jos šaltumo.

Aštuonioliktas skyrius

– Ką čia veiki?

– Važiuoju su tavimi į miestelį.

Jis jau sėdėjo keleivio sėdynėje, ramentai buvo suguldyti ant grindų prie užpakalinės sėdynės.

– Ne, nevažiuoji, – atkirto Kendalė.

– Važiuoju.

Kendalė nebyliai liepė sau nekelti triukšmo, antraip jo įtarimai pasitvirtins.

– Patikėk mano žodžiais – šis miestelis nevertas dėmesio.

– Noriu pats pamatyti, be to, tavo žodžiais netikiu, kad ir apie ką kalbėtum.

Velniai griebtų! Ir kodėl jis nusprendė lydėti ją būtent šiandien? Šiandien! Ar tik vakar per pietų pogulį susapnuotas košmaras nepažadino jam kokių atminties nuotrupų? Jis šaukė vardus – nuo tų vardų jai kraujas gyslose stingo. Jeigu prisimins žmones, kurių tie vardai, jam grįš atmintis. O tada jai belieka tikėtis tik Dievo pagalbos.

Štai kodėl Kendalė nusprendė šiandien išvažiuoti į miestelį ir nebegrįžti.

– Siaubingai karšta, – mėgino atkalbėti jį. – Tik išvargsi. Gal pasilik ir dar dienelę pailsėk, o jei norėsi, nuvešiu tave į miestelį rytoj.

– Esu sujaudintas, kad taip rūpiniesi mano sveikata, bet... – Jis papurtė galvą. – Turėsi mane meste išmesti iš šios

mašinos. Net ir sulaužyta koja tave įveiksiu. Tad diskusija baigta – aš važiuoju.

Kada kils toks maištas, buvo tik laiko klausimas – Kendalė tai žinojo. Kasdien jam grįžo vis daugiau jėgų. Galiausiai viskas atsisuko prieš ją pačią. Kuo labiau jis sveiko, tuo didėjo galimybė, kad jis nugalės ją ir imsis vadovauti.

Jo nebetenkino jos išsisukinėjimas ir tiesa menkai pagrįsti atsakymai – jais buvo sunku tikėti. Vakar Kendalė atrėmė klausimus, kodėl jis bjaurisi Kevinu, aiškindama, kad tai greičiausiai amnezijos išdaigos, bet matė, kad dėl tokio netvirto argumento jo nepasitikėjimas tik dar pagilėjo.

Džono nuojauta vis stiprėjo, taigi ir jos laikas artėjo prie pabaigos. Kendalė ir taip su juo prabuvo daugiau, nei reikalavo padorumas. Jei pakanka jėgų maištauti, vadinasi, galės ir savimi pasirūpinti, kol sulauks pagalbos.

Dvi savaites ji gyveno kamuojama dviejų baimių: būgštavo, kad jam grįš atmintis, ir bijojo palikti saugią priebėgą. Nors šio namo teikiama apsauga buvo menka, atvirame kelyje ji būtų buvusi dar pažeidžiamesnė – teisėsaugos agentai jos jau ieško. Nėra abejonės, kad šurmulys dėl jos dingimo iš Stivensvilio jau nurimęs. Sekliai jau turėtų būti vangūs, praradę susidomėjimą. Visa tai turint galvoje, buvo pats tinkamiausias laikas sprukti.

O Džonas jos planus sužlugdė.

Kita vertus, gal ir geriau, kad jis primygtinai reikalauja imamas kartu. Jis mano, kad išvažiavusi ji nebegrįš, bet nesitiki, kad paspruks jiems būnant drauge.

Per tą laiką, kol važiuos nuo namo iki miestelio, ji turi sugalvoti, kaip pabėgti.

– Jeigu vis tiek nori važiuoti – puiku, – atsakė išspaudusi šypseną. – Kartu bus maloniau.

Bendrakeleivis pasirodė besąs prastas kompanionas. Pirmas dešimt minučių nepratarė nė žodžio, nes per daug įdėmiai stebėjo kelią ir ženklus. Kendalė nesuko galvos, kad

mintyse jis braižo žemėlapius. Jeigu jai šįryt pasiseks, šis intensyvus navigacijos mokymosi kursas įtakos neturės.

Galiausiai jis prašneko:

– Gerai pažįsti šiuos kelius.

– O kaip kitaip? Čia senelė mokė mane vairuoti.

– Daug apie ją kalbi. Labai mylėjai, ar ne?

– Labai.

– Kokia ji buvo, kad sužadino tau tokią meilę?

Kendalė juto, kad įprasti žodžiai negali atskleisti gilios meilės, kurią ji jautė Elvei Hankok, bet nepaisydama kalbos ribotumo pasistengė apibūdinti savo jausmus.

– Senelė buvo kūrybinga, linksma, vis sugalvodavo visokių įdomių darbelių. Ne tik mylėjau ją, bet ir žavėjausi kaip žmogumi. Ji buvo nepaprastai pakanti, priimdavo žmones su visais jų trūkumais. Visą gyvenimą mokė mane jaustis ypatingą. Net kai prikrėtusi eibių turėdavau būti nubausta, nesuabejodavau jos meile man. Štai dėl ko taip ją mylėjau.

Jie priartėjo prie miestelio. Kendalė įvažiavo į prekybos centro aikštelę. Palaukęs, kol ji užgesins variklį, Džonas paklausė:

– Ar ją mylėjai labiau nei mane?

Kendalė sutriko.

– Koks čia klausimas? Juk tai visiškai skirtingi santykiai. Negaliu tokių dalykų lyginti.

– Meilė yra meilė, ar ne?

– Nieko panašaus. Tai priklauso nuo subjektyvių priežasčių.

– Kokių?

– Nuo tų dviejų žmonių ir jų santykių pobūdžio.

– Ar aš tave mylėjau? Ne, nesivargink ir nieko nesakyk, – apsigalvojo jis. – Vis tiek pameluosi. – Jis valandėlę tuščiu žvilgsniu paspoksojo pro langą, paskui mąsliai pratarė: – Neprisimenu, kad būčiau ką nors mylėjęs. Juk jeigu būčiau mylėjęs, tikrai atsiminčiau, kaip manai?

Jis atsisuko į Kendalę ir ji išskaitė akyse susirūpinimą. „Ką jis galvoja? – spėliojo ji. – Jeigu aplinkybės būtų kitos..."

Bet kaip jau yra, taip: spėlionės apie emocinę jo būklę beprasmiškos – taip ji tik nuolaidžiauja savo silpnybėms.

Išlipusi Kendalė greitai iškėlė Keviną iš kėdutės.

– Ilgai neužtruksiu, – pamelavo. – Tau čia bus patogu?

– Žinoma. Atlenkęs sėdynę pasidairysiu aplinkui.

Išimti iš bagažinės maisto produktus nebuvo jokios galimybės. Gal einant per parduotuvę pasiseks ką nors greitomis nusipirkti, nors laiko labai mažai.

– Ar tau ko nors nupirkti? – paklausė kaip įmanydama nerūpestingiau.

– Būtų malonu, jei nupirktum šešių alaus butelių pakuotę.

– Kokio norėtum?

– Negaliu prisiminti. Bet tu turėtum prisiminti. Brangioji.

Kendalė į jo sarkazmą nekreipė dėmesio.

– Tiesą sakant, prisimenu. Greitai grįšiu.

Eidama į prekybos centrą juto jo žvilgsnį – tarsi peilis smigo į nugarą. Kendalė prisivertė eiti lėtai, kad atrodytų nerūpestinga, neskubanti. Tik įžengusi vidun ir žinodama, kad per veidrodinius parduotuvės stiklus jos nematyti, nuskubėjo prie telefono aparato. Laimė, numerį žinojo atmintinai.

– Klausau.

– Ponia Viljams? Tai Merė Džo Smit, prieš kelias dienas skambinau jums dėl automobilio.

– Na, žinoma, jau seniai jūsų laukiu. Tikiuosi, neapsigalvojote? Nes kitiems skambinantiems pirkėjams atsakiau, kad mašina jau parduota.

– Ne, ne, neapsigalvojau. Tik viena bėda... Pamenate, skundžiausi jums, kad mano automobilis jau griūva? Jis visiškai sugedo ir nebeužsiveda. Negaliu atvažiuoti prie jūsų namo. Su manimi kūdikis, ak... nė nežinau, ką daryti!

Ji kalbėjo palūžusiu balsu, tarsi būtų vilties netekusi bejėgė.

– Na, mieloji, žinote... – Nors ponios Viljams balsas buvo kupinas užuojautos, ji neprarado budrumo. Matyt, buvo girdėjusi apie pagyvenusioms našlėms krečiamas kiaulystes. – Manau, galėčiau atvairuoti mašiną ten, kur jūs esate.

– Ak, ar galėčiau prašyti jūsų tokios paslaugos? Ne, ne. Aš tiesiog... Leiskite kiek pagalvoti.

Kendalės taktika buvo veiksminga.

– Man nesunku, – nuramino ją ponia Viljams. – Kur jūs?

Ji pasakė automobilių serviso, kurį matė pravažiuodama, adresą. Jis buvo visai netoli prekybos centro.

– Tai vos penkios minutės kelio nuo mano namų, – patenkinta atsakė ponia Viljams. – Atvairuosiu mašiną, sutvarkysime sandorį, o tada parvešite mane namo.

– Jaučiuosi nepatogiai, kad užkraunu jums rūpesčių.

– Jokios bėdos. Labai noriu parduoti automobilį.

– O aš labai noriu jį nusipirkti. Tiesą sakant, trokštu.

Ši dalis buvo gryniausia tiesa. Šiuo metu Džimis Peperdainas jau gali būti suradęs vyrą, kuris Stivensvilyje pardavė jai automobilį. Prieš įvažiuodama į Diksio greitkelį ji turi atsikratyti senojo ir persėsti į kitą.

Ponia Viljams dar pasitikslino laiką ir vietą.

– Gerai. Po penkių minučių ten būsiu.

Kendalė padėjo taksofono ragelį ir patraukė prie durų kitoje parduotuvės pusėje. Kai automatinės durys prasivėrė, ji sustojo kaip įbesta.

Nuo sėdėjimo automobilyje ėmė skaudėti koją, bet Džonas neketino praleisti progos išsiaiškinti, kas gi čia vyksta.

Kai tik Kendalė pranyko iš akių, atsidarė keleivio pusės dureles ir išsitraukė ramentus. Išlipęs apsižvalgė.

Ji buvo teisi. Miestukas tikrai niekuo neypatingas. Iš savo stebėjimo punkto jis matė tipišką degalinę, servisą, kepsnių restoraną, kirpyklą ir... *paštą*!

Jis patraukė per asfaltuotą automobilių aikštelę – ši buvo įkaitusi kaip keptuvė. Po minutės jo marškiniai permirko prakaitu, o raumenys ėmė virpėti iš nuovargio. Dieve, kaip jis neapsikentė, kaip piktinosi tokiu savo silpnumu!

Akies krašteliu pastebėjo pro šalį dviračiu lekiantį vaiką.

– Sveikas, vaikine! – šūktelėjo jis.

Berniukas, kuriam galėjo būti kokių dvylika, pažvelgė per petį, apsuko dviratį ir privažiavo arčiau.

– Kas jūsų kojai?

– Lūžo per automobilio avariją.

– Ir galva?

– Aha. Ir galva. Koks čia miestelis? Ar mes Tenesyje?

Berniukas staigiai sustabdė dviratį. Jis atidžiai pažvelgė vyrui į veidą ir plačiai išsišiepė.

– Tai bent. Apsirūkęs, ar ne?

Suglaudęs smilių ir nykštį prisikišo prie lūpų, tarsi rūkytų marihuaną.

– Neapsirūkęs, tik noriu žinoti, kur esu.

Berniukas pašnibždomis atsakė:

– Katmandu, tėvuk. Tik ar nesi per senas svaigintis narkotikais? Na, juk tau turbūt kokie keturiasdešimt.

– Aha, esu labai senas. Tikras reliktas. Na, o dabar sakyk, kaip vadinasi šis sumautas miesteliūkštis.

– Oi, betgi nenormalus.

Vaikis atsitraukė per saugų atstumą, sėdo ant dviračio ir nurūko.

– Palauk! Grįžk!

Bet berniukas tik parodė jam atkištą didįjį pirštą.

Džonas apsidairė, ar niekas nepastebėjo jų pokalbio, nes lyg ir nenorėjo patraukti policijos dėmesio kaip sužeistas praeivis, uždavinėjantis keistus klausimus. Todėl nuklibikščiuoti iki pašto norėjo tik dėl vieno – sužinoti, kur jis yra, ir pažiūrėti, ar jo nuotrauka nekaba tarp ieškomų nusikaltėlių.

Akimis išmatavęs atstumą jis nustatė, kad paštas gerokai toliau, nei jis manė. Įsitempęs klibikščiuodamas per karštį išseko.

Kiek laiko jis turi iki jai sugrįžtant? Kiek ji užtruks? Kiek produktų, be alaus, ji dar ketino pirkti? Regis, eidama į parduotuvę visai neskubėjo...

Staiga jam prieš akis iškilo Kendalė, einanti į parduotuvę. Ji nešėsi Keviną, rankinę ir sauskelnių krepšį. *Sauskelnių krepšį!* Jei ketino parduotuvėje prabūti vos kelias minutes, kam nešėsi tą krepšį?

Apsisukęs jis pradėjo šlubčioti prekybos centro link – ėjo taip greitai, kiek tik ramentai jam leido.

– Prakeiktas kvailys, – keikėsi. – Kam paleidai ją iš akių?

Jam kilo įtarimas, kad Kendalė ruošiasi sprukti. Todėl šiandien su ja ir važiavo. Bet kodėl manė, kad taip sulaikys ją nuo to, ką ji akivaizdžiai sumanė? Kvaila, bet tai melagei jis tik pagelbėjo.

Keikdamas savo patiklumą ir neįgalumą prisivertė šlubčioti dar greičiau.

– Dieve. Dieve.

Kendalė nė nepajuto, kad pradėjo garsiai kalbėti, kol neišgirdo savo verkšlenančio balso.

Nuleidusi galvą ji žengė atatupsta nuo laikraščių stovo, tolyn nuo tos didžiulės savo nuotraukos pirmame puslapyje. Tada paskubomis metėsi prie durų.

Turi išsinešdinti iš parduotuvės, kol ji dar neatpažinta. Ar penkios minutės jau praėjo? Ponia Viljams jau lauks. Kendalė žinojo: jei ji pavėluos, moteris nuvažiuos.

Tada jai šovė dar viena siaubinga mintis – o jeigu ponia Viljams jau skaitė rytinį laikraštį ir atpažins ją?

Vis dėlto nusprendė rizikuoti. Kitos išeities nėra. Jos baimė pasitvirtino: prasidėjo gaudynės, kuriose grobis – ji.

Lauke prisimerkusi nuo saulės ji laikėsi arčiau parduotuvės sienos. Džonas iš mašinos jos nemato, bet vis dėlto...

– Kažkur susiruošei?

Kendalė atsisuko besidaužančia širdimi. Džonas sunkiai rėmėsi į ramentus. Krūtinė kilnojosi nuo sunkaus kvėpavimo. Nuo plaukų tikrąja žodžio prasme varvėjo prakaitas.

– Kodėl išlipai iš mašinos?

– O kodėl išeini pro šitas duris? Juk automobilis stovi kitoje pusėje.

– Ak, išties. Turbūt pasukau ne į tą pusę.

– Aha. O kodėl nieko nenupirkai?

Kodėl ji nieko nenupirko? Galvok, Kendale!

– Vos įėjus į parduotuvę Kevinas apsivėmė. Manau, jis nekaip jaučiasi. Gal dėl karščio, o gal dėl ko kito jis irzlus ir neramus.

– Man jis atrodo sveikas.

Tiesą sakant, Kevinas atrodė kaip niekada sveikas ir laimingas – daužydamas jai per auskarą pūtė seilių burbulus.

– Na, jis nesveikuoja, – atšovė ji. – Apsipirksiu kitąkart.

Ji pasileido prie mašinos, kuri stovėjo priešingoje pusėje nei automobilių servisas – ten jos lauks suglumusi ir įpykusi ponia Viljams.

Šiandien ji mašinos nepirks.

Šiandien ji ir nepabėgs.

Devynioliktas skyrius

– Li – kiniška pavardė?

Atsakydamas į Kendalės klausimą kalėjimo sargybinis tik patraukė plačiais pečiais.

– Kiniška, japoniška – koks skirtumas? Neskiriu vieno siauraakio nuo kito.

Nuo priekaištingo Kendalės žvilgsnio jis kaipmat sukruto ir atrakino kambariuką, kur ji turėjo pasikalbėti su nauju klientu. Kai tik ji įėjo, išprievartavimu kaltinamas Maiklas Li atsistojo.

– Būsiu čia pat už sienos, – jaunam vaikinui kone suurzgė sargybinis.

Kendalė išėjus sargybiniui uždarė duris, apsisuko ir prisiartino prie Li, kuris buvo toks sustiręs, kad jai kilo noras duoti komandą „ramiai“. Prisistačiusi ir paspaudusi ranką pasakė, kad jis turėtų atsisėsti. Pati įsitaisė kitoje stalo pusėje.

– Ar tau ko nors reikia? Gal atsigerti?

– Ne, ponia, – stojiškai atsakė jis.

Aštuoniolikmetis Maiklas Li atrodė labai jaunas – jam dar nežėlė barzda, oda buvo lygi, o juodi tiesūs plaukai tvarkingai nukirpti. Jis buvo žemas, lieknas. Kai ji iš portfelio traukė bloknotą ir rašiklį, tamsios akys žvelgė nepatikliai, bet smalsiai.

– Kalėjimas tikrai nemaloni vieta, – tarė Kendalė. – Žinau, kad tai itin švelnus apibūdinimas.

– Ar kada sėdėjot kalėjime? – paklausė vaikinas.

– Kartą, – nuoširdžiai prisipažino ji. – Buvau suimta, kai protestavau prieš tam tikrų knygų uždraudimą bibliotekoje.

Jis tarsi pritardamas linktelėjo.

– Netrukus pasirūpinsiu tavo paleidimu už užstatą.

– Mano šeima negali sau to leisti, – su ryžtingu orumu pasakė Maiklas. – Nenoriu apsunkinti savo tėvų dar daugiau – pakanka ir šio nelaimingo nesusipratimo, ponia Bernvud.

– Esu tikra, kad galime rasti būdų sutvarkyti piniginius reikalus.

– Jeigu įmanoma, norėčiau tęsti mokslus, – tarė jis. – Svarbu, kad galėčiau baigti su visa klase.

– Paskutiniai metai, ar ne?

– Tiesa.

– Tėvai turėtų tavimi labai didžiuotis.

– Taip, ponia, ir didžiuojasi. Man pasiūlytos stipendijos keliuose universitetuose. Tik dar neapsisprendžiau, kur mokytis. – Pažvelgęs į rankas ėmė pešioti atsiknojusią nago odelę. – Bet po viso šito nuspręsti nebus sunku.

Kendalė pagalvojo, kad šiuo metu geriau nukreipti pokalbį nuo pono Li ateities. Primindama, ką jam gali tekti paaukoti, tik apsunkins reikalą. Todėl ji pratęsė susipažinimo pokalbį, norėdama suvokti, kas šis jaunas žmogus, kurį turės ginti.

– Aktyviai dalyvauji mokyklos veikloje, esi daugelio judėjimų, tarp jų ir Nacionalinės garbės organizacijos, narys.

– Taip, ponia. Tiesą sakant, šios organizacijos surengtoje kelionėje į Gatlinbergą mudu su Kim pirmą kartą vienas kitam kritome į akį.

– Gal pradėk nuo to įvykio ir papasakosi iki šių dienų?

Po Tenesio kalnų miestelio turistinių pramogų jis „pradėjo kartu vaikščioti“ su klasės drauge Kimberle Džonson.

– Nuo tada susitikinėdavome nuolatos. Bet niekados nevažiuodavau pasiimti jos nuo namų. Kim manė, jog jos tėvai

nepritartų tam, kad susitikinėja su manimi. Jie laiko mane svetimšaliu.

Staiga jo akyse įsižiebė smarkus pasididžiavimas.

– Bet aš esu amerikietis, toks pat kaip Kim. Kaip ponas Džonsonas. Mano motina gimė Amerikoje. O tėvo šeima emigravo, kai jis buvo dar kūdikis. Jis taip ir neišmoko kinų kalbos, o angliškai kalba geriau už poną Džonsoną.

Kendalė tuo neabejojo. Ji Hermano Džonsono gerai nepažinojo, bet gana dažnai matydavo jį užmiesčio klube. Paprastai jis būdavo įkaušęs, kalbėdavo per garsiai, pasakodavo rasistinius anekdotus ir nuolat apsikvailindavo.

Ji nepažinojo ir pono Li, bet juodu su žmona buvo galima gerai vertinti už tai, kad užaugino puikiai išauklėtą, tikslų turintį sūnų. Sprendžiant iš surinktos informacijos, jie buvo darbštūs žmonės, verti sūnaus pasididžiavimo.

Bėgant laikui Maiklo Li ir Kim Džonson santykiai tapo dar artimesni.

– Mes labai rimtai į tai žiūrime, – iškilmingai pareiškė vaikinas. Jis prisipažino, kad prieš porą mėnesių jie pradėjo lytiškai santykiauti. – Atsakingai, – pabrėžė jis. – Visada saugojausi. Ir prisiekiu – visada buvo abipusis noras. Nė už ką nebūčiau įskaudinęs Kim. – Jam į akis priplūdo ašarų. – Nė už ką.

– Tikiu tavim, – paramino jį Kendalė. – O dabar man tiksliai papasakok, kas nutiko vakar vakare.

Juodu su Kim susitiko bibliotekoje mokytis. Nors ir sėdėjo prie vieno stalo, uoliai nekreipdavo vienas į kitą dėmesio, kai tik bibliotekininkė nuverdavo juos grėsmingu žvilgsniu.

Iš pastato jie išėjo atskirai, bet, kaip buvo iš anksto sutarta, Kim laukė jo automobilių aikštelėje ir jis įsėdo į jos mašiną. Nepajėgdamas pakelti į Kendalę akių Maiklas prisipažino, kad juodu įsitaisė ant užpakalinės sėdynės pasimylėti.

– Suprantu, kad pasakodamas jautiesi nesmagiai, – užjaučiamai tarė Kendalė. – Jeigu nepavyks kaltinimų atmesti ir būsi teisiamas dėl išžaginimo, liudijant teks atsakinėti į dar intymesnius klausimus. Prokuroras bus negailestingas. Tad

nuo šiol būtina, kad su manim būtum atviras. Ar galiu to tikėtis?

Jis linktelėjo, ir Kendalė pradėjo klausinėti.

– Ar Kim nusirengė?

– Tik kelnaites nusimovė.

– Vadinasi, ji segėjo sijoną?

– Taip.

– Palaidinę?

– Taip.

– Liemenėlę?

– Taip.

– Ar nė vieno iš šių drabužių nenuvilkote?

– Tik atsegėme.

– O kaip tu?

– Tiesiog atsisegiau kelnių užtrauktuką.

– O marškinius nusivilkai?

– Ne.

– Atsisagstei?

– Taip.

– Ar žmonės jus užtikę matė, kad tavo marškiniai atsagstyti?

– Gal ir matė. Ar tai svarbu?

– Abejoju, ar prievartautojas gaištų segiodamasis marškinius. Taip daro įsimylėjėliai.

Vaikinas kiek atsipalaidavo, net šyptelėjo.

– Ar tuo metu, kai pasirodė ponas Džonsonas, aktą jau buvote baigę?

– Taip.

– Ar tu išsiliejai?

Jis nuleido akis.

– Taip, į prezervatyvą.

– Tad fizinis įkaltis, nusiųstas į laboratoriją, nenuginčijamas?

– Taip. – Jis pakėlė galvą. – Ponia Bernvud, neneigiu, kad mudu su Kim lytiškai santykiavome. Bet tai nebuvo *žagini-*

mas, kaip tvirtina ponas Džonsonas. Paskambinusi jam bibliotekininkė pasakė, kad iš pastato nusekiau paskui Kim. Ji nerimavo dėl Kim saugumo. Spėju, įtarimą sukėlė mano įkypos akys, – su panieka pratarė jis. – Šiaip ar taip, kadangi Kim nebuvo namie, poną Džonsoną apėmė panika. Jis atvažiavo jos ieškodamas, putojo dar mūsų neradęs. Ištraukęs iš mašinos ėmė mane smaugti. Maniau, užmuš.

– O kaipgi Kim? Ką ji darė?

– Isteriškai verkė. Atvažiavę policininkai ištraukė ją nuo užpakalinės sėdynės. Vis dar ne visai apsirengusią.

Jis užsidengė rankomis veidą.

– Turbūt Kim išgyveno baisų pažeminimą. Visi iš bibliotekos išėjo lauk pažiūrėti, dėl ko kilo sąmyšis. Visi tie žmonės išsižioję spoksojo į ją. O aš niekuo negalėjau jai padėti.

Kendalė atidėjo rašiklį į šalį ir sukryžiavo ant stalo rankas.

– Kaip manai, ką apklausiama Kim sakys policijai?

– Kad niekada jos neprievartavau! – sušuko Maiklas. – Niekada nedariau jai spaudimo. Ji taip jiems ir pasakys, jei dar nepasakė. Kim neleis, kad būčiau teisiamas už išprievartavimą. Kai tik policija ją apklaus, sužinos faktus, aš būsiu laisvas.

Kendalė nepritarė jam: Kimberlės Džonson lojalumu ji taip aklai nepasitikėjo. Hermanas Džonsonas įtūžo radęs dukrą nusikaltimo vietoje su Maiklu Li, tad mergina galėjo būti gerokai išgąsdinta, todėl meluos ir policijai, ir prokurorui, ir prisiekusiųjų teismui, kad tik išsisuktų nuo tėvo rūstybės.

Kendalė iš praktikos prisiminė liudytojų, kurie, net ne į tokį pavojų pakliuvę, davę priesaiką melavo, kad išneštų sveiką kailį. Kim gali baimintis, kad jei nepaklus, šeima ją atstums, ypač jei Maiklo Li kandidatūrai nepritariama dėl rasistinių motyvų.

Net jei Kim prisipažintų tėvams, kad Maiklas jai patinka, jie vis tiek gali priversti ją meluoti. Tėvai gali nenorėti, kad visi sužinotų, jog jų duktė buvo susidėjusi su azijiečių kilmės

vaikinu, ir visai nesvarbu, kad jis – geriausias klasės mokinys, turintis sakyti atsisveikinimo kalbą, kad jam skirta didinga ateitis.

Kendalė mintyse subarė save, kad be pagrindo kaltina Džonsonus fanatizmu – juk ji šios šeimos beveik nepažįsta. Bet bijojo blogiausio. Regis, Džonsonai beatodairiškai stengsis įrodyti, kad Maiklas Li išprievartavo jų dukrą. Kim, kad apsisaugotų nuo skandalo ir atsakomųjų veiksmų, greičiausiai darys kaip liepiama.

Šiaip ar taip, Kendalė nenorėjo atskleisti klientui savo pesimistinių minčių. Labai svarbu viską nušviesti teigiamai.

– Be abejonės, tavo klasės draugai paliudys, jog judu su Kim esate tvirta pora. Mokytojai patvirtins gerą tavo charakteristiką. Štai kiek dalykų mūsų naudai.

Ji susidėjo užrašus į portfelį ir atsistojo.

– Tikiuosi, ponas Džonsonas kaltinimą atsiims. Jei vis dėlto ne, pasistengsiu, kad kaltinimai būtų pateikti rytoj.

Jaunuolis buvo tikras, kad taip toli reikalas nenueis.

– Kim myli mane taip pat stipriai, kaip ir aš ją. Ji pasakys jiems tiesą. O tada jos tėvas neturės kitos išeities, kaip tik atsiimti kaltinimus.

Kendalė norėjo ir pati tuo tikėti.

Ji neišeidavo iš teismo rūmų nepagalvojusi apie Bamą. Matyt, elgeta išsidangino iš miesto prekiniu traukiniu. Bent jau tokią versiją juodu aptarinėjo su Roskojumi.

– Spėju, jis apsigimęs klajūnas, – tarė Roskojus, kai Kendalė ir jo paklausė, ar nepastebėjęs, kad įprastoje vietoje ant teismo rūmų laiptų nebėra Bamos. – Pasirodė vieną rytą iš kažkur atsibastęs. Matyt, vėl kažkur iškeliavo. Kažin kur. Jo čia trūks, – liūdnai pridūrė prižiūrėtojas.

Nuo Bamos dingimo praėjo daugiau nei savaitė. Netrukus po susitikimo su Maiklu Li išėjus iš teismo rūmų, Kendalei

suspaudė širdį – ji prisiminė jų trumpus pokalbius. Jai trūko jų. Elgeta buvo pirmas žmogus, kuris pasveikindavo ją atėjusią, ir paskutinis, kuris išeinant palinkėdavo gero vakaro. Jis buvo beveik tapęs draugu.

O šią popietę jai trūko draugų.

Po Krukų siautėjimo jos kabinetas dar nebuvo sutvarkytas. Kad ir neturėdama jokių įrodymų, ji vis dar laikėsi nuomonės, jog tai dvynių darbas. Kaip ir numatė, policija aplinkybių tirti nesiėmė.

Nuniokotas kabinetas kėlė klaustrofobiją. Po susitikimo su Maiklu Li Kendalė buvo prislėgta. Jausdama, kad keturios sienos ima spausti, ji nusprendė nuvežti poniai Linam bylos dokumentus. Grynas oras bus į naudą, nusprendė ji, o važinėdama į abi puses turės laiko netrukdoma galvoti.

Kendalė jautėsi prislėgta, ir dėl asmeninių priežasčių, ne tik dėl profesinių. Nuo tos akimirkos, kai sužinojo nešiojanti Meto kūdikį, praėjo daugiau nei dvidešimt keturios valandos, o jam dar nieko nepasakyta.

Vakar jis atėmė iš jos galimybę pasidalyti naujiena reikšdamas tokį požiūrį, kokį turint ji jo nė neįtarė. Kendalė pašiurpo išgirdusi, kad jos vyras laikosi tokio pasenusio požiūrio į santuoką ir sutuoktinių vaidmenis.

Jeigu Metas būtų kalbėjęs juokais arba rėkęs apakintas pykčio, Kendalė būtų nekreipusi dėmesio į tokias netikėtas moteris diskriminuojančias pastabas. Bet kadangi nuomonė buvo pareikšta su tokiu ramiu įsitikinimu, ji visą dieną apie tai galvojo.

Nėra abejonės – vyras kartoja Gibo mintis. Metas nė nenorėtų paklusnios žmonos – pilkos pelytės. Kitaip nė nebūtų jos vedęs. Kendalei kėlė nerimą mintis, kad Meto nuomonei tokį poveikį daro tėvas. Taip pat neramu buvo dėl to, kad Gibo įtaka miestelyje apėmė net jam visai nepavaldžias sritis.

Kad vėl patirtų tą euforiją, kurią išgyveno sužinojusi esanti nėščia, pirmiausia juodu su Metu turi iš naujo aptarti jų santykius ir Gibo kišimąsi.

Tokiam santykių aiškinimuisi Kendalei buvo truputį gaila laiko, energijos ir emocijų, ypač dabar, kai turėjo visus vidinius išteklius sutelkti Lotės Linam gynybai.

Ji su prokuroru Gornu įsitraukė į aštrų ginčą dėl šios bylos, bet teisėjas Fargas, didelei Kendalės nuostabai, priėmė sprendimą jos naudai. Ponia Linam surinko pinigų įkeitusi šeimos turtą, kuris perėjo jos nuosavybėn nepasirodžius kitiems paveldėtojams. Niekas iš jos brolių ar seserų to turto nenorėjo.

Gynybos pozicijos buvo silpnos. Kendalė tikėjosi, kad ponia Linam pastebės ką nors naudinga tuose teisiniuose dokumentuose, kuriuos jai vežė. Gal jos akis užklius už ko nors valstybės palaikomų įkalčių segtuve, kas padėtų prisiekusiųjų galvose pasėti svarią abejonę ir palaikytų gynybos argumentus.

Kendalė neturėjo iliuzijų. Ši byla bus tikrai sunki, reikės pasinaudoti visais savo įgūdžiais. Galvodama apie šią bylą tarp menčių ji pajuto deginantį skausmą – kaklo raumenų spazmai.

Negerai, jeigu klientė pamatys ją susirūpinusią ir įsitempusią. Impulso pagauta Kendalė sustabdė mašiną siauro keliuko pakrašty. Nuo šios vietos liko neilgas galiukas pėsčiomis. Pasivaikščiojimas tikrai bus į naudą jai – ir kūdikiui.

Išlipusi iš automobilio Kendalė patraukė pėsčiomis. Medžių šakos buvo pasidengusios šviežia žaluma, kuri skelbė – artėja pavasaris. Ši prisikėlimo viltis su nešiojama nauja gyvybe atgaivino Kendalės tikslo siekį. Ji buvo nusiteikusi laimėti – tiek asmeniniame, tiek profesiniame fronte. Juk važiuodama į Prosperą smarkiai rizikavo. Negali susimauti.

Ryžtas paspartino žingsnį. Bet ji akimirksniu sustingo, kai už posūkio pamatė mašiną, pastatytą greta ponios Linam automobilio prie mažyčio nutriušusio namelio.

Ką Metas galėtų čia daryti?

Gal jis skambino į biurą ir sužinojo, kad ji važiuoja pas ponią Linam? Gal nusprendė pasitikti ją čia, kad galėtų paimti tą interviu, apie kurį juodu kalbėjosi vakar vakare?

Ne, to negali būti. Juk jis dar nepateikė jai klausimų sąrašo, kaip buvo žadėjęs. Nėra abejonės, Metas neveiktų jai už nugaros ir neimtų iš ponios Linam interviu, kol Kendalė neturėjo progos jos tam pokalbiui parengti.

Bet jeigu jai atrodo pateisinama, kad Metas lankosi čia vidury dienos, kodėl ji neina prie durų, užuot slėpusis už gyvatvorės?

Šis klausimas dar nebuvo visiškai suformuluotas Kendalės galvoje, kai pasirodė Lotė su Metu. Pro laukujes duris jie drauge išėjo į priebutį. Kostiumo švarką, užsikabinęs ant smiliaus, jis nešėsi persimetęs per petį. Kita ranka Metas buvo apsivijęs Lotės liemenį.

Ji vilkėjo tik laisvą baltą apatinuką – senamadišką, su nėriniuota krūtine ir prigludusiu sijonu, nesiekiančiu kelių. Viena petnešėlė nusmuko nuo peties ir atidengė baltą jos krūties linkį. Jos galva ilsėjosi jam ant krūtinės, kūnas glaudėsi prie jo. Sunku buvo pasakyti, kas ką remia, nes vienas atrodė toks pat pasiilgęs ir liūdnas kaip ir antrasis.

Priėjusi iki pirmo laiptelio Lotė stabtelėjo ir atsisuko į jį. Tada ryžtingai prisiglaudė. Metas paleido nuo piršto švarką ir šis nukrito ant nedažytų priebučio grindų.

Jos rankos apsivijo jam kaklą.

Jo rankos savininkiškai spaudė jai sėdmenis ir traukė prie savęs.

Lotė aukštai užmetė koją jam ant klubo.

Metas trynėsi į ją dubeniu.

Ji atlošė galvą.

Jis dejuodamas ištarė jos vardą.

Jų lūpos ieškojo, susitiko ir susiliejo nevaldomoje aistroje.

Dvidešimtas skyrius

– Po velniais, kas tavo plaukams?

Išeidama iš vonios į koridorių Kendalė nesąmoningai palietė sprandą, kuris nusirėžus plaukus liko plikas.

– Buvo karšta, jie vis lipo prie sprando. Nebegalėjau su jais gyventi nė dienos. – Ji žvilgsniu parodė į apskritą pusiau nuskustą vietą jam prie smilkinio ir kandžiai pridūrė: – Apie plaukus geriau nekalbėtum.

Jis buvo teisus – jos plaukai atrodė baisiai. Žirklėmis nusirėžti plaukus – toks žingsnis pamačius savo veidą pirmame Nešvilio laikraščio puslapyje buvo drastiškas, bet būtinas. Greičiausiai nuotrauka rodyta ir per televiziją. Kendalė tikėjosi, kad nusikirpdama plaukus užsimaskuos.

– Vaikas verkė, – pratarė jis.

Praėjusi pro Džoną ji žengė į kambarėlį, kuriame miegojo Kevinas.

– Kas atsitiko, Kevinai? Hmm?

– Ar jis atpažins tave taip atrodančią?

– Jis pažįsta mano balsą. – Iškėlusi iš aptvarėlio Kendalė nusinešė kūdikį prie rašomojo stalo, kurį buvo pavertusi vystymo stalu. – Ar tu šlapias? Ar tokia bėda?

Kendalė išgirdo ramentų kaukšėjimą – iš už nugaros prisiartino Džonas. Jai vis dar buvo pikta, kad jis šaiposi iš jos nukirptų plaukų, todėl nekreipė į jį dėmesio ir susitelkusi keitė kūdikiui sauskelnes.

– Jis apipjaustytas, – pasakė Džonas.

– Mhm.

– Dėl religinių priežasčių?

– Ne visai. Tiesiog taip sutarėme.

– Kodėl?

– Nežinau, – netekusi kantrybės atšovė ji.

– Ar norėjau, kad jis būtų į mane panašus, ar priešingai – kad būtų nepanašus?

– Ką nori tuo pasakyti?

– Aš apipjaustytas ar ne?

Ji pašaipiai nusijuokė.

– Ar pats nežinai?

– Žinau. – Jis pakišo pirštą jai po smakru ir atsuko galvą į save. – O *tu* ar žinai?

Turbūt net šautuvo šūvis nebūtų jos taip pribloškęs. Galiausiai Kendalė nervingai sukikeno.

– Koks kvailas klausimas.

Ji mėgino grįžti prie darbo, bet jis sučiupo jai už riešo ir taip laikė, kol ji nusileido ir pažvelgė į jį.

– Tai kaip yra, Kendale?

– Man pikta, kai šitaip mane tikrini.

– O man pikta, kad meluoji. Tvirtini esanti mano žmona. Ką jau ką, bet ar vyras apipjaustytas, žmona tikrai žino.

Jis kalbėjo su tokia ramia jėga, kad žodžiai buvo vos girdimi. Žvilgsniu įsisiurbė jai į akis, o nykščiu tingiai braukė per delną.

– Na? Ar mes visada mylėdavomės tamsoje?

– Žinoma, ne.

– Ar prausėmės kartu?

Kendalė mėgino nusisukti, bet jis tik tvirčiau suspaudė jai riešą. Ji piktai pažvelgė.

– Kartais.

– Tad nėra abejonės, kad prausei mane. Glamonėjai. – Pakėlęs jos ranką prie lūpų pabučiavo į delną. Kol kalbėjo, jo

lūpos slydo delnu. – Lažinuosi, žinojai, kaip mane liesti, kad pašoktų kraujospūdis.

Kendalė pajuto, kaip viduje viskas pakilo, o paskui vėl nukrito. Ji mėgino nuryti seiles, bet burna buvo perdžiūvusi. Ausyse aidėjo širdies dūžiai.

– Niekada nesiskundei, – silpnu balsu atsakė.

– Tad į tokį klausimą tau turėtų būti lengva atsakyti.

– Taip.

– Tada atsakyk.

– Tai kvaila.

– Suteik man malonumą.

Ji žinojo, kad jos balsas bus sausas ir plonas, bet jis laukė jos atsakymo. Ir atsakymas turėjo būti teisingas.

Kendalė šiaip taip nurijo seiles.

– Taip, tu apipjaustytas.

Jis ilgai žiūrėjo skvarbiu žvilgsniu, galiausiai paleido riešą. Ji vos nesusmuko – taip palengvėjo. Iš džiaugsmo, kad nuosprendžio vykdymas atidėtas, ji jautėsi apsvaigusi, galva sukosi.

Paėmusi Keviną pabučiavo linkėdama labos nakties ir vėl pagulė į žaidimų aptvarėlį. Buvo pamaitinusi jį prieš prausdamasi, taigi berniukas jau migo. Ji užklojo jį lengva vaikiška antklodėle.

Kai atsitiesusi atsisuko, Džonas stovėjo pavojingai arti. Suėmė jai už pečių. Jo akys patyrinėjo jos veidą, paskui žvilgsnis vėl užkliuvo už plaukų.

– Kodėl taip padarei?

– Ar labai negražu? – apgailestaudama paklausė ji.

– Jei lygintume su tuo, kaip buvo anksčiau, gana tragiška. Bet kodėl nusikirpai pati?

– Juk sakiau...

– Tu man nesakei tiesos, Kendale. Jeigu nuo plaukų kaito sprandas, galėjai susirišti. O tu juos sudarkei. Kodėl? – Jis vėl pažvelgė į ją sunkiu, tiriamu žvilgsniu. – Ketinai šiandien išvažiuoti, ar ne?

– Ne!

– Liaukis man melavusi. Jeigu negali sakyti tiesos, geriau tylėk. – Ir prisispaudė ją. Stipriai. – Nes pradedu norėti, kad tavo melas būtų tiesa. Taip tavęs trokštu, kad tikrai noriu, jog būtum mano. Trokštu... Velniava. – Ir pabučiavo ją – karštai, godžiai.

Kendalė leidosi bučiuojama, leido sau atsakyti į bučinį. Staiga suvokė, nuo ko jos sąmonė išsisukinėjo jau daug dienų – geidė jo ne mažiau nei jis jos. Iš pradžių Kendalė bijojo ir niekino viską, kas buvo su juo susiję. Ši antipatija užgožė jai vyrą. Bet gyvendama su juo, miegodama šalia jo Kendalė negalėjo nekreipti dėmesio į jo patrauklumą. Ji tikėjo galinti atsilaikyti prieš jo seksualumą, net prieš savo pačios, bet tai pasirodė netiesa.

Be to, jos geismas kilo ne tik dėl hormonų. Nors jo kūnas jau sveiko, Kendalė jautė, kad siela dar labai sužeista ir prašosi jos slaugoma. Tas poreikis, apie kurį jis greičiausiai nė nežinojo arba nė už ką nebūtų pripažinęs, suvirpino jai vidinę stygą. Ji norėjo pamatyti, kaip iš jo akių išsisklaido nerimas.

Kas dieną, kas minutę jie vis artėjo prie šios akimirkos. Nuo pat pradžių tai buvo neišvengiama. Užuot toliau su tuo kovojusi, Kendalė pasidavė.

Kadangi jam buvo sunku judėti, ji pati pasislinko arčiau, o paskui išsirietė. Sudejavęs Džonas rankomis suspaudė jai krūtis.

– Leisk man tave paliesti, – gergždžiančiu balsu paprašė.

Jis glamonėjo jai spenelius – ir šie sukietėjo. Nuo jo glamonių ant naktinių marškinių pasirodė šlapios dėmės. Jis pažvelgė į dėmes, į savo drėgnus pirštus ir jo bruožai nuo geismo įsitempė.

Jis suėmė jos galvą didelėmis plaštakomis. Nykščiai slydo skruostikauliais, per drėgnas lūpas. Palenkęs galvą dar kartą ją pabučiavo, ir šis bučinys buvo stebėtinai švelnus. Jo lūpos

vos ne vos glustelėjo prie jos lūpų. Paskui dar kartą. Jų lūpos kaskart susiliesdavo, bet nė kartą taip ir nesusiliejo į bučinį – nuo tokių prisilietimų įkaitusi Kendalė tirpo.

Už laukimą ji galų gale buvo apdovanota – jis pabučiavo ją karštai, liežuvis geidulingai prasiskverbė į burną. Apatinėje kūno dalyje ėmė nepakeliamai saldžiai mausti ir ji pasijuto brinkstanti, tvinkčiojanti, drėgstanti – Kendalė nebeprisiminė, kada paskutinį sykį buvo patyrusi tokį nepaprastą pojūčių antplūdį. Krūtys sukietėjo, ėmė gelti ir Kendalė troško, kad jis liestų jas rankomis, lūpomis. Ji norėjo glaustis prie jo arčiau ir arčiau.

– Kendale.

– Hmm?

– Eime į lovą.

Lovą. Jis nori jos lovoje – ten jie mylėsis. Jis tikisi, kad ji elgsis kaip žmona.

Visai neprašyta mintis tiesiog užgriuvo. Kendalė nebegalėjo nuo jos pabėgti, kaip būtų negalėjusi išsisukti nuo griūties. Ji apgaubė, dusino. Ji buvo neišvengiama.

Gal ji išprotėjo? Gal irgi prarado atmintį? Ji negali taip elgtis!

– Atsiprašau. Aš negaliu.

Ji taip staigiai nuo jo atsitraukė, kad abu mažne neteko pusiausvyros. Įsitvėrusi į rašomąjį stalą Kendalė ištiesė ranką, kad sulaikytų jį.

– Labai prašau, daugiau manęs taip neliesk.

Jo veidas nuo susijaudinimo buvo patamsėjęs. Jis šiurkščiu balsu nusikeikė.

– Kažkokia nesąmonė, Kendale. Kodėl negali?

– Trumpai ir aiškiai pasakiau ne. Ir taškas.

– O man ne taškas. Turiu teisę gauti paaiškinimą.

– Jau paaiškinau.

– Mįslėmis, kurios suglumintų net burtininką. – Jis rėkė, todėl Kevinas nepatenkintas pradėjo zirzti. Kai tik kūdikis

vėl užmigo, jis suspaudė smilkinius delnais ir giliai atsiduso. – Nesuprantu. Jei mes, kaip tu tvirtini, esame vyras ir žmona, jei abu norime...

– *Aš* daugiau nebenoriu. Jau seniai to nebuvo.

– Kodėl?

– Buvo skaudu.

– Skaudu? – Jo veidas išbalo. – Aš tave įskaudinau?

Ji papurtė galvą.

– Ne fiziškai. Emociškai. – Jos akys pritvinko ašarų. – Aš per gerai viską prisimenu, man vis dar skaudu.

Visas skausmas ir išdavystė, kurią ji patyrė prie Lotės Linam namų, vėl iškilo atmintyje. Ji sukryžiavo rankas ties pusiauju, tarsi kankinama vidinės agonijos.

– Velnias. – Jo lūpos, kurios vos prieš kelias akimirkas buvo tokios geidulingai prašančios, nuo kartėlio ir apmaudo kietai susičiaupė. – Kita moteris, ar ne?

Dvidešimt pirmas skyrius

Sėdėdama mediniame krėsle priebutyje Kendalė tuščiu žvilgsniu spoksojo į tolį. Ji nepastebėjo voverių, kurios gainiojo viena kitą iš medžio į medį, nors paprastai jų kvailiojimas jai patikdavo. Ji negirdėjo nei kaip žviegia grandininis pjūklas, kuriuo kažką pjovė tolimas kaimynas, nei kaip barasi mėlynasis kėkštas.

Visos juslės tarsi apmirė pamačius, kad jos vyras su Lote Linam mylisi su tokia aistra, kokios niekada jų vedybiniame guolyje nerodė.

Kendalė keikė save, kam jų neužsipuolė. Juk pagavo akto įkaršty. Jie nebūtų galėję išsiginti. Kodėl neperliejo jų panieka, kurios abu tikrai nusipelnė?

Nes tuo metu ji neturėjo jėgų niekam, išskyrus viena – tylomis kur nors nuslinkti ir išsilaižyti žaizdas. Nuo akimirkos, kai juos išvydo, ji valandėlę spoksojo negalėdama patikėti savo akimis, tarsi vildamasi, kad jie juokdamiesi atsisuks ir sušuks: „Apmovėm tave!“, padarę ją žiauraus juokelio taikiniu.

Bet tai nebuvo išdaiga. Greičiau tikra tragedija. Nepajėgdama atitraukti akių Kendalė su siaubu stebėjo susivijusius meilužius. Kai daugiau žiūrėti nebegalėjo, nepastebėta grįžo dulkėtu keliu. Dar nepriėjus mašinos ją supykino ir ji išsivėmė į vynuogienojus prie griovio. Paskui kažkaip parvairavo namo, nors pačios kelionės neprisiminė.

Praslinko kelios valandos. Gniaužiantis pyktis ėmė vėsti – virto skausmu. Kendalė jau buvo pasirengusi stoti akistaton su vyro išdavyste, nors dar nežinojo, nuo ko pradėti. Tokie dalykai neplanuojami, nerepetuojami.

Šiaip ar taip, ji neturėjo laiko – jis grįžo namo.

Kendalė matė, kaip jo mašina išsuka iš pagrindinio kelio ir važiuoja ilga jų įvaža. Pastebėjęs ją sėdinčią priebutyje jis dukart pyptelėjo. Metas išlipo šypsodamasis ir patenkintas ją matydamas.

– Sveika! Skambinau į biurą, bet tavo sekretorė sakė, kad anksti išėjai. Kur buvai?

– Turėjau keletą reikalų.

Jis tekinas užbėgo laiptais, pasidėjo portfelį ant turėklų. Numetė švarką ant krėslo porankio ir pasilenkęs pabučiavo jai į kaktą. Kendalė sukaupė visą savitvardą ir nenusisuko nuo jo. Gerai, kad bent į lūpas nebučiavo. To ji nebūtų iškentusi.

Pastebėjęs, kad ji stokoja entuziazmo, užjaučiamai paklausė:

– Sunki diena buvo?

– Vidutiniška.

Vidutiniška? Visai priešingai – blogiau nebūna. Ją išdavė jos gyvenimo partneris ir klientė, kurios ateitis patikėta jai.

Atsilaisvinęs kaklaraištį Metas prisėdo šalia ant kėdės.

– Didžiumą dienos praleidau kalbėdamas telefonu, bandžiau Kongreso rūmuose pagauti ką nors, kas su kukliu žurnalistu pasikalbėtų apie naujos valstybinės mokyklos biudžetą. Kolumbijos apygardoje niekas neturi laiko duoti interviu, jei tu ne iš didelio miesto laikraščio.

Jis nusiavė batus, nusimovė kojines. Užsikėlęs koją ant kitos kojos kelio trynė pėdą.

– Ar šiandien kalbėjai su tėčiu?

– Ne.

– Ir man jis neskambino. Įdomu, ką veikia. Gal eisiu vidun ir paskambinsiu.

Ji sustabdė jį dar nepriėjusį durų.

– Metai, kada man tikėtis klausimų sąrašo?

– Kokių klausimų?

– Interviu su ponia Linam.

Jis spragtelėjo pirštais.

– Ak, taip. Tai pritari šiai minčiai? Ar man jau duotas leidimas?

– Paimti iš jos interviu ar ją išdulkinti?

Tęsinys nebuvo labai rafinuotas, bet smūgis kirto stipriai ir taikliai. Meto veide atsispindėjo visiškas sumišimas.

Kur kas ramesniu balsu, nei pati tikėjosi, Kendalė pridūrė:

– Tik nesivaržyk ir nesėdėk netekęs žado. Tai ne bjaurios paskalos, kurių prisiklausiau kirpykloje. Šiandien popiet nuvažiavau į ponios Linam namus ir pamačiau jus abu dienos šviesoje. Tereikėjo padaryti išvadas. Spėlioti nebeliko prasmės.

Atsukęs jai nugarą Metas prisiartino prie turėklų ir nužvelgė kiemą. Kendalė susigūžusi kantriai laukė jo atsakymo. Kai galiausiai jis atsisuko, ji vos nepratrūko keiktis. Metas kasdieniškai sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Tai, ką matei, nieko bendra su tavimi neturi.

Šis sakinys buvo pasakytas santūriai, ramiai. Todėl sukrėtė Kendalę lyg potvynio banga.

– Nieko bendra su manimi neturi?! – užriko ji. – Aš tavo žmona!

– Taigi, Kendale. Į žmonas išsirinkau tave.

– O Lotę Linam į meilužes!

– Ir tai tiesa. Prieš daugybę metų. Daug anksčiau, nei susipažinau su tavim.

– Prieš daugybę metų?

Jis vėl atsuko jai nugarą, bet Kendalė pašoko, prilėkusi pačiupo jam už rankovės ir privertė atsisukti.

– Kuris laikas su ja guli? Noriu žinoti!

Prasiveržė Meto susierzinimas – jis nusipurtė jos ranką.

– Nuo keturiolikos.

Kendalė pasibaisėjusi žengė atatupsta.

– Na štai. Ar tau geriau, kai žinai, Kendale? Ar dabar jautiesi geriau? Žinoma, ne. Nereikėjo aiškintis.

Beje, jis pats nesiliovė. Neapsiribojo ta pribloškiama naujiena. Kai romanas iškilo aikštėn, Metas jau nieko nebeslėpė.

– Tais laikais, kai dar buvome smalsūs vaikai, tarp manęs ir Lotės užsimezgė kažkoks ryšys, – pradėjo pasakoti jis. – Chemija, karma – vadink, kaip nori. Mane visada traukė prie jos, o ją – prie manęs. Kai mums buvo keturiolika, smalsumą patenkinom. Štai nuo tada viskas ir prasidėjo.

Kendalė prispaudė pirštus prie lūpų, kad jos nevirpėtų. Padėtis buvo daug blogesnė, nei ji manė. Daug. Tai nebuvo įprastas trumpas meilės romanas ar sveikos nuovokos praradimas, po kurio galima atitokti, o vėliau prisiminti jį su sąžinės graužimu ir apmaudu. Juodu su Lote siejo daugiau nei meilės romanas. Jų santykiai tvėrė ilgiau, nei tveria kai kurios santuokos.

Kendalė buvo nusiteikusi kovai: pirmiausia ji laukė neigimo, paskui prisipažinimo, o tada – prašymo suprasti ir atleisti. Tokios įvykių eigos ji nesitikėjo.

– Po pirmo karto mudu su Lote slapta susitikinėdavome pasitaikius bet kokiai progai. Aš draugavau su kitomis merginomis, ji – su kitais vaikinais. Bet tik tam, kad niekas neįtartų, jog mudu bendraujame. Lotė pirkdavo prezervatyvus, kad vaistininkas nepaskųstų tėčiui, kiek aš jų sunaudoju. Rezultatas – Lotė pelnė pasileidėlės reputaciją. Niekas nė neįtarė, kad ji turi tik vieną meilužį.

Žinoma, galiausiai išaiškėjo, kad mes slapta susitikinėjame. Tėtis pasiuto. Jis paklausė, ar žmonių šnekose esama tiesos. Aš neigiau. Paskui jis paliko mane vieną savaitgaliui – išvažiavo į sporto prekių mugę Memfyje. Kai grįžęs įsiveržė vidun, užtiko mudu su Lote lovoje.

Jis paskambino Lotės tėvui ir liepė ateiti jos pasiimti. Tėtis gerai iškaršė man kailį ir paskaitė paskaitą apie moteriškas

gudrybes, kaip panašios į Lotę merginos sugauna į spąstus tokius vaikinus kaip aš. Tada pasakė man viešnamio savininkės Džordžijoje vardą ir adresą. Dar pasakė, kad kai tik man kils noras pabūti su moterimi, jis mielai apmokės sąskaitą. Bet turiu laikytis atokiai nuo tokių šiukšlių kaip Lotė. Iš tokio tąsymosi nieko gera neišeis, pridūrė jis.

Kurį laiką bijojau su ja susitikinėti, bijojau, kad tėtis sužinos. O paskui išvažiavau į koledžą. Bėgo metai, prisiminimai blėso. Baigiau mokslus, grįžau į Prosperą, pradėjau ieškoti galimybių nusipirkti laikraštį. Kai tik laikraštis tapo mano nuosavybe, patraukiau į draudimo bendrovę sužinoti, kiek kainuos pastato ir įrangos draudimas. Ten sėdėjo Lotė.

Jis akimirką nutilo, tarsi įsivaizduodamas ją, sėdinčią prie stalo draudimo bendrovėje.

– Mudu pažvelgėme vienas į kitą. To ir tereikėjo. Pradėjome ten, kur buvome sustoję. Kelerius metus viskas klostėsi puikiai. Bet paskui ji pradėjo kelti ultimatumus. Reikalavo, kad vesčiau ją arba nešdinčiausi iš jos gyvenimo lauk. Išvadinau ją apgavike ir lioviausi su ja susitikinėjęs. Po trijų mėnesių ji ištekėjo už Čarlio Linamo.

– Iš pykčio tau.

Jis linktelėjo.

– Nuo tada ji labai nelaiminga.

– Išskyrus tą laiką, kai būna su mano vyru.

Netekęs kantrybės jis persibraukė pirštais per plaukus.

– Šiandiena, Kendale, buvo išimtis. Su Lote nebuvau susitikęs nuo mūsų vestuvių. Įsivaizduoji, kaip jaučiausi išgirdęs, kad žmogžudystės byloje ją ginsi tu. Man tas visai nepatiko, bet nieko negalėjau padaryti.

– Kodėl šiandien buvai pas ją?

– Nežinau, – irzliai atkirto jis. – O koks skirtumas?

– Man didelis skirtumas. Sulaužei mūsų santuokos įžadus. Noriu išgirsti pasiaiškinimą. Bent jau to nusipelniau.

Buvo akivaizdu, kad jaučiasi užspeistas kampe, žvelgė į ją kramsnodamas vidinę skruosto pusę.

– To neįmanoma paaiškinti, supratai?

– Ne. Nesupratau. – Nors tai jai kainavo labai daug – išdidumą, Kendalė paklausė: – Ar myli ją, Metai?

Jis ryžtingai papurtė galvą ir tvirtai pasakė „ne".

– Bet Lotė visada galėjo...

– Ką galėjo? – paragino Kendalė. – Ką ji tau daro?

– Patenkina ypatingus poreikius! – išrėkė jis.

– Poreikius, kurių nepatenkinu aš?

Stipriai sučiaupęs lūpas jis nutylėjo, bet atsakymas buvo lengvai nuspėjamas ir smarkiai užgavo Kendalės savigarbą. Ar po šiandienos dar kada galės patikėti esanti geidžiama?

Tarsi perskaitęs jos mintis Metas tarė:

– Niekada nenorėjau tavęs skaudinti.

– Na, šiek tiek per vėlu, pone Bernvudai, nes jau siaubingai įskaudinai. Dar esu pikta, o labiausiai – suglumusi. Jeigu Lotė taip gerai patenkina tavo poreikius, kodėl, velniai griebtų, jos nevedei?

Jis nusijuokė – trumpai, nelinksmai, nepasitikėdamas.

– Nevedžiau jos?! Apie tai negalėjo būti nė kalbos. Tėtis to niekada nebūtų leidęs.

– Ką reiškia „nebūtų leidęs"? Ar rinkosi Gibas? Tai mane išsirinkai tu ar Gibas?

– Aš taip nesakiau, Kendale.

– Kalbėdamas su manim nekelk balso.

– Tau prasideda isterija.

– Tai ne isterija. Aš pykstu. Esu baisiai gera ir pikta. Apmovei mane. Padarei iš manęs kvailę.

Jis skėstelėjo rankomis – nusiminimo ir nekaltumo ženklas.

– Kaip tave apmoviau?

– Mergindamas mane, apsimetinėdamas, kad myli.

– Bet aš tave myliu. Ilgus metus laukiau, kol pasirodys tobula žmona, ir štai tu čia. Išsirinkau tave, nes įkūnijai visas savybes, kurių norėjau.

– Lyg rinktumeisi naują automobilį. Prieš pirkdamas laukei, kol pasirodys tinkamas modelis.

– Neprotingai kalbi, Kendale.

– Manau, mano neprotingos kalbos dovanotinos.

– Nes vieną kartą suklydau? Nes praleidau popietę su sena pasija? Niekaip nesuprantu, kodėl esi tokia nusiminusi ir priblokšta.

Kendalė negalėjo patikėti savo ausimis. Kas šis vyras? Ar tikrai jį pažinojo? O jis ją? Ar jis bent įsivaizdavo, kokia jai svarbi ištikimybė? Ta tema juodu niekada nesikalbėjo, bet ir be žodžių buvo aišku, kad ji tikisi ištikimybės.

– O jeigu aš vieną kartą suklysiu? – ėmė kamantinėti Kendalė. – Kas, jeigu užtiksi mane besimylinčią su sena pasija?

– Tai visai kas kita.

– Koks skirtumas?

– Didelis, – atžariai atkirto jis.

– Metai, nėra dviejų taisyklių sąrašų – vieno mažiems berniukams, o kito mažoms mergaitėms.

– Šis pokalbis darosi absurdiškas. Norėčiau visa tai pamiršti, eiti vidun ir persirengti.

Metas norėjo praeiti, bet Kendalė pastojo jam kelią.

– Šis pokalbis visai ne absurdiškas, ir iki pamiršimo dar labai toli. Mačiau ją su tavim, Metai. Mačiau, kaip judu sulipote. Tiesą sakant, manau, dėl jausmų Lotei apgaudinėji save. Vaizdas visai nepriminė įprasto meilės nuotykio. Greičiau priešingai. Negaliu apsimetinėti, kad nieko neįvyko. Negaliu taip lengvai išmesti iš galvos, kad tu svetimoteriavai.

Jai užlūžo balsas. Kendalė giliai įkvėpė, kad sulaikytų ašaras. Dėl bet kokio silpnumo ženklo iškils pavojus visai jos pozicijai.

Vėl suvaldžiusi balsą tarė:

– Noriu, kad persikraustytum pas Gibą. Man reikia pabūti vienai ir susivokti. Tuo metu nenoriu gyventi su tavim po vienu stogu.

Metas liūdnai šyptelėjo, tarsi jos naivumas būtų sukėlęs jam užuojautą.

– To niekada nebus, Kendale, – tyliai pratarė jis. – Tai *mano* namai. O tu *mano* žmona. Pas Lotę ėjau ne tam, kad tave įskaudinčiau. Apgailestauju, kad mus pamatei, bet dabar visa tai pamirši.

Nustūmęs ją atidarė duris. Paskui švelniai, tarsi nebūtų buvę jokio kivirčo, tarė:

– Mudu su tėčiu turime darbų elnių ganykloje. Greičiausiai grįšiu vėlai.

Dvidešimt antras skyrius

Mažiau nei per dešimt minučių Metas persirengė kasdieniais drabužiais, apsiavė auliniais batais, į brezentinį maišą susidėjo medžioklės reikmenis ir išėjo iš namų. Regis, jam buvo smagu, kad supykusi Kendalė neatsakė į atsisveikinimo bučinį.

Vyrui išėjus ji dar ilgai sėdėjo priebutyje sukaustyta nevilties. Kendalė net nesuprato, kas ją paveikė labiau: Meto neištikimybė ar atsainus jo požiūris.

Ar ji žiūrės pro pirštus, nes jis pirmą kartą ją apgavo? O gal turi būti pagirtas, kad taip ilgai atsispyrė pagundoms? Kaip jis drįso visai nekreipti dėmesio į jos pyktį, tarsi šis nebūtų vertas rimto požiūrio?!

Taip jam ir reikia – kol jo nėra, Kendalė susikraus daiktus ir išeis iš namų. Tada jis jau tikrai atkreips dėmesį!

Bet tai būtų pykčio protrūkis, o ne išmintingas, apgalvotas veiksmas. Jeigu ji įsipareigojo sukurti darnią šeimą, skubotai elgtis negali. Neištikimybė pribloškė – to ji niekada nepamirš. Bet vis dėlto Kendalė suprato – santuoką gali sugriauti ir pyktis, ir išdidumas.

Sunkiausia buvo susitaikyti su mintimi, kad Metas su Lote ilgus metus mylėjo vienas kitą ir būtų susituokę, jeigu tik Gibas būtų tam pritaręs.

Bet Lotė visai neatitiko moters idealo, kurį Gibas mintyse buvo parinkęs sūnui. Ji neatitiko Bernvudų standartų. Užtat

Kendalė Diton Gibui tiko – kultūringa, išsimokslinusi, ryški ir santūri.

Vienintelis jos trūkumas – kad nepatenkino visų savo vyro poreikių, su kartėliu galvojo Kendalė.

Kuris ją išsirinko – Metas ar Gibas, spėliojo ji. Mintis, kad Gibas taip stipriai veikė Meto pasirinkimą, jai kėlė baimę. Kita vertus, kol ji bus Gibo numylėtinė, viskas bus gerai. Bet jeigu uošviui neįtiks, jis taps labai galingu priešu.

Kendalei ramybės nedavė viena mintis: ji turi nuspręsti, ką daryti su savo santuoka.

Ar nori ją išsaugoti? Taip, nori. Tai ką ketina daryti?

Palyginti su Lote Linam, ji turi du ryškius pranašumus. Pirma, Gibas laiko Lotę netinkama į žmonas, o Gibo nuomonė Metui labai svarbi. Antra, Lotė negali turėti vaikų. Kendalė nešioja Meto kūdikį.

Bet šis slaptas ginklas nesuteikė jokio palengvėjimo, tik dar paaštrino širdies skausmą. Šįvakar juodu su Metu turėtų švęsti. Turėtų džiaugtis tuo gamtos stebuklu, kuris atsirado iš jųdviejų meilės. Turėtų galvoti apie kūdikio kambarį, rinkti vardus, svajoti apie šviesią jųdviejų vaiko ateitį.

Bet jis išėjo palikęs ją nelaimingą, vienišą, mintyse kankinamai vis reginčią juodu su Lote. Ir visai ramiai ėmėsi savų reikalų.

– Velniai jį griebtų! – sušuko Kendalė.

Kaip drįso išeiti dėdamasis, kad visai nieko nenutiko? Jis net nepagerbė jos vykusiu barniu.

Staiga pašokusi nuo priebučio kėdės ji įbėgo vidun. Užtruko trumpai – pagriebė tik rankinę. Vos apsisprendusi po kelių sekundžių jau sėdėjo automobilyje ir lėkė keliu.

Ji norėjo būti Meto žmona. Norėjo sukurti tikrą šeimą. Norėjo pati būti šeimos dalis.

Su sąlyga, jei dėl to nereikės aukoti savigarbos. Jeigu į ją bus kreipiamas dėmesys. Mazgote tikrai netaps. Ir neleis Metui šio pasipiktinimo laikyti paprastu jos suirzimu.

Jeigu Metas nori išsaugoti šeimą, privalo pripažinti savo kaltę. Turi pasižadėti, kad ateityje romanai su Lote ar kuo kitu nebepasikartos. Dėl ištikimybės jokių ginčų negali būti. Jeigu Metas pripažins, kad pasielgė blogai, ji jam atleis.

Šis pasiūlymas galioja tik šį vakarą.

Kendalė nebetūnos namie kaip nuolanki, pataikaujanti žmonelė ir nelauks jo grįžtančio. Vengdamas barnio jis išėjo, todėl ji pati su juo susirems. Jeigu Gibas bus su juo – ką gi, puiku. Tegu pasiaiškina nepritariančiam tėvui dėl savo niekingo meilės romano su Lote Linam.

Kendalė buvo tikra – sulauks tvirtos Gibo paramos.

Privažiavus miestelio pakraštį pradėjo temti. Staiga pasidarė aišku – Metą rasti nebus taip paprasta, kaip ji manė. Kai Prospero žiburiai nutolo, nesimatė jokių orientyrų.

Elnių ganykloje su Metu buvo lankiusis tik kartą. Ten stovėjo maža trobelė, kurią juodu su Gibu patys surentė. Metas išdidžiai ją aprodė. Dabar Kendalė gailėjosi, kad tada taip mažai dėmesio kreipė į kelią.

Keliai, vingiuojantys po kalvotas, miškais apžėlusias Prospero apylinkes, buvo siauri, tamsūs, negrįsti. Vos keli buvo pažymėti kelių ženklais. Tik vietos gyventojai galėjo atskirti vieną keliuką nuo kito. Atvykėliui jie visi buvo vienodi.

Griežtai sau pasakiusi, kad netrukus pamatys kokį pažįstamą ženklą, ji vis važiavo. Bet pravažiavusi apleistą daržinę, jau matytą prieš maždaug dešimt minučių, suprato beviltiškai pasiklydusi.

Kendalė sustojo tiesiog vidury kelio.

– Velniai griebtų!

Akis užplūdo nevilties ašaros. Ji taip troško surasti Metą. Kuo greičiau jie viską išsiaiškins, tuo greičiau galės viską nugramzdinti į praeitį ir toliau gyventi.

Suirzusi išlipo iš automobilio ir dairydamasi mėgino įžiūrėti ką nors pažįstama. Iš visų pusių ją supo tankūs, šiurpūs miškai.

Sėdusi į mašiną paleido variklį tvirtai žinodama – anksčiau ar vėliau ras kelią į Prosperą. Tokiu metu reikia liautis ieškoti elnių ganyklos.

Kendalė suvokė – nėra to blogo, kas neišeitų į gera: pasiklydusi turėjo laiko nurimti prieš aiškindamasi santykius su Metu. Ji turės progą kruopščiai apgalvoti problemą. Gal aptiks, kad pati kažkaip pastūmėjo Metą ieškoti buvusios meilės draugijos? Gal pati kuo nors kalta?

Trokšdama kuo greičiau susitaikyti, Kendalė nuspaudė greičio pedalą. Kai automobilis užlėkė į šlaito viršų, už kokios pusmylės virš medžių viršūnių ji pastebėjo raudoną pašvaistę. Pirmiausia išsigando, kad dega miškas. Netrukus šią mintį atmetė – pasirodė, kad gaisras tik vienoje vietoje ir toliau neplinta.

Privažiavus arčiau pašvaistės vietovė pasirodė lyg pažįstama. Kendalė susigaudė, kur esanti. Čia buvo lapkričio rytmetį per kiaulių skerstuves. Iš šios vietos bent aišku, kaip grįžti namo. O gal parvažiavusi ras Metą – šis jau bus viską apsvarstęs ir lauks jos namie?

Vis dėlto nukėlusi koją nuo greičio pedalo ji nuspaudė stabdžius. Kas čia dega?

Gal pirmoji mintis buvo teisinga? Gal kas stovyklavietėje paliko smilkstančią ugnį? Jokių mašinų nematyti, todėl galima daryti išvadą, kad ugnis neprižiūrima. Kyla pavojus visam miškui.

Sustabdžiusi mašiną variklio negesino. Atsargiai apsidairiusi atrakino dureles ir išlipo. Pavasariniame ore tvyrojo stiprus, bet gana malonus medžio dūmų kvapas.

Kendalė sunerimusi patraukė į tamsų mišką. Gal vis dėlto reikėtų kuo skubiau grįžti į miestelį ir pranešti apie tai gaisrininkų viršininkui?

O jeigu būrelis paauglių kepa parūkytas dešreles ar kokia šeima skanauja lauke keptų kepsnių? Tik be reikalo sukels

šurmulį. Bus dar vienas gėdingas nutikimas kaip tas, kai nualpo per kiaulių skerstuves.

Viena buvo aišku – negalima nuvažiuoti, jei yra nors menkiausia tikimybė, kad tai gaisras miške. Sukaupusi visą drąsą ji pradėjo eiti.

Nuo ryto vilkėdama dalykinį kostiumėlį ir avėdama aukštakulnius Kendalė buvo menkai pasiruošusi žygiui po miškus. Išlikti sveikos pėdkelnės niekaip negalėjo. Gervuogės, vijokliniai augalai skleidė pumpurus po ilgus mėnesius trukusio žiemos miego ir kibo jai už plaukų, drabužių, draskė rankas ir kojas. Vos už metro krūmuose kažkas sušlamėjo, bet ji nesustodama skubėjo toliau.

Staiga orą perskrodė klyksmas.

Kendalė sustingo. Baimė užgniaužė jai gerklę. Dėl Dievo meilės, kas tai? Gyvūnas? Gal kokia laukinė katė? Ar taip kaukia pumos?

Ne, tai būta žmogaus balso – baimę ir siaubą keliančio, bet tikrai žmogaus. Dėl Dievo meilės, ką ji čia netyčia aptiks?

Po pirmo šaižaus klyksmo dar pasigirdo keli trūkčiojantys tikros agonijos krioktelėjimai.

Pamiršusi baimę ir paakinta to, kad kažkam tikrai reikia pagalbos, Kendalė paskubomis nėrė į tamsą – metusi pramintą takelį, ieškodama trumpiausio kelio. Ji lėkė į priekį tvarstydamasi už tankios lapijos, nekreipdama dėmesio į skaudžius dūrius, kai per odą braukė šakos, badė spygliai ir degino dilgėlės.

Priekyje Kendalė pamatė pažįstamą laukymę. Pro medžius įžiūrėjo blykčiojančią laužo liepsną ir aplink susispietusių žmonių siluetus.

Ten buvo pora tuzinų žmonių, jei ne daugiau. Jie rėkė. Bet jų balsai nepanėšėjo nei į skausmo, nei į pagalbos riksmus.

Palengvėjo, todėl Kendalė stabtelėjo, kad atgautų kvapą: baiminosi, kad toks bauginantis žygis pirmaisiais nėštumo

mėnesiais gali būti pavojingas. Ranka atsirėmusi į medžio kamieną, pasilenkė giliai kvėpuodama.

Netikėta juoko banga vėl privertė pakelti galvą. Smalsumas skatino sužinoti, koks keistas susirinkimas čia vyksta. Kažkodėl jautė turinti nelįsti iš slėptuvės. Kol nesužinos, kas ir kodėl rėkė, atsarga gėdos nedarys.

Netrukus Kendalė įžiūrėjo, kad būryje vieni vyrai. Gal ji tapo priėmimo į kokią broliją liudytoja? Jau mažne tuo patikėjusi, pastebėjo pažįstamą veidą ir iš netikėtumo net aiktelėjo.

Dabnis Gornas. Ką apygardos prokuroras veikia vidury miškų? Ir teisėjas Fargas. Ar čia vyksta koks klubo susirinkimas?

Dar ji pastebėjo mokyklos valdybos prezidentą, Prospero pašto viršininką, Hermaną Džonsoną ir pastorių Bobą Vaitekerį.

Visų iki vieno žvilgsniai buvo nukreipti į kažką gulintį ant žemės. Vyrai stovėjo aplink glaudžiu ratu, todėl Kendalei buvo sunku įžiūrėti.

Ji net pašoko iš siaubo, kai pasigirdo dar vienas riksmas. Užvertęs galvą Hermanas Džonsonas išleido kraują stingdantį šūksnį, o keli grupės nariai pakėlė daiktą nuo žemės.

Tai buvo krikščionių kryžius.

Prie jo vinimis buvo prikaltas Maiklas Li.

Dvidešimt trečias skyrius

Jaunuolis buvo nuogas.

Iš tos vietos, kur turėjo būti genitalijos, čiurkšle tryško tamsus raudonas kraujas. Galva be gyvybės ženklų tabalavo ant plono kaklo. Vaikinas buvo negyvas arba be sąmonės.

Sukaustyta siaubo Kendalė net nerėkė. Tyliai baisėdamasi žiūrėjo, kaip vienas iš vyrų sudėjo delnus ir pakišo ponui Džonsonui po dešine koja, kad jis pasilypėtų. Pasiekęs Maiklo Li galvą, šis čiupo už plaukų, atvertė galvą ir pražiodęs kažką sukišo į burną. Kendalė lengvai numanė, kas ten galėtų būti.

Kai Džonsonas nušoko ant žemės, visi pasitiko jį pritarimo šūksniais. Triukšmui aprimus stojo tyla. Po kelių akimirkų vyrai pradėjo giedoti giesmę.

Kendalei gerkle kilo šleikštulys. Nurijusi tulžį, kad nepradėtų žiaukčioti, ėmė vogčia trauktis bijodama, kad jos nepastebėtų. Ji tapo nekalto vaikino linčo teismo liudytoja. Jeigu linčiuotojai sužinotų, kad ji viską matė, neparodytų jai daugiau gailesčio negu Maiklui Li.

Kai jau buvo tikra, kad jos niekas nemato, apsisukusi pasileido bėgti draskydamasi į medžius dar stipriau nei tada, kai skubėjo į priekį. Jie jos neišgirs. Jie vis dar gieda giesmę – paversdami farsu šventus žodžius.

Užkliuvusi už vijoklio Kendalė suklupo. Nesąmoningai ranka prisidengė pilvą. Žinojo – dėl kūdikio privalo saugotis. Turi bėgti lėčiau. Bet skubėti privalo. Jeigu teisėsaugos pareigūnams bus laiku pranešta, jie spės atvykti ir visus suimti niekšiško nusikaltimo vietoje.

– Dieve, – aiktelėjo įsivaizduodama, kokį šoką šis įvykis sukels miestelyje. Kaip Hermanas Džonsonas, laikomas bjauriu storžieviu, įkalbėjo šiuos bendruomenės ramsčius dalyvauti tokiame žvėriškame susidorojime?

Kendalė brovėsi greitai, bet jau nelėkė kaip akis išdegusi – vis mėgino aptikti takelį, kuriuo čia atėjo. Bet tamsa slėpė žemės nelygumus – netekusi pusiausvyros ji puolė veidu į priekį ir sunkiai žnektelėjo ant žemės. Griūdama sulaikė kvapą, todėl kelias akimirkas tik gulėjo ir žiopčiodama gaudė orą.

Štai tada ji užuodė tokį bjaurų dvoką, kad ėmė žiaukčioti. Tą pačią akimirką suprato gulinti ne purve, o ant drabužių. Pasirėmusi delnais į žemę Kendalė pasikėlė – ir atsidūrė tiesiai prieš Bamos veidą.

Pusės veido jau nebebuvo, o ir likusi dalis atrodė baisiai suirusi. Vienoje akiduobėje žiojėjo tuštuma – ten knibždėte knibždėjo parazitų, kurie vis dar rado kuo misti.

– DievemanoDievemanoDievemano.

Iš siaubo pradėjusi verkšlenti Kendalė paropojo atbulomis ir išsivėmė.

Paskui vis dar keturpėsčia paspoksojo į yrantį kūną – šis akivaizdžiai buvo užkastas per mažo gylio kape, neapsaugančiame nuo maitėdų. Mėsa nuo kaulų buvo nuplėšta, bet jį nužudė ne žvėrys. Bama mirė nuo šūvio – kaktos vidury žiojėjo juoda, musių nutupėta skylė.

Savižudybė? Abejotina. Ar sutapimas, kad Bamos kūnas paliktas visai šalia egzekucijos vietos? Kendalė beveik neabejojo, kas nužudė elgetą.

Nors drebėjo keliai, buvo silpna, vis dėlto ji prisivertė atsistoti. Peržengusi per Bamos kūno liekanas aklai svirduliavo,

kol galiausiai pasiekė kelią. Nors nuo kurso keliais laipsniais nukrypo, vis dėlto automobilis buvo matyti. Nuliuoksėjusi prie jo džiaugėsi, kad neužgesino variklio. Taip sutaupys laiko. Be to, manė, kad drebančiomis rankomis būtų neįtaikiusi raktelio.

Dumdama atgal Kendalė apmąstė strategiją. Kad pasiektų miesto centrą, turi pravažiuoti pro namus. Kodėl nesustojus ten ir nepaskambinus šerifui iš namų? Gal – Dieve, maldauju! – Metas bus namie? Jai reikia jo. Jo neištikimybė su Lote Linam atrodė nereikšminga, palyginti su tuo, ką neseniai matė.

Sugriebusi rankomis vairą sutelkė dėmesį į kelią, mėgindama sudėlioti, ką privalo daryti, bet mintyse vis matė Maiklą Li ant to baisaus kryžiaus. Ausyse vėl skambėjo vyrų pritarimo šūksniai, kai vaikinui į burną buvo kišamos genitalijos.

Ir Bama. Mielas, niekam nieko bloga nedaręs Bama – jis kiekvienam rasdavo malonų žodį, ypač tiksliai pranašaudavo orą. Nėra abejonės – jam buvo įvykdyta mirties bausmė, nes jis gadino patrauklų miestelio veidą. Elgeta buvo nepatogus, neproduktyvus miesto pilietis, rodantis vaikams blogo elgesio pavyzdį.

Dieve mano, kiek dar nepageidaujamų asmenų atsikratyta tokiu laukiniu, barbarišku būdu?

Bilis Džo Krukas? Na, žinoma! Jis vagis, todėl jam nupjauta ranka. Kas suabejos šia, regis, nekalta, nors ir tragiška istorija apie nelaimingą atsitikimą? Tik jau ne Bilis Džo, kurio gyvybei grės didelis pavojus, jeigu jis kam nors atskleis, kad jo nelaimė – kelių apsišaukėlių teisėjų proto vaisius.

„Akis už akį“ – toks jų *credo*. Maiklas Li peržengė ribą su baltąja mergina. Kastracija ir mirtis – toks nuosprendis jam.

Kendalė iš džiaugsmo net suriko, kai pamatė prie namų Meto automobilį. Tekina užlėkusi laiptais pašaukė jį vardu. Jai bėgant koridoriumi, vyras išlindo iš miegamojo – buvo

akivaizdu, kad ką tik prausėsi. Jo plaukai tebebuvo drėgni. Liemenį juosė rankšluostis.

– Kendale, kur buvai? Grįžęs radau tuščius namus. Po mūsų barnio...

– Metai, ačiū Dievui, kad tu čia.

Ji puolė jam į glėbį ir pradėjo raudoti prisiglaudusi prie nuogos krūtinės. Metas stipriai apglėbė žmoną.

– Brangioji! Ar gali man atleisti? Ar galime viską pradėti iš naujo?

– Taip, žinoma, bet paklausyk, paklausyk manęs!

Kai Kendalė nuo jo atsitraukė, Metas suprato, kad jos užsidegimas kilo visai ne iš aistros.

– Po galais, kas atsitiko? Tu balta kaip popierius. Kas tavo plaukuose? – Jis smalsiai apžiūrėjo iš plaukų ištrauktą šakelę.

– Metai, kaip siaubinga, – raudojo Kendalė. – Niekaip tuo netikėčiau, jei nebūčiau mačiusi savo akimis. Jie sučiupo Maiklą Li. Greičiausiai jo nepažįsti. Jis... Tiek to, tai visai nesvarbu, papasakosiu vėliau. Geriau apsirenk. Tučtuojau skambinu į policiją. Tegu važiuoja čia, bus pakeliui. Nuvešiu juos į...

– Kendale, tvardykis. Ką čia vapi, dėl Dievo meilės? – Dabar jis turėjo laiko ją apžiūrėti – Metą apėmė ne mažesnis nerimas. Palietė jai skruostą – pirštai išsitepė krauju. – Tu kraujuoji. Kur taip susibraižei?

– Man viskas gerai. Tikrai. Aš tik išsigandusi.

– Kas tave nuskriaudė? – piktai paklausė jis. – Dvyniai Krukai? Jeigu tie niekšai...

– Ne, ne! – perrėkė jį. – Paklausyk, Metai. Jie nužudė Maiklą Li. Manau, jis nebegyvas. Jie iškastravo jį, visur buvo pilna kraujo. Ant vaikino kūno, ant žemės.

Išsilaisvinusi iš jo glėbio ir peržengusi per krūvą nešvarių drabužių, ji pasiekė telefoną. Suspaudė 911.

– Kalbi kažkokias nesąmones, Kendale. Ką čia dabar paistai?

– Maiklas Li, – pakartojo netekusi kantrybės. – Vaikinas, kuris buvo neteisingai apkaltintas išprievartavęs Kim Džonson. Jie ir Bamą nužudė. Bėgdama iš ten radau jo lavoną. Alio. Girdite? Skambinu... Ne, tik neverskite manęs laukti! – lūžtančiu balsu suriko į ragelį.

Metas greitai atsistojo jai prie šono.

– Kendale, tau isterija.

– Ne, man ne isterija. Prisiekiu. – Nurijo seiles per jėgą bandydama suvaldyti kylančią isteriją, kurią ką tik neigė. Jai kaukšėjo dantys. – Kol policija čia atvažiuos, nusiraminsiu. Nuvešiu juos tiesiai į tą vietą.

– Kur?

– Kur skerdžiamos kiaulės. Greičiausiai jie ten ir žudo, kad kraujo nebūtų matyti, – pridūrė ji staiga galvon šovusią mintį. – Jie sumanūs. Ir jų tiek daug. Pažįstami žmonės, kurių nieku gyvu neįtartume.

– Ką veikei naktį viena miške?

– Važiavau tavęs ieškoti. – Iš akių jai plūdo karštos, sūrios ašaros ir ritosi skruostais. – Norėjau tave susirasti. Nenorėjau, kad visas tas reikalas su Lote supūliuotų ir taptų neatitaisomas. Negalėjau sulaukti, kol grįši namo, norėjau viską kuo greičiau užglaistyti. Mėginau surasti elnių ganyklas, bet pasiklydau.

– Pagalbos telefonas. Kuo galiu jums padėti?

– Taip, sveiki. – Ji ženklu parodė Metui, kad galiausiai kažkas atsiliepė. – Noriu tučtuojau susisiekti su policija ar šerifu. Aš vardu...

Metas pagriebęs padėjo ragelį. Kendalė apstulbusi tik spoksojo į jį.

– Kodėl taip padarei? Turiu apie tai pranešti! Galiu juos ten palydėti. Jeigu jie nieko nelaukdami ten nuvažiuos...

– Niekur nevažiuosi, pirmiausia eisi į dušą, o paskui – į lovą. – Jis paglostė jai plaukus. – Jei esi nepratusi, naktį miškas gali atrodyti pilnas vaiduoklių. Pasiklydai, brangioji,

ir tave apėmė panika. Tau nerimo priepuolis. Reikia dušo ir taurės šalto vyno, tada viską pamirši.

– Man visai ne nerimo priepuolis! – Susivokusi, kad spiegiančiu tonu tik patvirtina jo versiją, ji giliai įkvėpė. – Užtikrinu tave – visiškai kontroliuoju visus savo pojūčius. Esu persigandusi, bet ne išprotėjusi.

– Aš ir nesakau, kad išprotėjusi. Bet pastaruoju metu patyrei nepaprastai didelį stresą, tad...

Kendalė nustūmė vyrą į šalį.

– Liaukis elgtis su manim globėjiškai ir *klausykis*. Metai, jie...

– Pirmiausia kas tie *jie*, apie kuriuos vis kalbi?

– Beveik visi turintys čia bent kokį autoritetą. Galiu išvardyti bent tuziną garsių vyrų.

Ji ėmė vardyti, bet Metas vėl ją nutraukė.

– Ir tu tvirtini, kad šie žmonės susiję su kastracija ir nukryžiavimu? Ką jau kalbėti apie elgetos nužudymą? – Jis skeptiškai kilstelėjo antakius. – Kendale, elkis atsakingai. Negi manai, kad patikėsiu tokia pasaka?

– Tu ja tiki.

Sumišęs Metas kilstelėjo galvą. Ją nupurtė drebulys.

– Aš nė žodžiu neužsiminiau apie nukryžiavimą.

Jos žvilgsnis nuslydo per drabužių krūvą, išmėtytą ant grindų. Batų padai purvini, aplipę skujomis. Ji užuodė silpną medžių dūmų kvapą.

Kendalė lėtai pakėlė akis. Metas stebėjo ją ramiai, jo veidas buvo negyvas.

– Ir tu ten buvai, ar ne? – kimiai sušnibždėjo ji. – Esi vienas iš jų. Ir Gibas taip pat.

– Kendale.

Jis siektelėjo jos.

Apsisukusi Kendalė pasileido bėgti, bet vos už kelių žingsnių Metas sučiupo jai už švarko ir trūktelėdamas sulaikė.

– Paleisk mane!

Ji atmetusi rankas nagais drykstelėjo jam per veidą ir net pajuto kažkokį malonumą išgirdusi, kaip jis suvaitojo iš skausmo.

– Juk nuo gero nebėgama, ar ne, panele Butinski?

Kendalė smogė jam alkūne. Paleidęs ją Metas susiėmė už pilvo. Ji vėl mėgino bėgti, bet jis ir šįkart ją pagavo.

Jie grūmėsi ir galiausiai Metui pavyko prispausti iškeltas jos rankas. Jo veidas iš pykčio persikreipė. Seilės tiško iš burnos, kai pasilenkęs rėkė jai tiesiai į veidą:

– Nori kalbėti su šerifu? Ar policijos vadu? Puiku. Juos rasi ten, kur visi.

– Kas jūs?

– Brolija. Mes patys skiriame bausmes, nes vadinamoji demokratija ir teisės sistema atsisuko prieš mus pačius. Ji visada visuomenės padugnių pusėje. Kad išlygintume rezultatą, esame priversti imti vadžias į savo rankas.

– Jūs žudot žmones?

– Kartais.

– Kiek? Kiek jau visa tai trunka?

– Kelis dešimtmečius.

Kendalei pakirto kelius ir ji būtų susmukusi, jeigu Metas nebūtų jos laikęs.

– Tikėjomės, Kendale, kad prie mūsų prisidėsi. Prieš mus tikrai nepakovosi.

– Gal lažinamės?

Ji spyrė jam keliu į tarpkojį. Keikdamasis Metas sulinko. Net negalvodama Kendalė apsisuko, čiupo nuo komodos rožių vazą ir iš visų jėgų trenkė jam į galvą. Metas griuvo kaip pakirstas medis ir liko tysoti nejudėdamas.

Kendalė valandėlę žiūrėjo į nejudantį kūną, tikėdama tuo, ką padarė. Ji garsiai, trūksmingai alsavo. Prisiminė kūdikį. Ar jis išgyvens šią naktį? Ar ji pati liks gyva?

Jeigu pabėgs.

Nusimovusi sviedė į Metą vestuvinį žiedą. O paskui patraukė prie laukujų durų ketindama bėgti.

Prie namo artėjo automobilio žibintų šviesos. Mašina sustojo. Gibas išlipo iš sunkvežimiuko, užlipo laiptais ir pabeldė.

Impulso pagauta Kendalė nuskuodė į miegamąjį, bet tik akimirkai – pasičiupti chalato iš spintos.

– Ateinu! – šūktelėjo ji.

Skubėdama prie laukujų durų susikišo rankas į chalatą ir stipriai juo susisiautė, kad nesimatytų purvinų drabužių ir subraižytų rankų. Paskutinę akimirką ji prisiminė nusispirti batelius. Tada pravėrė duris ir iškišo galvą.

– O, Gibai, labas.

Ji vylėsi, kad Gibas jos uždusimą palaikys kuo kitu, tik ne baime. Kaip ir Meto, jo batai buvo aplipę purvu, nuo jo taip pat kvepėjo dūmais. Jis atvažiavo tiesiai iš kruvinos egzekucijos, bet iš jo malonios šypsenos niekas nebūtų to supratęs.

– Dar nemiegat?

Ji žvilgtelėjo per petį beveik tikėdamasi pamatyti iš miegamojo išsvirduliuojantį Metą, trinantį ant galvos kruviną gumbą.

Jeigu jis nemirė.

Apsimestinai kukliai šypsodamasi Kendalė atsisuko į uošvį.

– Tiesą sakant, ne. Norėjau pasakyti... na, mes dar nemiegame... Tiesiog... na, suprantate. – Ji maivėsi – visai kaip gražuolė iš Pietų. – Galiu Metą pakviesti, jeigu jums reikia tuojau pat jį pamatyti.

Gibas sukikeno.

– Vargu ar mano reikalas toks svarbus kaip tai, kuo jis dabar užsiima.

– Na, – nedrąsiai pratarė ji, – mes jau beveik susitaikėme. Prieš tai buvome kiek susikivirčiję. – Pasikliaudama nuojauta dar pridūrė: – Argi jis nieko neminėjo?

– Tiesą sakant, minėjo, nors ir nesakė, dėl ko kivirčijotės. Atvažiavau pažiūrėti, ar negalėčiau padėti užglaistyti konflikto. – Plačiai šypsodamasis jis mirktelėjo jai. – Matau, kad mano taikdariškos paslaugos nereikalingos. Drožiu namo, o

judu čia aiškinkitės. – Kai jis spustelėjo jai ranką, Kendalė išsigando, kad ir vėl apsivems. – Grįžk pas savo vyrą. Labos nakties.

– Labanakt.

Jis apsisuko ir garsiai trepsėdamas nulipo laiptais.

Kad jau būtų lygiosios, Kendalė pavymui dar šūktelėjo:

– Gal atvažiuotumėte pusryčių? Pasiilgau jūsų garsiųjų vaflių.

– Aštuntą būsiu.

Ji pažiūrėjo, kol iš akių pranyko automobilio užpakalinių žibintų šviesos, o paskui nuskubėjo į miegamąjį. Metas gulėjo taip, kaip buvo palikusi. Kendalė negalėjo prisiversti jo paliesti ar bent patikrinti pulsą. Koks skirtumas?

Miręs jis ar gyvas, jos ligšiolinis gyvenimas baigtas.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

– Aš vardu Kendalė Diton Bernvud. Tai, ką jums papasakosiu, gali pasirodyti neįtikėtina. Turbūt pamanysite, kad aš išprotėjusi. Galiu užtikrinti, kad taip nėra.

Ji nutilo ir gurkštelėjo iš kokakolos skardinės, kurią nusipirko iš gėrimų automato motelyje.

– Klausau jūsų.

FTB agentas Bredokas kalbėjo pavargusiu ir atsainiu balsu. Bet tai, ką Kendalė ruošėsi pasakyti, turėjo kaipmat jį išbudinti. Kad jos neįtikima istorija atrodytų įtikimesnė, ji prisistatė kaip valstybinė gynėja. Kitaip jos pašnekovas tikrai pamanytų, kad kalba su pamišėle.

– Iki šiol Prospere pragyvenau beveik dvejus metus, o šiąnakt aptikau, kad slapta tariamą teisingumą įgyvendinanti organizacija vykdo protu nesuvokiamus nusikaltimus, netgi žmogžudystes. Šiai grupei priklauso įtakingiausi miestelio gyventojai, tarp jų ir mano vyras... Jie vadinasi brolija. Pasitarę tarpusavyje, šie žmonės nusprendžia, kaip nubausti tuos, kurie nusižengė jų susikurtoms taisyklėms, bet išsisuko nuo teisingumo rankos. Nežinau, kelių žmonių per daugybę metų šitaip atsikratyta, bet šiąnakt tapau žmogžudystės liudytoja.

Kendalė agentui papasakojo apie Maiklo Li egzekuciją ir rastus Bamos palaikus.

– Elgeta nebuvo nusikaltėlis, bet spėju, brolija atsikratė ir jo.

Ji papasakojo, ką matė miškuose, nieko nepridėdama ir neatimdama, susikaupusi. Per daug emocijų galėjo paskatinti agentą suabejoti jos patikimumu.

– Ta proskyna yra giliai miškuose, tolokai nuo miestelio. Dažniausiai ten po kiaulių skerstuvių dorojamos skerdenos, bet, regis, ne tik kiaulių, – pridūrė Kendalė, balsas virptelėjo.

Suvokusi, kad per visą pasakojimą Bredokas nepratarė nė žodžio, ji nutilo.

– Ar jūs dar klausote?

– Taip, klausau. Tik... Turiu pasakyti, ponia, kad ši istorija skamba labai neįtikimai. Ar pranešėte apie šią žmogžudystę vietinei policijai?

– Policija veikia išvien su brolija.

– Ir policija? Aišku.

Niekas jam neaišku. Iš jos juokiamasi. Ką pasakyti šitam agentui, kad jis patikėtų, jog ji – ne psichinė ligonė? Kendalė atmetė plaukus ir vėl gurkštelėjo iš skardinės. Nuo įtampos skaudėjo nugarą tarp menčių. Ji nuvažiavo du šimtus keturiasdešimt kilometrų viena akimi žiūrėdama į kelią, kita – į užpakalinį veidrodėlį, kol įsitikino, kad sustoti saugu.

Kiek laiko truks, kol Metas atgaus sąmonę ir įspės kitus brolijos narius, kad ji viską žino ir juos įduos? O jei Kendalė užmušė jį, trenkdama ta vaza? Kada bus aptiktas kūnas? Ji tikėjosi, kad ne anksčiau kaip aštuntą valandą ryto, kai Gibas ateis pas juos kepti vaflių. Kendalė žvilgtelėjo į laikrodį. Pusė trijų. Laikas senka.

– Agente Bredokai, įspėjau jus, kad mano pasakojimas gali pasirodyti neįtikėtinas.

– Supraskite, jūsų istorija skamba kaip pasaka. Kiek žinau, nedidelė Prospero bendruomenė yra pavyzdinė.

– Taip atrodo tik iš išorės, tas nekaltumas apgaulingas. Klausykit, suprantu, kad visokie keistuoliai kasdien pripasa-

koja jums absurdiškiausių istorijų, bet prisiekiu, kad sakau tiesą. Savo akimis mačiau tą prie kryžiaus prikaltą vaikiną.

– Nusiraminkit, ponia Bernvud. Jei pasiduosite isterijai, niekur toli nenueisime.

– Lygiai taip pat niekur toli nenueisime, jei nekreipsite į mane dėmesio.

– Aš kreipiu dėmesį, tik...

– Tai ką ketinate daryti?

– Žmonės, kuriuos paminėjote, yra gan įtakingi, – atsargiai tarė agentas. – Autoritetingi.

– Nejaugi manote, kad pati to nesuprantu? Iš pradžių negalėjau patikėti, kad dauguma Prospero gyventojų susiję su brolija. Bet kuo daugiau apie tai galvoju, tuo aiškiau viskas darosi.

– Kodėl taip sakote?

– Visas miestelis persmelktas kažkokios keistos atmosferos. Negaliu to tiksliai apibūdinti, bet kažką keista pajutau vos tik ten persikėlusi. Žmonės nėra atvirai agresyvūs kaip skustagalviai ar neonacių grupuotės. Bet mąsto jie panašiai.

– Verta sunerimti.

– Baisiausia, kad brolija veikia slapta. Jos narių neįmanoma susekti nei permatyti jų tikrųjų veidų. Jie – aukštas pareigas, valdžią ir žmonių pasitikėjimą įgiję žmonės, o ne šiaip kokie skustagalviai demagogai su svastikomis ant kaktos. Tie žmonės nenešioja apsiaustų ir smailų kepurių kaip kukluksklano nariai, neorganizuoja mitingų, nešūkauja rasistinės propagandos ir neaukština baltosios rasės. Kai pagalvoji, net būdamas baltasis gali užsitraukti jų nemalonę. Bilis Džo Krukas baltasis. Bama taip pat.

– Bilis Džo Krukas?

Kendalė papasakojo Bredokui apie nepilnametį nusikaltėlį ir apie jam nutikusį „nelaimingą atsitikimą“.

– Spėju, kad brolijos akyse žmogus turi būti ne tik baltasis, bet ir išrinktasis, – sunkiai slėpdama pasišlykštėjimą tarė Kendalė.

FTB agentas sunkiai atsiduso.

– Kalbate protingai, ponia Bernvud. Nemanau, kad galėtumėte sukurpti tokią istoriją. Surašysiu protokolą ir pažiūrėsiu, ką galiu padaryti.

– Dėkoju, bet biurokratiškas dokumentų pildymas niekuo nepadės. Nebūsiu saugi tol, kol jie visi nesėdės už grotų.

– Sutinku, bet prieš juos suimant turėsiu pasiųsti savo žmogų apžiūrėti tos proskynos, apie kurią pasakojote. Jei iškviesime ką nors apklausti, tarkime, jūsų vyrą, tai sukels įtarimą kitiems. Jie gali išsisklaidyti ir pasislėpti. Mums reikia faktinių įrodymų prieš pradedant areštus, be to, viskas turi būti atlikta organizuotai, neišsiduodant.

Aišku, Bredokas teisus. Tokia taktika geriausia. Bet Kendalė negalės ramiai atsikvėpti, kol jos vyras, Gibas ir kiti nesėdės už grotų.

– Kada ketinate pradėti?

– Jei nupasakosite, kur toji proskyna yra, vos tik prašvitus pasiųsiu vieną iš mūsiškių.

Ji paaiškino agentui, kur guli Bamos lavonas, būdama beveik tikra, kad Maiklas Li, kai bus rastas, taip pat bus nebegyvas. Įdomu, kaip bus paaiškintas jo dingimas iš Prospero kalėjimo?

Pasakodama apie savo grumtynes su Metu, Kendalė prisipažino Bredokui, jog trenkė taip stipriai, kad jis neteko sąmonės. Apie tai, kad galbūt užmušė savo vyrą, neužsiminė. Jei prireiks, galės prisipažinti vėliau.

– Kur šiuo metu esate apsistojusi? – paklausė agentas. – Jei rasime įkalčių, patvirtinančių jūsų pasakojimą, būsite pagrindinė liudytoja ir jums bus reikalinga valstybinė apsauga.

Dėl to nevertėjo ginčytis.

– Esu Kingsvudo miestelyje.

Kendalė pasakė jam valstybinio greitkelio, kertančio šią gyvenvietę, numerį.

– Apsistojau „Pleasant View“ motelyje. Nuo greitkelio negalite jo nepastebėti. 103 kambarys. Kelintą atvyksite?

– Devintą ryto.

Liko dar septynios valandos. Ar išbus tiek laiko viena? Kitos išeities nėra. Ji pati pasikvietė juos į pagalbą, tad dabar teks laukti.

– Likite ten, kur esate, – perspėjo ją agentas. – Nepainiokite kvailystės su drąsa. Jei tai, ką papasakojote man, yra tiesa, – o aš jau pradedu tuo tikėti, – žmonės, su kuriais turime reikalą, yra itin pavojingi.

– Patikėkite, ir pati suprantu. Jeigu jie mane ras, užmuš nė nemirktelėję.

– Gerai, kad suprantate. Nieku gyvu neikite lauk. Ar yra tikimybė, kad buvote sekama?

– Galėčiau prisiekti, kad ne.

– Niekas daugiau nežino, kur esate?

– Ne. Važiavau ratais ir nesustojau tol, kol neįsitikinau, kad esu saugi. Jums pirmam paskambinau.

– Gerai. Vairuosiu valstybinę mašiną be skiriamųjų ženklų, pilką sedaną.

– Lauksiu jūsų.

– Atvažiuosiu devintą ryto ir nuvešiu jus tiesiai į mūsų pagrindinę būstinę Kolumbijos valstijoje.

– Dėkoju, pone Bredokai.

Kendalė padėjo ragelį. Gal reikėtų paskambinti senelei? Bet koks skambutis tokiu metu sukeltų jai nerimą, o šitoks įvarytų siaubą.

Pakėlusi ragelį ji surinko numerį.

– Tikiuosi, šis reikalas tikrai svarbus, po galų galais!

– Rike Sju, tai aš.

Draugės nepasitenkinimą akimirksniu pakeitė nuostaba.

– Kendale, kas...

– Ar tu ne viena?

– Ir arkliui aišku, kad ne viena.

– Labai atsiprašau, išties. Neprašyčiau tokios paslaugos, jei nebūtų gyvybiškai svarbu.

– Kas darosi? Ar kas atsitiko?

– Taip, bet neturiu laiko pasakoti. Ar galėtum nueiti į senelės namus ir pabūti per naktį su ja?

– Tiesiog... tuojau pat? – be jokio entuziazmo paklausė Rikė Sju.

– Taip, dabar pat.

– Kendale, kas po velnių...

– Rike Sju, labai tavęs prašau. Juk žinai, kad neprašyčiau, jei padėtis nebūtų labai rimta. Pabūk su senele, iki tau paskambinsiu. Užrakink duris ir niekam neatidaryk, net Metui ar Gibui.

– Ką...

– Nekelk telefono ragelio, nebent prieš tai suskambėtų dukart. Tai reikš, kad skambinu aš. Perduok senelei, kad labai ją myliu, ir pasakyk, kad man viskas gerai ir kad šiuo metu esu saugi. Paskambinsiu, kai tik galėsiu. Ačiū.

Ji padėjo ragelį Rikei Sju dar nespėjus išreikšti nepritarimo ar užduoti daugiau klausimų. Jei Metas liko gyvas ir juodu su Gibu pradėjo ją medžioti, visų pirma jie ieškos Tenesio valstijoje. Senelės gyvybei grėsė toks pat pavojus kaip ir jos. Ir jos kūdikio.

Staiga Kendalė visiškai aiškiai suvokė dabartinės savo padėties ilgalaikes pasekmes. Geriausiu atveju visi brolijos nariai turės stoti prieš teismą ir atsakyti už padarytus nusikaltimus. Ji bus pagrindinė liudytoja bent jau vienos žmogžudystės byloje. Valstybė ją slėps ištisus mėnesius, jei ne metus, kol prokurorai surinks įkalčius ir sukurps bylą. Tyrimas gali užtrukti ne vienus metus. Prasidės atidėliojimai, pertraukos, apeliacijos ir kitokia beviltiška teisinė painiava, visa išsitęs iki amžinybės. Kendalė su savo kūdikiu bus visos šitos sumaišties vidury.

Jos gyvenimas bus valstybės rankose, kol byla bus baigta. Kiekvienas Kendalės žingsnis bus sekamas, viskam bus reikalingi leidimai ir ji valdys savo gyvenimą tiek pat kiek marionetė.

Kendalė užsidengė veidą rankomis ir sudejavo. Ar tai bausmė? Ar šitaip ji turės atgailauti už tai, ką padarė, kad tik gautų darbą Prospere?

Kai agentai pradės naršyti po slaptuosius pagrindinės liudytojos gyvenimo užkaborius, ten lauks didelė staigmena. Anksčiau ar vėliau apie Kendalę Diton jie sužinos viską. Ar patikima ji atrodys, kai taip kruopščiai saugoma paslaptis išlįs į dienos šviesą?

Kendalė pasijuto pakliuvusi į savo paspęstus spąstus ir neturėjo ko kaltinti, kaip tik pačią save. Norėjo verkti, bet bijojo, kad pradėjusi negalės liautis. Jei agentas Bredokas ras ją tokią, tikrai pamanys, kad Kendalė susipyko su vyru ir sukūrė istoriją, kad pridarytų jam gėdos.

Kad nusiramintų ir atpalaiduotų įsitempusį, skaudantį kūną, Kendalė nusprendė nusiprausti po dušu, bet neužtraukė užuolaidos, mat norėjo matyti visą miegamąjį iki pat durų. Ji pabėgo nepasiėmusi jokių daiktų. Visi drabužiai buvo purvini ir suplėšyti, bet Kendalė vis tiek juos apsivilko ir atsigulė ant lovos.

Kad ir kokia pavargusi buvo, užmigti negalėjo. Šiek tiek nusnūdo, prabusdama nuo mažiausio garso. Ir vis pasižiūrėdavo į laikrodį.

Naktis buvo labai ilga.

– Gal norėtumėte užkąsti ko nors saldaus? Šiandien turime labai skanių medumi apteptų bandelių.

– Dėkoju, prašyčiau tik kavos.

Buvo dvidešimt po aštuonių. Kendalė atsikėlė šeštą ryto ir ilgai žingsniavo oranžiniu motelio kilimu, skaičiuodama lėtai slenkančias minutes. Nusprendusi, kad nebegali ilgiau likti motelyje, ir trokšdama kavos, ji nutarė nekreipti dėmesio į Bredoko įsakymą niekur neiti. Vis žvilgčiodama per petį, ar neseka kerštingi persekiotojai, Kendalė perėjo per gatvę kavinės link.

Sumokėjusi draugiškai padavėjai ir išėjusi nešina kava, prie pastato kampo ji pastebėjo telefono būdelę. Gal reikėtų dar kartą paskambinti į Šeridaną ir patikrinti, ar viskas gerai? Ji galėtų pasinaudoti telefonu savo kambaryje, bet kuo mažiau numerių bus jos viešbučio sąskaitoje, tuo geriau.

Telefono būdelės būta senoviškos, su sulankstomomis durimis ant vyrių. Kendalė užsidarė duris ir įmetusi monetų surinko numerį. Po dviejų signalų padėjo ragelį ir susuko iš naujo.

Rikė Sju atsiliepė iš karto.

– Kas atsitiko? Ar jie sužinojo? Ar tau bėda?

– Bėda, – atsakė Kendalė, – bet ne dėl tos priežasties, apie kurią galvoji. Kaip senelė?

– Normaliai, bet, savaime suprantama, jaudinasi. Mes abi būtume labai dėkingos, jei pasakytum, kas vyksta.

– Ar kas nors skambino ieškodamas manęs?

– Ne. Kur esi, Kendale?

– Negaliu ilgai kalbėti. Aš...

– Vaikeli, kalbėk garsiau. Aš tave vos ne vos girdžiu. Kalbi tarsi iš šulinio.

Išsukęs iš greitkelio pilkas sedanas važiavo link motelio aikštelės kitoje gatvės pusėje. Agentas Bredokas atvažiavo trisdešimt minučių per anksti.

– Kendale? Tu dar ten?

– Aš čia. Luktelk.

Ji žvilgsniu sekė mašiną, lėtai slenkančią palei sunumeruotas motelio kambarių duris. Priekyje sėdėjo du vyrai. Bredokas neminėjo, kad bus ne vienas, bet juk federaliniai agentai visuomet dirba poromis.

– Kendale, senelė nori pasikalbėti su tavim.

– Ne, palauk. Nepadėk ragelio, Rike Sju. Pasiimk kuo rašyti. Paskubėk.

Sedanas sustojo prie 103 kambario. Iš mašinos išlipo aukštas, lieknas vyras pražilusiais plaukais. Jis buvo užsidėjęs akinius nuo saulės ir vilkėjo tamsų kostiumą su baltais

marškiniais – tipinė federalinių agentų apranga. Apsidairęs vyras nuėjo prie 103 kambario durų. Pasibeldė, palaukė, vėl pasibeldė. Pasisukęs į mašiną truktelėjo pečiais.

– Kendale! Atsiliepk! Kas čia darosi?

Iš keleivio vietos išlipo kitas vyras. Tai buvo Gibas Bernvudas.

– Rike Sju, klausyk manęs įdėmiai. Labai prašau, neuždavinėk jokių klausimų. Tam nėra laiko.

Ji kalbėjo paskubomis, berdama žodžius ir sakinius, bet kartu nenuleisdama akių nuo dviejų vyrų kitapus judraus greitkelio.

– Ar viską spėjai užsirašyti?

– Taip, stenografavau. Bet ar paaiškinsi...

– Ne dabar.

Kendalė padėjo ragelį. Širdis daužėsi pašokusi iki gerklės. Agentas Bredokas su Gibu tarėsi prie kambario durų. Kol kas vyrai jos nematė, bet tik dėl to, kad nežiūrėjo. Jei žvilgtelėtų kavinės pusėn, tikriausiai pastebėtų.

Agentas kažką išsitraukė iš palto kišenės ir pasilenkė prie durų rankenos. Po kelių sekundžių 103 kambario durys jau buvo praviros. Jie suėjo vidun.

Pastūmusi telefono būdelės duris, Kendalė pasileido tekina ir įsmuko į siaurą gatvelę tarp kavinės ir gyvūnų pašarų parduotuvės. Dumdama tarp pastatų ji išbaidė šiukšlyne ėdalo ieškančią katę, bet daugiau jos niekas nematė.

Gatvelė baigėsi prie nedidelės automobilių aikštelės už vienaukščių parduotuvių eilės. Praėjusią naktį Kendalė čia paliko mašiną. Tuo metu šis atsargus žingsnis atrodė kone melodramiškas. Dabar ji padėkojo Dievui, kad pakako įžvalgos.

Įsukusi į pirmą pasitaikiusią gatvę, stengėsi važiuoti nei per lėtai, nei per greitai. Pervažiavo gyvenamąjį rajoną, pro „Fighting Trojans“ amerikietiškojo futbolo stadioną išvažiavo už miesto ir gatvė virto paprastu kažkur vedančiu keliu.

O gal nevedančiu niekur.

Dvidešimt penktas skyrius

Jos susitiko motelyje Čatanugoje, kaip Kendalė ir buvo liepusi per trumpą pokalbį telefonu. Senelė priglaudė ją prie savo menko kūno ir paglostė plaukus.

– Mano brangiausioji mergaite, taip dėl tavęs jaudinausi, kad vos neišėjau iš proto. Kokių išdaigų prikrėtei šįsyk?

– O tu iškart nusprendei, kad kaltininkė – aš.

– Remiuosi patirtimi.

Kendalė nusijuokė ir stipriai apkabino senelę. Nors ir labai džiaugėsi ją matydama, taip pat ir baisėjosi, kaip ji nuo paskutinio susitikimo suseno. Bet senelės akys buvo gyvos ir šviesios kaip visada.

Rikė Sju apglėbusi Kendalę taip suspaudė, kad šiai net pritrūko kvapo.

– Žinok, – tarė ji šiek tiek pyktelėjusi, – kad naktį ištraukei mane iš tikro eržilo glėbio. Šį rytą išbėrei nurodymus kaip pupas į sieną. Vairavau taip ilgai, kad nebejaučiu sėdynės. Tad labai norėčiau sužinoti, kas yra.

– Nenuostabu, kad esi nepatenkinta. Atsiprašau už visus nepatogumus ir iš širdies gelmių dėkoju už viską, ką dėl manęs padarei. Kai paaiškinsiu, kas atsitiko, turbūt suprasi, kodėl reikėjo taip skubėti. Tai ilga istorija. Prieš pradėdama paklausiu – ar jūsų tikrai niekas nesekė?

– Apie šitą miestelį apvažiavome tiek ratų, kad net galva susisuko. Esu visiškai tikra, kad mūsų niekas nesekė.

Kai visos trys susėdo ant lovos, Kendalė pradėjo pasakoti savo prikaustančią istoriją. Jos klausėsi sutelkusios visą dėmesį, tik Rikė Sju kartkartėmis susikeikdavo panosėje.

– Taigi šįryt pamačiusi agentą Bredoką su Gibu supratau: arba jis manimi nepatikėjo ir nusprendė paskambinti artimiausiems šeimos nariams, kad gelbėtų moterį nuo visiško nervinio pakrikimo, arba – šita galimybė man varo siaubą – brolija turi narių ir valstijos FTB.

– Viešpatie aukščiausias! – sušuko Rikė Sju. – Kad ir kaip būtų, tavo padėtis nepavydėtina!

– Taigi. Todėl nebegaliu rizikuoti ir dar kartą skambinti FTB, kol nebūsiu labai toli. Šiuo metu esu vienintelis brolijai nepriklausantis ir viską apie jų niekšiškus darbus žinantis žmogus. Prasidės mano medžioklė, nes galiu juos išduoti. Ketinu slėptis, kol tie padugnės bus suimti, apkaltinti ir uždaryti už grotų be galimybės išeiti už užstatą.

Senelė spustelėjo jai ranką. Nuo rūpesčio raukšlės jos veide dar pagilėjo.

– Iki tol tavo gyvybė bus pavojuje. Kur dingsi? – paklausė ji.

– Nežinau. Bet noriu, kad dingtum kartu. Prašau, senele, – pradėjo maldauti Kendalė pastebėjusi, kad senolė mėgina prieštarauti. – Gali užtrukti ištisus mėnesius. Noriu, kad būtum šalia ne tik dėl manęs, bet ir savo pačios labui. Brolija gali manęs ieškoti per tave. Privalai važiuoti su manim.

Ji gerą valandą įkalbinėjo senąją moterį, bet veltui. Senelė nenusileido nė per nago juodymą.

– Tau bus saugiau, jei nesivilksiu iš paskos.

Kendalė paprašė Rikę Sju padėti įkalbėti senelę, bet draugė stojo priešingon pusėn.

– Mąstyk blaiviai, vaikeli. Tavo senelė teisi. Gali persidažyti plaukus, užsidėti akinius, kitaip apsirengti ir visaip kitaip keisti išvaizdą. O kaip užsimaskuoti tavo senelės metų moteriai?

– Be to, juk žinai, kad visą laiką norėjau mirti namie ir būti palaidota šalia tavo tėvų ir senelio. Nenoriu būti pakasta tarp nepažįstamų žmonių, kai ateis mano laikas.

Kendalė neturėjo ką atsakyti, tik prašė senelės nešnekėti apie mirtį taip, lyg ji būtų čia pat.

Tą naktį jos abi miegojo vienoje lovoje, o Rikė Sju knarkė kitoje. Kendalė visą naktį laikė senelę tvirtai apkabinusi. Jos šnabždėjosi apie praėjusias dienas. Juokdamosi prisiminė gerus kartu praleistus laikus. Su meile kalbėjosi apie Kendalės tėvus ir senelį. Jų Kendalė neprisiminė, pažinojo tik iš senelės pasakojimų – ši kartojo juos taip dažnai ir taip išsamiai, kad Kendalė visus juos įsivaizdavo tarsi gyvus.

– Turint omenyje visus gyvenime patirtus sunkumus, visai neblogai susitvarkėme, ar ne? – glostydama Kendalei ranką paklausė senolė.

– Net labai gerai, senele. Man teko nepaprasta laimė turėti savo gyvenime tave. Mylėjai mane labiau, nei dauguma tikrų tėvų myli savo vaikus.

– Kaip norėčiau, kad mano meilės tau būtų pakakę.

– Ir pakako! – tyliai šūktelėjo Kendalė.

– Ne. Kaip ir kiekvienam vaikui, tau reikėjo tėvo ir motinos meilės ir pritarimo, o jų nebuvo.

Ji pasisuko į Kendalę ir priglaudė vėsią, sausą, senatvinių dėmių išmargintą ranką jai prie skruosto.

– Tau niekam nieko nereikia įrodyti, brangute. Tuo labiau savo tėvams. Esi tokia, kokią jie tave būtų norėję matyti. Netgi geresnė. Nebūk tokia griežta sau. Džiaukis gyvenimu.

– Abejoju, ar po viso šito mano gyvenime liks daug džiaugsmo.

Senelė nusišypsojo lyg įžvalgi būrėja, savo krištoliniame rutulyje pamačiusi kažką didinga.

– Išgyvensi ir šitai. Visuomet buvai smalsi, drąsi ir šios savybės tau padėdavo. Kai pirmą kartą pamačiau tave ligoninės naujagimių palatoje, smalsiai žvalgeisi, o ne ramiai miegojai lopšyje kaip kiti kūdikiai. Tuomet tavo mamai pasakiau, kad esi labai ypatinga, ir iki šiol neapsigalvojau.

Jos akys sužibo.

– Esi vienintelė tokia. Likimas tau yra numatęs nuostabių dalykų. Palauk ir įsitikinsi, kad buvau teisi.

Rytą visos trys moterys buvo prislėgtos ir liūdnos.

Senelė įspraudė Kendalei į ranką pinigų prikimštą voką. Buvo nelengva jį imti, bet kitos išeities Kendalė neturėjo.

– Viską grąžinsiu, kai tik kur nors nusigausiu ir susirasiu darbą.

– Juk žinai, kad kas mano – tas ir tavo. Ir nesijaudink, iš banko sąskaitos tokios didelės sumos nepaėmiau. Ilgus metus slapsčiau šiuos pinigus po visus namų kampus.

– Tai bent, esate labai protinga moteris, – tapšnodama senelei per nugarą įsiterpė Rikė Sju. – Man jūsų darbo stilius patinka.

Kendalė džiaugėsi matydama tarp jų užsimezgusią draugystę. Jautėsi rami patikėdama senelę Rikės Sju globai.

– Paskambinsiu jums, kai tik galėsiu, – pažadėjo Kendalė. – Bet turbūt negalėsiu ilgai kalbėti. Tikriausiai jūsų pokalbių telefonu bus klausomasi.

Pamačiusi priblokštus jų veidus dar pridūrė:

– Iš brolijos galima tikėtis visko. Būkite labai atsargios.

Ji troško pasidalyti naujiena apie būsimą kūdikį, bet nusprendė nieko nesakyti. Žinodamos jos tik dar labiau jaudinsis. Be to, Kendalė ir pati savimi abejojo. Jei jos mėgintų įtikinti ją nebėgti, ji galėtų neatsilaikyti ir pasilikti.

Artėjo neišvengiama išsiskyrimo akimirka. Kendalė tvirtai suspaudė senelę glėbyje, stengdamasi įsiminti jos trapaus kūno prisilietimą ir kvapą.

– Myliu tave, senele. Pasimatysim, kai tik bus galima.

Senolė suėmė jos veidą rankomis ir atsitraukusi ilgai žiūrėjo.

– Ir aš tave myliu. Be galo, be krašto. Būk laiminga, dukrele.

Jos veide Kendalė išskaitė galutinį atsisveikinimą.

Suprasdama, kad gal paskutinį kartą mato senelę gyvą, Kendalė norėjo įsikabinti į ją ir nepaleisti. Bet, sekdama oriu senelės pavyzdžiu, išspaudė drąsią, nors ir neryžtingą šypseną.

Garsiai ir nesidrovėdama sriūbaujanti Rikė Sju paskelbė visiškai nenorinti, kad jai ant kulnų liptų kaimiečiai žmogžudžiai ir parsidavėliai agentai, todėl išsitempė senelę pro duris.

Kendalė pro langą pažiūrėjo, kaip jos išvažiuoja, ir paraudojo tol, kol paskaudo gerklė. Ir ko gi ji bijojo tos brolijos? Ji tikrai mirs iš širdgėlos, kol brolija dar nebus jos radusi.

Kendalė paliko mašiną Čatanugos motelio automobilių aikštelėje ir laikraštyje susiradusi asmeninį skelbimą iš senelės duotų pinigų nusipirko vos bepavažiuojančią griuveną.

Mašina ištempė iki Denverio, o ten išleido paskutinį kvapą ir sustojo visiems laikams. Kendalė paliko ją stovėti kelio pakraštyje, o pati nuėjo iki artimiausios „McDonald's" užkandinės ir kramsnodama mėsainį peržvelgė skelbimus apie išnuomojamas gyvenamąsias vietas.

Pagyvenusių žmonių rajone Kendalė rado kaip tik tai, ko ieškojo. Namo šeimininkė buvo našlė, kuri prisidurdavo prie pensijos nuomodama garaže įrengtą kambarį. Namas stovėjo visai netoli bibliotekos, kurioje Kendalė susirado darbą.

Kendalė dirbo ilgas valandas, su niekuo nebendravo, net neturėjo telefono. Kai nėštumas pasidarė akivaizdus, į visus mandagius klausimus atsakydavo tyla, kuri atmušdavo norą smalsauti.

Buvo aišku, kad nė vienas iš jos skambučių FTB nesulaukė jokio dėmesio, o tuo labiau tyrimo. Kas kelias savaites Kendalė paskambindavo į kurios nors valstijos biurą ir pranešdavo apie įvykius, kurių liudytoja tapo Prospere.

Tikriausiai ji buvo nurašyta kaip pašlijusios psichikos moteris. Kendalė kantriai žiūrėdavo žinių laidas ir skaitydavo laikraščius tikėdamasi ką nors išgirsti apie išaiškintą linčiuotojų organizaciją Pietų Karolinoje. Tačiau tokių pranešimų nebuvo.

Brolijos vyrai buvo beišsisuką nuo bausmės už žudynes ir Kendalė nieko negalėjo padaryti, nerizikuodama savo gyvybe. Bet sėdėti sudėjusi rankas ji tikrai negalėjo.

Laisvą nuo darbo laiką Kendalė leido bibliotekoje naudodamasi visiems prieinamais elektroniniais šaltiniais ir ieškodama informacijos. Pamažu ji susikūrė savo biblioteką – duomenų apie pareigūnus Prospere, neatskleistas žmogžudystes, dingusius žmones ir visa kita, kas vieną dieną galėtų padėti atiduoti brolijos narius į teisingumo rankas.

Kendalė nepranešė Rikei Sju ir senelei savo buvimo vietos, kad nesukeltų pavojaus joms pačioms. Todėl apie senelės mirtį sužinojo tik kai paskambino draugei.

– Taip užjaučiu tave, Kendale, – pranešusi liūdną žinią raudojo Rikė Sju. – Man plyšta širdis dėl to, kad sužinojai štai taip.

– Ar ji buvo viena?

– Taip. Rytą nuėjau jos aplankyti, bet niekas neatidarė durų. Radau gulinčią lovoje.

– Vadinasi, ji mirė lengva mirtimi – miegodama.

– Ką daryti su namais?

– Atiduok drabužius tiems, kas juos dar nešios. Visus jos asmeninius vertingus daiktus sudėk į seifą banke. Visa kita palik ir užrakink namą. Ir toliau apmokėk sąskaitas iš pinigų banke.

Dar prieš išvažiuodama į Prosperą ji buvo įgaliojusi Rikę Sju pasirašinėti senelės mokėjimo čekius.

Kendalė su niekuo negalėjo pasidalyti savo sielvartu. Todėl šį skausmą išgyveno viena.

Ji dirbo tol, kol iki gimdymo liko dvi savaitės, per jas paruošė savo butelį kūdikio atėjimui į šį pasaulį. Vieną rytą

prasidėjus sąrėmiams Kendalė šeimininkės telefonu išsikvietė taksi ir išvažiavo į ligoninę.

Vaikas gimė popiet. Tai buvo sveikas ir laimingas berniukas, sveriantis beveik puspenkto kilogramo. Kendalė pavadino jį Kevinu Grantu, pagerbdama savo tėvą ir senelį. Džiaugsmas liejosi per kraštus ir ji tiesiog privalėjo su kuo nors juo pasidalinti.

– Kūdikis! – suspigo Rikė Sju.

Kad ir kaip ji džiaugėsi išgirdusi apie Kendalės sūnaus gimimą, kartu ir pyko, kad draugė slėpė nėštumą.

– Tai gal jau grįžk? Dievulėliau, kiek tu ruošiesi slapstytis? Juk nepadarei nieko blogo, po galais!

Kendalė nustebo sužinojusi, kad niekas iš Prospero nebandė susisiekti nei su Rike Sju, nei su senele. Aišku, Gibas sugalvojo kokią nors dingstį, kodėl ji staiga dingo, bet negi jis nenorėjo nubausti marčios? Kad jos niekas neieškojo – dar įtartiniau, artimų žmonių terorizavimas būtų suprantamesnis.

Gal jie žino, kur ji slepiasi, ir tik laukia tinkamos progos pulti?

Kadangi persekiotojai bet kada galėjo tykoti už kampo, Kendalė visaip stengėsi nepatraukti dėmesio. Jau buvo nusprendusi šitaip pragyventi visą gyvenimą – prisidengdama kitu vardu, aukodama savo teisininkės karjerą ir dirbdama paprastus darbus, kad išlaikytų save ir Keviną.

Ji niekada nebegalės dirbti jokio reikšmingo darbo, nebegalės ištekėti. Rikė Sju siūlėsi pasidomėti, ar Metas mirė nuo to smūgio į galvą, bet Kendalė nenorėjo nieko žinoti. Jei jis mirė, ją būtų galima apkaltinti žmogžudyste. Jei liko gyvas, jie vis dar vyras ir žmona. Ar taip, ar taip – visiems laikams supančiota.

Tą popietę, kai pasitiesusi dygsniuotą antklodę su sūneliu sėdėjo ant pievelės prie našlės namų, Kevinui jau buvo trys mėnesiai. Denverio miestas mėgavosi nuostabiai šilta

pavasario diena. Danguje nebuvo nė debesėlio, bet Kendalė staiga pajuto artėjančią valstybinę mašiną taip, kaip žmogus pajunta, kad saulė slepiasi už debesies. Jai per nugarą nuėjo drebulys supratus, kad slapstymasis baigėsi.

Prie šaligatvio sustojo tamsiai mėlynas sedanas. Iš mašinos išlipo du vyrai ir priėjo prie jos. Žemesnis ir stambesnis maloniai šypsojosi, aukštesnis buvo rimtas.

Žemesnysis kreipėsi į ją:

– Ponia Bernvud?

Namo šeimininkė išėjo į verandą. Ji pažinojo Kendalę kita pavarde ir labai nustebo, kai ši atsakė teigiamai.

Vyras iš vidinės švarko kišenės išsitraukė odinį dėklą ir atvertęs parodė Kendalei savo pažymėjimą.

– Esu FTB agentas Džimas Peperdainas.

Jis linktelėjo į vyrą griežta burna, su veidrodiniais saulės akiniais.

– O čia Jungtinių Valstijų teismo pareigūnas Džonas Makgratas.

Dvidešimt šeštas skyrius

Kai Džonas Makgratas atsibudo, atmintis jam buvo grįžusi. Staiga pabudo ir pajuto, kad ankstesnis mieguistumas, nuovokos praradimas praėjo. Jis aiškiai prisiminė viską iš savo artimosios ir tolimosios praeities.

Žinojo savo vardą, prisiminė vaikystę Rolyje, Šiaurės Karolinos valstijoje, net savo numerį ant marškinėlių mokyklos amerikietiškojo futbolo komandoje. Prisiminė darbą FTB ir tą sukrečiantį įvykį prieš dvejus metus, po kurio jis paliko postą, taip pat prisiminė savo dabartinį darbą. Žinojo, kaip ir kodėl buvo išsiųstas į Denverį.

Toji avarija iš atminties turbūt ištrinta visiems laikams, bet jis prisiminė, kaip per lietų vairavo slidžiu keliu, kaip išvydo ant kelio užvirtusį medį. Prisiminė, kaip neišvengiamos nelaimės akivaizdoje jautėsi bejėgis, kaip pasidavė mirčiai, kai mašina lėkė nuo skardžio. Prisiminė, kaip atgavo sąmonę ligoninėje, kaip jam viską skaudėjo. Apsuptas nepažįstamųjų, jis buvo nepažįstamas pats sau.

Ryškiausiai Džonas atsiminė Kendalę, žiūrinčią jam tiesiai į akis ir sakančią:

– Tai mano vyras.

Džonas prisidėjo ranką prie kaktos ir tyliai nusikeikė, nes lygiai taip pat prisiminė viską, kas vyko nuo tos akimirkos.

Ypač šią naktį.

Šiąnakt jis įklimpo iki ausų.

Šiąnakt jis kūniškai pažino Kendalę Bernvud.

Pagalvė šalia Džono buvo tuščia, bet joje vis dar buvo įsispaudusi Kendalės galvos žymė. Prisimindamas kiekvieną atodūsį, šnabždesį, pojūtį ir skonį, jis sudejavęs užsidengė veidą rankomis.

Viešpatie, argi nuostabu, kad po tokio sukrėtimo jam grįžo atmintis? Viskas, kas Džoną Makgratą darė Džonu Makgratu, šiąnakt buvo sujaukta.

Jis vėl užsidengė ir delnais pasitrynė akis. Kaip reikės visa tai paaiškinti Peperdainui? Kaip pasiteisinti pačiam sau? Gerai, kad bent jau neišdavė kitos moters. Juodu su Liza...

Liza. Liza Frank. Kaip ir visa kita, atsiminimai apie ją iki šios akimirkos buvo dingę. Dabar viskas suskubo grįžti. Keista, bet pirmas prisiminimas iš jųdviejų santykių buvo ne apie gerus laikus drauge, o apie barnį.

Džonas grįžo iš Prancūzijos, atlydėjęs iš Jungtinių Valstijų pabėgusį nusikaltėlį. Buvo pervargęs, purvinas ir paraudusiomis akimis. Laiko skirtumas darė savo, tad jis troško tik vieno – niekieno netrukdomas išsimiegoti kokias trisdešimt valandų. Rakindamas duris vylėsi, kad Lizos nebus.

Bet ji buvo namie. Įsitempusi. Ieškanti dingsties susikivirčyti, mat kažkoks pusgalvis pirmos klasės keleivis tą popietę sugadino jai nuotaiką.

– Užjaučiu dėl nenusisekusio skrydžio, – tarė jis mėgindamas kalbėti supratingai. – Maniškis irgi nebuvo pats geriausias. Išsimaudysiu, o tada atsigulsime ir viską pamiršime, gerai?

Bet Liza nebuvo iš tų žmonių, kurie lengvai su viskuo sutinka. Kai Džonas išlipo iš dušo kabinos, padavė jam rankšluostį, o kai jis įėjo į miegamąjį, jau laukė tarp patalų viliojančiai šypsodamasi.

Nuo tada, kai Džonui paaiškėjo žavūs berniukų ir mergaičių skirtumai, nuogos moters vaizdas visuomet sukeldavo

jam kūno reakciją. Vis dėlto tą naktį lovoje jis buvo savanaudiškas ir išsiblaškęs, todėl Liza pasigedo jam būdingo subtilumo.

Ji uždegė lempą ant naktinio staliuko.

– Džonai, mums reikia pasikalbėti.

– Maldauju, tik ne dabar. Neturiu jėgų.

Iš jos tono buvo aišku, kad pokalbis bus iš tų apie miglotą jų santykių ateitį, bet šiandien Džonas ta tema tikrai nenorėjo kalbėti. Net ir geresnėmis naktimis jis ne itin mėgo analizuoti jųdviejų santykius.

Nepaisydama Džono nuovargio ir blogos nuotaikos, Liza leidosi į daug kartų girdėtas šnekas apie jų santykių aspektus, kurie jai kliuvo, o jam, keistas sutapimas, ypač patiko.

Jie per retai matosi, kalbėjo Liza. Ji dirbo stiuardese vienose iš didžiųjų oro linijų ir dėl nepastovaus darbo grafiko dažnai nebūdavo namie. Džonas taip pat daug keliaudavo darbo reikalais. Šiame bute jie būdavo kartu pakankamai dažnai abiejų seksualiniams poreikiams patenkinti, bet ne taip dažnai, kad pasidarytų priklausomi vienas nuo kito. Džonui patiko taip gyventi. Liza norėjo daugiau.

– Tu vengi įsipareigoti, – skundėsi ji.

Jis atsakė, kad tai netiesa, nors tylomis prisipažino, kad taip ir yra. Džonui viskas patiko taip, kaip buvo, ir jis net nevadino to santykiais. Esama padėtis nereikalavo jokių pastangų, laiko ir dėmesio. Džonas norėjo, kad taip ir liktų.

Bet tą naktį Liza niekaip nesiliovė baksnoti pirštu į jo trūkumus, todėl jis pradėjo pykti.

– Liza, nenoriu šiąnakt apie tai kalbėti, – pasakė išjungęs šviesą ir užsidėjęs pagalvę ant galvos.

– Šunsnukis, – sumurmėjo ji, bet Džonas į šią pastabą nekreipė dėmesio.

Kitą rytą jis atsibudo pirmas. Gulėdamas ir žiūrėdamas į ją Džonas suvokė, kad pažįsta Lizą Frank ne ką daugiau nei tą dieną, kai susitikę lėktuve jie apsikeitė telefono numeriais.

Jų kūnai tiek kartų intymiai suartėjo, bet visais kitais atžvilgiais jie liko svetimi. Liza apie jį taip pat nieko nežinojo. Niekas negalėjo įsibrauti į Džono Makgrato vidų. Gal jam derėjo elgtis sąžiningiau ir įspėti ją? Vis dėlto Džonas plaukė pasroviui iki paskutinės akimirkos, kai viskas baigėsi.

Džono minčių srautą nutraukė lopšinė, kurią gretimame kambaryje Kevinui dainavo Kendalė. Turbūt pirmas šios dienos maitinimas. Džonas įsivaizdavo ją supančią kūdikį, besišypsančią, pirštų galiukais liečiančią mažą veidelį ir apgaubiančią jį motiniška meile.

Kai jis pirmą kartą pamatė Kendalę, ji darė tą patį: sėdėjo su kūdikiu ant dygsniuotos antklodės kieme prie to namo Denveryje. Kai Džimas Peperdainas prisistatė, kas esąs, jos veide šmėkštelėjo palengvėjimas, tarytum ji būtų laukusi, kada bus surasta, ir apsidžiaugusi, kad nebereikės slėptis.

Prieš vesdami į mašiną jie davė jai laiko susirinkti savo ir kūdikio daiktus. Kendalė pradėjo dvejoti. Jos akys neramiai šokinėjo nuo Džimo prie jo.

– Ar vešite mane atgal į Pietų Karoliną?

– Taip, ponia, – atsakė Džimas. – Privalote grįžti.

Per karjerą Džonas buvo matęs beveik visas emocines išraiškas, kurios žinomos žmonijai. Išstudijavęs sąlyginius ir nesąlyginius refleksus, jis tapo patyrusiu kalbos ir veido išraiškos ekspertu. Džonas stebėtinai tiksliai atskirdavo melą nuo tiesos. Toks buvo jo darbas, ir kiti pasitikėdavo jo žiniomis apie žmonių elgesį.

Todėl kai Džimas pasakė Kendalei, kad jie ruošiasi grąžinti ją į valstiją, iš kurios ji pabėgo, kai jos akys prisipildė ašarų ir ji tarsi saugodama suspaudė glėbyje kūdikį, Džonas buvo visiškai tikras, kad Kendalė Diton Bernvud visa širdimi tiki tuo, ką sako:

– Jei grąžinsite mane atgal, jie mane nužudys.

Anksčiau Džonas su Džimu Peperdainu dirbo įkaitų išlaisvinimo komandoje ir laikė jį ne tik geru agentu, bet ir vienu iš nedaugelio tikrų draugų. Nors Džonas nebedirbo FTB, Peperdainas pakvietė jį dalyvauti ponios Bernvud apklausoje.

– Tik kaip stebėtojas, – atsainiai burbtelėjo einant koridoriumi link kabineto, kuriame laukė Kendalė. – Visa tai tau gali pasirodyti labai įdomu. Be to, man reikia, kad patvirtintum, ar ta moterimi galima pasitikėti. Ar ji sako tiesą, ar bando iškišti mums krūvą melo?

– Tu jau žinai, kad ji sako tiesą.

– Bet jos parodymai turės būti pakankamai tvirti, kad prisiekusieji patikėtų istorija, kurią jie manys esant absurdišką. Esi šaltakraujis šunsnukis, – draugiškai pridūrė Peperdainas. – Kur kas kietesnis ir ciniškesnis nei dauguma prisiekusiųjų. Jei ji įtikins tave, vadinasi, sėkmė mums garantuota.

– Tai jau ne mano darbas, – prie kabineto durų priminė jam Džonas.

Peperdainas uždėjo ranką ant rankenos, pažiūrėjo į Džoną nuginkluojančiu žvilgsniu ir tarė:

– Nesąmonė.

Dvidešimt septintas skyrius

Atsisakiusi advokato ir pareiškusi, kad pati sau atstovaus, Kendalė sėdėjo kabinete viena. Keviną prižiūrėjo kitas agentas. Ji nerodė jokių nerimo ženklų, netgi kai Peperdainas padavė jai teismo orderį.

Kendalė permetė dokumentą akimis ir sumišusi pažvelgė į abu vyrus.

– Tai pagrindinio liudytojo orderis.

– O ko tikėjotės? – paklausė Peperdainas. – Orderio, leidžiančio suimti už žmogžudystę?

– Ar jis negyvas?

– Metas Bernvudas? Aišku, gyvas.

Kendalė tvirtai sučiaupė lūpas, bet Džonas negalėjo nustatyti, ar tai būta palengvėjimo, ar nerimo ženklo.

– Maniau, užmušiau jį.

– Jei ponas Bernvudas bus pripažintas kaltu dėl visų nusikaltimų, turbūt jis norės būti žuvęs nuo jūsų rankos.

Kendalė, aiškiai nieko nesuprasdama, prisidėjo prie kaktos ranką.

– Palaukit, nebesusigaudau. Ar sakote, kad Metas suimtas ir apkaltintas?

– Taip, jis, jo tėvas ir kiti žmonės, kuriuos nurodėte esant tos linčiuotojų grupės nariais.

Peperdainas padavė jai lapą su pavardėmis.

– Kaltinimai prasideda nuo sąmokslo įvykdyti žmogžudystę iki pat žmogžudystės, už kurią baudžiama mirties bausme. Kadangi apskrities teisėjas ir prokuroras taip pat apkaltinti, jų pareigas šiuo metu eina kiti žmonės. Jie visi suimti, ponia Bernvud. Ir negali būti paleisti už užstatą.

– Negaliu tuo patikėti, – silpnu balsu pralemeno Kendalė. – Kažkas galų gale atkreipė dėmesį į mano skambučius?

– Daug anksčiau būtų atkreipę, jei jūsų skambučiai būtų buvę peradresuoti į reikiamą biurą. – Peperdainas atsisėdo ant stalo krašto. – Teisingumo ministerijoje jau buvo kilę įtarimų, kad tame miestelyje vyksta kažkas nešvaraus. Per daug kalinių vietiniame kalėjime mirdavo ar būdavo sužeisti. Nuosprendžiai būdavo itin griežti.

– Tai tyrimas jau buvo pradėtas?

– Dar prieš siūlant jums valstybinės gynėjos vietą, – atsakė Džimas. – Turėjome ten slaptai dirbantį žmogų. Bet jis dingo be žinios taip ir negavęs nenuginčijamų įrodymų apie nė vieną iš įtariamųjų.

Atvertęs dokumentų segtuvą Peperdainas padavė Kendalei nuotrauką.

– Manau, atpažinsit.

– Bama! Dieve mano!

Peperdainas žvilgtelėjo į Džoną, šis vos linktelėjo. Moters nustebimas buvo tikras.

– Bamos lavoną aptikau tą pačią naktį, kai jie nužudė Maiklą Li, – pasakė Kendalė. – Nuo jo dingimo buvo praėjusi savaitė.

– Mums jis vis dar dingęs. Apieškojome vietovę, bet neradome nė žymės to kapo, kurį minėjote skambindama. Kaip manote, ar sugebėtumėt atsiminti, kur ta vieta yra?

– Abejoju. Praėjo daugiau nei metai. Tą naktį buvo tamsu, aš pasiklydau, buvau išsigandusi ir nesiorientavau, kur esu. Tikrąja žodžio prasme suklupau ant jo lavono, o paskui pasileidau bėgti, kiek kojos neša. Net jei nuvesčiau jus į tą

pačią vietą, gamtos jėgos jau bus padariusios savo darbą ir nepalikusios jokių pėdsakų.

– Gal rastume šiokių tokių įrodymų.

Kendalė suspaudė lūpas pirštais bandydama nuslėpti drebulį.

– Negaliu patikėti, kad Bama buvo iš FTB.

– Agentas Robertas Makojus. Manome, jis išsidavė ir už tai sumokėjo gyvybe.

– Nebūtinai. Turbūt brolija pavasarį tvarkėsi ir nusprendė, kad reikia nuvalyti ir teismo laiptus. Tokios priežasties žudyti jiems pakako.

Atsistojusi Kendalė nuėjo prie lango. Rankos sukryžiuotos, pečiai sugaužti – gynybinė poza. Džonas pamanė, kad moteris atrodo labai pažeidžiama ir išsigandusi.

Kendalė prabilo labai tyliai, beveik šnabždėdama:

– Jūs net neįsivaizduojate, ką tie žmonės gali padaryti.

– Puikiai įsivaizduojame, – atsakė Peperdainas. – Prisimenate laikraščio, kuriame dirbo jūsų vyras, vyriausiąjį redaktorių?

– Tą poną mačiau tik kartą. Jis netikėtai mirė tuo metu, kai mudu su Metu buvome susižadėję.

– Netikime, kad tai būta natūralios mirties, kaip parašyta jo mirties liudijime. Redaktorius nepritarė jūsų vyro vykdomai politikai. Ruošiamės ekshumuoti jo palaikus ekspertizei atlikti. – Peperdainas nelinksmai žvilgtelėjo į ją. – Taigi, ponia, mes tų žmonių tikrai nenuvertinome.

– Bijau, kad jūsų pačių biure gali būti išdavikų. Agentas Bredokas...

– Jis jau sėdi kalėjime su kitais. Tuo jau pasirūpinta.

– Šit kaip. O iš kur žinote, kad jis buvo vienintelis parsidavėlis? Kiek narių iš viso turi brolija? Ar žinote? – paklausė ji iš susijaudinimo keldama balsą. – Jei liudysiu prieš juos, jie mane nužudys. Tikrai ras kaip.

– Mes jus apsaugosim.

Džimas linktelėjo į Džoną, bet Kendalės žvilgsnis aiškiai parodė, kad apsauga abejojama.

– Negalėsite manęs apsaugoti. Nesvarbu, kokių priemonių imsitės, to vis tiek bus negana.

– Ponia Bernvud, jūsų parodymai šioje byloje yra gyvybiškai svarbūs.

– Kas dar liudys prieš juos?

Peperdainas neturėjo ką atsakyti, todėl Kendalė tik pašiepiamai nusijuokė.

– Vadinasi, esu vienintelė liudytoja. Ir manote, kad prisiekusieji patikės mano vienos liudijimu? Jų advokatas sudraskys mane į skutelius, pasakys, kad išgalvojau šitą neįtikėtiną istoriją vien keršydama savo priešams Prospere.

– O kaip Metas Bernvudas? Ar jis irgi jūsų priešas?

Džonas apsidžiaugė, kad Džimas pagaliau uždavė šį klausimą. Raporte buvo parašyta, kad Kendalė krištoline vaza vožė vyrui per galvą. Įdomu kodėl.

– Ar esate pasiruošusi liudyti prieš jį, ponia Bernvud?

– Taip. Bėda ta, kad Maiklo Li egzekucijos vietoje Meto nemačiau. Nemačiau ir savo uošvio. Bet juodu ten dalyvavo, žinau.

– Mes taip pat tuo neabejojame. – Peperdainas atvertė kitą segtuvą ir pažvelgė į dokumentus. – Brolija be Gibonso Bernvudo nebūtų vykdžiusi ritualinių žudynių, nes jis šios organizacijos įkūrėjas ir vedlys.

Kendalė greitai įkvėpė ir kimiu balsu pratarė:

– Galėjau ir pati susiprotėti.

– Ką žinote apie savo uošvio praeitį?

Ji susakė kelis faktus, tada pridūrė:

– Ne per daugiausia, ar ne?

Peperdainas pradėjo prabėgomis pasakoti, kas buvo išdėstyta Gibo Bernvudo dosjė.

– Per Antrąjį pasaulinį karą jo tėvas buvo jūrų pėstininkas ir tarnavo Ramiojo vandenyno pietuose. Jis su keliais vyrais

pasisiūlė atlikti specialią užduotį, bet dar per pirmą savaitę visi kiti žuvo, o Gibo tėvas japonų okupuotoje saloje išgyveno aštuonis mėnesius: mito rankomis sužvejota žuvimi ir sugebėjo nepagautas nužudyti apie penkiasdešimt priešo kareivių. Kai jūrų pėstininkai atkovojo salą, jis buvo parsiųstas namo ir pagerbtas kaip didvyris.

Karas baigėsi Gibo tėvui taip ir nespėjus grįžti į mūšio lauką, ir jis dėl to labai pyko. Vieną 1947 metų spalio dieną jis kruopščiai išvalė savo šautuvą, įsikišo vamzdį į burną ir kojos pirštu nuspaudė gaiduką.

Nors tėvas nusižudė, jaunasis Gibas jį idealizavo ir norėjo sekti jo pėdomis. Jis įstojo į jūrų pėstininkų gretas ir šiek tiek pauostė parako Korėjoje, bet karas ten jam baigėsi per greitai. Kai atėjo Vietnamo laikai, Gibas jau buvo per senas tarnauti. Praleidęs visas progas pakariauti jis pradėjo savo karą, kartu visko mokydamas ir Metą.

Kaip ir jo tėvas, Gibas buvo kukluksklano narys, bet septintojo dešimtmečio pradžioje dėl per švelnių veikimo metodų susipyko su kitais. Jis nusprendė įkurti savo organizaciją – uždarą kruopščiai atrinktų narių grupę, kad niekam nereikėtų atsiskaityti. Bernvudas subūrė broliją septintojo dešimtmečio viduryje. Savaime aišku, jis rengė Metą, kad po jo mirties sūnus perimtų vadovavimą.

Gibu domėjomės apie trejus metus, bet neturėjome jokių konkrečių įrodymų. Esate mūsų vienintelis ginklas prieš jį. Jei kris Gibas, ir visi kiti grius kaip domino kauliukai.

Kol Peperdainas nesustodamas šnekėjo, Kendalė neišleido nė garso. Kai agentas galų gale Bernvudo bylą padėjo į šalį, ji tarė:

– Ir vis dėlto negalite įrodyti, kad mano vyras ir uošvis dalyvavo Maiklo Li egzekucijoje. Fiziniams įkalčiams naikinti jie turėjo visus metus. Geras advokatas – o Metas su Gibu tikrai nusisamdys patį geriausią – pasakys, kad mano parodymai yra ne kas kita, kaip bandymas atkeršyti už tai, kad Metas turėjo romaną su viena iš mano klienčių.

– Jis buvo neištikimas su jūsų kliente?

– Taip.

Peperdainas susiraukė, pasikasė pakaušį ir žvilgtelėjo į Džoną, tikėdamasis patarimo.

– Regis, ponia Bernvud teisi, Džimai, – įsiterpė tas. – Jei šis faktas paaiškės teisme, ji atrodys kaip pažeminta moteris ir tai susilpnins jos liudijimą.

– Po galais.

– Tai visai nesvarbu, pone Peperdainai, – piktai prašneko Kendalė. – Visa ši šneka beprasmė. Būsiu negyva dar neprasidėjus teismui. Brolija nebūtų trisdešimt metų išsilaikiusi, jei jos nariai ir jų šeimos nebūtų visiškai atsidavusios. Ar tikrai manote, kad jie leis man gyventi?

Mačiau, kaip jie iškastravę prie kryžiaus prikalė puikų jaunuolį vien už tai, kad jis buvo azijietis, išdrįsęs įsimylėti vieno iš jų dukterį. Mano nusikaltimas jiems yra tūkstančius kartų baisesnis už jo. Net jei atsisakyčiau liudyti, jie užmuštų mane už išdavystę. Nužudytų be jokios sąžinės graužaties šventai tikėdami, kad elgiasi teisingai. Tai ir yra baisiausia – tie žmonės įsitikinę, kad jie teisūs, kad Dievas jų pusėje. Brolija visa ką daro Aukščiausiojo vardu. Jie giedojo religines giesmes, kol Maiklas Li mirtinai nukraujavo. Brolijos narių nuomone, esu eretikė. Užmušdami mane jie tik atliktų šventą darbą.

Net jei išgyvenčiau iki teismo pabaigos, kas bus, jei jie nebus pripažinti kaltais? Sakykim, jei įrodymų, kuriuos pateiksite, ir nepatikimo pažemintos žmonos liudijimo nepakaks ir jie visi bus paleisti į laisvę? Net jei Metas nesikėsins į mano gyvybę, jis galės apkaltinti mane šeimos išardymu ir bandyti prisiteisti Kevino globą.

Peperdainas nesmagiai kostelėjo.

– Jums reikėtų žinoti, kad jis jau paprašė skyrybų remdamasis tuo, kad naudojote prieš jį fizinę jėgą.

– Nes trenkiau jam besigindama?

Peperdainas patraukė pečiais.

– Toks buvo jo argumentas. Jūs per nustatytą laiką neatsiliepėte, todėl teismas patenkino jo prašymą.

– Teisėjas Fargas?

– Tas pats.

Džonas stebėjo, kaip Kendalė įsisąmonina, kad ji teisiškai nebesusaistyta su Metu Bernvudu. Buvo matyti, kad dėl skyrybų ji nenusiminė, bet antakius vis dėlto suraukė.

Kitas jos klausimas atskleidė, dėl ko ji susirūpino.

– Ar mano buvęs vyras žino apie Keviną?

– Jei ir žino, tai ne iš mūsų, – atsakė Peperdainas. – Kol neradome jūsų, patys nežinojome, kad turite vaiką. Aišku, yra galimybė, kad jie viską sužinojo iš kitų šaltinių.

Kendalė susmuko ant kėdės ir apglėbusi save pradėjo linguoti pirmyn atgal.

– Jis nesustos, kol nenužudys manęs ir nepavers Kevino dar vienu slaptu brolijos nariu. Ne, – tvirtai tarė ji, – aš negrįšiu atgal. Negaliu.

Peperdainas atsakė:

– Jūs puikiai žinote, ponia Bernvud, kad neturite kitos išeities. Pabėgote iš vietos, kur buvo įvykdyti keli nusikaltimai. Neteisėtas mėginimas išvengti liudijimo yra federalinis nusikaltimas. Už pusės valandos privalote stoti prieš magistrato teisėją. Jis išduos orderį sulaikyti jus kaip pagrindinę liudytoją ir pristatyti į apygardą, kurioje vyksta kaltinamasis procesas. Aišku, jei norite, galite susirasti advokatą.

– Puikiai išmanau teisės sistemą, – šaltai atšovė Kendalė. – Ir renkuosi toliau atstovauti sau pačiai.

– Panaikinsime jums visus kaltinimus, jei padėsite sutupdyti juos už grotų.

Peperdainas patylėjo duodamas Kendalei progą kalbėti, bet ji nieko nesakė.

– Atėjote čia manydama, kad būsite apkaltinta žmogžudyste. Manau, jums turėjo palengvėti.

Ji liūdnai palingavo galvą.

– Jūs vis dar nieko nesuprantate. Brolija pasirūpins, kad ilgai negyvenčiau.

– Išvyksime šiąnakt, – nukirto Peperdainas.

Džonas žinojo, kad draugas dėl tokios padėties Kendalę šiek tiek užjaučia. Bet jis negalėjo nusižengti taisyklėms. Džimas privalėjo atlikti šį darbą, ir atliks.

– Mūsų skrydis trečią valandą, – tarė Džimas. – Skrisite į Kolumbijos apygardą, ten būsite slaptavietėje iki pat pirmos teismo dienos. Vyksiu su jumis iki Dalaso, o iš ten Džonas Makgratas su kita teismo pareigūne palydės jus į vietą.

Džonui lyg žemė po kojomis būtų susiūbavusi. Jis nusekė paskui Peperdainą į koridorių ir užsipuolė jį:

– Čia dabar?

– Kas?

– *Aš* lydėsiu ją į Kolumbiją? Aš?

Peperdaino veidas buvo per daug jau nekaltas.

– Juk taip buvo tartasi, Džonai.

– Aš taip nesitariau. Čia turėjo dirbti Stiuartas, o ne aš. Jis paskutinę akimirką susirgo ir dėl to buvau iškviestas jo pavaduoti.

– Tada tau tiesiog nepasisekė.

– Džimai, – tarė jis sugriebęs Peperdainą už rankovės, kad stovėtų ramiai ir klausytų. – Nežinojau, kad ji turi vaiką.

– Niekas iš mūsų nežinojo, Džonai.

– Negaliu imtis šitos užduoties. Aš... aš išprotėsiu. Juk žinai.

– Bijai?

– Kaip mane gyvą matai.

– Kūdikio?

Net jam pačiam tai skambėjo absurdiškai. Bet vis dėlto tokia buvo tiesa.

– Juk žinai, ką patyriau po tos nesėkmės Naujojoje Meksikoje. Iki šiol sapnuoju košmarus.

Peperdainas galėjo pasijuokti iš šios nepagrįstos baimės, bet Džonas būdavo dėkingas jam už supratimą. Peperdainas pamėgino susitarti gražiuoju:

– Džonai, mačiau tave besiderantį su nuožmiausiais niekšais, Dievo paleistais į šį pasaulį. Sugebėdavai įkalbėti teroristus sudėti ginklus net kai jie tikėdavo, kad pasiduodami nepaklius į rojų. Tavo galios įtikinėti beribės.

– Gal kitados ir buvo beribės. Bet nebėra.

– Viena netikusi diena, ir viskas nuėjo šuniui ant uodegos?

– Netikusi diena? Tai, kas tada atsitiko, drįsti vadinti viena netikusia diena?

– Nenorėjau to menkinti. Bet niekas tavęs nekaltina, Džonai. Niekas. Iš kur galėjai žinoti, kad tas psichopatas padarys, kaip grasino?

– Bet turėjau žinoti, ar ne? Juk tiek mokiausi ir treniravausi! Tam ir yra tos raidės – dr. – prie mano pavardės. Privalėjau jausti, kaip toli galiu eiti, o kada turiu atsitraukti.

– Džonai, geresnių už tave šiame darbe nėra. Mums vis dar reikia tavęs, todėl tikiuosi, kad anksčiau ar vėliau atleisi sau už tai, kas atsitiko Naujojoje Meksikoje, ir sugrįši.

Peperdainas uždėjo ranką jam ant peties.

– Turi geležinius nervus. Pagalvok pats – kiek žalos gali pridaryti mažutėlis bedantis kūdikis?

Dvidešimt aštuntas skyrius

Denveryje jiems lipant į lėktuvą Džoną apniko nelaimės nuojauta. Jis aiškiai suvokė, kad ši kelionė geruoju nesibaigs.

Dabar, po kelių savaičių, gulėjo lovoje, kuria dalijosi su savo kaline. Koja sulaužyta, galvoje šviežias randas, atmintis ką tik grįžusi. Džonas mąstė: ar galėjo ką nors padaryti kitaip, kad būtų buvę įmanoma išvengti tokio įvykių posūkio?

Skrydis? Nuo to jų sustabdyti negalėjo. Peperdainas būtų pamanęs, kad jam ne visi namie, jei būtų pasikvietęs jį į šalį ir pasakęs, kad ta kelionė – ne itin gera mintis, kad jo nuojauta liepia viską dar kartą apmąstyti ir sugalvoti kitą veiksmų planą.

Peperdainas turėjo likti Dalase, o Džonas ir jo partnerė Ruta Fordam, maloni, švelnaus balso, iš Lotynų Amerikos kilusi moteris, skristi su ponia Bernvud ir jos vaiku į Rolį-Daramą, o ten persėsti į lėktuvą, skrendantį į Kolumbijos valstiją.

Toks buvo jų maršrutas.

Deja, likimas viską pakreipė netikėta linkme.

Po pakilimo iš Denverio oro uosto Kendalei netrukus pradėjo spengti ausyse. Teismo pareigūnė Fordam prašė pagalbos stiuardesės, bet ši nuramino, kad lėktuvui pasiekus reikiamą aukštį skausmas turėtų liautis. Taip neatsitiko.

Visą skrydį, valandą keturiasdešimt penkias minutes, Kendalė išgyveno agoniją. Pajutęs, kad motinai kažkas ne-

gerai, kūdikis sunerimo ir pradėjo verkti. Sėdėdamas kitapus tako Džonas sugriebė sėdynės porankius melsdamasis, kad verksmas greičiau baigtųsi. Deja, kuo karščiau Džonas meldėsi, tuo labiau kūdikis klykė.

– Gal tau reikėtų išgerti? – ant Džono kaktos pastebėjęs prakaito lašus pasiūlė Peperdainas.

– Aš dirbu.

– Nusišvilpk į tas taisykles. Jau visai pažaliavai.

– Man viskas gerai.

Iš tikrųjų jam buvo negerai, bet sutelkęs dėmesį į kniedes lėktuvo salono lubose Džonas mėgino negirdėti kūdikio verksmo.

Riedėjimas prie laipinimo vartų truko mažne tiek pat laiko, kiek ir skrydis. Kai lėktuvas pagaliau sustojo, Džonas alkūnėmis išstumdė kitus keleivius, kad tik greičiau išsigautų laukan. Kai tik jie išlipo iš lėktuvo, teismo pareigūnė Fordam skubiai nuvedė Kendalę į artimiausią moterų tualetą. Peperdainui teko laikyti kūdikį ir naujuoju auklės vaidmeniu jis ne itin džiaugėsi. Kitu metu Džonas būtų tik pasijuokęs iš savo draugo senbernio nerangumo. Bet tądien neišspaudė nė mažiausio juokelio.

– Ką žinai apie jos vyrą? – paklausė Džonas.

Iš tiesų jam tai nerūpėjo, jis kalbėjo vien tam, kad nekreiptų dėmesio į kūdikį Peperdaino glėby.

– Dar nepatyriau malonumo su juo susitikti. – Berniukas nustojo verkti. Peperdainas labai atsargiai kilnojo jį aukštyn žemyn. – Kiek žinau, Metas Bernvudas yra tipiškas baltasis rasistas, nešiojantis madingus trijų dalių kostiumus. Jis išvaizdus, moka pašnekėti, išsilavinęs ir kultūringas. Bet ponas Bernvudas taip pat yra puikus ginklų žinovas, beatodairiškas nutrūktgalvis ir fanatiškas kaip velnias. Metas įsitikinęs, kad jo tėtis – Dievo išrinktasis. Jei Gibas lieps jam šokti nuo stogo, tas net nesustos pagalvoti. – Džimas patylėjo, paskui pridūrė: – Bet kas išdrįsęs perbėgti jiems kelią rizikuoja netekti gyvybės.

Džonas griežtai žvilgtelėjo į jį.

– Ponia Bernvud teisi, Džonai, – tarsi skaitydamas draugo mintis tarė Peperdainas. – Jai galas, jeigu buvęs vyras su uošviu ar bet kuris jų sekėjas prie jos priartės.

– Tai šis darbas – ne tik kūdikio priežiūra?

– Toli gražu. Bernvudai sėdi už grotų, bet jų čiuptuvai siekia toli. Apie kai kuriuos iš jų, o gal net ir daugumą, mes turbūt dar nė nenutuokiame.

– Dievulėliau.

– Negali išleisti jos iš akiračio. Niekuo nepasitikėk.

Po kelių minučių moterys grįžo prie Džimo su Džonu. Kendalė paėmė kūdikį iš Peperdaino. Pareigūnė Fordam pranešė planus keičiančią naujieną.

– Ponia Bernvud negalės vėl skristi, kol jos neapžiūrės ausų gydytojas.

– Neseniai man kilo alergija, – paaiškino Kendalė. – Turbūt į ausis bus įsimetusi vis dar gyvybinga infekcija. Oro slėgio svyravimas lėktuve man sukelia neapsakomą skausmą.

Peperdainas viską suvertė Džonui:

– Pats spręsk, ką toliau daryti.

Makgratas pasisuko į Kendalę ir pirmą kartą pažiūrėjo jai tiesiai į akis. Jis pats nežinojo, kodėl iki tol vengė tiesaus žvilgsnio. Galbūt bijojo to, ką gali pamatyti, ir tolesnių padarinių.

Liza jų santykius nutraukė. Kol Džonas darbo reikalais buvo išvykęs, ji išsikraustė susirinkusi visus savo ir kai kuriuos jo daiktus. Ji nepaliko nei raštelio, nei telefono numerio, nei naujo adreso. Nieko. Taškas. Tačiau Džonui tai mažai terūpėjo. Tiesą pasakius, norėjo jai pasakyti viena – kad jos visiškai netrūksta. Lizai išsikrausčius Džonas mėgavosi vienatve ir buvo prisiekęs kurį laiką nuo moterų laikytis atokiai.

Bet šioji buvo kažkuo ypatinga...

Ji nevirpėdama žiūrėjo Džonui tiesiai į akis. Tada pirmą kartą kilo įtarimas, kad Kendalė – didžiai gabi melagė. Jos

žvilgsnis buvo per daug tvirtas, kad būtų buvę galima jį palaikyti nuoširdžiu. To pasiekiama tik ilgai mokantis.

Makgratas spėjo, kad tas apsimestinis ausų skausmas – tik priežastis atidėti jų kelionę. Ji net gali mėginti paspukti ištirpdama žmonių minioje, zujančioje po Dalaso Fort Vorto oro uostą.

Vis dėlto, jei skausmas būtų tikras, Džonas privalo nuvežti ją į medicinos įstaigą ir perkelti skrydį.

Išėjus iš terminalo, Peperdainas jų kompaniją paliko. Atsisveikindamas patapšnojo Džonui per nugarą ir tarė:

– Pasilinksmink, drauguži.

– Eik po velnių, – sumurmėjo Makgratas.

Peperdainas tik nusijuokė ir nuėjo gaudyti taksi.

Džonui teko susigrūsti į vieną taksi su angliškai nekalbančiu vairuotoju, dviem moterimis ir verkiančiu kūdikiu. Mosikuodamas rankomis ir kartodamas kelis paprasčiausius žodžius jis šiaip taip išaiškino sutrikusiam vairuotojui, kad nori patekti į artimiausią greitosios pagalbos ligoninę.

Jiems atvykus, pareigūnė Fordam pasiliko laukiamajame su kūdikiu. Džonas palydėjo Kendalę į kabinetą, ten seselė pamatavo jai kraujospūdį ir temperatūrą, uždavė keletą klausimų apie sveikatą ir paliko juos vienus.

Ji sėdėjo ant apžiūrų stalo ir nesiekdama žemės tabalavo kojomis. Susigrūdęs rankas į kišenes ir atsukęs jai nugarą, Džonas apžiūrinėjo ant sienos pakabintą spalvotą žmogaus kraujotakos sistemos diagramą.

– Bijote, kad paspruksiu?

Džonas atsisuko.

– Nesupratau klausimo.

– Ar su manimi čia atėjote dėl to, kad manote, jog pabėgsiu pro užpakalines duris?

Jis nieko neatsakė, bet viskas ir taip buvo aišku. Kendalė tyliai nusijuokė.

– Manote, galėčiau palikti savo vaiką likimo valiai?

– Nežinau. Ar galėtumėt?

Malonus jos veidas staiga pasidarė akmeninis.

– Ne, – trumpai atsakė.

– Mano darbas jus saugoti, ponia Bernvud.

– O paskui perduoti mane pareigūnams Pietų Karolinos valstijoje.

– Tiesa.

– Kur tikriausiai būsiu nužudyta. Argi ne ironiška? Saugodamas mano gyvybę vešite mane ten, kur man grės didžiausias pavojus.

Tiesą sakant, ir Džonas čia įžvelgė ironiją. Betgi, po galais, jis tik dirba savo darbą. Jam mokama ne už tai, kad vertintų sprendimus.

– Kol esate mano prižiūrima, negaliu jūsų išleisti iš akių, – šaltai pasakė jis.

Į kabinetą įėjęs gydytojas smalsiai nužvelgė Džoną.

– Jūs – ponas Bernvudas? – paklausė jis remdamasis dokumentu, kurį Kendalė užpildė prieš priimama į ligoninę.

Džonas parodė savo pažymėjimą.

– Jungtinių Valstijų teismo pareigūnas? Tikrai? Ar čia jūsų kalinė? Ką ji padarė?

– Jai lėktuve ėmė skaudėti ausis, – irzlokai atsakė Džonas. – Ar kada nors pradėsite apžiūrą?

Daktaras paklausė jos kvėpavimo, pačiupinėjo gerklę ir pasakė, kad tonzilės šiek tiek pabrinkusios, tada patikrino ausis ir patvirtino, kad Kendalė tikrai serga skausmingu abiejų ausų būgnelių uždegimu.

– Ar jai galima skristi lėktuvu?

– Nieku gyvu. Nebent norite, kad jai sprogtų ausų būgneliai.

Džonas palaukė koridoriuje, kol seselė suleido jai antibiotikų. Paskui Kendalė išėjo iš kabineto ir, žingsniuojant laukiamojo link, nustebino Džoną klausimu:

– Manėte, meluoju, ar ne?

– Buvo kilęs toks įtarimas.

– Nesivarginčiau regzti taip lengvai patikrinamo melo.

– Norite pasakyti, kad meluosite, kai nebus galima jūsų pričiupti?

Sustojusi ji pasisuko į jį.

– Kaip tik taip, pone Makgratai.

– Nieko baisaus.

– Lengva pasakyti. – Džonas buvo itin prastai nusiteikęs ir irzo dėl Peperdaino banalybių. – Juk ne tau reikės mašina trenktis pusantro tūkstančio kilometrų.

Gavęs motelyje kambarį moterims ir vaikui, Džonas susirado Peperdainą ir supažindino su naujienomis. Peperdainas su Jungtinių Valstijų teismo pareigūnų biuru Kolumbijoje derino ponios Bernvud pervežimą.

– Kitos išeities nėra, Džonai, – kantriai paaiškino Peperdainas. – Pasak gydytojų, ji negalės skraidyti bent jau mėnesį. Mes tiek laiko neturime. O kelionė mašina truks tik tris dienas, teks dukart nakvoti.

– Tokį atstumą lengvai sukarčiau ir per dvi dienas.

– Vienas. Tačiau dabar su tavimi bus keleiviai. Be to, nepamiršk kūdikio. Per dieną turėtum nuvažiuoti apie penkis šimtus kilometrų. Nesmagi savaitgalio išvyka, kita vertus, viso labo trys dienos.

Nekreipdamas dėmesio į skausmingą Džono išraišką Peperdainas padavė jam kelionės planą ir žemėlapį.

– Išvažiuosite rytoj rytą ir pirmą naktį nakvosite Monrou miestelyje Luizianos valstijoje. Antrą naktį – Birmingame. O trečią dieną jau būsite Kolumbijos valstijoje.

Įdomu, ar jis iki tol išgyvens.

– Gerai, kad bent Ruta Fordam važiuoja kartu. – Džonas pamėgino įžiūrėti bent ką gero. – Atrodo, ji sutaria su jais abiem.

– Fordam visą laiką bus su ponia Bernvud ir kūdikiu. Abiejuose moteliuose tau parūpinome po kambarį, sujungtą su jųdviejų.

Džonas permetė akimis kelionės planą.

– Negaliu sulaukti. Kaip manai, ar galime tikėtis, kad ji nekrės jokių kvailysčių?

– Klausi, ar nebėgs?

– Ji labai bijo, Džimai.

Peperdainas vyptelėjo.

– Negali susilaikyti, ar ne? Jau nejučiomis ją išanalizavai.

– Nė nereikėjo analizuoti. Ir aklas kvailys pastebėtų, kad ponia Bernvud mirtinai įbauginta.

– Be savo kūdikio ji niekur neis. O pergudrauti judu su ponia Fordam ir pabėgti su vaiku ant rankų būtų labai sunku.

– Tikriausiai tu teisus, bet ji ne iš kelmo spirta. Be to, turi dar kai ką žinoti. Ji melagė.

– Melagė? – juokdamasis pakartojo Peperdainas. – Ką turi omenyje?

– Turiu omenyje, – atkirto Džonas tuo pat tonu kaip ir jis, – kad ji mus apgaudinėja.

– Manai, ji išsigalvojo ir...

– Ne, apie broliją ji sako tiesą. Tą patvirtina ir turimi įrodymai. Bet ponia Bernvud neatskleidė mums visų kortų. Ji kažką slepia. Ji kažkokia sukta.

– Juk ji teisininkė.

Kitame kambario gale prie spausdintuvo dirbantis agentas prunkštelėjo iš taiklios Peperdaino pastabos. Džimas pasisuko į jį.

– Radai ką nors?

– Ne.

Peperdainas kreipėsi į Džoną:

– Tikriname jos praeitį, bet kol kas nieko neradom, viskas be priekaištų. Sprendžiant pagal laimėtų ir pralaimėtų bylų santykį, ponia Bernvud buvo uoli valstybinė gynėja ir sudarė

rimtą atsvarą korumpuotai Prospero teisinei sistemai. Atsižvelgiant į tai, kokie žmonės ten ėjo svarbiausias pareigas, ji turėjo būti tikrai kieta, jei taip ilgai atsilaikė.

– Tai kas vis dėlto negerai? – paklausė Džonas mostelėjęs galvą link kompiuterio, prijungto prie daugybės valstybinių ir tarptautinių duomenų bazių.

– Atrodo, mūsų sistemoje bus įsivėlusi klaida. Gauti duomenys beprasmiai. Mano darbuotojas dabar mėgina viską išnarplioti.

– Pranešk, kai ką nors sužinosi.

Džimas sukikeno.

– Kaip matau, daktaras Makgratas norėtų sužinoti, kur ponios Bernvud silpnoji vieta, ar ne?

– Nėra ko vaipytis, – atsakė Džonas sukdamasis durų pusėn. – Sunku atsikratyti senų įpročių, ir tiek.

– Į darbą gali grįžti kada panorėjęs. Tikrai pageidaučiau, kad dirbtum mano skyriuje.

Peperdainas nejuokavo ir Džonas buvo dėkingas buvusiam bendradarbiui už pasitikėjimą, bet jo galutinis atsakymas vis tiek buvo neigiamas.

– Čia per daug įtampos. Mano dabartiniame darbe mažiau streso. – Žvilgtelėjęs į žemėlapį ir jame pažymėtą kelią nuo Teksaso iki Pietų Karolinos, nelinksmai pridūrė: – Iki šiol buvo mažiau.

Atmintis grąžino Džoną į tos dienos, kai įvyko avarija, rytą. Kai jie išvažiavo iš Birmingamo, jis buvo paniuręs ir troško kuo greičiau atsikratyti ponios Bernvud ir jos kūdikio. Džonas apskaičiavo, kad Pietų Karolinos valstijos sostinę turėtų pasiekti saulei leidžiantis. Vos papusryčiavus motelio kavinėje, jis per dulksną nuskubino visus į automobilį.

Kuo toliau į rytus, tuo stipriau lijo lietus. Apie vidurdienį Džonui nervai jau buvo visiškai pakrikę. Ėmė mausti pečius,

nes vairavo tvirtai įsikibęs į vairą. Jis tylomis keikė sunkvežimių vairuotojus, kurie lėkė net greitkelyje per dideliu greičiu. Aišku, kad anksčiau ar vėliau vienas iš jų suklys ir padarys avariją.

Džonas iškart pastebėjo, kai eismas visose juostose ėmė lėtėti. Galų gale mašinos vos bejudėjo. Jis pagarsino automobilyje įtaisytą policijos radijo stotelę ir vis labiau nekantraudamas klausėsi pareigūnų pokalbių apie šią spūstį sukėlusią didžiulę avariją.

Keli automobiliai susidūrė dėl blogo oro – visos pietrytinės šalies valstijos tebebuvo siaubiamos nenutrūkstamo lietaus, jau sukėlusio potvynius ir kitokias nelaimes.

Pagal apytikrius Džono skaičiavimus, avarija įvyko už kelių mylių nuo tos vietos, kur jie įstrigo. Eismas buvo sustabdytas, kad galėtų pravažiuoti greitosios pagalbos automobiliai. Kad ir kaip Džonas užjautė avarijoje nukentėjusius žmones, jis vis tiek irzo dėl gaišaties.

Ruta Fordam sėdėjo priekinėje keleivio sėdynėje. Padavęs jai žemėlapį Džonas paklausė, ar ji įžiūrinti, kaip išsukti į kokį kitą kelią. Pareigūnė rado maršrutą, bet reikėjo važiuoti aplinkui. Džonas nusprendė, kad geriau jau nuvažiuoti papildomų mylių nei stovėti įstrigus spūstyje, todėl pasiekęs posūkį išsuko iš greitkelio.

Taip jie atsidūrė vietinės reikšmės kelyje, kur likimas buvo jiems paruošęs staigmeną – nuvirtusį medį. Džono sprendimas sukti iš greitkelio Rutai Fordam kainavo gyvybę. Greitkelyje nebuvo ryšio, todėl jis negalėjo paskambinti į Kolumbijos biurą iš mašinos telefono. Policijos radijo dažnis buvo kimšte užkimštas pranešimais apie avariją, todėl Džonas nusprendė – nereikia dar labiau visų trikdyti savo pranešimu.

Išsukęs iš pagrindinio kelio jis ketino sustoti ir paskambinti iš telefono automato. Tačiau tose kaimo vietovėse nebuvo nė vienos telefono būdelės. Todėl niekas nė nenutuokė, kur jis yra.

Įdomu, kiek jų laukta Kolumbijoje prieš paskelbiant paiešką? Aišku, Džimo vyrai jau bus atradę jų pėdsakus toje Stivensvilio ligoninėje. Džonas darė prielaidą, kad Ruta Fordam negyva. Įdomu, ar ji turėjo šeimą? Jo kolegė beprasmiškai žuvo vien dėl neteisingo jo sprendimo. Dar vienas kryželis prie Džono Makgrato pavardės.

Savaime aišku, gydytojas Džimui pasakys apie jo draugo sužeidimus, daugiau jis nieko ir nežino.

Po velnių, ta Kendalė Bernvud išties gudri. Apsvarstęs Džonas suvokė, kad ji nepaliko jokių pėdsakų. Jų bus neįmanoma susekti. Tiems, kurie tirs jų dingimą, atrodys, kad jis, Kendalė ir kūdikis prapuolė kaip į vandenį.

Džonui dingtelėjo, kad lopšinė nutilusi. Šniokštimas vamzdžiuose išdavė, kad Kendalė atsuko dušo čiaupą. Jis dar turi kelias minutes pamąstyti, kol Kendalė pastebės, kad jis atsibudęs.

Kendalės planas apskelbti Džoną savo vyru buvo genialus. Taip ji galėjo viską spręsti pati, kol jis nieko nepajėgė. Pradėjusi meluoti ji nebegalėjo sustoti. Ir melavo labai profesionaliai.

Visi Kendalės atsakymai į Džono klausimus buvo pagrįsti tiesa. Vestuvės, pirmoji naktis, neištikimybė – viskas buvo tiesa. Išskyrus tai, kad Kendalė kalbėjo apie savo ir Meto Bernvudo vedybinį gyvenimą. Nekurdama naujos istorijos, pasakodama tik tai, kas nutiko iš tiesų, ji apsisaugojo nuo galimybės suklysti. Išmintinga. Kendalė netgi vadino Džoną tikruoju vardu, kad nesusipainiotų. Ji iš tikrųjų gera melagė.

Tokia gera, kad Džonas pradėjo svarstyti – ar tik praėjusi naktis nebus dar vienas jos melas?

Dvidešimt devintas skyrius

Praėjusią naktį Džoną vėl pabudino košmariškas sapnas. Ne toks baisus kaip ankstesni, bet ir šis išgąsdino taip, kad jis pašoko. Neramus ir suprakaitavęs išsivadavo iš šlapios, prie kūno prilipusios antklodės ir atsisėdo lovoje.

Kita lovos pusė buvo tuščia, bet tai nesukėlė jam įtarimo. Kendalė dažnai keldavosi naktį pasirūpinti kūdikiu. Motinos instinktas iškart jai pakuždėdavo, jei vaikui ko nors reikėdavo. Kartais ji net iš anksto žinodavo, kada Kevinas sunerims, ir Džonas tuo kaskart nuoširdžiai stebėdavosi.

Pasikišęs po pažastimis ramentus, jis nuklibinkščiavo į kitą miegamąjį. Lopšys buvo tuščias. Kambaryje nė gyvos dvasios. Į paširdžius staiga nevyriškai dūrė nerimas ir apmaudas. Ar Kendalė paspruko? Vakar ji visą dieną buvo neįprastai tyli ir prislėgta. Turbūt planavo dar vieną pabėgimą.

Apsisukęs Džonas bėgte – bėgte su ramentais – pasileido svetainės link, o ten sustojo taip staigiai, kad vos neišsitiesė ant grindų.

Kambarys skendėjo tamsoje, vienintelis šviesos šaltinis buvo mėnesiena, besiskverbianti pro plonytes ant atvirų langų kabančias užuolaidas. Vėsus vėjelis, kurio ieškodama Kendalė turbūt čia ir atėjo, su kiekvienu gūsiu išpūsdavo jas kaip bures.

Laikydama Keviną glėbyje ji sėdėjo supamojoje kėdėje. Naktinių petnešėlė nusmaukta, kad būtų lengviau maitinti.

Kūdikio burnelė buvo apžiojusi spenelį ir kas kelias sekundes vis pažįsdavo: apvalaini skruostukai išsipūsdavo kaip dumplės, tada vėl subliūkšdavo.

Jie abu miegojo.

Dabar tai prisimindamas Džonas puikiai suprato, kad taip spoksodamas nederamai pasikėsino į Kendalės privatumą, bet tada negalėjo liautis žiūrėjęs ir grįžti į miegamąjį. Džoną Makgratą užvaldė geismas.

Net nevykusi Kendalės šukuosena nemenkino to nuostabaus vaizdo – ant kėdės atkaltės atloštos galvos. Patrauklus kaklo linkis ir negilus įdubimas kaklo apačioje buvo nušviesti mėnulio šviesos. Tarpas tarp krūtų paslaptingai skendėjo šešėlyje. Jis norėjo ištyrinėti tą užburiantį slėnį. Džonas jau vaizdavosi, kaip trinasi ten nosimi: ši mintis taip sujaudino, kad jis nejučiomis sudejavo.

Jis iškart nutilo bijodamas pažadinti Kendalę. Per senas slapčia spoksoti į nuogas moterų krūtis. Susijaudinti stovint kitame kambario gale – kvaila, vaikiška ir niekuo nesiskiria nuo masturbacijos.

Pasišlykštėjęs savimi Džonas jau norėjo nusisukti, bet nepajėgė. Jis negalėjo atplėšti akių nuo putlių Kendalės lūpų, kurios, atrodė, prašyte prašėsi paragaujamos. Džonas taip norėjo prisiliesti prie viliojančių jos krūtų, ištirti neatrastas teritorijas tarp jos kelių ir liežuviu pajusti jos skonį. Jis norėjo...

Staiga tylą perskrodė ausis veriantis švilpimas.

Kendalė pašoko iš miegų.

Džonas stipriai krūptelėjo – ir vienas ramentas garsiai tarkštelėjo ant grindų.

Kelias sekundes abu buvo sustingę. Jis – susijaudinęs, piktas ir sumišęs, kad buvo užtiktas.

– Po velnių, koks čia garsas?

– Arbatinukas, – trūkdama kvapo atsakė Kendalė. Ji paskubomis užsikėlė naktinių petnešėlę. Kūdikis susiraukė ir

suniurzgėjo, kai Kendalė atitraukė jį nuo krūties ir prisiglaudė prie peties. – Pastačiau ant viryklės prieš sėsdama maitinti Kevino. O kodėl tu nemiegi?

– Negaliu, karšta kaip pragare.

– Pastebėjau, kad šiąnakt miegojai neramiai. Nori arbatos? – Arbatinukas vis dar pasiutusiai švilpė. – Žolelių arbatos. Be kofeino.

– Ne, dėkoju.

Ji priėjo prie Džono.

– Tada palaikyk Keviną, kol užsiplikysiu puodelį.

Eidama pro šalį Kendalė įgrūdo jam mažylį ir nušlepsėjusi per koridorių pradingo virtuvėje. Kelias akimirkas Džonas nieko nedarė. Jis mėgino prisiversti nieko nejausti, bet paskui pamažu leido keliems juslių impulsams prasiveržti pro dvigubus antipatijos ir siaubo barjerus.

Kevinas buvo rubuilis. Keista, kad jis toks lengvas. Ir kokia švelni jo odelė. O gal taip atrodo tik lyginant su plaukuota jo paties krūtine?

Pagaliau Džonas išdrįso į berniuką pažiūrėti. Bėda, kad Kevino akutės buvo įsmeigtos į Džoną. Makgratas sulaikė kvapą. Supratęs, kad nepažįsta jį laikančio žmogaus, kūdikis tikriausiai tuoj pradės verkti.

Bet Kevinas tik plačiai nusižiovavo rausva bedante burnele, rodydamas mažą liežuvį. Ir tris kartus pagadino orą – tie tylūs dujų išmetimai buvo juntami net per sauskelnes.

Džonas nejučiomis tyliai nusijuokė.

– Taip ir maniau, kad judu gerai sutarsite, kai tik prisileisi jį artyn.

Grįžusios Kendalės jis nė nepastebėjo, kol ši neprakalbo. Pakėlęs akis Džonas pamatė ją pro apelsinais kvepiančios arbatos garų užuolaidą stebinčią juodu su kūdikiu.

– Jis neblogas vyrukas.

– Kevinas nuostabus, ir tu tai žinai. Patinki jam.

– Iš kur žinai?

– Jis pučia burbulus. Visada taip daro, kai būna laimingas.

Kūdikis iš tikrųjų buvo apsiseilėjęs iki pat smakriuko ir džiugiai mosikavo rankytėmis. Jis atrodė patenkintas, bet Džonas nebuvo tikras, kad taip ir yra.

– Gal geriau pasiimk jį.

Kendalė, atrodo, nustebo, bet nieko netarusi pastatė arbatos puodelį ant stalo krašto, pasiėmė vaiką ir nunešė į miegamąjį.

– Užmigo vos paguldytas, – pranešė grįžusi. – Kodėl suaugusiesiems taip neišeina?

– Mūsų galvose visko per daug.

– Ir taviškėje?

Džonas klausėsi, ar tik neišgirs pašaipos jos balse, bet ne. Kendalės klausimas buvo rimtas, todėl jis atsakė tuo pačiu:

– Taip, aš irgi apie daug ką galvoju. Tiesą sakant, negaliu liautis galvojęs.

Džonui nereikėjo nieko aiškinti. Jos akys apsiblausė, o balsas prikimo.

– Ir aš negaliu liautis.

Jis suprato – dar vieno atstūmimo nebeištvers, bet kai Kendalė ištarė šiuos žodžius, negalėjo susilaikyti jos nepalietęs. Ji švelniai priglūdo jam prie krūtinės, pirštais perbraukė per plaukus ir pažvelgė aukštyn. Džonas paleido ramentą ant grindų, panardino pirštus į trumpus jos plaukus ir suėmė galvą.

Kendalės lūpos buvo laukiančios ir minkštos, burna karšta nuo ką tik gertos arbatos. Džonas kyštelėjo liežuvį, vėl ir vėl, bučiavo ją kaip apsėstas, taip, kad galų gale jam sustojus Kendalė priglaudė skruostą jam prie krūtinės.

– Ramiau, Džonai, aš vos atgaunu kvapą.

– Nieko baisaus, – prikimusiu balsu atsakė jis. – Kvėpuoti nebūtina.

Tyliai nusijuokusi Kendalė perbraukė jam per pečius.

– Negaliu patikėti, kad liečiu tave. Tiek kartų beprotiškai to norėjau...

– Liesk į valias.

Džonas nieko daugiau nesitikėjo, tik vieno ilgo, nepertraukiamo bučinio alkiui numalšinti. Vieno paragavimo būtų užtekę visai nakčiai. Todėl Kendalės atsakas – žodžiais ir veiksmais – pranoko visus Džono lūkesčius. Tikrovė staiga pasirodė esanti daug geresnė nei visos jo fantazijos kartu sudėtos. Ji buvo tokia nuostabi – paviršiuje šalta kaip ledas, o viduje – deginančiai karšta.

Lūpos negalėjo atsiplėšti vienos nuo kitų, ji rankomis apsivijo jo kaklą. Džonas delnais suėmė ją už pažastų, paskui nuleido rankas ir iš šonų suėmė krūtis. Jos tvirtai spaudėsi jam prie krūtinės, ir nuo to pojūčio jis degė.

Džonas nuleido galvą ir šiurkščiu skruostu pasitrynė į blyškias jos krūtis. Pabučiavęs per švelnią naktinukų medžiagą, nekantriai tempė juos žemyn, kol pasiekė tą vietą lūpomis, suėmė burna, pajuto liežuviu.

Pienas, muskusas – jos skonis sužadino ir apsvaigino. Jis palaikė spenelį prispaustą prie gomurio, paskui jį stipriai trūktelėjo.

– Dieve.

Kimus jos balsas ir atodūsis jam pasirodė patys seksualiausi garsai.

Jis bučiavo jai kaklą – dantimis meiliai kramsnojo sprandą po nelygiai nukirptais plaukais.

Kendalė ėmė suktis į sieną, galiausiai kakta įsirėmė į rožėmis išpieštus sienų apmušalus. Pakėlęs jos rankas šiek tiek virš galvos, glamonėjo ją nuo alkūnių iki pirštų galiukų.

Suėmęs į kumščius, surinko naktinukų medžiagą. Sukišo rankas už kelnaičių juosmens ir suėmė sėdmenis. Paskui viena ranka apglėbė krūtį, kita nuslydo pilvu žemyn iki gaktos plaukų ir tarp šlaunų.

Ji buvo labai sudrėkusi. Aptikęs tai Džonas nuo geismo apsvaigo. Jis glamonėjo ją dviem pirštais, švelniai judėdamas tarp lyties klosčių, lįsdamas vidun.

Jis žinojo – visą gyvenimą nepamirš to pojūčio, kaip glaudžiai ir jaukiai buvo apgaubtas.

Dubenimi prigludo prie jos, jo sukietėjusi lytis spraudėsi jai į tarpą tarp sėdmenų. Jis glostė sustandėjusį spenelį, erzino ją, tuo tarpu pirštai švelniai judėjo jos viduje. Netrukus ji pradėjo spaustis jam prie rankos, ir galiausiai jo ranka nurimo – nekantriai judėjo tik jos klubai. Jos rankos susigniaužė į mažus kumščius, daužančius į rožėmis išmargintą sieną.

Kendalės orgazmas buvo tylus, bet galingas. Kai tik ji nustojo virpėti, Džonas ištraukė ranką ir atsukęs apglėbė ją. Netekusi jėgų, visa šlapia, Kendalė prisiglaudė prie jo ir uždususi kvėpavo, vis sudejuodama jam į krūtinės plaukus.

Po valandėlęs Džonas pirštu kilstelėjo jos smakrą.

– Jei galėčiau, nuneščiau tave į lovą.

Kendalė buvo supratinga. Pakėlė ir padavė ramentus, tada nusivedė jį per koridorių į miegamąjį. Čia jis nusitraukė apatinius ir įlipo į lovą.

Staiga Kendalė susvyravo. Net po tokio jausmingo patyrimo, kurį ką tik kartu išgyveno, stovėdama šalia lovos ji atrodė tokia nekalta ir sutrikusi.

Šįryt Džonas suprato, kodėl Kendalė abejojo. Juodu kelias savaites leido vienas kito draugijoje, bet iš tikrųjų buvo nepažįstami. Juk Džonas ne Kendalės vyras. Jis tebuvo jos meilužis, su kuriuo ji pirmą kartą gulėsi.

Kažkur giliai viduje jis suprato tai ir anksčiau.

Tačiau Džonas į tą įkyrų vidinį balsą nekreipė dėmesio. Jis apsimetė negirdįs savo pasipiktinusios sąžinės. Nutildęs nuojautą, kuri jam šaukte šaukė, kad taip daryti negalima, Džonas paėmė Kendalei už rankos ir įsitraukė ją į lovą.

– Gulkis.

– Ar tu gali... su gipsu?..

– Ne bėda.

Pavertęs ją ant nugaros nuvilko naktinius, švystelėjo juos ant žemės ir pradėjo glamonėti jai krūtis ir pilvą, vis dar įraudusius nuo orgazmo.

Stebėdamas, kokia bus jos reakcija, Džonas uždėjo jos ranką sau ant šakumo. Sekundės dalį ji abejojo. O paskui ėmė ir perbraukė iki pat galvutės. Ir dar kartą.

Tylomis keikdamasis jis praskėtė jos šlaunis ir įsitaisė tarp jų. Jis pastebėjo šviesiai rausvą cezario pjūvio randą, kuris driekėsi po šviesiais gaktos plaukais. Susiraukęs perbraukė per jį pirštu – lygiai taip pat kaip pirmą naktį šiuose namuose.

– Ar esi tikra, kad nieko nebus, jeigu mes...

Ji nusišypsojusi priglaudė rankas jam prie krūtinės.

– Taip, esu tikra.

Dėl sugipsuotos kojos jam visą svorį teko laikyti rankomis. Kai tyčia neskubėdamas į ją įėjo, žvelgė jai tiesiai į akis.

Džonas judėjo vis gilyn ir gilyn, kol toliau buvo neįmanoma. Laikydamas Kendalės galvą, įsisiurbė į lūpas ilgu bučiniu. Kai galų gale jie atsiplėšė vienas nuo kito, Džonas sušnibždėjo:

– Tu melavai man, Kendale.

Ji sumišusi žvilgtelėjo į jį.

Džonas pradėjo judėti pirmyn ir atgal, visiškai prisiderindamas prie jos klubų bangavimo.

– Niekada su tavimi šitaip nesimylėjau, – paskubomis susakė jis, mėgindamas nepaleisti iš rankų sprūstančios kontrolės. – Niekaip nebūčiau šito pamiršęs.

Kendalė apkabino jį dar tvirčiau, pasimuistė.

– Prašau tavęs, nesustok.

– Būčiau tave prisiminęs. Būčiau prisiminęs šitai. Kas, po velnių, tu esi? – iškošė jis pro sukąstus dantis.

Kendalės nugara išsirietė.

– Nesustok, maldauju.

Džonas ir nebūtų galėjęs sustoti. Jie judėjo bendro orgazmo link, kūnams bendraujant taip, kaip, jis žinojo, jie niekad nebuvo bendravę.

Kai Džonas nuo jos nusirito, Kendalė užšoko jam ant krūtinės.

– Laikyk mane, – sušnibždėjo ji. – Tvirtai.

Jis su džiaugsmu darė ko prašomas. Tiek savaičių svajojo, kad lies tai, ką mato.

Kendalė patenkinta sumurmėjo mieguistu balsu:

– Džonai, kodėl tavęs nesidrovėjau?

– Tu ir neturėjai drovėtis. Juk esu tavo vyras.

Ji nieko neatsakė, nes užmigo. Džonas pasvarstė, ar Kendalė suprato, kad mąstė balsu. Ji visą savo geidulį atskleidė vyrui, kurio pirma visiškai nepažinojo, todėl norėjo suprasti kodėl.

Džonas ir pats norėjo suprasti.

Bet jis negalėjo leistis į asmeniškumus. Privalėjo galvoti tik apie pribloškiančią tiesą, kad ką tik mylėjosi su svarbiausia liudytoja, kuri buvo patikėta jo globai. Potrauminė amnezija netinkamas pasiaiškinimas. Jis juk visą laiką žinojo. Po galais, Džonas juk puikiai suprato, kad Kendalė jam meluoja.

Ir vis tiek su ja pergulėjo. Ir tai, po galais, buvo taip nuostabu, taip įelektrino, kad atmintis grįžo akimirksniu. Dabar Džonas prisiminė esąs pareigūnas. O pareigūnai tikrai negali turėti jokių fizinių ryšių su moterimis, už kurias yra atsakingi. Tarnyboje į tokius dalykus žiūrima itin kreivai.

Tai ką, po velnių, jis dabar ketina daryti?

Džonas mokėsi būti psichologu, FTB agentu, Jungtinių Valstijų teismo pareigūnu, bet niekas jo nerengė tokiai situacijai. Jis neturėjo pažymėjimo nei kokių dokumentų, įrodančių, kas jis toks. Ir išvis aplink daugiau nieko nebuvo. Džonas net nenumanė, kur jie.

Ir dar lūžusi koja. Kaip toli jis tikisi nusigauti su pora ramentų? Kendalė tikrai neleis jam nė prisiartinti prie maši-

nos raktelių. Net jei Džonas sugebėtų juos nugvelbti ir paimti mašiną, jam grįžus Kendalė, be abejonės, jau būtų dingusi. Tam ji turėjo pakankamai priežasčių, be to, buvo labai sumani. Kendalė tikrai rastų būdą, kaip su Kevinu išnykti be pėdsakų.

Kur, po galų galais, jo revolveris? Kendalė grasino, kad kitą kartą paslėps ginklą daug geriau – kol kas jam nepavyko rasti tos naujos slėptuvės. Kai jos nebūdavo šalia, Džonas apieškodavo visas įmanomas vietas.

Kendalė didžiavosi gebėjimu viską planuoti ir nieko nepalikti likimo valiai. Iki šios akimirkos dėl jo būklės tai daryti buvo lengva. Na, tarė jis sau. Pastarąsias kelias savaites pareigūnas Džonas Makgratas buvo beviltiškai netekęs galvos ir gulėjo paslikas, bet dabar grįžo į rikiuotę.

Išlipęs iš lovos Džonas nuklibikščiavo iki komodos pasiimti švarių apatinių. Stalčiuje gulėjo Kendalės gražiai sulankstytos ir atskirai nuo kojinių padėtos jo trumpikės.

Labai šeimyniška, su panieka pagalvojo Džonas piktai trenkdamas stalčių.

Tyliame name tas garsas nuskambėjo kaip patrankos šūvis, net pats susiraukė. Sustojęs Džonas įsiklausė ir lengviau atsikvėpė išgirdęs, kad vonioje vis dar bėga vanduo. Dar liko kelios minutės ginklo paieškoms.

Kendalė per daug protinga, pistoleto nebus išmetusi. Jei ji nesiruošė panaudoti revolverio prieš Džoną, – nors tokios galimybės negalima atmesti, niūriai pagalvojo jis, – tai galėjo bent jau pasilaikyti jį savigynai. Gal persekiotojai naršydami po visus valstijos kampelius jau lipa jiems ant kulnų. Ginklą prarasti būtų kvaila.

Džonas peržiūrėjo stalčius, stengdamasis nesujaukti tvarkingai sudėtų jos kelnaičių ir liemenėlių. Nieko neradęs grįžo prie lovos ir apčiupinėjo čiužinį ir karkasą, nesitikėdamas ten nieko rasti, nes tai buvo jo paties neišradinga, banali slėptuvė.

Džonas užmetė akį į spintos viršų, šliauždamas patikrino visas grindų lentas, gal yra kokia atšokusi, po kuria Kendalė būtų galėjusi pakišti revolverį. Naktinio staliuko stalčiai buvo tušti.

Vanduo vonioje nustojo bėgti.

Susinervinęs ir nusivylęs savimi Džonas persibraukė rankomis per plaukus. Ką dabar daryti? Būtina priimti sprendimą. Greitai. Tuojau pat.

Džono nuomonė apie Kendalę Diton Bernvud pasitvirtino – talentinga melagė. Jai pakaktų akiplėšiškumo ir sumanumo įgyvendinti net patį neįtikimiausią planą, net jei tam reikėtų mylėtis su netikru vyru, kuris iš tikrųjų yra jos kalėjimo sargas.

Be to, Kendalė buvo motina, besirūpinanti ne tik savo, bet ir vaiko gyvybe. Kad apsaugotų Keviną, ji pasiryš viskam.

Bet net motinystė nepateisins federalinio pareigūno pagrobimo. Kendalė pažeidė daugiau įstatymų, nei jis dabar galėjo suskaičiuoti. Džono pareiga – perduoti ją į atitinkamų pareigūnų rankas. Jis taip ir padarys. Nesvarbu, kokiomis priemonėmis.

Džonas išslinko į koridorių. Vonios durys buvo šiek tiek praviros. Stengdamasis nekelti triukšmo jis lėtai nupėdino prie jų ir švelniai stumtelėjo.

Kendalė stovėjo dušo kabinoje. Jos plaukai, ką tik nusausinti rankšluosčiu, pasišiaušę styrojo į visas puses. Kendalė mūvėjo tik kelnaites ir iškėlusi vieną ranką virš galvos bėrė ant pažasties talko.

Nepataikydama į taktą kažką niūniavo – atrodė miela.

Vis dėlto Džonas neleido sau šypsotis. Net neleido pagalvoti ko nors švelnaus.

Viešpatie, kiek jis taip atsilaikys?

Planas buvo geras. Ir neišvengiamas. Bet kartu ir sunkiausia užduotis per jo karjerą. Net per abi karjeras.

Nors nuojauta rėkte rėkė, kad derėtų atsitraukti, Džonas prisivertė pajudėti į priekį. Jis bijojo, kad Kendalė pamatys jo atspindį veidrodyje, bet net visiškai priartėjus nieko nepastebėjo. Jis lėtai išsitraukė ramentą iš po pažasties ir tvirtai suėmė. Tada kita ranka sugriebė Kendalei už žasto ir atsuko ją į save.

Trisdešimtas skyrius

– Ką turi omenyje – dingo?

Gibas Bernvudas naujienas sutiko ne itin džiaugsmingai. Jo balsas buvo toks pats žudikiškas kaip ir žvilgsnis.

Bernvudų advokatas atrodė ramutėlis. Kvinsis Lamaras, pietietiškos elegancijos ir ramybės įsikūnijimas, sėdėjo sukryžiavęs ištįsusias kojas ir ant kelių pasidėjęs plonas, ilgas rankas.

Jis atrodė toks baltarankis, tarytum per visą gyvenimą nebūtų išliejęs nė lašo prakaito. Nepriekaištingai pasiūtas kostiumas, prancūziškų marškinių rankogaliai, susegti deimantais inkrustuotomis sąsagomis. Kvinsio plaukai buvo sutepti aliejumi, nagai nupoliruoti.

Kvinsio polinkis į moteriškumą pykino Gibą ir kitomis aplinkybėmis jis nebūtų to pakentęs. Bet šis garsėjo kaip geriausias, gudriausias ir lengviausiai paperkamas teisininkas, kokį tik galėjai rasti. Kai kurie patys didžiausi Pietų valstijų sukčiai turėjo dėkoti Kvinsiui už tai, kad liko laisvėje.

– Kaip ta moteris sugebėjo dingti? Kada? – paklausė Gibas.

– Kiek supratau, ji prapuolė prieš dvi savaites.

– Dvi savaites?! – sugriaudėjo Gibas. – Ir mums apie tai pranešama tik dabar? Kodėl niekas anksčiau nepasakė?

– Pone Bernvudai, nematau jokios prasmės šaukti ant manęs. Perdaviau žinias iš karto, kai tik sužinojau.

Lamaro balsas buvo švelnus kaip vilna. Nors atrodė saldus ir nekaltas, jis mokėjo pergudrauti prisiekusiuosius ar kitą šalį teisme ir suduoti triuškinamą smūgį.

– Ponia Bernvud buvo sulaikyta Denveryje ir vežama į Pietų Karoliną – ji turėjo būti pagrindinė liudytoja jūsų teisme.

Pirmą kartą burną pravėrė Metas:

– Nereikėjo man išsiskirti. Tada ji negalėtų būti verčiama liudyti prieš mane.

– Esu tikras, kad ji neverčiama, – švelniai atsakė Lamaras ir akimirką nutilęs nupūtė nuo rankovės įsivaizduojamą pūkelį. – Kažkur pakeliui ponia Bernvud sugebėjo nuo jų paspukti ir...

– Nuo abiejų?! Juk ji negalėjo įveikti dviejų Jungtinių Valstijų teismo pareigūnų ir nuo jų paspukti?

Lamaras žvilgtelėjo į Metą.

– Norite, kad pasakočiau toliau? Ar visą laiką mane pertraukinėsite?

– Atsiprašau, – suburbėjo Metas.

Bet Lamaras pasakojimo tęsti neskubėjo. Jis metė menkinamą žvilgsnį Gibui, tarytum priekaištaudamas, kad neišmokė sūnaus gerų manierų. Gibas lengvai galėjo Kvinsį užsmaugti, bet kaip ir Metas nekantriai troško išgirsti, kaipgi Kendalei pavyko dingti kaip į vandenį.

– Vienas iš dviejų teismo pareigūnų buvo moteris, – paaiškino Lamaras ir papasakojo apie Kendalės ausų infekciją, dėl kurios reikėjo iškeisti lėktuvą į mašiną ir praleisti kelias naktis kelyje.

Pagalvojęs jis pridūrė:

– Manau, moteris buvo paskirta tam, kad užtikrintų ponios Bernvud apsaugą ir privatumą, kai ji maitindavo kūdikį.

Gibas su Metu susižvalgė ir abu tuo pačiu metu pašoko nuo kėdžių. Gibui patiko sunerimęs advokato veidas, kai pačiupęs už levandų spalvos kaklaraiščio pakėlė jį nuo kėdės.

– Ką tu pasakei?

Įsiveržęs į patalpą kalėjimo sargybinis jau siekė pistoleto iš dėklo prie diržo.

– Paleisk jį! – sušuko Gibui.

Gibas paleido iš gniaužtų Lamarą, ir jo kaulėtas užpakalis skaudžiai dunkstelėjo ant medinės kėdės. Lamaras pasimuistė lyg tikrindamas, ar galva vis dar tvirtai laikosi.

– Viskas gerai, – glostydamasis plaukus nuramino sargybinį. – Mano klientas per daug susijaudino. Daugiau tai nepasikartos.

Prižiūrėtojas šiek tiek luktelėjo žiūrėdamas, ar advokatas valdo padėtį, tik tada išėjęs iš kambario uždarė duris.

– Kendalė turi kūdikį?

– Berniuką ar mergaitę? Kiek laiko?

Nekreipdamas dėmesio į jų klausimus Lamaras žvelgė į Gibą su nemirksinčio roplio įtūžiu.

– Jei dar kartą nors pirštu mane paliesit, išeisiu iš čia neatsigręždamas, o tada ir jūs, ir jūsų prasčiokai fašistai draugai galėsite kapanotis, kaip jums patinka. Ar mes vienas kitą supratome, pone Bernvudai?

Šnypščiantis Kvinsio balsas bet kuriam kitam žmogui būtų sukėlęs šiurpą, bet Gibas niekada nelaikė savęs eiliniu. Jis pasilenkė per stalą tiek, kad jo veidas prie siauros advokato nosies priartėjo per kelis centimetrus.

– Nemėgink manęs gąsdinti, sumautas pederaste. Man tavo madingi kostiumai, sulaižyti plaukai ir šilkiniai kaklaraiščiai nedaro jokio įspūdžio. Nekenčiu ir šitų prakeiktų gėlių.

Gibas ištraukė Lamarui iš švarko atlapo gvazdiko žiedą ir sutraiškė saujoje.

– Lygiai tą patį galiu padaryti ir tau. Todėl geriau tuojau pat klok man viską, ką noriu žinoti apie mano marčiai gimusį kūdikį, arba plikomis rankomis suplėšysiu tau gerklę ir sušersiu žuvims. Ar mes supratome vienas kitą?

Kvinsis Lamaras, garsėjantis tuo, kad sugebėdavo priešiškai nusiteikusius liudytojus paversti drebančiais snargliais,

šįkart liko be žado. Jo akys nuslinko prie Meto, kurio akmeninis žvilgsnis tik patvirtino tėvo grasinimus. Išsišovęs Adomo obuolys sujudėjo aukštyn ir žemyn, kai advokatas mėgino sudrėkinti išdžiūvusią gerklę.

Galų gale Kvinsis pradėjo pasakoti toliau.

– Ponia Bernvud pagimdė berniuką. – Jis išsitraukė iš portfelio gimimo liudijimo kopiją ir padavė jiems. – Darau prielaidą, kad vaikas yra...

– Mano! – neabejodamas atsakė Metas, patikrinęs gimimo datą. – Jis mano!

Gibas apkabino Metą ir paplojo jam per nugarą.

– Taip didžiuojuosi tavimi, sūnau. Dievo malone pagaliau turiu anūką! – Jų džiaugsmas greitai baigėsi, mat Gibas trenkė kumščiu į stalą. – Ta kalė!

Metas pasisuko į Lamarą.

– Klausyk, noriu savo sūnaus. Padaryk viską, kad gaučiau jį ir galėčiau pasilikti. Išsiskyriau su Kendale nežinodamas, kad ji nėščia. Negana to, kad mėgino mane užmušti ir pabėgo, ji dar nuslėpė faktą, kad turiu sūnų. Todėl tikrai neturėtų būti sunku gauti man išskirtinę sūnaus globos teisę.

Lamaras nervingai dirstelėjo į Gibą.

– Būkite protingas, pone Bernvudai. Esate kaltinamas keliomis žmogžudystėmis. Gal geriau susitelkus sukti galvą, kaip išteisinti jus dėl šių kaltinimų, o ne pradėti papildomą bylinėjimąsi?

– Jie negali įrodyti, kad mudu su tėčiu dalyvavome nužudant tą Li vaikį. Ar kad esame kaip nors susiję su šviežiai sukurpta Bamos byla.

– Tasai Bama buvo FTB agentas, – rūsčiu tonu priminė advokatas.

– Kad ir kas tas žmogus buvo, mes neturime nieko bendra su jo žūtimi, su šūviu į galvą ir palaidojimu kažkur miškuose. Bamos lavono niekas nerado, todėl net negalima įrodyti, kad

jis miręs. Gal tas pašlemėkas iš miesto išsidangino tuo pačiu keliu, kaip ir atsirado.

– O kaip Maiklo Li dingimas iš kalėjimo?

– Aišku, kad tai būta pabėgimo! Juk ir jo lavonas iki šiol neatsirado ir neatsiras. Jis nelįs į dienos šviesą, nes grįžęs būtų teisiamas dėl išprievartavimo. Taigi jis tūno kažkur pasislėpęs, o mudu su tėčiu esame kaltinami dviem žmogžudystėmis, kurios net nebuvo įvykdytos.

– Tai kaip jūs paaiškintumėte ponios Bernvud pasakojimą pareigūnams? – paklausė Lamaras.

– Ji pasiklydo miške, jai kilo isterija, ji ėmė regėti haliucinacijas. Tuo pačiu metu pasinaudojo proga atkeršyti man už romaną su Lote Linam.

Gibas sukando dantis. Tai buvo sąlyginis refleksas, pasikartojantis kaskart Metui paminėjus Lotės vardą. Gibas viską žinojo beveik iki tos dienos, kai Metas atnaujino santykius su ta moterimi, bet niekaip nesuvokė, kodėl jo sūnus, toks paklusnus ir lengvai apdorojamas visose kitose gyvenimo srityse, turėjo tokią silpnybę tai raudonplaukei šliundrai.

Gibui tai labai nepatiko, bet norėdamas šeimoje išlaikyti taiką jis į tą meilės romaną žiūrėjo pro pirštus. Šiaip ar taip, ir Lotė buvo ištekėjusi. Be to, šis romanas neturėjo sukelti jokių pragaištingų padarinių, pavyzdžiui, neplanuoto vaiko. Dar prieš daugelį metų Gibas pasirūpino, kad jokių nepageidaujamų nėštumų nebūtų.

Kai Gibo ausis pasiekė gandai apie tada dar šešiolikamečio Meto slaptą susižavėjimą Lote, jis paskambino merginos tėvui. Abu vyrai sutarė, jog jų pareiga pasirūpinti, kad tie kvailiojantys vaikai neprisidarytų bėdos. Todėl Lotės tėvas už septyniasdešimt penkis dolerius pažadėjo nepastebimai įmesti Lotei į pieno stiklinę tabletę. Gibas užtikrino jį, kad tai nekenksmingas, tiesiai iš gydytojo gautas narkotikas.

Nuo tos tabletės Lotei prasidėjo spazmai, o tas pats gydytojas diagnozavo apendicitą. Gibas turėjo atseikėti tam tipui

du šimtus dolerių, be to, dar reikėjo sumokėti už operaciją, per kurią Lotei ne tik buvo pašalintas visiškai sveikas apendicitas, bet ir perrišti kiaušintakiai. Taigi skirdamas šiek tiek mažiau nei tūkstantį dolerių Gibas pasirūpino, kad Lotė niekada nepaleistų į šį pasaulį nesantuokinio Bernvudo. Iki pat šios dienos jis buvo tikras, kad tai naudingiausiai jo gyvenime išleisti pinigai.

Kol tas romanas netrukdė Metui vesti ir pradėti teisėtą sūnų ir palikuonį, Gibas manė, kad apsilankymai pas Lotę, kai šios girtuoklio vyro nebūdavo mieste, negali pakenkti.

Bet jis nenorėjo, kad apie šį romaną sužinotų visi žmonės. Metui Bernvudui, būsimam brolijos vadovui, nederėjo kankintis iš meilės pasileidusiai baltajai šiukšlei. Tai pakenktų jų įvaizdžiui. Jei Metas imtų nepaisyti griežtų brolijos taisyklių, tada ir kiti pradėtų prašyti išimčių. Giminiavimasis su žemesnės klasės arba kitos rasės atstovais buvo pats svarbiausias ir pirmasis tabu.

Todėl Gibas stačiai nekentė tos minties, kad per teismą į dienos šviesą išlįs jo sūnaus romanas. Bet to nuslėpti niekaip nepavyks. Kvinsis Lamaras net siūlė Metui pasinaudoti Lote kaip alibi tą naktį, kai Maiklas Li paslaptingai dingo iš apygardos kalėjimo ir be pėdsakų prapuolė.

Jei ponia Linam prisiektų, kad Metas tada buvo su ja, tai padėtų palenkti dvejojančius prisiekusiuosius savo pusėn. Lamaras pasiūlė Metui prisipažinti kaltu dėl lengvesnio nusikaltimo. Neištikimybė – nuodėmė, bet už ją nebaudžiama mirtimi. Bent jau Amerikoje.

Metas su Gibu šį variantą apsvarstė, bet sprendimo nepriėmė. Prieš atskleisdamas, koks ryšys siejo Metą su ta moterimi, Gibas norėjo kuo ilgiau laukti. Šie santykiai buvo tikrai ne didžiausias jo sūnaus laimėjimas, bet jiems išaiškėjus žmonės apie Metą nieko kito nė neprisimins.

Kita vertus, visa Bernvudų gynyba buvo paremta vien tik išsisukinėjimais. Gibas suprato, kad būtų kvaila neišnaudoti

galimybės apsiginti, kad ir kokia ji nepatogi. Žinia, kad turi anūką, paskatino Gibą į padėtį pažvelgti kitaip, perdėlioti prioritetus ir kitur sutelkti dėmesį. Gal vis dėlto reikia permąstyti griežtą nusistatymą prieš Lotės Linam panaudojimą gynybai.

Nors jo mintys sukosi visai kitur, Gibas viena ausimi sekė Meto ir advokato ginčą – jų žodžių mūšis buvo užstrigęs vienoje vietoje. Galų gale Gibas perrėkė juos abu:

– Pone Lamarai, mano sūnus jums sako, kad norime susigrąžinti kūdikį. Jis mums teisėtai priklauso. Ir mes jo norim.

– Tikrai taip, – sutiko Metas.

Lamaras atkišo abu delnus tarytum mėgindamas sustabdyti puolimą.

– Džentelmenai, leiskite kai ką pasakyti jūsų pačių labui. Tai, ko jūs tikitės, yra beveik neįmanoma.

Advokato žodžiai nė kiek nesumažino Meto ryžto.

– Padarysiu viską, ką galėsiu, kad atimčiau tą vaiką iš motinos. Kendalė visiškai nepajėgi užauginti Bernvudų šeimos vyrą. Ji niekada nebus gera motina, nes nesugebėjo būti net gera žmona. Suteikiau Kendalei visišką laisvę – ji galėjo siekti karjeros, bet pati ja rizikavo nuteikdama prieš save bendradarbius. Niekada negailėjau jai pinigų. Gerai su ja elgiausi ir atlikdavau vyro pareigas. Paklauskite bet ko. Išgirsite, kad mūsų santuoka buvo tobula. Ir štai kaip ji atsilygina. Pasakoja šlykštų melą apie mane ir mano tėvą. Užpuolė mane mūsų namuose ir paliko mirti. Kendalė metė mane. O praėjus metams sužinau, kad turiu sūnų. Nors berniukui jau trys mėnesiai, aš net nežinojau, kad jis yra! Kokia ji pabaisa, kad atplėšia sūnų nuo tėvo.

Kantriai išklausęs klientą, Kvinsis Lamaras ramiai užsisegė portfelį ir pakilo.

– Nuostabi kalba, pone Bernvudai. Įtikinama, stipri ir jausminga. Patikėjau ne tik kad esate nekaltas dėl jums primestų nusikaltimų, bet ir kad tapote neregėtos ponios Bern-

vud išdavystės auka. Pasistenkite pakartoti tą patį, kai būsite apklausiamas teismo salėje.

Jis pabeldė į duris duodamas ženklą, kad susitikimas baigėsi. Laukdamas, kol sargybinis atrakins duris, Kvinsis pridūrė:

– Kol ponia Bernvud nieko nekomentuoja, jūsų širdį veriančio pasakojimo niekas negali užginčyti. Bet kai ji bus surasta, – galime lažintis, kad jos ieškodami agentai visose pietinėse valstijose nepaliks akmens ant akmens, – šią istoriją gali tekti pataisyti.

Lamarui išėjus Gibas su Metu turėjo dar kelias minutes netrukdomi pasišnekėti, paskui turėjo būti išvesti į atskiras kalėjimo vienutes.

– Tėti, aš turiu sūnų! Berniuką!

Gibas sugriebė Metui už pečių.

– Kokios nuostabios naujienos, sūnau, aš toks laimingas! Bet švęsime vėliau. Deja, dabar neturime laiko. Visiškai nepasitikiu tuo subobėjusiu pederastu advokatu.

– Man jis irgi nepatinka. Ruošiesi atleisti Lamarą ir pasamdyti ką nors kitą?

Gibas papurtė galvą.

– Visi teisininkai vienaip ar kitaip netikę. Jie gali būti sukti ir nelojalūs net tapę mūsų šeimos nariais, – sausai pridūrė. – Mums nevertėjo pasikliauti juo nei bet kuo kitu ir leisti galvoti ir veikti už mus.

Metas atrodė sutrikęs.

– Tėti, kur tu suki?

– Noriu pasakyti, kad atėjo laikas reikalus perimti į savo rankas.

Lotė perskaitė laišką antrą kartą. Paskui trečią. Žinutė buvo šiurkšti, trumpa ir aiški.

Suglamžiusi nusviedė popierių ant grindų. Tada keikdamasi priėjo prie lango ir pažvelgė į apleistą kiemą, kuris šauk-

te šaukė: „Čia gyvena padugnės." Čarlis buvo ne tik prastas sutuoktinis, bet ir ne ką geresnis maitintojas. Lotė niekada neišgalėjo pagražinti namų, padaryti jų jaukesnių.

Šiaip ar taip, ko ji tikėjosi? Kad santuoka jos gyvenime padarys stebuklą?

Lotė buvo gimusi šiukšle ir šiukšlė liks. Ji pati žinojo. Čarlis taip pat. Ir Metas. Tiesą sakant, Metas būtent tokiu žodžiu Lotę ir pavadino, kai pirmą kartą į ją kreipėsi.

Kai abu mokėsi ketvirtoje klasėje, vieną popietę Metas patykojo jos grįžtančios iš mokyklos. Jis nušoko nuo medžio šakos ir mirtinai ją išgąsdinęs pastojo kelią.

– Manai, esi labai šauni akiplėša, ką, raudonplauke? – prikibo Metas. – Žinok, nieko panašaus. Mano tėtis sako, kad tavìškiai yra elgetos, baltosios šiukšlės, kad neturėčiau su tokiomis kaip tu prasidėti.

– O aš sakau, kad tu su savo tėčiu esat vištašūdžiai. Būčiau labai laiminga, Metai Bernvudai, jei su tavimi neturėčiau nieko bendra. O dabar dink man iš kelio.

Lotė norėjo jį apeiti, bet Metas staigiai žengė į šalį, sugriebė jai už pečių ir pamėgino pabučiuoti. Spyrusi keliu jam į tarpkojį Lotė pabėgo.

Praėjo dar keleri metai, kol Metas sukaupė drąsos vėl pabučiuoti Lotę. Šįkart ji leidosi. Nuo to laiko jie abu žinojo, kas juos sieja, ir puikiai suvokė, kad jokių prasmingų santykių tarp jų būti negali. Net būdami vaikai jie jautė niuansus, skiriančius jų kastas. Metas su Lote užaugo skirtinguose pasauliuose ir jiems buvo nevalia peržengti skiriamosios ribos.

Tačiau vis dėlto jie flirtuodavo, erzindavo vienas kito bundantį seksualumą be jokių rimtesnių ketinimų ir galiausiai vieną tvankią vasaros dieną susitiko prie šaltinio kalvose. Dūko išsirengę iki apatinių. Metas pasiūlė parungtyniauti, kas ilgiau ištūnos po vandeniu.

Aišku, jis laimėjo. Vietoj prizo Metas pareikalavo, kad nusisegusi liemenėlę Lotė parodytų krūtis. Jo pasipūtėliškumas slėpė pažeidžiamumą, ir tai jai pasirodė labai miela.

Liemenėlė nulėkė į šalį.

Jis žiūrėjo.

Paskui žiūrėjimas virto lytėjimu. Jo prisilietimai buvo tokie švelnūs, atidūs, kad Lotė leido jam, ko neleido kitiems berniukams. Netrukus jau ir pati jį lietė.

Tas pirmasis kartas buvo keistas ir nemalonus. Metas buvo nerangus, labai skubėjo, o ji troško suteikti jam malonumą. Lotė atsiminė degančią odą, nelygų abiejų alsavimą, širdis, kurios, atrodė, tuoj tuoj iššoks iš krūtinės, ir laimingus pažinimo atodūsius. Jų aistra buvo nuoširdi ir atvira, besiliejanti per kraštus. Ir tam tikra prasme nekalta.

Dabar, kai Lotė stovėjo atrėmusi galvą į purviną lango rėmą, jai skruostais riedėjo ašaros. Tą vasaros dieną ji mylėjo Metą Bernvudą iki išprotėjimo. Lygiai taip pat kaip dabar. Ir iki gyvenimo pabaigos.

Štai kodėl Lotė leido jam savimi naudotis – nes atpažino ir atsiliepė į jo neviltį, slepiamą aistros. Ji tenkino Meto poreikius, bet jautė, kad jam reikia ne tik sekso.

Lotė buvo asmeninis Meto Bernvudo maištas prieš save patį. Jis pasiekė visus tikslus, kuriuos jam buvo iškėlęs Gibas, pateisino į jį sudėtas kitų žmonių viltis, visada elgėsi taip, kaip iš jo buvo tikimasi. O santykiai su ja buvo vienintelis trūkumas, kurį jis sau leido.

Paslaptis, gaubianti jų romaną, Metui buvo ir traukos šaltinis. Lotė atrodė visiška priešingybė moters, su kuria jam buvo privalu gyventi. Jei Lotė būtų nors šiek tiek pritapusi prie Bernvudų socialinio sluoksnio, turbūt Metas dar prieš daugelį metų būtų nustojęs ja domėtis. Bet Lotė nieku gyvu negalėjo į tą sluoksnį pakliūti, todėl jis nesiliovė pas ją vaikščiojęs.

Vis dėlto ji žinojo, kad Metas ją savotiškai myli. Aišku, jis nieko niekada taip nemylės, kaip savo tėvą. Meto akyse nė vienas žmogus nebuvo nusipelnęs tokios aklos ištikimybės ir atsidavimo kaip Gibas.

Todėl Lotė užjautė Kendalę Diton – ta ištekėjo už Meto iš apgaulingo optimizmo. Turėdama galvoje savo vyro jausmus tėvui, Kendalė siuto, kad visą laiką lieka antroje vietoje, ir duodavo aiškiai suprasti, ką apie tai mano. Dar prieš išsiskirdamas Metas Lotei dažnai skųsdavosi, kad Kendalė per daug kalba.

O kas buvo Lotė? Durų kilimėlis? Klusni, nesiskundžianti ir paslaugi meilužė?

Šiandien iš Meto gautame laiške buvo akivaizdus atsakymas. Lotė pasilenkė, pakėlė nuo grindų suglamžytą popierių ir padėjusi ant stalo išlygino.

Metui dabar jos reikia – labiau, nei kada reikėjo ar kada reikės.

Lotė apžvelgė kambaryje stovinčius nudėvėtus, išblukusius baldus, vandens dėmėmis išmargintas lubas, subraižytas medines grindis, girgždančias sulig kiekvienu žvilgsniu.

„Mano gyvenimas niekad nepagerės", – liūdnai pagalvojo ji.

Kai Kendalė dingo iš Prospero, Čarlio nužudymo bylą teko atidėti, kol bus surastas naujas advokatas. Paskirtas naujasis gynėjas iškart pareikalavo atidėti bylos nagrinėjimą, kol jis peržiūrės bylos medžiagą ir parengs gynybos taktiką. Teismas jo prašymą patenkino. Turint omenyje, kokios svarbios bylos buvo nagrinėjamos, visai įmanoma, kad kito teismo posėdžio data bus paskirta tik už kelių mėnesių.

Lotė troško, kad viskas kuo greičiau pasibaigtų. Nė nesvarbu, koks bus teismo sprendimas, nes dabar jos gyvenimas buvo pakibęs tarp žemės ir dangaus. Lotė nesėdėjo kalėjime, bet ir laisva nebuvo.

Ji neturėjo vyro, vaikų ar šeimos, kurie būtų galėję ja pasirūpinti. Lotė turėjo stogą virš galvos, bet šis labiau priminė prieglaudą nei namus. Bendruomenėje ji neturėjo jokios padėties.

Lotė gyvenime patyrė vienintelį džiaugsmą – akimirkas Meto Bernvudo glėbyje. Mylėjo jį net žinodama apie jo silpnybes, išankstines nuostatas.

Ji dar kartą perskaitė kalėjimo kameroje parašytą laišką. Metas prašė didžiulės paslaugos. Padėdama jam Lotė rizikuotų visu savo gyvenimu.

Kita vertus, pagalvojusi, kas jai dar likę, Lotė suprato, kad neturi ko prarasti.

Trisdešimt pirmas skyrius

– Jie pabėgo!

Šią pritrenkiančią naujieną pranešęs žmogus buvo šerifo padėjėjas, kurio vienintelės pareigos buvo parodyti kelią pasiklydusiems ir padėti užsukusiems į Prospero apygardos teismo rūmus.

Genetinis šio vyro paveldas, ypač regos, buvo ne pats geriausias. Jis vos ne vos išlaikė egzaminą, privalomą šiam darbui. Bet vis dėlto išlaikė ir dabar didžiavosi nešiodamas žalsvai rudą uniformą ir pareigas simbolizuojantį ženklelį. Kieta marškinių apykaklė buvo per plati laibam jo kaklui, netvirtai laikančiam mažą galvą smailiu pakaušiu.

Šerifo padėjėjas buvo vardu Li Saimonas Krukas ir jis buvo Bilio Džo ir dvynių pusbrolis.

Liuteris Krukas jau buvo nusitaikęs kuo taikliausiai smūgiuoti, bet pro biliardinės duris įgriuvo Li Saimonas ir išbėrė naujienas, kurias tekinas nešė per du kvartalus nuo teismo rūmų. Keikdamasis, kad praleido progą atgauti praloštus dešimt dolerių, Liuteris atsisuko sugniaužęs kumščius ir pasiruošęs trenkti.

– Li Saimonai, šikniau tu pasipūtęs! Sutrinsiu tave į miltus! Tas smūgis turėjo būti tobulas...

– Užsičiaupk, Liuteri, – paliepė Henris, sėdintis ant baro kėdės. – Ką ten sakei apie pabėgimą, Li Saimonai?

– Jie pabėgo! Iš kalėjimo!

Sugriebęs už uniformos rankovės, Liuteris atgręžė pusbrolį.

– Kas pabėgo, šūdgalvi tu?

– B...B...B...Bernvudai.

– Kokius čia niekus tauški?

– Dievaži, – jis persižegnojo įdubusią krūtinę, – prieš kokių dešimt minučių. Ten dabar sujudimas. Per tą sumaištį išsmukau ir atlėkiau čia kiek kojos neša.

Net vidury dienos biliardinėje būriavosi dykaduoniai vyrai, kurie dienas leisdavo maukdami alų ir skųsdamiesi paštu, nuolat vėluojančiu pristatyti jiems socialinę pašalpą.

Henris susiraukęs nuvilko pusbrolį į tamsų, prirūkytą salės galą, davęs Liuteriui ženklą sekti iš paskos.

– Pasiduodi? – paklausė Liuterio varžovas.

Liuteris tik švystelėjo dar vieną dešimtinę ant stalo gelumbės, padėjo lazdą į vietą ir klestelėjo šalia brolio atsisukęs į pusbrolį, kurį visą gyvenimą kankino. Žiaurūs dvyniai kiekvieną giminės susitikimą fiziškai silpnesniam vaikiui iš trečiosios dėdės santuokos paversdavo tikru pragaru.

Nuolat kankinamas Li Saimonas buvo šuniškai atsidavęs broliams, ištikimas, gėrėjosi jais. Dėl to, kad pusbroliai dažnai pažeisdavo įstatymus, jo jausmai tik stiprėjo.

– Liepėt nenuleisti akių ir stebėti, kas ten darosi, – pradėjo pasakoti jis rodydamas nykščiu teismo rūmų pusėn. – Taip ir dariau. Po velnių, nė nemaniau, kad gali kažin kas atsitikti.

– Tai kas atsitiko?

– Jie pabėgo. Metas su savo seniu. Vidury šviesios dienos.

– Kaip? O kur žiūrėjo sargybinis?

– Tikrai ne ten, kur reikėjo žiūrėt, – sukikeno Li Saimonas.

– Ką?

– Tokia Lotė Linam...

– Pažįstam, – choru atsiliepė dvyniai.

– Na, šiomis dienomis ji vis ateidavo aplankyti Meto. Atnešdavo mėsainių su sūriu ir pyrago su kokosiniu kremu iš kavinės. Žurnalų, knygų ir kitko. – Jis pasilenkė virš stalo ir pradėjo vyrišką šneką: – Žinot, kaip gerai ji sudėta. Įplaukia į kalėjimą tarsi Šebos karalienė. Visus, taip pat ir sargybinius, šokdina pagal savo dūdelę, patys gi įsivaizduojat. Ir net mane. Po galais, mes nešiojam uniformą, bet po ja juk vyrai esam, ar ne?

– Taip, jos papai kaip pripūsti, – nekantriai pritarė Liuteris. – Varyk toliau, gerai?

Li Saimonas nusilaižė seiles lūpų kampučiuose.

– Taigi šiandien užsuko Lotė labai aptempta suknele. Ir pasistengė visiems skirti dėmesio, nepamiršdama nė senojo Vilio Džonso.

Įsismarkavęs Li Saimonas pašoko iš vietos, lūpų kampučiuose jam vėl ėmė rinktis seilės.

– Taigi Vilis įleidžia Lotę į lankytojų salę, ten ji suklumpa ir visą rankinę išbarsto ant grindų. Girdėjau, kad senio Vilio akys vos neišsprogo, kai ji keturiomis puolė ant žemės rinkti daiktų. Vyrai sako, kad ji buvo be apatinių, bet tai gali būti tik šnekos. Gal jie tik troško, kad taip būtų buvę...

– Jei neisi prie reikalo...

– Gerai jau, gerai. Tik nenoriu nieko praleist. – Jis paskubomis įkvėpė. – Patys žinot, kokį didelį burbulą visi pučia iš Gibo Bernvudo bylos. Žmonės mano, kad jis geras vyrukas ir taip toliau. Na, ir dauguma kalėjimo prižiūrėtojų pritaria, kad jis neteisingai apkaltintas, todėl galima sakyt, kad Bernvudų niekas per daug ir nesaugojo. Kai Lotės rankinė nukrito ant grindų, Vilis palikęs postą puolė jai padėti. Kol jis rinko lūpdažius ir kramtomąją gumą, Metas su Gibu, kurie laukė susitikimo su Lote, niekieno nepastebėti spruko pro duris. Lotė padėkojo Viliui už pagalbą ir vos atgaudama kvapą nusiskundė: „Dievulėliau, kaipgi tokia pasirodysius savo draugams." Tada pasitaisė plaukus, persibraukė rankomis

per suknelę atseit lygindama, patys suprantat. Paskui Lotė nuėjo į moterų tualetą, kur jos laukė Metas ir Gibas. Jie užsirakino, persirengė drabužiais, kuriuos ji buvo ten paslėpusi, o tada išėjo pro priekines duris, visi trys sėdo į jos mašiną ir lyg niekur nieko nuvažiavo. Keli žmonės matė juos išeinančius iš teismo rūmų. Metas su Gibu vaipėsi, spaudė rankas ir gyrėsi, kaip gerai, kad jie paleisti. Teisingumas nugalėjo. Sistema veikia. Ir panašius dalykus. Tie Bernvudai ne iš kelmo spirti. Vilis, tas vargšas senas įkyruolis, net nesuprato, kas atsitiko. Kai buvo paskelbtas aliarmas, jis vis dar suposi kėdėje laukdamas, kada iš tualeto apsitvarkiusi grįš panelė Lotė, ir svajojo apie vaizdelį, kurį matė po jos suknele. Vilis taip apspango, jog net nesuprato, kad jo kaliniai pabėgo!

– Kur jie dabar?

– Prieš kiek laiko jie paspruko?

– Ramiai, pusbroliai, tuoj prieisiu ir prie to. Tik būtų neblogai suvilgyti kuo gomurį, – akimis bėgdamas per barą pasiūlė Li Saimonas.

Henris davė barmenui ženklą ir šis atnešė šerifo padėjėjui alaus.

– Su uniforma turėčiau negerti, bet kas užuos tą alaus kvapelį man iš burnos, kai aplink darosi tokie dalykai? – Jis nusiurbė alaus putą. – Pats nemačiau, bet kalbama, kad kai žinia apie pabėgimą pasiekė tą FTB agentą, Peperdainą, – na ir pavardė, ką? – šiam užėjo pykčio priepuolis. Jis nesuvokia, kaip toks besmegenis senis galėjo saugoti federalinius kalinius ir kas paskyrė jį atsakingą. Jei žodžiai galėtų užmušti, tai visi, net ir paties Peperdaino vyrukai, jau būtų negyvi. Jis nusiteikęs kovingai.

– Kaip Lotė sugebėjo išvežti juos iš miesto? – nesuprato Henris.

– Jų nuomone, ji turėjo paruošusi kitą mašiną. Prieš atlėkdamas čia girdėjau kalbant, kad Lotės automobilis rastas greitkelyje po tiltu. Niekas nematė, kaip jie persėdo. Nė vie-

na iš Bernvudų mašinų nepaimta. Vadinasi, Lotė ją gavo iš kažkur kitur, bet niekas nežino iš kur. Spėju, kad šiuo metu jie jau labai toli.

– Kur jie važiuoja?

Li Saimonas tik trūktelėjo kaulėtais pečiais.

– Visi spėlioja.

– Ir ką spėlioja? – paklausė Liuteris.

– Na, teismo rūmuose girdėjau visokių šnekų. Daugiausia gandų. – Jis garsiai siurbtelėjo alaus. – Visi mano, kad jie ieškos buvusios Meto žmonos, mat nori amžiams ją užčiaupti. Dėl to Peperdainas ir ištaisė tokią sceną. Tai ji paskundė, kad Bernvudai užmušė tą siauraakį, kuris dingo iš kalėjimo. Tik paklausykit: ji pasakojo, kad pirma nupjovė vaikiui pimpalą, o tada jį nukryžiavo, – sušnibždėjo šerifo padėjėjas.

Dvyniai pasišlykštėję susižvalgė. Tada Henris tarė:

– Girdėjom, kad ponia Bernvud apmovė farus, kurie vežė ją čia liudyti.

– Taip ir buvo. Niekas nežino, kur ji. – Li Saimonas pritildė balsą. – Bet daug kas norėtų sužinot.

– Tiesą sakai, Li Saimonai. Nesi toks kvailas, kaip atrodai.

Pagirtas vyresnių, kietesnių ir žiauresnių pusbrolių Li Saimonas nušvito.

– Mama sakė, jūs visi kaltinat ponią Bernvud už tai, kad Bilis Džo sėdo kalėjiman, ir kad negalit to pamiršti.

Po kurio laiko Bilio Džo žaizdos užgijo ir jis buvo išsiųstas į reabilitacijos ligoninę, ten jam buvo įtaisytas rankos protezas. Dar neišmokęs gerai juo naudotis, jis užpuolė vieną iš savo gydytojų. Dirbtinę ranką pritaikęs kaip ginklą Bilis Džo sužalojo tam vyrui galvą.

Šįkart jis buvo kaltinamas kaip suaugęs ir nuteistas sėdėjo centriniuose pataisos namuose. Krukų akimis, dėl visų Bilio Džo bėdų kalta buvo Prospero valstybinė gynėja, išdavusi jų šeimą.

– Mums nederėjo ja pasitikėti, – nutaisęs žiaurų veidą su kartėliu ištarė Henris. – Ką kekšės išmano apie teisę?

– Visiškai nieko, – atsakė Liuteris. – Kitaip mūsų broliukas nesėdėtų kalėjime.

– Ir vis dar turėtų dešinę ranką.

Ištuštinęs bokalą Li Saimonas stengdamasis įtikti pusbroliams garsiai atsiraugėjo.

– Man jau metas grįžti. Taip ir žinojau, kad norėsit išgirsti naujienas.

Broliai išsiblaškę atsisveikino su šerifo padėjėju. Jam išėjus, Liuteris atsistojo ir persėdo į Li Saimono vietą, kad matytų brolį. Jie per stalą spoksojo vienas į kitą, kol Liuteris paklausė:

– Apie ką galvoji, Henri?

– O tu?

– Aš pirmas paklausiau.

Henris pasikasė smakrą kaip akademikas, narpliojantis sudėtingą fizikos dėsnį.

– Būtų apmaudu, jei kas nors, kad ir Gibas ar Metas, užmuštų tą Bernvud anksčiau už mus.

– Perkūniškai apmaudu.

– Negalėčiau žiūrėti į save veidrody.

– Tai šeimos garbės klausimas.

– Ir išdidumo.

– Prisiekėm mamai, kad atkeršysim Kendalei Bernvud už viską, kas atsitiko Biliui Džo.

– Nereikėjo jai stoti skersai kelio mums, Krukams.

– Jei norim įvykdyti mamai duotą pažadą...

– Turim rasti ją anksčiau nei Bernvudai.

Henris pakilo nuo kėdės ir mostelėjo broliui, kad sektų paskui.

– Eime, pažiūrėsim, ką pasakys mama.

Mama pasakė, kad sumanymas puikus. Ji net įžiūrėjo papildomą stimulą, apie kurį patys dvyniai nepagalvojo, nors

jis buvo visiškai suderinamas su jų asmeniniu siekiu rasti Kendalę Bernvud.

Suktai žvelgdama, mama uždavė dvyniams klausimą:

– Kaip manot, ką senis Bernvudas padarytų, jei išvaduotumėt jį nuo galvos skausmo? A? Jis juk turčius, ar ne?

Henris pirmas susiprotėjo, kur lenkia mama. Jis mirktelėjo broliui.

– Lažinamės, kad Gibas mielai pasidalytų pinigėliais, jei vėliau jam nereikėtų aiškintis teisme.

Kai brolijos istorija iškilo viešumon ir Krukai sužinojo, kad panosėj veikė kerštautojų organizacija, dvyniai ne juokais supyko – jau vien dėl to, kad jų niekas nepakvietė prisidėti. Siekis išlaikyti Prosperą be jokių užsieniečių, tyrą rasės požiūriu atrodė nuostabi idėja, todėl jie nesuprato, kodėl už tai baudžiama.

Argi broliams galėjo šauti mintis, kad tai teisėjas Fargas liepė sužaloti Biliui Džo ranką, tokiu skaudžiu būdu mokydamas pagarbos ir jį, ir Kendalę Bernvud. Jie taip pat nežinojo, jog juos pačius buvo nuspręsta nubausti už tai, kad jie išdrįso grasinti vienam iš Bernvudų šeimos narių, o tiksliau – Kendalei. Tik atsiradus svarbesnių reikalų brolija šį reikalą turėjo atidėti.

Krukų klanas dėl visų nelaimių kalta per klaidą laikė Kendalę. Nuo tos dienos, kai Bilis Džo buvo patupdytas už grotų, jie kūrė keršto planą. Išdaužtas mašinos langas, grasinami laiškai ir negyva žiurkė – tik apšilimas.

Niokodami Kendalės kabinetą broliai į pagalbą pasitelkė šerifo padėjėją. Jis po darbo valandų įleido Liuterį su Henriu į pastatą. Atsidėkodami dvyniai surado moterį, kuri už dvidešimt dolerių sutiko su Li Saimonu praleisti visą naktį. Broliai sandorį laikė neblogu, o jų pusbrolis iš laimės skrajojo devintame danguje.

Jų motinos sukurptas planas buvo toks: persekioti ponią Bernvud tol, kol jai įvyks „nelaimingas“ atsitikimas. Bet li-

kus kelioms akimirkoms iki mirties Kendalė turi sužinoti, kad tai Krukų kerštas.

Deja, ponia Bernvud, nelaukdama šios didingai surežisuotos pabaigos, išvyko iš miestelio nežinoma kryptimi. Nusivylę ir supykę dėl tokio netikėto įvykių posūkio, Henris su Liuteriu prisigėrė iki žemės graibymo ir sudegino šieno kupetą, kad pasijustų geriau.

Tačiau keršto priesaika nebuvo pamiršta. Krukų neapykanta Kendalei Bernvud per metus nuo jos dingimo nė kiek nenusilpo. Išgirdę, kad Kendalė surasta Kolorado valstijoje ir vežama atgal į Pietų Karoliną, dvyniai atšventė vėl prisigerdami ir atimdami nekaltybę dvylikametei dukterėčiai.

Dar dorai neišsipagiriojus, atėjo žinia, kad jų priešė apmovė Jungtinių Valstijų teismo pareigūnus ir paspruko. Dvynius vėl prislėgė gili depresija.

Bet Li Saimono atneštos naujienos atgaivino ryžtą keršyti. Be to, mama sumąstė, kaip iš keršto užsidirbti. Jie susėdo apie stalą su buteliu viskio ketindami išgerti už būsimą suklestėjimą ir iki galo suderinti planus.

– Girdėjau, kad ji turi vaiką, – kilstelėjęs antakį priminė Liuteris. – Ką darysim su kūdikiu, sudoroję Kendalę?

Mama pliaukštelėjo jam per žandą.

– Puskvaili! Aišku, kad parveši jį seniui Bernvudui. Jis turbūt sumokės dvigubai, kad tik gautų anūką.

Dvyniai susižvalgė ir išsišiepė. Jei pradedi kalbą apie reikalus, už mamą geresnių nebūna, tiesa?

Trisdešimt antras skyrius

– Vaikas?

Kendalė sujudėjo.

– Ką?

– Girdžiu, kaip verkia Kevinas.

– Jis miegojo ilgiau nei įprastai, todėl negaliu skųstis.

Atsikėlusi apsisiautė chalatą.

– Neprieštarausi, jei atsinešiu jį čia?

– Hmm... nešk.

Eidama į Kevino kambarį ji svarstė, kodėl Džonas taip nusiteikęs prieš kūdikius. Sapnuodamas košmarus jis maldaudavo Peperdaino, kad nutildytų vaikus. Ar jis sapnuose girdi jų verksmą? Ir kaip tie vaikai susiję su jo darbu? Koks nelaimingas atsitikimas vis persekioja Džoną?

Tai buvo tik vienas iš milijono klausimų, kuriuos ji būtų uždavusi, jei tik aplinkybės būtų buvusios kitokios. Kaip ironiška – Džono amnezija buvo ne tik trapi ir silpna Kendalės apsauga nuo demaskavimo, bet kartu ir neįveikiama kliūtis norint sužinoti ką nors asmeniška apie Džoną Makgratą. Kendalė nieko nenutuokė apie jo praeitį. Net nežinojo jo gimimo datos nei antro vardo.

Jis buvo visiškai nepažįstamas. Bet kartu ir toks savas.

Kendalė jau skyrė jo balso niuansus, tembrą, bet nieko nežinojo apie Džono įsitikinimus, vertybes. Jai buvo pažįstami

visi jo kūno randeliai ir įbrėžimai, bet ji nė nenumanė, kaip jie atsirado. Kendalė pirštų galiukais buvo ištyrusi kiekvieną Džono kūno lopinėlį, bet neturėjo supratimo, kiek moterų prieš tai darė tą patį.

Gal jis net vedęs.

Šią trikdančią mintį Kendalė staigiai nuvijo. Negalėjo nė pagalvoti, ką Džonas galėtų mylėti, ką mylėdamasis su ja galbūt išduoda. Kendalės nuomone, už savo veiksmus jis negalėjo atsakyti, kol jam negrįžo atmintis.

Visa kaltė krito tik ant jos, ir Kendalė su tuo susitaikė. Džoną ji pavadino savo vyru nė nesusimąsčiusi apie padarinius: manė, kad tai genialus planas, padėsiantis laimėti šiek tiek laiko dar vienam pabėgimui. Kendalė neketino jo grobti ir ištisas savaites taip artimai su juo bendrauti. Ji nesitikėjo, kad būdamas su ja ir Kevinu Džonas taps švelnesnis, kad pradės keistis, suminkštės ir pasidarys meilesnis.

Ji tikrai neketino Džono įsimylėti.

Kai juodu pirmąkart pasimylėjo, Kendalę rytą vienu metu apėmė panika. Džonas prisėlino iš už nugaros, kai ji stovėjo vonios kambaryje prie kriauklės. Kai šiurkščiai sugriebęs ją atsuko, jo akys švietė tokiu nuožmumu, kad ji buvo tikra – jis atgavo atmintį.

Bet spindesys, kurį ji palaikė pykčiu, iš tikrųjų buvo aistros ženklas. Džonas karštai ją pabučiavo, ir nerimas dingo. Jis nė už ką neapleistų teismo pareigūno pareigų. Ji žinojo – grįžus atminčiai Džonas pasiustų iš pykčio ir padarytų viską, kas jo galioje, kad tik grąžintų Kendalę į Pietų Karoliną. Dėl to nebuvo abejonių, tad Kendalė vijo šią mintį kuo toliau.

Pakeitusi sauskelnes ji grįžo į lovą nešina kūdikiu. Pasirėmęs ant alkūnės Džonas stebėjo, kaip Kendalė glaudžia vaikutį prie krūties. Kevino kumštelis kovojo su ja, kol burna aklai ieškojo spenelio. Kendalė įkišo jį vaikui į burną ir šis ėmė godžiai žįsti.

– Mažas besotis užsispyrėlis, – pajuokavo Džonas.

– Jis apetitu nesiskundžia.

– Kodėl tau reikėjo daryti cezario pjūvį?

Kendalė paglostė švelnius plaukučius ant kūdikio galvos.

– Net prieš gimdamas Kevinas norėjo būti nepriklausomas, – atsakė su šypsena. – Todėl, kad jis atsisakė pasisukti reikiamu kampu. Akušerė bandė jį sukti, bet Kevinas nesileido į kalbas. Manau, iš tuštybės. Jis tiesiog nenorėjo susigadinti tobulos savo galvos formos.

Džonas neryžtingai ištiesė ranką ir palietė Kevino smilkinį, stipriai pulsuojantį po permatoma oda. Tada saugodamas momenį kuo atsargiausiai pačiupinėjo kūdikio galvutę.

– Labai gražus vaikis.

– Ačiū.

– Panašus į tave.

– Šit kaip.

– Taip. Ir tu labai graži.

Jų žvilgsniai susitiko.

– Tikrai taip manai?

– Taip.

– Ypač gražūs mano plaukai, ar ne?

Džono akys nuslydo trumpais, nurėžtais Kendalės plaukais.

– Gali pradėti naują madą.

– Aha, traktoriščių.

– Kokią?

– Tiek to, – tyliai juokdamasi atsakė ji.

– Taigi. Tiek to. Tu vis tiek graži.

Kendalė žinojo, kad jis iš tikrųjų taip mano. Jos nuomone, ir Džonas buvo gražus. Aišku, ne klasikinio grožio. Bet jo veido bruožai, pradedant įspūdingais antakiais ir baigiant kampuotu smakru, traukė dėmesį ir atrodė itin vyriški.

Gerai pagalvojus, keista, kad Džonas ją traukė, nes fiziškai jis buvo visiška Meto priešingybė, o šis Kendalei atrodė pats gražiausias iš sutiktų vyrų.

Metas buvo aukštas ir lieknas. Džonas ūgiu nenusileido, bet buvo tvirto kūno sudėjimo. Vienas šviesiaplaukis, kito plaukai tamsūs ir šiek tiek žilstelėję. Taurūs it aukštakilmio Meto veido bruožai buvo tokie simetriški, kad net nebeįdomūs. Džono veide atsispindėjo visi patirti išgyvenimai, todėl jis atrodė itin charakteringas.

Kendalei patiko ir jo akys, kuriose žalia mišo su ruda ir keisdavosi kaip kaleidoskopo kristalai pagal jo nuotaiką.

Kartais Džonas būdavo labai uždaras ir tylus, bet dėl to jo retos šypsenos ir šiurkštoki juokai atrodydavo reikšmingesni. Jis turėjo kažin kokio žiaurumo – Kendalė šį bruožą priskyrė nelaimingai vaikystei. Ji spėjo, kad augant Džonui niekas nerodė švelnumo, todėl jis bendraudamas su kitais jaučiasi šiek tiek nejaukiai. Bet Džonas gebėjo išgyventi gilius jausmus ir nesvyruodamas veikė jų vedamas. Prisimindama, kaip Džonas apgynė ją nuo paauglių priekabių, Kendalė žinojo – jis nedvejodamas užstotų juodu su Kevinu, jei tik iškiltų koks pavojus.

Džonas buvo kietas, bet norėdamas galėjo virsti itin švelniu, kaip aną naktį, kai jo žvilgsnis slydo Kendalės veidu kaip minkštas miško rūkas.

Paskui šiurkščiu kaip švitrinis popierius balsu jis paklausė:

– Ar kada nors anksčiau man tai darei?

– Ką?

– Ar čiulpei man?

Ji tirštai nuraudo ir nusukusi veidą jam į petį papurtė galvą.

– Kodėl ne?

Pakėlusi galvą ji pažvelgė jam tiesiai į akis.

– Nes anksčiau to niekada nenorėjau.

Jis ilgai nenuleido būdingo tiriamo žvilgsnio, paskui tyliai susikeikęs stipriai apkabino ir pakišo jos galvą sau po smakru.

Kiek vėliau Kendalė nedrąsiai paklausė:

– Ar viską gerai dariau?

Jis tik tyliai sudejavo.

– A, taip. Tiesiog puikiai.

Jis vis dar laikė ją apkabinęs ir kurstė aistrą glostydamas nugarą, klubus.

Galiausiai kilstelėjo ją, kad apžergtų jo juosmenį ir apgobtų sukietėjusią varpą.

– Ir šitaip niekada nesu dariusi, – prisipažino ji.

– Tau nieko ir nereikia daryti. Tik būk pačia savimi.

Jis suėmė jos smakrą, nykščiu braukė per lūpų linkį, praskyrė jas, brūkštelėjo per priekinius dantis, palietė liežuvį. Paskui jo rankos nuslydo prie krūtinės ir uždengė krūtis. Jis spaudė jas, glostė, glamonėjo, o ji apsižergusi judėjo su vis augančia aistra.

– Viešpatie, – sušnibždėjo spausdamas liemenį rankomis ir vadovaudamas jai.

Paskui jis įkišo vieną ranką tarp jųdviejų kūnų. Didžiuoju pirštu mikliai masažavo nedidelį iškilumą, o Kendalę apėmė tokia palaima, kad ji manė tuoj mirsianti.

Dabar Kendalė išgyveno kitokį malonumą, bet tokį pat stiprų ir gal net prasmingesnį. Kai Kevinas žindo, o Džonas juos stebėjo, ji beveik galėjo save įtikinti, kad jie – tikra šeima.

Kendalė to visuomet troško, bet niekada neturėjo: mylinčio vyro, vaiko, šeimos. Atrodė, likimas daro viską, kad tik paprasta jos svajonė niekada nevirstų tikrove, todėl Kendalė buvo priversta vaidinti. Bent jau laikinai.

Tai negalėjo ilgai trukti. Ši fantazija bet kurią akimirką galėjo sudužti į šipulius. Džonas netikėtai atgaus atmintį. Arba agentai juos suseks ir įgriuvę pro duris suims Kendalę už pagrobimą. Arba – šito ji bijojo labiausiai – juos kaip nors suras Bernvudai.

Metas su Gibu buvo medžiotojai ir žinojo, kaip tykoti grobio, – tai bylojo sėkmingų medžioklių trofėjai, iškimšti ir sukabinti ant sienų Gibo namuose. Kendalė lengvai tapatinosi su vargšais gyvūnais, kuriems likimas lėmė patekti į tųdviejų vyrų taikiklį. Ji bijojo, kad gali tapti kitu jų laimikiu, kad Kevinas paklius į jų blogio spąstus.

Kad ir kaip bus, ši istorija baigsis nelaimingai. Geriausia, ko ji galėjo tikėtis, – kad pabėgs nuo Džono, niekada daugiau su juo nesusitiks ir visą likusį gyvenimą slapstysis.

Vadinasi, reikia bėgti dabar, kol jis dar neatgavo atminties. Kai Džonas suvoks, kad šioje trumpoje pasakoje jam skirtas nieko nenutuokiančio veikėjo vaidmuo, ims jos nekęsti. Kaipgi atleisi už tai, ką Kendalė padarė – privertė jį rūpintis Kevinu ir ja, pati ruošdamasi dingti visiems laikams ir palikti jį vieną su jos dviveidiškumo pasekmėmis. Džonas niekins ją kaip pareigūnas ir dar labiau kaip vyras.

Kendalė tikėjosi, kad tada jau bus toli nuo šios vietos ir Džonui į akis pažvelgti nereikės. Visa kita ištvertų, tik šito ne. Dieve apsaugok, jei jis kada pagalvotų, nors trumpą akimirką, kad Kendalė mylėjosi su juo tik siekdama dar giliau įpainioti į suktas manipuliacijas.

Bet kaip prisiversti bėgti, jei Džonas taip į ją žvelgia? Jei glosto jai skruostą ir ilgai bučiuoja?

Kad neišsiduotų verkianti, Kendalė sugniaužė į saują kuokštą jo plaukų ir pabučiavo su visu savo meilės ir baimės įkarščiu. Džonas apkabino juodu su Kevinu ir laikė priglaudęs, kol Kevinas žindo. Kendalė taip norėjo, kad ši palaiminga intymi akimirka truktų amžinai.

Bet tai neįmanoma. Ji privalo Džoną palikti.

Tik ne šiąnakt.

Trisdešimt trečias skyrius

– Kaip manai, Metai, kas mums bus? Kaip visa tai baigsis?

Jis perbraukė ranka Lotei per klubo linkį.

– Dėl to nesijaudink. Tėtis viskuo pasirūpins.

Ji pasitraukė nuo jo ir atsisėdo.

– Metai, kaip man nesijaudinti? Juk pažeidžiau įstatymus. Aš bėglė.

– Tėtis viską sutvarkys.

Ji perbraukė pirštais per jo gelsvus plaukus ir nelinksmai nusijuokė.

– Tavo tėtis maniakas, Metai. Nejaugi pats nematai?

– Tyliau! Jis gali išgirsti.

Metas nervingai žvilgtelėjo į motelio sieną, skiriančią Gibo kambarį nuo jų. Ši vieta buvo skurdi – eilė nušiurusių kambarių plonomis sienomis, su neskoningais kilimais; čia susitikdavo slapti meilužiai, jei neišgalėdavo sau leisti daugiau.

Metas savęs su Lote slaptais meilužiais nelaikė. Tai buvo didelį pasitenkinimą teikiantis meilės romanas, prasidėjęs dar tais laikais, kai jo hormonai siautėjo chaotiškai. Tuomet jis nė nemanė, kad mergaitė, kurios taip troško fiziškai, taps jo mylima moterimi.

Nors prieš dvi dienas į nusikaltimų, kuriais buvo kaltinamas ir kuriuos tikrai įvykdė, sąrašą buvo įtrauktas ir pabėgimas iš kalėjimo, Metas Bernvudas per visą gyvenimą

nebuvo laimingesnis. Jis buvo su Lote. Viešumoje. Su tėvo pritarimu.

Metas suprato, kad Lotei, kaip ir visiems kitiems, šitaip be išlygų pasitikėdamas tėvu atrodo labai naivus. Bet jis išties neabejojo, kad Gibas viską sutvarkys. Gibas sakė, kad viskuo pasirūpins, ir jo žodis buvo paskutinis. Jis niekada neklysdavo. Kiek Metas atsiminė, tėvas dėl visko būdavo teisus. Gibas buvo tikras amerikiečių herojaus įsikūnijimas. Kaip ir senelis Bernvudas, kurio Metas niekada nematė, tik viską apie jį žinojo, ypač apie neprilygstamą kario talentą. Tiesą sakant, ir pats Gibas buvo atmintinai išmokęs visas smulkmenas apie išbandymus, kuriuos tėvas patyrė Ramiojo vandenyno pietuose, ir kaip jis liko gyvas, nors niekas to nesitikėjo.

Kaip Gibas savo tėvą laikė tobulu, taip ir Metas šventai pasitikėjo Gibu. Tėvas niekada nebuvo jo nuvylęs.

Na, gal tik dėl Kendalės suklydo.

Gibas vertė sūnų tą moterį vesti. Sakė, kad ji bus puiki visos brolijos veiklos uždanga. Per Kendalę jų organizacija pasieksianti žmones, kurie, jei jų nesunaikinsi, gali sugriauti pamatus, ant kurių pastatyta Amerika.

Vedybos su valstybine gynėja, kurią jie manė esant korumpuotą, iš pažiūros buvo nuostabus sumanymas. Deja, jie neįvertino Kendalės nepriklausomybės. Ji nesidavė taip lengvai paveikiama, kaip jie tikėjosi ar norėjo, bet tai buvo jos pačios, o ne Gibo kaltė.

Metas žinojo, kad jo tėvą labai lengva suprasti klaidingai. Gibas kaip apsėstas mėgo valdyti. Jis niekada nepamiršdavo ir neatleisdavo įžeidimo. Užtekdavo vieną kartą perbėgti Gibui kelią, ir jis tapdavo priešu visam gyvenimui. Kai manydavo esąs teisus, Gibas būdavo kategoriškas ir nelankstus. O kai nuspręsdavo ką nors padaryti, niekas jo nesustabdydavo.

Meto nuomone, tai buvo ne trūkumai, o pranašumai. Svarbu, kaip pažiūrėsi. Kai kurie žmonės Gibą laikė radikalu, tačiau Metas dievino jo atsidavimą, drąsą ir pastovumą. Už

tai, kuo tikėjo, Gibas visada kovodavo iki galo. Ir Metas labai troško nors iš dalies būti toks stiprus kaip tėvas ir senelis.

Nors, jei būtų prilygęs kitiems šeimos vyrams, Metas nebūtų pajėgęs taip stipriai mylėti Lotės. Jei meilė šiai moteriai ir buvo silpnybė, Metas niekada nenorėjo su ja kovoti.

– Nepyk, prašau tavęs, – sušnibždėjo vėl tiesdamas rankas.

Iš pradžių Lotė nepasidavė, bet greitai vėl leidosi apkabinama.

Metas pabučiavo jai į sprandą galvodamas, kaip dievina jos odos skonį. Jis mylėjo ją visą. Daugybę kartų ištyrinėjęs kiekvieną jos kūno lopinėlį, taip ir nerado nė vieno trūkumo. Lotė buvo tobula.

Tik negalėjo turėti vaikų. Jei ne šitai, galbūt jis nebūtų nusileidęs tėvui, būtų pasakęs, kad Lotė yra jo trokštama moteris, ir vedęs ją dar prieš daugelį metų.

Ji liūdnai nusišypsojo.

– Metai, juk tu to nematai, ar ne?

– Kad esi nuostabiai graži? Aišku, matau. Visi mano, kad esi labai graži.

– Tau apdumtos akys, brangusis, o tu net nesuvoki. – Patylėjusi dar pridūrė: – Metai, ar tiesa, kas kalbama apie tave, Gibą ir visus kitus? Ar iš tikrųjų per apeigas žudydavot žmones? Ar iškastravote ir nukryžiavote tą Li?

Metas ją pabučiavo.

– Šitai, Lote, su tavimi ir manimi niekaip nesusiję.

– Bet ar tai tiesa?

– Viską mes darėme su Dievo palaiminimu.

– Vadinasi, tiesa, – sudejavo ji. – Viešpatie, Metai. Nejau nesupranti, kad žengiame tiesiai į pražūtį?

Metas švelniai pabučiavo jai į nosies galiuką.

– Tu pesimistė.

– O tu – kvailys.

– Jei tikrai taip manai, kodėl padėjai mums pabėgti? Kodėl išvažiavai su manim?

Lotė panardino pirštus jam į plaukus ir sugriebė taip stipriai, kad net suskaudo.

– Esi idiotas. Vargšas kvailas gražuolis idiotas.

Metas pamatė, kaip jai akyse kaupiasi ašaros.

– Myliu tave, – jausmingai sušnibždėjo Lotė. – Ši meilė buvo vienintelė laimė, kurią patyriau savo sumautame gyvenime. Kol būsiu gyva, niekada nenustosiu tavęs mylėjusi.

Ir atsigulusi ant čiužinio prisitraukė Metą artyn.

Užsukusi čiaupus Lotė išlipo iš dušo kabinos. Siekdama plono, purvino rankšluosčio pajuto, kad už nugaros kažkas stovi. Atsisuko ir iš netikėtumo suriko.

– Labas rytas, Lote, – pasisveikino Gibas. – Gerai miegojai?

– Ką čia veikiat?

– Aišku, kad gerai. Šitaip išvargai dulkindamasi su mano sūnumi.

Lotė prisispaudė menkutį rankšluostėlį prie kūno. Ji pradėjo kalenti dantimis.

– Dinkit iš čia. Jei Metas jus čia aptiks...

– Neaptiks. Pati žinai, išėjo kavos ir spurgų. Prieš tai užsukęs į mano kambarį paklausė, ko norėčiau. Metas rūpestingas ir paklusnus sūnus. Jei neskaitysim tavęs.

Gibas pasveikino Lotę atlikus drąsų vaidmenį pabėgimo plane ir pagyrė už tvirtybę ir ramumą.

Bet jis liaupsino apgaulingai, kalbant akyse nebuvo jokios šilumos. Ir dabar ji drebėjo ne tik dėl to, kad buvo nuoga ir šlapia. Lotė jo mirtinai bijojo.

Gibas Bernvudas visuomet keldavo jai šiurpulį. Net maža su tėvu nuėjusi į Gibo parduotuvę pasijusdavo nejaukiai. Tas pasibjaurėjimas buvo instinktyvus, gyvuliškas. Kaip kartais gyvūnai be jokios aiškios priežasties nemėgsta kurio nors šeimos nario, taip ir jai Gibas atrodė kažkuo atstumiantis. Bet kiek Lotė žinojo, taip atrodė tik jai vienai.

Šiąnakt po pokalbio su Metu Lotė suprato, kodėl jai taip nepatiko Gibas. Jis buvo blogio kupinas žmogus, įpainiojęs sūnų į savo sukurtą nesveiką sektą, paremtą fanatizmu ir prievarta.

– Norėčiau apsirengti, jei jūs neprieštaraujate.

Lotė stengėsi išlaikyti ramų balsą – žinojo, kad medžiotojo juslės iškart užuos baimę.

– O kam? Juk visada taip didžiavaisi savo kūnu. Ištisus dešimtmečius be jokios gėdos demonstravai jį mano sūnui, versdama pasiduoti apgailėtinai aistrai. Tai kodėl dabar dediesi kukli?

– Klausykit, nežinau, ką manote čia darantis, bet man tai nepatinka. Ir galiu užtikrinti, kad Metas taip pat nebūtų sužavėtas.

– Aš pats žinau, kas jam geriausia.

– Paversti jį kerštingu žudiku? Manote, tai geriausia jūsų sūnui? Vadinate tai meile?

Gibas atgalia ranka kirto Lotei per veidą. Ji susvirduliavusi įsikibo į šaltą kriauklę, kad nepargriūtų. Atrodė, kad iš juodo fono pasipylė geltonos kibirkštys, o sienos sujudėjo. Skausmas sąmonę pasiekė po kelių sekundžių, stiprus kaip bombos sprogimas.

– Kekše tu! Kas tokia esi, kad mane čia šventeiviškai mokytum?

Sugriebęs už peties parklupdė Lotę.

– Prašau, – šnibždėjo ji, – nereikia... Kad ir ką...

Lotė žinojo, kad prašymai nieko nepakeis, todėl užsimerkė ir pirmą kartą gyvenime pradėjo melstis. Ji maldavo, kad prarastų sąmonę.

Bet kai sugriebęs saują šlapių plaukų Gibas pakėlė ją aukštyn, pervėrė toks skausmas ir pažeminimas, kad tapo aišku – apalpti neišeis.

Kaip Gibas ir liepė, Metas patraukė į žmonių pilną parduotuvę, kur užsiėmę pardavėjai ir pirkėjai nekreipė dėmesio vienas į kitą.

Savitarnos bare jis pripildė tris plastikinius puodelius kavos, o prie kasos nupirko šešias spurgas. Niekas į jį net nežvilgtelėjo.

Tėtis visada teisus.

Metas atsirakino savo motelio kambario duris.

– Sveikas, tėti, – pasisveikino pastebėjęs Gibą, sėdintį ant vienintelės to kambario kėdės. – Nesitikėjau tavęs čia rasti. Kaip ir sakei...

Surikęs Metas išmetė maišelį iš rankų. Kavos puodelių dangteliai nulėkė ir karšta kava apiplikė kojas, bet jis nieko net nepajuto.

– Uždaryk duris, Metai.

Metas su siaubu žiūrėjo į lovą, kurioje gulėjo Lotė – nuoga, išskėstomis kojomis ir tikrai negyva. Jos akys buvo sustingusios, kupinos siaubo, o gerklė visai neseniai perpjauta. Iš žaizdos vis dar lėtai sruveno kraujas, visa patalynė buvo ryškiai raudona. Kraujas iš sudarkytos arterijos aptaškė ir sieną už lovos, sugadindamas negražų žydinčios sedulos paveikslą.

Atsistojęs Gibas užėjo siaubo surakintam sūnui už nugaros ir ramiai uždarė duris. Vienas iš kavos puodelių neišsipylė. Gibas pakėlė jį nuo grindų ir nuėmęs dangtelį gurkštelėjo.

Metas klupdamas žengė į priekį ir būtų metęsis ant Lotės lavono, jei Gibas nebūtų sugriebęs jo iš nugaros ir atitraukęs.

– Sūnau, kitos išeities nebuvo, – ramiu ir nuosaikiu balsu tarė jis. – Pats žinai. Ji šaltakraujiškai nužudė savo vyrą. Apkaltino išprievartavimu ir nušovė miegantį. Kokį pavyzdį Lotė parodė kitoms jaunoms moterims? Nejaugi norim, kad

jos pradėtų tikėti galinčios žudyti vyrus, jei jie pasinaudoja Dievo suteikta valdžia ir teise į moters kūną? Brolija jau buvo pažymėjusi ją kaip naikintiną. Gerbdami tave, jie patenkino tavo prašymą atidėti bausmę, bet Lotės egzekucija buvo tik laiko klausimas. Tiesą sakant, padariau jai paslaugą. Buvau gailestingas ir greitas. Ji mirė darydama tai, ką labiausiai mėgo.

Metas į tėvą žvelgė tokiomis pat negyvomis akimis kaip Lotės.

– Tikrai, sūnau. Lotė mirė, kai buvau joje. Išbandžiau ją taip, kaip velnias dykroje išbandė mūsų Viešpatį. Bet ji, kitaip nei Jėzus, išbandymo neatlaikė.

Gibas žvilgtelėjo į lavoną.

Metas nieko neatsakė. Jis nė garso neišleido nuo tos siaubingos akimirkos, kai pamatė Lotę negyvą.

– Raitydamasi ir maldaudama, – toliau pasakojo Gibas, – ji išskėtė kojas kaip tikra paleistuvė. Padarė mane silpną ir privertė nusidėti, kaip ir tave šitiek metų versdavo. Ten vis dar matyti mano sėkla, susimaišiusi su tavąja. Tik kekšė galėtų padaryti tokią šlykštynę.

Metas nemirksėdamas žiūrėjo į begėdiškai iškėtotą kūną. Gibas uždėjo sūnui ranką ant peties.

– Ji buvo velnio išpera, Metai. Ištvirkėlė iš pragaro. Jei nebūčiau jos sustabdęs, būtų toliau kursčiusi visų vyrų aistras ir dariusi tau blogą įtaką. Negalėjau to leisti.

Metas nurijo seiles.

– Bet...

– Pagalvok apie savo sūnų. Netrukus jis bus su mumis. Argi būtume galėję leisti, kad Lotė sugadintų ir jį.

– Ji... ji nebūtų... Lotė buvo gera.

– Ak, Metai, tu klysti. Žinau, dabar sunku suvokti, bet bėgant laikui suprasi, kad buvau teisus. Atsimeni, kaip sunku buvo pašalinti tavo motiną?

Metas bukai linktelėjo.

– Mylėjau tą moterį, sūnau. Iš visos širdies mylėjau Loreleinę, bet ji peržengė visas ribas. Sužinojusi tiesą apie broliją, ji ketino išduoti mus tiems, kurie nesupranta mūsų misijos. Ji turėjo būti nutildyta, Metai. Aš verkiau. Tu taip pat. Atsimeni?

– Taip, pone.

– Kad ir kaip skausminga buvo, to reikėjo. Buvai dar berniukas, bet net tada supratai, ką reikėjo daryti, ar ne, sūnau?

– Taip, pone.

– Bėgant laikui skausmas atlėgo, kaip ir sakiau. Tavo siela išgijo. Išmokai nebesiilgėti motinos. Patikėk, sūnau, tavo gyvenimas be blogos jos įtakos bus daug geresnis. Gal ir su Kendale tebebūtum susituokęs, gal nė nebūtume patekę į šią keistą padėtį, jei ne šita paleistuvė Linam. Tikiu, kad laikui bėgant Kendalė būtų supratusi mūsų tikslus ir pripažinusi broliją. Bet išdidumas jai niekada nebūtų leidęs susitaikyti su tuo, kad yra Lotė. Ir ji būtų buvusi teisi. Tai, ką tu darei, buvo svetimoteriavimas. Bet tai ne tavo kaltė. Žinau. – Gibas dūrė pirštu į lavoną. – Jos kūnas buvo velnio sukurtas taip, kad degintų vyrus aistra. Todėl visa kaltė krinta ant jos. Lotė gundė tave taip, kad neatsispyrei. Todėl dabar dėl jos neverk.

Jis paplojo Metui per nugarą.

– Eime, sunešime daiktus į automobilį. Niekas negali sukliudyti mums surasti tavo sūnų.

Trisdešimt ketvirtas skyrius

Namas stovėjo gana toli nuo kelio, prie jo buvo privažiuojama tik siauru žvyruotu keliuku, apaugusiu tankialapiais medžiais. Šakos virš kelio atstojo mėnulio šviesos nepraleidžiančią uždangą.

Namo vieta kuo puikiausiai atitiko jų tikslą.

Jau buvo gerokai po vidurnakčio. Daugiau nei valandą pagrindiniu keliu nepravažiavo nė viena mašina. Išjungę šviesas jie keliskart pravažiavo pro įvažą į namą, galų gale sustoję šalikelėje išjungė variklį ir tylomis palaukė ženklo, ar kas nors pastebėjo jų atvykimą. Daugiau nei valandą nieko neatsitiko.

– Manai, ji ten?

– Nesužinosim, kol neįlįsim vidun. Ji juk nesireklamuos, kad čia slepiasi.

Kai išlipę iš mašinos sėlino keliuku po medžių lapija, tamsa juos visiškai paslėpė, suliejo du aukštus šešėlius su milijardais kitų. Kai iki verandos liko apie trisdešimt metrų, jie sulindo po krūmais ir apmetė akimis namą, kuris anksčiau priklausė Elvei Hankok, Kendalės senelei.

Ženklais susitarę išsiskyrė. Vienas pasuko į kairę, kitas į dešinę. Laikydamiesi medžių šešėlyje ir stengdamiesi nepakliūti į proskyną, jie apėjo namą iš priešingų pusių ir susitiko už sandėliuko.

– Kas matyt ar girdėt?

– Ramu kaip kapinėse.

– Tai nereiškia, kad čia nėra jos su vaiku.

– O Makgratas?

– Kas ten žino.

Jie neryžtingai paspoksojo vienas į kitą, paskui kažkuris paklausė:

– Varom?

– Varom.

Jie ketino išlaužti užpakalinių durų spyną, bet ši nebuvo užrakinta ir durys tyliai sugirgždėjusios atsidarė. Įsmukę į pagalbines patalpas, be garso pateko į virtuvę.

Kiek jie matė, aplink buvo visiškai švaru. Indai tvarkingai sukrauti į kriauklę, ant spintelių nieko nepalikta. Norėdamas žvilgtelėti vidun vienas iš jų atidarė šaldytuvo dureles, bet užsidegė šviesa ir pasigirdo burzgimas, todėl greitai jas užtrenkė.

Kendalė atsisėdo.

– Koks čia garsas?

Kažkas ją pažadino ir baisiai išgąsdino.

– Ar nieko negirdėjai? – sušnibždėjo ji.

Džonas pakėlė galvą ir įsiklausė, bet name tvyrojo tyla.

– Nieko negirdžiu. Koks tas garsas buvo?

– Nežinau. Atleisk, kad pažadinau. Turbūt susapnavau.

– Ką nors baisaus?

– Greičiausiai.

Džonas, vėl padėjęs galvą ant pagalvės, pasitrynė nosimi į jos nuogą petį.

– Kevinui viskas gerai?

– Taip.

Paskutinįkart pamaitinusi, ji pasiliko kūdikį lovoje. Berniukas miegojo Kendalei prie krūtinės. Ji gulėjo Džono kūno

linkyje: užpakalis glaudėsi prie jo pilvo, šlaunys – prie jo šlaunų. Kai Džonas juodu su Kevinu tvirtai apkabino, Kendalė prisivertė atsipalaiduoti. Kai jis buvo taip arti, ji jautėsi saugi ir rami.

Kartu džiaugėsi paslėpusi pistoletą taip, kad Džonas negalėtų rasti. Kendalė nekentė ginklų. Negyvas Bamos veidas šiurpiai priminė, kokių nelaimių jie gali sukelti. Nors Metas dažnai siūlydavosi pamokyti šaudyti, Kendalė per visą gyvenimą nebuvo paleidusi kulkos.

Bet jei reikėtų gelbėti Keviną arba Džoną, ji nedvejodama paleistų mirtiną šūvį.

Jau geras penkias minutes jie stypinėjo po namą pirštų galiukais ir vis dar nežinojo, ar jų auka čia slepiasi.

Vaikščiodami iš vienos patalpos į kitą, jie nesuprato, ar čia kieno nors neseniai gyventa. Kad rastų kokių asmeninių daiktų, liudijančių žmonių buvimą šiame name, reikėjo pasišviesti žibintuvėliu, bet bijodami išsiduoti nedrįso jo jungti.

Po kelių bergždžių paieškų minučių vienas atsisuko ir trūktelėjo pečiais. Kitas davė ženklą, kad reikia eiti į miegamuosius, kur tokiu paros metu labiau tikėtina ką nors rasti.

Jie užlipo laiptais į koridorių, iš kurio vedė trejos duris. Kai jau buvo bežengią į pirmą kambarį, pirmasis einantis vos nesuklupo ant kažkokio daikto, bet laiku sustojo. Pasilenkęs pakėlė tą daiktą nuo grindų.

Tai buvo žaislinis meškiukas.

Tas pirmasis atkišo žaislą bendrui ir abu išsišiepė. Vienas parodė į kambarį kitame koridoriaus gale, kitas pritardamas linktelėjo. Durys buvo šiek tiek praviros ir švelniai stumtelėtos lėtai, be garso atsidarė.

Stovėdami vienas prieš kitą abipus staktos jie suskaičiavo iki trijų ir puolė į kambarį.

Kendalė sumėtė į automatą reikalingą skaičių monetų. Sujungus ją su kita valstija, pasigirdo kvietimo signalas. Kendalė laikė ragelį prakaituotomis rankomis.

Rikė Sju atsiliepė po antro signalo.

– „Bristol & Mathers" kontora.

– Čia aš. Nieko nesakyk. Ar gali kalbėti?

– Dieve šventasis, tu gyva! Iš to rūpesčio neradau sau vietos. Esi pati geriausia dieta iš visų, kurių laikiausi!

– Žinojau, kad nerimausi, bet negalėjau rizikuoti skambindama. Ir dabar turėčiau neskambinti.

– Ar tikrai pagrobei Jungtinių Valstijų teismo pareigūną? – greitomis paklausė Rikė Sju pritildžiusi balsą.

– Galima sakyt.

– Ką? Tai pagrobei ar ne? Kur, po velnių, esi?

– Tavo pačios labui nesakysiu, ir šiaip mums nereikėtų ilgai kalbėtis. Jie turbūt visur prikaišiojo klausymosi aparatų.

– Neabejoju. Šeridane knibžda federalinių agentų, vaikeli, ir jie visi ieško tavęs.

Kendalė nenustebo. Bet išgirdusi, kad įvyko tai, ko ji ir bijojo, pajuto, kaip širdis dar labiau nupuolė.

– Agentai buvo kelis kartus užsukę ir čia, į mūsų kontorą, – pranešė Rikė Sju, – norėjo sužinoti viską apie Kendalę Diton.

– Viešpatie.

– Jie net paskyrė žmones budėti tavo senelės name.

– Viduj? – Kendalei sukilo šleikštulys. Senelė dėl tokio įsiveržimo į jos asmeninę teritoriją būtų labai supykusi. – Kaip kvaila ir beprasmiška. Juk suprantu, kad tai pirma vieta, kur manęs bus ieškoma, tai kaipgi artinčiausi prie jos namo.

– Agentai ne vieninteliai apie tai pagalvojo. Šiąnakt ten įsilaužė du vyrai, aišku, tikėdamiesi rasti tave.

– Du vyrai? Kas tokie?

– FTB buvo paspendęs spąstus, bet jie, deja, nesuveikė. Įsibrovėliai pabėgo nespėjus jų atpažinti. Į juos buvo paleista kulkų kruša, bet pareigūnai mano, kad nė vienas nesužeistas.

– Bet kas...

– Nesigąsdink, vaikeli, bet ten galėjo būti tavo vyras su tėvuku.

– Jie sėdi už grotų, – netvirtai pareiškė Kendalė.

– Jau nebe. Pabėgo prieš tris dienas.

Kendalė iškart padėjo ragelį, bet tebesilaikė už jo abiem rankomis, lyg nuo to priklausytų jos gyvybė. Ji bijojo atsisukusi pamatyti Metą su Gibu, žiūrinčius į ją, patenkintus, besišypsančius, kad pagaliau ją aptiko.

– Ponia, ar jums dar reikalingas telefonas?

Kendalė nejučiomis pašoko, tada staigiai pažvelgė per petį. Vyras beisbolininko uniforma, apsiavęs žaliais sportiniais bateliais, nekantriai laukė eilės paskambinti.

– Oi, atleiskit.

Ji pasitraukė nuleidusi galvą. Toje degalinėje viskas atrodė įprastai. Vienas pirkėjas pylėsi degalų į kemperį. Kitas metė monetas į cigarečių automatą. Du mechanikai stovėjo po automobiliu, pakeltu hidrauliniu keltuvu, ir tarėsi su jo savininku.

Niekas nė mažiausio dėmesio nekreipė į berniukišką moterį, mūvinčią džinsus ir avinčią sportukus, – ši mažai kuo priminė tą moterį, Kendalę Bernvud, valstybinę gynėją, kurios nuotraukos buvo visur išklijuotos.

Visų pietinių valstijų policija ieškojo automobilio, kuriuo ji išvažiavo iš Stivensvilio. Tas automobilis buvo judantis taikinys, ir kaskart sėsdama prie jo vairo Kendalė baisiai rizikuodavo.

Bet jai magėjo sužinoti, kaip vyksta gaudynės ir ar greitai gali būti vėl sučiupta.

Kendalė nuskubėjo prie mašinos. Reikėjo kuo greičiau pakeisti numerius. Salone buvo taip karšta, kad užėmė kvapą,

bet įsukusi į greitkelį ir važiuodama namų pusėn niekaip nepaliovė drebėti.

Namų?

Taip. Tie namai jai buvo tiek pat artimi kiek ir senelės Šeridane. Senelis juos paveldėjo iš dėdės. Pats mirė taip ir nespėjęs jais pasidžiaugti, bet Kendalė su senele čia vasarodavo.

Vos tik uždarius mokyklą vasaros atostogų, jos traukdavo į kaimą ir leisdavo čia tingias dienas. Kartais žvejodavo, kartais konservuodavo vaisius, kurių nusipirkdavo pakelėse, o kartais išvis nieko neveikdavo, tik džiaugdavosi viena kitos draugija. Vakarais jos garsiai skaitydavo, sėdėdamos verandoje pindavo ramunių vainikus ir dažnai eidavo iškylauti savo mėgstamiausioje vietelėje prie krioklio.

Čia neužklysdavo jokių svečių. Jos nieko net nesikviesdavo paviešėti vasarą. Draugai žinojo, kad jos kasmet birželio pradžioje išvažiuoja iš Šeridano ir grįžta po Darbo dienos, tai yra pirmąjį rugsėjo pirmadienį. Bet niekas tiksliai nežinojo, kur jos leisdavo laiką. Todėl Kendalė ir nusprendė, kad čia pasislėpti bus saugu.

Bet nuo tada, kai Metas su Gibu paspruko, ji niekur nebebuvo saugi.

Peperdainas turbūt įsiutęs. Pirma jis neteko svarbiausios liudytojos, savo draugo Džono Makgrato, o dabar – ir pagrindinių įtariamųjų. Jis Kendalei padarė gana gero žmogaus įspūdį, nors ir stačioko. Nejau pyksi ant Peperdaino už tai, kad atlieka savo darbą, už kurį mokami pinigai. Bet Kendalė turėjo nesileisti jo pagaunama.

Vis dėlto verčiau būtų rinkusis pakartotinį areštą, kad tik Metas su Gibu jos nerastų. O jie tikrai ją suras. Vienintelė galimybė likti gyvai – lenkti juos vienu žingsniu tol, kol jie bus sugauti ir grąžinti į kalėjimą. Kendalė žinojo, kad šiandien pasiims Keviną ir pabėgs.

O Džonas?

Nors vis dar vaikščiojo su vienu ramentu, Džonas buvo jau beveik pasveikęs. Dabar Kendalė būtų galėjusi palikti jį ramia sąžine. Viena bėda – ji nenorėjo.

Bet jei ji iš tikrųjų pamilo, tai turi dar vieną priežastį bėgti. Kol Džonas šalia, jo gyvybei taip pat gresia pavojus. Džonas neleistų Bernvudams nė pirštu paliesti jos ar Kevino, su kuriuo jis kasdien darėsi vis artimesnis. Džonas galėjo paguldyti galvą gindamas Kendalę su vaiku ir mirti net nesužinojęs visos tiesos.

Ji negalėjo leisti, kad taip atsitiktų. Bendra jų ateitis negalima, bet jei teks visą likusį gyvenimą pragyventi be Džono, Kendalė norėtų žinoti, kad jis gyvas.

Tai ką daryti? Pasiduoti policijai?

Kendalė kaipmat atmetė šią mintį. Rikė Sju sakė, kad FTB lankėsi kontoroje, klausinėjo, naršė po jos praeitį. Jei bus atskleista visa tiesa, niekas ja nebetikės.

Nepatikimi Kendalės parodymai jiems nebebus reikalingi. Tada jie arba apkaltins ją pagrobus Džoną ir pasiųs už grotų, arba tiesiog paleis į laisvę be jokios apsaugos nuo Meto su tėvu ir jų sekėjų.

Vienintelė išeitis – vėl dingti. Kendalė siuto ant savęs, kam šią popietę paliko Keviną su Džonu. Jei sūnus dabar būtų kartu, ji galėtų tiesiog nesustodama išvažiuoti. Aišku, sprukti nepamačius Džono ir netarus jam tylaus „sudie“ – dėl to plyštų širdis. Bet sugrįžus išvažiuoti bus dar sunkiau.

Bet Kendalė suprato – privalo išvažiuoti.

– Kuris iš jūsų susimovė?

Agentai, į kuriuos buvo įsmeigtas negailestingas Peperdaino žvilgsnis, nepratarė nė žodžio. Jie net kvėpuoti bijojo.

– Na?

Nuo jo staugimo sudrebėjo langų stiklai policijos nuovadoje Šeridane, Tenesio valstijoje, – ten persikėlus iš Prospero laikinai buvo įkurta jo komandos būstinė.

Vienas iš dviejų agentų, kaltų dėl praėjusios nakties fiasko, pagaliau sukaupęs drąsos prabilo:

– Pone, sekėme tą namą nuo tada, kai ji dingo, ir per tą laiką nieko neatsitiko.

– Ir?..

– Ir... mes... hm... susimovėm, – nevykusiai pabaigė agentas.

– Pone, – bailiai įsiterpė kitas, – šauti bijojom, nes manėm, kad tai gali būti ponia Bernvud. Arba teismo pareigūnas Makgratas.

– Išties, pone, – pritarė jam partneris, džiaugdamasis gavęs naują progą apsiginti. – O jei ten būtų buvę jie su kūdikiu?

– Ten iš tikrųjų ir buvo jie. Arba Raudonkepuraitė su dideliu piktu vilku! Bet mes nežinom, ar ne? Nes nesugebėjot identifikuoti nei įsibrovėlių, nei jų automobilio markės!

– Ten buvo ne ponia Bernvud, – tvirtai pareiškė vienas agentas. – Ten tikrai buvo du vyrai.

– Aha, du vyrai! Na, tada kas kita. Gal Betmenas su Robinu lankėsi?

Peperdainas, paleidęs tiradą šiurpių keiksmažodžių, giliai atsiduso.

– Vyručiai, šiandien jums teks praleisti valandą šaudykloje labai karštoje ir saulėtoje šios valstijos vietoje. Šaudysite tol, kol ims svilti rankos. Nes šiąnakt į dramblį nebūtumėt pataikę.

Vienas iš vyrų išspaudė šypseną, bet ji čia visai netiko.

– Labai juokinga?! – suriaumojo Peperdainas. – Tai gali toje šaudykloje pabūt dvi valandas. O dabar dinkit man iš akių, kol rimtai nesupykau.

Vyrai išslinko ir uždarė duris. Likęs vienas Peperdainas susmuko ant kėdės prie stalo ir užsidengė rankomis veidą. Optimizmo, užplūdusio šįryt apsilankius Stivensvilyje ir gavus mašinos duomenis, jau seniai nebebuvo nė kvapo.

Peperdainas neturėjo nė minutės poilsio nuo tos akimirkos, kai suprato, jog jie klydo manydami, kad kompiuteris pateikė klaidingus duomenis. Jei kompiuterių specialistas į

gautą informaciją nebūtų pažiūrėjęs pro pirštus, Ruta Fordam tebebūtų gyva, o ponia Bernvud su Džonu nebūtų vėl dingusi. Kol jie suprato klaidą ir viską išnarpliojo, jo draugui jau buvo iškilęs pavojus. Su Džonu susisiekti mobiliuoju telefonu nepavyko, o paskui jiems kelią pastojo tas nugriuvęs medis ir jo atmintis tapo kaip švari lenta.

Viešpatie. Kokia keista įvykių seka.

O dar viską apsunkino Bernvudų pabėgimas iš Prospero kalėjimo. Jo užduotis – ne tik rasti ponią Bernvud su Džonu, bet ir padaryti tai anksčiau už tuodu maniakus. Lengva nebus. Ta moteris Denveryje sugebėjo pratūnoti pasislėpusi visus metus, kol buvo susekta.

Ji ne tokia kvaila, kad grįžtų į gimtąjį miestelį, bet akivaizdu, kad kažkas neatmetė tokios galimybės ir vakar ieškojo ponios Bernvud senelės namuose.

Peperdainui dėl šio naktinio nutikimo buvo baugu, pikta ir gėda. Jis baiminosi, kad įsibrovėlių tapatybė žinoma – Gibas ir Metas Bernvudai.

Peperdainas pažvelgė į ponios Bernvud nuotrauką, išsiuntinėtą visoms šalies teisėsaugos institucijoms. Tada užmetė akį į nusikaltimo vietos nuotraukas, atneštas mažiau nei prieš valandą. Nuo nuogo, kruvino Lotės kūno jam susuko skrandį.

Peperdainas sumurmėjo Kendalės nuotraukai:

– Ponia, tikėkitės, kad rasime jus pirmiau nei Metas su savo tėtušiu.

Ir ką, po velnių, visą šį laiką veikia Džonas?

Trisdešimt penktas skyrius

Džonas stovėdamas prie laukujų durų pažiūrėjo į nuvažiuojančią Kendalę, o tada nuklibikščiavo į miegamąjį, kur žaidimų aptvarėlyje ant nugaros gulėjo Kevinas.

– Klausyk, hmm, turiu labai mažai laiko. Todėl man reikia tavo visapusiško bendradarbiavimo. Tau čia ir vienam bus gerai. Ilgai netruksiu, mat negaliu. Tai susitariam – tu čia atsipalaiduosi, kol grįšiu.

Džonas padvejojo tarsi tikėdamasis, kad kūdikis pradės bartis. Bet Kevinas tik pūtė burbulus, mojavo kumštukais ir visai neatrodė pykstantis, kad paliekamas vienas.

– Gerai, iki, – atsitraukdamas tarė Džonas.

Jis išėjo iš namo ir perėjo pusę proskynos, bet išgirdęs kažkokį triukšmą sustojo. Gal Kevinas paspringo? Paleido dūdas? Džonas apmąstė baisiausias galimybes. Ugnis. Laukiniai gyvūnai. Vabzdžiai. Uždusimas.

Mėšlas.

Jis pažvelgė į savo ramentų pėdsakus.

– Gerai, drauguži. Tikiuosi, esi tam pasiruošęs. – Ir tyliai pridūrė: – Tikiuosi, pats esu tam pasiruošęs.

Džonas užsimetė nešyklę, kurią Kendalė kartais naudodavo Kevinui nešioti. Atrėmęs ramentus į aptvarėlį ir netvirtai stovėdamas ant vienos kojos, pasilenkė paimti Kevino.

– Žinau, žinau, smagumėlis, – sumurmėjo jis, kai Kevinas

laimingas sugugavo. Kai kūdikis buvo patogiai įtaisytas, pasiėmęs ramentus Džonas vėl išėjo. – Nė žodžio mamai, supratai? Ji labai protinga moteris, ta tavo mama. Vėl pasiėmė mano pistoletą, todėl negaliu jai pagrasinti ir pareikalauti, kad mus iš čia išvežtų. Važiuočiau pats vienas, bet man grįžus jos čia jau nebebus.

Džonas pašnairavo į kūdikį.

– Turbūt nežinai, kur slepiamas mano ginklas, a? Kendalė ne tokia kvaila, kad būtų jį išmetusi, bet, po velnių... atleisk, dievaži, jei tik rasčiau tą revolverį... Jau visus namus apverčiau aukštyn kojomis.

Gana greitai pasiekęs pagrindinį kelią, Džonas sustojo pailsėti. Prakaitas liete liejosi, bet turint abi rankas užimtas buvo nelengva jį šluostytis į rankovę. Džonas žinojo, kad ši išvyka bus sunki, bet jis neplanavo neštis papildomų septynių kilogramų – Kevino.

Jis ėjo link namo, kurį pastebėjo tą dieną, kai važiavo į miestą su Kendale.

– Nuoširdžiai kalbant, manau, tavo motina, savo nelaimei, yra pernelyg protinga, – pūkšdamas šnekėjo jis. – Jai derėtų sugrąžinti ginklą man – jei iškiltų būtinybė, aš geriau žinau, kaip juo naudotis.

Džonas nesustodamas kalbėjo, kad negalvotų apie tai, kas bus, jei žygis pavyks. Jo būklė tokiai ilgai kelionei dar buvo netinkama, todėl jis kvėpavo sunkiai. Popietė buvo karšta ir tvanki. Nors Džonas kaip įmanydamas naudojosi menkiausiu šešėliu ant kelio, jie teikė mažai atgaivos.

Laiko buvo labai mažai. Džonas privalėjo grįžti pirma Kendalės, bet nenumanė, kiek ji šiandien užtruks. Tądien, kai į miestelį juodu važiavo kartu, jis mėgino apskaičiuoti atstumą. Į vieną pusę maždaug dvidešimt kilometrų.

Pridėjus vingiuotus kelius ir reikalams tvarkyti reikalingą laiką, greičiau nei per pusę valandos ji tikrai neturėtų apsisukti. Tiek teturi jis laiko.

Bet krypavo labai lėtai – jo fizinė būklė buvo prasta. Jei nusišypsotų laimė ir pro šalį važiuotų mašina, Džonas galėtų nusigauti iki artimiausio telefono. Jam nieko daugiau nereikėjo, tik šešiasdešimt sekundžių pokalbio telefonu.

Džonas žvilgtelėjo į laikrodį ant riešo. Kendalė išvažiavusi septynios minutės. Nuo krūvio maudė nugaros ir rankų raumenis, bet jis prisivertė eiti dar greičiau.

Pastangos nenuėjo veltui: paėjęs įkalnėn jis pamatė namą, kurį buvo pastebėjęs anksčiau. Iki jo dar pusė kilometro, gal šiek tiek mažiau. Atstumą įvertinti buvo sunku, nes nuo asfalto kilo karščio bangos ir raibuliuodamos kraipė vaizdą.

– Jei labai pasistengčiau, nukulniuočiau per keturias minutes, – tarė jis Kevinui. – Daugiausia per penkias. Kad ir kaip būtų, man jau ir taip ne visi namie, nes kalbuosi su vienu mažu manęs nesuprantančiu žmogum. Gal vis dar esu ištiktas komos ir sapnuoju baisų sapną? Taip turbūt ir bus. Esi tik sapnas. Tu...

Staiga Džonas pradėjo juoktis.

– Siusioji ant manęs, ar ne? – Šilta srovelė nuvirvėjo krūtine žemyn. – Na, šitaip labai gerai mane įtikini, kad nesapnuoju.

Monologas padėjo negalvoti apie protestuojančius raumenis, deginantį karštį ir atstumą, kurį dar reikėjo įveikti. Jis buvo neapsakomai laimingas pagaliau pasiekęs namo kiemą. Ta įkalnė jo vos nepribaigė. Nusigavęs iki verandos Džonas susmuko. Atsirėmęs į stulpą pašaukė:

– Sveiki!

Jo nuostabai, iš gerklės išėjęs garsas panėšėjo į sausą švogždesį. Džonas kelis kartus giliai įkvėpė, nurijo visas seiles, kurias sugebėjo surinkti burnoje, ir pamėgino darkart:

– Sveiki!

Kevinas pravirko.

– Ša, nurimk, ne ant tavęs rėkiu.

Džonas raminamai patapšnojo jam per užpakaliuką. Vaikas nustojo verkti, bet buvo aišku, kad jo nuotaika prasta – lūpų kampučiai nuleisti žemyn, akyse kaupiasi ašaros.

– Žinau, kaip jautiesi, drauguži. Pats tuoj apsiraudosiu.

Apžiūrėjęs namą Džonas suprato, kad jame nėra nė gyvos dvasios ir kad čia jau ilgą laiką negyvenama. Gėlės vazonuose ant verandos grindų virtusios rudais, belapiais stagarais. Užuolaidos ant visų langų užtrauktos. Staktų kampuose vorai prirezgę voratinklių.

Ką dabar daryti? Džono drabužiai nuo prakaito jau buvo permirkę. Kol grįš į Kendalės namą, jam turbūt prasidės dehidratacija. Ir vaikas...

Viešpatie! Jei jis pats toks perkaitęs ir ištroškęs, ir Kevinas turėtų jaustis panašiai. Džonas atsiminė girdėjęs, kad vaikų kūno temperatūra daug aukštesnė už suaugusiųjų. Jis pridėjo delną Kevinui prie kaktos – oda buvo karšta, kūdikis visas degė.

Atgijęs Džonas pasikišo vieną ramentą po pažastimi ir remdamasis visu svoriu atsistojo. Paėmęs terakotos vazoną išdaužė laukujų durų stiklą, įkišo ranką ir, atrakinęs iš vidaus, atidarė duris.

Džonui nerūpėjo, ar name sumontuota slapta begarsė signalizacija, į kurią turi sureaguoti vietinė policija. Žinodamas, kad nėra nuo bausmės bėgantis nusikaltėlis, jis jau norėjo būti sučiuptas. Tačiau svarbiausia – dabar Džonui reikėjo gauti skysčių ir sau, ir kūdikiui.

Namas buvo nedidelis. Be abejonės, kambariuose kurį laiką niekas negyveno, todėl jie buvo netvarkyti. Bet Džonas žingsniavo per juos taip greitai, kad mažai ką pastebėjo. Per kelias sekundes radęs virtuvę, prišoko prie kriauklės ir atsuko šalto vandens čiaupą. Nieko.

Po velnių!

Bet staiga jis išgirdo vamzdžiuose gaudesį, dundėjimą – ir iš čiaupo pasipylė vanduo: iš pradžių nešvarus, bet netrukus jį pakeitė skaidrus. Džonas prisėmė rieškučias, pakėlė prie burnos ir godžiai atsigėrė, paskui užsipylė ant sprando.

Tada vėl pašlapinęs ranką priglaudė Kevinui prie galvos.

– Geriau jautiesi? Nebe taip karšta?

Jis suvilgė įraudusius kūdikio skruostelius.

Bet Kevinui taip pat reikėjo skysčių, ir staiga Džonas suprato, kad neturi kaip jį pagirdyti. Kendalė kartais duodavo jam sulčių ar vandens iš buteliuko, bet Džonui, aišku, netoptelėjo jo pasiimti. Spintelėje buvo stiklinių, bet jei jis pabandytų pilti vandens Kevinui į gerklę, šis gali užspringti. Kūdikis mokėjo tik žįsti, tai kaip...

Jis nedvejodamas pakišo smilių po čiaupu, lašindamas prinešė Kevinui prie burnos ir palietė lūpas. Berniukas iškart pradėjo žįsti.

Jausmas buvo nepažįstamas ir keistas, bet kartu ir džiuginantis.

– Nelabai panašu į mamos pieną, ar ne, vaikine? – sumurmėjo jis ir vėl pašlapinęs pirštą davė Kevinui žįsti.

Džonas galvojo, ką draugai ir kolegos pamanytų pamatę šią keistą sceną. Jie nepatikėtų savo akimis.

O Liza? Ji vadindavo Džoną savanaudišku šunsnukiu, nes šis atsisakė susilaukti su ja vaiko. Džonas net nenorėdavo apie tai kalbėti. Dėl šio nesutarimo juodu ir išsiskyrė.

– Mano biologinis laikrodis jau baigia tiksėti, – vieną vakarą pranešė ji.

– Tai prisuk iš naujo, – skaitydamas laikraštį atrėžė jis.

Liza metė į jį pagalvę. Džonas nuleido laikraštį, mat pajuto, kad jie kaupiasi didžiajam mūšiui, kuris nulems jųdviejų santykių ateitį. Liza ir anksčiau keldavo šitą klausimą, bet jis vis jo vengdavo. Tą vakarą ji nusprendė imti jautį už ragų.

– Norėčiau turėti vaiką, Džonai. Dar norėčiau, kad to vaiko tėvas būtum tu.

– Esu pamalonintas, bet turiu padėkoti ir atsisakyti. Nenoriu vaiko. Niekada nenorėjau ir nenorėsiu.

– Kodėl ne?

– Dėl daugelio priežasčių, kurių dabar nevardinsiu.

Liza patogiau įsitaisė krėsle – taip kovai besiruošiantis kareivis lenda į apkasus.

– Niekur neskubu. Mielai išklausysiu tavo argumentus.

– Visų pirma, – pradėjo dėstyti Džonas, – tai neįgyvendinamas sumanymas. Mudu dažnai keliaujam ir retai kada būnam namie.

– Pasiimčiau darbe atostogas. Kita kliūtis? – erzinamai lengvabūdiškai paragino Liza.

– Aš ne...

Jis ketino pasakyti, kad nemyli jos. Džonas buvo tikras, kad ką jau ką, bet vaiką pradėti turi du vienas kitą mylintys žmonės.

Jo tėvai išsiskyrė, kai sūnui nebuvo nė dvejų, todėl šis neatsiminė gyvenimo visavertėje šeimoje. Kol tapo savarankišku žmogumi, berniukas buvo stumdomas tarp dviejų išsiblaškiusių individų, kurie jį laikė tik nepatogumu ir nevykusios santuokos priminimu.

Abu Džono tėvai atkakliai ir sėkmingai lipo karjeros laiptais. Tėvas užsitikrino vietą humanitarinių mokslų fakultete viename iš geriausių Naujosios Anglijos universitetų. Motina buvo architektų įmonės viceprezidentė.

Bet kaip tėvai jie buvo visiškai niekam tikę. Neskaitant privalomų skambučių per šventes Džonas su jais beveik nebendravo. Tėvai nedarė ir net nenorėjo daryti jokios įtakos Džono gyvenimui. Jų reti pokalbiai buvo mandagūs, bet šalti. Nuo pat gimimo Džonas buvo laikomas kliūtimi jų užimtuose gyvenimuose. Toks savęs vertinimas nekito jau keturiasdešimt trejus metus.

Todėl Džono požiūris į širdies reikalus ir namus buvo gana priešiškas. Iširusi tėvų šeima neparengė Džono ilgalaikiams santykiams ir neišugdė troškimo būti tėvu. Greičiau net priešingai.

Prieš vaikus jis nebuvo nusiteikęs. Tiesą sakant, Džonas net jautė jiems užuojautą. Bejėgiai vaikai dažnai tiesiog neturi išeities su savo netikusiais tėvais. Tad jei nuo pat pradžių žinai, kad būsi nieko vertas tėvas ar motina, kam reikia turėti vaiką?

Studijuodamas psichologiją Džonas sužinojo, kokią žalą tėvai gali padaryti vaikų emociniam vystymuisi. Geriausiu atveju visiškai sveikas ir normalus kūdikis užaugęs gali tapti nepritapėliu, o blogiausiu – žudiku maniaku. Kad taip atsitiktų, visai nebūtina, kad tėvai būtų pikčiurnos ar smurtautojai, užtenka būti savanaudžiams.

Dėl to Džonas ir nenorėjo su Liza susilaukti vaiko – visiškas savanaudis jis nebuvo. Jis labai abejojo, kad juodu galėtų kartu pasenti. Neatsakinga turėti vaiką, kai gana gerai žinai, kad jo gyvenimą padarysi apgailėtiną.

Prie viso to prisidėjo ir fiasko, privertęs jį atsistatydinti iš FTB. Tarsi skaitydama jo mintis Liza palietė tą nuoskaudą.

– Ar tai turi ką bendro su tuo, kas atsitiko Naujojoje Meksikoje?

– Ne.

– Manau, turi.

– Neturi.

– Džonai, jei tik pasidalintum su manim mintimis, tau palengvėtų.

– Nenoriu apie tai kalbėti ir nenoriu vaiko! Taškas. Pokalbio pabaiga.

– Tu – savanaudis šunsnukis!

Liza kelias dienas pūtėsi, tik tada vėl teikėsi pradėti su juo kalbėti. Džonas nenorėjo, kad ji pastotų be jo sutikimo, todėl užsirašė atlikti vazektomijos, o kol kas naudojo prezervatyvus.

Prieš operaciją Liza supyko dėl prezervatyvų ir išėjo iš jo gyvenimo visiems laikams. Netrukus jis buvo iškviestas į Denverį lydėti liudytojos į Pietų Karoliną.

Ir štai jis stovi čia, pirštu girdydamas kūdikį. Prieš tris savaites net gresiant mirtinam pavojui nebūtų prisiartinęs nė prie vieno vaiko, ką jau kalbėti apie prisilietimą ar kalbinimą. O ką dabar daro – sapne nesapnavo.

– Gyvenimas – ne pasaka, ar ne, Kevinai?

Kūdikis atrodė laimingas ir patenkintas. Džonas dirstelėjo į laikrodį. Po velnių! Nuo Kendalės išvažiavimo praėjusios dvidešimt trys minutės. Jis turi pareiti pirmiau. Kol Kendalė tiki, kad atmintis jam vis dar negrįžusi, persvara Džono pusėje. Jei ji supras, kad jis išėjo ieškoti...

Telefono!

Skubėdamas pagirdyti vaiką pamiršo, ko čia atėjo. Užsukęs čiaupą, Džonas nuskubėjo į svetainę. Ant kampinio staliuko stovėjo senovinis juodas telefonas su sukamu disku.

Nusijuokęs Džonas pakėlė ragelį. Tada suprato, kad ryšio nėra. Paspaudinėjo svirtelę tikėdamasis, kad telefoną, kaip ir vandens vamzdžius, reikia iš pradžių paruošti naudoti. Bet veltui – jis tik gaišo.

Įtaisęs Keviną nešykleje, Džonas išeidamas uždarė duris.

– Atsiprašau už stiklą, – sumurmėjo nematomiems šeimininkams, kai nulipęs laiptais pasiėmė prie verandos paliktus ramentus.

Atgal jis ėjo nuokalnėn, bet karštybė buvo žiauri, ir raumenys, anksčiau du tris kartus per savaitę sutvirtinami prakaituojant sporto salėje, atrodo, virto vinimis badoma žele.

Pasiekęs pašto dėžutę prie įvažos, Džonas atsirėmė į ją ir įkvėpė oro į degančius plaučius. Metalas buvo įkaitęs ir po kelių minučių pasirodė, lyg jam ant rankos būtų svilinamas įdagas.

Palik dėžutėje laišką, tu kvailas žioply!

Nepatogumas ir skausmas buvo verti to atradimo. Šįvakar jis galėtų parašyti žinutę, nepastebimai išsmukti ir įmesti ją į pašto dėžutę. Jis adresuotų laišką paštininkui ir paprašytų sukelti ant kojų vietinę teisėsaugą, taip pat dėl visa ko parašytų savo ir Peperdaino biurų telefonus, jei paštininkas pamanytų, kad kažkas nevykusiai juokauja, ir norėtų patikrinti. Dar pririštų prie dėžutės raudoną vėliavėlę, kad paštininkas rytoj pastebėjęs tikrai užsuktų paimti laiško. Galbūt net pasisektų sutikti jį patį.

Sukūręs naują planą Džonas pajuto jėgų antplūdį. Iki namų likusį atstumą sukorė dvigubai greičiau nei eidamas į priekį. Bet pasiekęs verandą išgirdo, kad iš pagrindinio kelio suka Kendalės automobilis.

Džonas vieną ramentą numetė svetainėje ir nuklibikščiavo per koridorių į vonią. Užrakino duris ir atrėmė į jas galvą. Visi raumenys klykė iš skausmo, jis alsavo garsiai – kaip garvežys. Drabužiai buvo permirkę prakaitu, jis pats dvokė.

Jei Kendalė pamatytų tokį, iškart suprastų, kad jis veikė kažką įtartina.

Nors ir drebėdamas iš nuovargio, Džonas iškėlė Keviną iš nešyklės ir paguldė vonioje ant kilimėlio.

– Mudu kartu užvirėm šitą košę, ar ne?

Jis užkimšo vonią ir paleido vandenį.

Verandoje pasigirdo Kendalės žingsniai.

– Džonai!

Jis paskubomis nusirengė nuogai, sukišo prakaituotus rūbus į skalbinių dėžę ir ėmėsi Kevino.

– Džonai!

– Ką?

Berniukas jau buvo išrengtas iki sauskelnių.

– Kur tu?

– Kendale! – Sauskelnės nuskrido į šalį. – Jau grįžai?

Džonas įsėdo į vonią laikydamas sugipsuotą koją virš vandens. Prireikė pamanevruoti, kol pasilenkęs arčiau čiaupo šiaip taip sušlapino plaukus, o tada pakėlė nuo vonios kilimėlio vaiką.

– Tu tikras šaunuolis, – sušnabždėjo jis atsitiesdamas ir guldydamas Keviną sau ant krūtinės. – Nepamiršiu, drauguži.

– Džonai, ką tu darai? Kur Kevinas?

– Ką? Negirdžiu, ką sakai, Kendale. Vanduo bėga.

– Kur Kevinas?

– Jis čia, su manim.

Džonas aptaškė berniuką vandeniu, šis patenkintas sugugavo ir ėmė pliaukšėti delnais Džonui per krūtinę.

– Su tavim?

– Aišku. O kur dar jis gali būt.

Kendalė pakrutino rankeną.

– Užsirakinai.

– Oi, atleisk.

– Atidaryk duris.

– Jau sėdžiu vonioje, o išlipti ir įlipti su gipsu perkūniškai keblu.

– Aš einu vidun!

Jis nuspėjo, kad Kendalė taip ir darys. Jos balse buvo girdėti panika: aišku, nors jie ir meilužiai, Kendalė juo nevisiškai pasitiki.

Ir gerai daro.

Jei būtų pasitaikiusi proga, Džonas šiandien būtų ją įdavęs. Jei tame name būtų kas nors gyvenęs, jei būtų veikęs telefonas, jei būtų sustojusi pakeleivinga mašina, federaliniai pareigūnai jau lėktų čia jos suimti.

Šiandien nepavyko, bet jis mėgins dar kartą rytoj, poryt – tol, kol pasiseks. Jei šią slaptavietę ras brolijos nariai, Džonas be ginklo ir lūžusia koja nepajėgs jų apginti.

Teismui reikėjo Kendalės parodymų, kad pasodintų Bernvudus už grotų. Kol jos nesaugojo valstybė, į jos gyvybę galėjo kėsintis ir slaptieji brolijos nariai. Džonas ketino parūpinti jai apsaugą, kad ir kaip Kendalė jo už tai nekęstų.

Palaikė spynelė atsirakino įkišus plaukų segtuką. Kendalė įgriuvo pro duris ir, pamačiusi juodu vonioje, sustojo be žado. Vaizdas turėjo būti neprastas: Džono koja tabaluoja nuo vonios krašto, Kevinas jam ant krūtinės – toks mažas, švelnus, rausvas.

– Atėjai pačiu laiku – dėkis prie mūsų, – pakvietė Džonas šypsodamasis Kendalei be jokios klastos. – Nors gali būti

šiek tiek ankštoka. Gal galėtum užsukti čiaupus? Vandens jau užtenka.

– Ką čia veiki? – Kendalės balsas vis dar buvo nerimastingas, tarytum ji būtų negirdėjusi vingraus jo pasisveikinimo.

Dėdamasis suglumęs Džonas pasakė, kas ir taip buvo aišku:

– Maudausi.

– Su Kevinu?

– Kodėl ne? Pamaniau, kad ir jam ne pro šalį atsigaivinti.

– Grįžau, o namie nieko nėra... Nežinojau, kur tu... Kevino lopšys taip pat buvo tuščias... Pamaniau... Pati nežinau, ką pamaniau...

Kendalė sunkiai klestelėjo ant komodos. Veidas buvo išblyškęs, lūpos praradusios spalvą ir ji vos sulaikė ašaras. Nuleidusi galvą pasitrynė smilkinius. Ji buvo labai nusiminusi. Ir Džonas numanė, jog visai ne dėl to, kad juodu su Kevinu trumpai dingo jai iš akiračio.

Kažkas atsitiko mieste.

Bet kas? Kendalė buvo dar labiau sukrėsta nei prieš kelias dienas, kai maskuodamasi nusirėžė plaukus. Džonas turėjo kaip nors sužinoti naujienas. Iš kur ji gavo informacijos? Kas ją taip nuliūdino?

Padėjusi rankas ant kelių Kendalė pakėlė galvą.

– Prašau manęs daugiau taip negąsdinti, Džonai.

Dėl jos žvilgsnio ir drebančio balso jis pasijuto pats didžiausias niekšas.

– Atleisk, nenorėjau tavęs bauginti.

Kol galutinai nesuskydo, jis priminė sau, kad ši iš pažiūros palūžusi moteris netvarkinga šukuosena įvykdė du federalinius nusikaltimus – pagrobė žmogų ir pabėgo nuo pareigos liudyti teisme.

Džonas davė priesaiką, kad pristatys ją gyvą ir sveiką. Aišku, jo metodai netradiciniai, bet vadovėliuose neparašyta, kaip elgtis tokioje situacijoje. Todėl jis sukosi kaip išmanydamas.

Džonas šios užduoties neprašė. Ji jam buvo primesta – iš pradžių Džimo, paskui pačios Kendalės. Todėl jeigu jam reikia keisti žaidimo taisykles – ką gi, labai blogai. Nuslėpimas, kad jis atgavo atmintį, pripratimas prie kūdikio ir mylėjimasis su Kendale – susiklosčius tokioms aplinkybėms tai buvo jo darbo pareigos.

Nuostabi kalba, Makgratai. Jei pakankamai dažnai ją kartotum, gal ir pats patikėtum.

Trisdešimt šeštas skyrius

Rikė Sju nekantriai pešiojo atsiknojusią nykščio odelę. Kai pats senis Bristolis priėjęs prie jos stalo diskretiškai paprašė sekti iš paskos, ji nudavė, kad vyresniojo partnerio kvietimas – kasdienis reiškinys.

Rikė Sju nusekė paskui krypuojantį Bristolį nekreipdama dėmesio į smalsius klerkų ir juristų padėjėjų žvilgsnius – tiesiais pečiais ir aukštai iškėlusi galvą ėjo kilimais išklotu koridoriumi į konferencijų salę, kur jis atidaręs prilaikė jai masyvias duris.

– Prašom palaukti čia, panele Rob. Jie netrukus ateis.

„Aišku, kaipgi ne“, – mintyse atrėžė ji.

Rikė Sju laukė jau beveik pusvalandį, o „jie“ vis dar nesirodė. Konferencijų salė buvo naudojama retai, joje tvyrojo tikra mauzoliejaus linksmybė. Čia buvo taip šalta, kad galėjai laikyti mėsą. Iš paauksuotų rėmų į ją rūsčiai žvelgė seniai mirę partneriai, jų grėsmingi veidai atrodė pasipūtę ir teisiantys.

Akimirką kilo noras greitai suraukti jiems kokią rūgščią grimasą, bet paskui ji apsigalvojo. Nenustebtų sužinojusi, kad advokatų kontoros „Bristol & Mathers“ partneriai sumontavę slaptas kameras darbuotojams sekti. Juk jie pagavo Kendalę, tiesa?

Rikė Sju nė kankinama nebūtų prisipažinusi, bet vis dėlto ji nervinosi. FTB agentai ją apklausė jau kelis kartus – daug

dažniau nei kitus kontoros darbuotojus, nes akivaizdu, kad žinojo, jog jiedvi su ponia Bernvud geros draugės.

Žinoma, ji nieko jiems nepasakė. Ir toliau apsimetinės kvaile, net jeigu jie imtų po nagais grūsti bambukų ūglius.

Staiga durys atsidarė ir į salę įžengė vyras, lydimas dar dviejų. Visi jie vilkėjo tamsius kostiumus, baltus marškinius, bet kas čia vadovauja – abejonių nekilo. Jo elgesys, kaip ir eisena, buvo tiesus ir ryžtingas.

– Panelė Rob? Aš specialusis agentas Peperdainas.

Jis pristatė ir kartu atėjusius agentus, bet Rikę Sju taip užvaldė Peperdaino autoriteto aura, kad į jo bendrus ji mažai kreipė dėmesio. Be to, su jais jau buvo pažįstama. Tie patys apklausė ją kiek anksčiau.

Akivaizdu – šįkart ji įvertinta, todėl ir atsiųstas aukšto rango pareigūnas Peperdainas. Jis buvo visai mielas ir aiškiai mokėjo padaryti įspūdį. Kaip ji gailėjosi, kad senis Bristolis nedavė laiko susišukuoti ir pasidažyti lūpų.

Peperdainas be jokios įžangos tarė:

– Visai neturiu laiko, panele Rob, todėl arčiau reikalo.

Prisėdęs ant konferencijų stalo krašto, numetė ant blizgaus jo paviršiaus sunkų segtuvą. Keli dokumentai iškrito, bet Rikei Sju nė nereikėjo jų skaityti – ir taip žinojo, kas ten yra.

– Kai pirmą kartą duomenų bazėse tikrinome Kendalės Diton biografijos faktus, atradome painiavos. Užtrukome, kol viską išsiaiškinome. Dabar žinom viską.

– Viską?

– Viską. – Agentas permetė akimis kelis dokumentus, nors ji buvo tikra, kad jis moka juos atmintinai. – Įkalčių klastojimas yra labai rimtas kaltinimas advokatei.

– Įtarimai iki šiol nepatvirtinti, – atšovė Rikė Sju. – Ar Amerikoje galioja nekaltumo prezumpcija, kol neįrodoma žmogaus kaltė?

Jis trenkė delnu per stalą ir ji net suvirpėjo nuo tikrų tikriausio susižavėjimo. Kaip norėtųsi įsitempti šį vyruką į lovą ir pamatyti jį tikrai supykusį.

– Šis segtuvas kimšte prikimštas melagingų, suktų ataskaitų ir blogo tvarkymosi su slapta informacija įrodymų. Bet man nereikia papunkčiui skaityti viso sąrašo, nes jūs viską ir taip žinote, tiesa?

– Tai kodėl nepakvietėte manęs susitikti asmeniškai? – gundomai paklausė ji pritildžiusi balsą. – O gal šis susitikimas nieko bendra su darbu neturi?

Kiti du agentai prunkštelėjo, bet Peperdainas išliko ramus. Jis perspėjamai dirstelėjo į pavaldinius, o paskui įsmeigė bauginantį žvilgsnį į Rikę Sju.

– Jūs į viską žiūrite nerimtai, panele Rob. Kol krečiate juokus ir svaidotės seksualinėmis užuominomis, ponios Bernvud gyvybei gresia pavojus. Pradingo federalinis pareigūnas. Regis, ji vienintelis žmogus visoje planetoje, kuris žino, kur jis. Noriu juos abu surasti, ir jūs man padėsit.

– Kam gi jums padėti? – Ji lengvai pliaukštelėjo ranka per segtuvą. – Dabar, kai manote viską žinąs, kam jums padėti?

– Nes prisipažinote esanti ponios Bernvud draugė, o aš turiu pagrindo būgštauti, kad ji gyvens nebeilgai.

Rikė Sju kreipėsi į kitus du agentus:

– Nesivaržykit, pradėkit vaidinti geruosius policininkus. – Tada ji pasisuko į Peperdainą. – Juk blogasis jūs, ar ne? Naudojatės bauginimo taktika, kad tik aš prakalbėčiau. Na, ant tokio kabliuko neužkibsiu. Gal manote, kad gimiau vakar? Tiesą sakant, 1962 metų balandžio keturioliktąją. Gerai jau, gerai, 1960-aisiais, bet kas gi skaičiuoja?

Peperdainas prisimerkė.

– Vis dar manot, kad tai juokai? Patikinu jus – reikalas rimtas. Jūsų draugė pagrobė Jungtinių Valstijų teismo pareigūną. Kiek mums žinoma, Džoną Makgratą ji nužudė, o lavono atsikratė.

– To ji nebūtų padariusi! – sušuko Rikė Sju.

– Ji paliko teismo pareigūnės Fordam kūną skęstančiame automobilyje, – užriko jis.

– Ta moteris jau buvo mirusi, – atkirto Rikė Sju. – Taip rašė laikraščiai. Kaip ir jūs, skaičiau koronerio ataskaitą, todėl liaukitės mane bauginęs. Mano draugė nenuskriaustų nė musės. O ką jau, dėl Dievo meilės, kalbėti apie atmintį praradusį vyrą sulaužyta koja. Tiesą sakant, esu tikra, kad ji tikisi jo pagalbos.

– Tada jai gresia dar didesnis pavojus, nei jūs įsivaizduojat. – Peperdaino balsas stebėtinai nurimo, bet jis buvo kupinas tokios blogos nuojautos, kad šlakuotų Rikės Sju rankų oda pašiurpo. – Nes vienintelis žmogus, su kuriuo ponia Bernvud negali kvailioti, yra Džonas Makgratas.

Rikė Sju metė nepatiklų žvilgsnį į kitus agentus, bet šie išliko stojiški ir pagarbūs viršininkui.

– Prieš dvejus metus, – pradėjo pasakoti Peperdainas, – sumautame Naujosios Meksikos miesteliūkšty, kurio nė pavadinimo negaliu prisiminti, vieną rytą į federalinį banką įsiveržė dviem automatais ir keliomis eilėmis šovinių ginkluotas vyras. Jis reikalavo, kad su juo pasikalbėtų buvusi žmona – tikėjosi įkalbėti ją grįžti. Jo žmona banke dirbo kasininke, bet tądien dėl ligos į darbą neatėjo. Kai pamišėlis tai sužinojo, jis dar labiau pasiuto ir pagalvojo – koks skirtumas? Juk jau vis tiek ginkluotas iki dantų, tai arba pradės šaudyti ir išžudys pastate visus aliai vieno, arba jo žmona pažadės taikytis – kas nutiks pirma.

Rikė Sju dėjosi nuobodžiaujanti. Pasimuisčiusi ant kėdės atsiduso:

– Ši istorija tikrai įdomi, pone Peperdainai, bet...

– Tylėkit ir klausykit.

– Gerai, klausausi. – Ji sukryžiavo rankas prie masyvių krūtų. – Bet nelaikykim šito laiko mano pertrauka, nors aš ir ne prie savo darbo stalo, kitaip supyksiu.

Peperdainas nekreipdamas į ją dėmesio varė savo:

– Įdienojus įkaitų banke padėtis labai suprastėjo. Vietinė policija mėgino perkalbėti ginkluotą vyrą, bet šis tik irzo ir

darėsi vis karingesnis. Kad policija patikėtų, jog jis nejuokauja, pamišėlis nušovė apsaugininką ir išmetė lavoną pro antro aukšto langą. Tada ir sulaukiau skambučio. Nuskridau ten pasiėmęs geriausią derybininką iš visų, kurie yra dirbę biure, – daktarą Džoną Makgratą.

Rikės Sju akys iš nuostabos išsiplėtė.

– Taip, *daktarą* Džoną Makgratą. Jis turi psichologijos ir kriminologijos daktaro laipsnį. Ką gi, kai ten nukakom, bendravimo tvarka jau buvo nustatyta. Džonas mandagiai paprašė to bukapročio pasikalbėti su juo telefonu. Jis pažadėjo viską, kas žadama tokiose neutralizacijos situacijose, ir viską darė taip puikiai, kad aš net patikėjau, jog mums pavyks.

Džonas kalbėjo apie jo žmoną. Nejau jis tikisi ją sužavėti tokiu elgesiu? Ar ji norės pas jį grįžti, jeigu jis ir toliau žudys? Ir taip toliau. Nusikaltėlio ryžtas ėmė svyruoti. Džonui gerai sekėsi. Mes tikėjomės, kad viskas baigsis be papildomų aukų.

Viena įkaitė buvo su dviem vaikais – kūdikiu ir gal dvejų metų mažyliu. Trumpiau tariant, kūdikis pravirko. Paskui jį verkšlenti pradėjo ir vyresnėlis. Triukšmas pagrobėją sunervino. Jis liepė motinai vaikus nutildyti.

Ji stengėsi iš paskutiniųjų, bet vaikai buvo alkani ir pavargę. Jie buvo per maži suprasti, į kokį pavojų pakliuvo, todėl toliau zirzė ir ašarojo. Banditas pagrasino juos nušauti, jeigu neužsičiaups. Sunku jums apsakyti, kaip jautėmės girdėdami tų mažylių verksmą ir motinos maldavimus palikti juos gyvus.

Nuoširdžiai prisipažinsiu, nesupratau, kaip Džonas gali taip ramiai kalbėti. Visi kiti keikėsi, vaikščiojo pirmyn atgal, o Džonas išliko ramus. Jis paleido į darbą visą savo arsenalą: pažadėjo tam bepročiui vos ne Mėnulį, kad tik jis paleistų motiną su vaikais. Jo balsas skambėjo ramiai ir vienodai – kaip hipnotizuotojo, bet jis nerimavo lygiai kaip visi. Anksčiau nebuvau matęs taip suprakaitavusio žmogaus. Derėdamasis jis vos nenusirovė plaukų – taip norėjo išgelbėti tuos mažylius.

Peperdainas nutilo, bet Rikė Sju žinojo, kad jis paniręs į prisiminimus. Ji garsiai nurijo seiles.

– Tai kas nutiko?

Peperdaino akys smeigte prismeigė ją prie minkštos odinės kėdės.

– Vyrukas iš labai mažo atstumo nušovė juos visus. Nesvyruodamas, panele Rob. Motiną. Kūdikį. Mažąjį berniuką. Trimis taikliais šūviais. Laimė, specialusis padalinys įsiveržė vidun ir ištaškė tą vyruką, bet jis jau buvo nudėjęs tą jauną gražią moterį su vaikais. Visi skausmingai išgyvenome, bet Džonas – skausmingiausiai. Mačiau, kaip mano kolega ir draugas tiesiog yra per siūles. Po kelių mėnesių jis atsistatydino iš FTB ir nuėjo dirbti į JAV teismo pareigūnų biurą. Lig šiol kaltina save. Džonas mano, kad susimovė ir iš jauno vyro atėmė visą šeimą. Džonas nieko daugiau nė negalėjo, pasakė viską, kas buvo būtina. Įtikinėjo gerai kaip niekada, bet jo pastangos buvo bevaisės. Jis neišgelbėjo tų trijų gyvybių ir nuo to laiko jaučiasi kaltas.

Stojo slogi tyla. Rikė Sju silpo nuo deginančio Peperdaino žvilgsnio. Galiausiai ji paklausė:

– Kam visa tai man pasakojate?

– Kad žinotumėt, jog jūsų draugei gali atrodyti, kad pasiimdama Džoną pasielgė labai sumaniai, bet iš tiesų ji stovi ant bedugnės krašto ir apie tai nė nenutuokia. Jis emociškai nestabilus, ypač kai šalia būna kūdikių.

Agentas tol linko į priekį, kol jųdviejų nosys beveik susiliete.

– Ar pagaunate, ką noriu pasakyti, Rike Sju? – tyliai paklausė metęs šalin formalumus. – Ponia Bernvud ir jos kūdikis pavojuje.

Rikę Sju taip pakerėjo seksualus, įdėmus Peperdaino žvilgsnis, kad iš pradžių ji nieko neatsakė. Galiausiai sumirksėjo ir pasukusi galvą atsitraukė nuo jo.

– Vėl norit mane apmulkinti, bet neišdegs.

Jis kreipėsi į kitus du agentus:

– Ar aš ją mulkinu?

Juodu iškilmingai papurtė galvas. Peperdainas vėl atsisuko į ją.

– Nors Džonas per avariją neteko atminties, patikėkite – ta kūdikių baimė jo pasąmonėje vis tiek gyva. Kai šalia kūdikis, jis kraustosi iš proto. Kad būtumėt mačiusi, kaip mes skridome iš Denverio į Dalasą. Išgirdęs kūdikio verksmą jis pasiunta.

– Jeigu jis toks nestabilus, kodėl juos patikėjote jo globai? – paklausė Rikė Sju.

– Nes nežinojau, kad jie patirs avariją, kad pareigūnė Fordam žus. Turėsiu prisiimti visą atsakomybę, jei Džonas palūš ir pridarys kokios žalos. Mano ketinimai buvo geri. Maniau, saugoti ponią Bernvud su kūdikiu jam bus puiki terapija. Žinoma, nė neįtariau, kad ji taip neprotingai rizikuos. Net nusikalstamai. Kita vertus, – tarė nekaltai skėstelėdamas rankomis, – negaliu garantuoti, kad Džonas dar nepalūžo ir jų nepribaigė.

– Tikrai nepribaigė. Jie gyvi.

Supratusi, kad padarė klaidą, Rikė Sju mintyse nusikeikė.

Peperdainas iš karto užkibo.

– Tai gavote iš jos žinių?

– Ne. Ne, negavau.

– Kur ji?

– Nežinau.

– Rike Sju, laikydama paslaptyje jos buvimo vietą nedarote jai jokios paslaugos.

– Prisiekiu – nežinau, kur ji. – Rikė Sju pajuto per dažnai mirksinti – melą išduodantis ženklas. – Gerai, kalbėjausi su ja. Šįryt. Paskambino į biurą žinodama, kad atsiliepsiu aš. Tepasakė, kad juodu su Kevinu laikosi gerai, ir padėjo ragelį. Ji kalbėjo vos kelias sekundes, mat bijojo, kad galite sekti mano gaunamus skambučius.

Ji laukė, kol jis paneigs šią versiją. Bet Peperdainas tik žiūrėjo į ją.

– Juk įrašinėjate visus pokalbius biuro telefonais, ar ne? Greičiausiai ir mano namų telefono klausotės! – Ji pašoko ant kojų. – Ak tu, šunsnuki! Jeigu jau žinojai, kad kalbėjausi su ja, kam mane persekioji?

– Sėskitės.

– Eik velniop.

– Sėskitės.

Peperdainas stumtelėjo ją ant kėdės. Nors Rikė Sju iš įniršio kone nagus graužėsi, kita vertus, ji buvo sužavėta. Supykęs jis atrodė labai patrauklus.

– Esate seniausia jos draugė, Rike Sju. Turite bent numanyti, kur ji galėtų būti.

– Juk klausėtės mūsų pokalbio. Girdėjote, kaip klausiau, kur ji. Ji nepasakė.

– Bet gal numanote?

– Ne.

– Jei išsiaiškinsiu, kad melavote man, pateiksiu jums kaltinimus dėl bendrininkavimo ir kurstymo darant nusikaltimą.

– Oi, kaip išgąsdinote.

Ji susigriebė už alkūnių ir nusipurtė.

– Žavu.

– Tikrai?

Ji šypsodamasi mirktelėjo kitiems dviem agentams. Peperdainas atrodė besiruošiantis ją smaugti – Rikė Sju pamanė, kad būtų labai smagu.

– Klausykit, aš nė nežinau, kur Kendalė gyveno tuos metus Denveryje, – tarė ji. – Prisiekiu, tai tiesa. Nei man, nei savo senelei nepasakė, kur apsistojo. Dėl mūsų pačių saugumo – taip paaiškino. Kendalė nenorėjo, kad mums reikėtų meluoti, jeigu kas nors imtų ieškoti. – Rikė Sju plačiai nusišypsojo. – Šiuo požiūriu ji labai sumani.

– Gerokai sumanesnė už jus. – Padėjęs rankas ant jos kėdės porankių Peperdainas linko artyn. – Ji lydima vyro, kuris kaskart išgirdęs kūdikio verksmą pameta galvą. Ponia Bernvud turi kūdikį.

Rikė Sju išleido garsą, panašų į tokį, kuris suskamba televizijoje žaidimo dalyviui atsakius neteisingai.

– Pamėginkit dar kartą. Makgratas negali būti tokios nestabilios psichikos, antraip jis iš viso nedirbtų. Šis psichologas federalas neketina skriausti nei Kevino, nei jos.

Jai į akis įsmeigtas Peperdaino žvilgsnis, regis, užtruko visą amžinybę. Galiausiai jis tarė:

– Gal ir neketina. Bet Džono psichikos nestabilumas tėra viena iš jūsų draugės bėdų.

Peperdainas ištiesė ranką, ir vienas iš agentų dalykiškai kaip operacinės seselė, paduodanti skalpelį, kyštelėjo į ją rudo popieriaus voką. Peperdainas nenuleisdamas akių nuo Rikės Sju akių ištraukė iš voko nuotrauką ir netardamas nė žodžio padavė jai.

Pažvelgusi į nuotrauką Rikė Sju šaižiai suriko. Gerkle pakilo tulžis. Ji prispaudė ranką prie burnos. Strazdanos dar labiau išryškėjo, kai ji netikėtai išbalo.

– Štai ką Gibas ir Metas Bernvudai padarė Meto meilužei Lotei Linam, kuri padėjo jiems pasprukti iš kalėjimo. Pjūvis buvo toks gilus, kad galva vos besilaikė.

– Prašau! – žioptelėjo Rikė Sju mėgindama nulaikyti drebančią ranką.

– Ko prašot? Prašot liautis? Prašot daugiau nieko nesakyti? – pakėlė balsą jis. – Velniai griebtų, dar daug sakysiu, jeigu tai padės man išmušti iš jūsų informaciją.

– Jau sakiau jums, – pradėjo verkšlenti Rikė Sju, – nežinau, kur Kendalė.

– Rike Sju, jūs neaprėpiat viso vaizdo. Pabėgimas iš kalėjimo – rimtas nusikaltimas. O ką jau kalbėti apie išprievartavimą ir žmogžudystę. Taip, mes manome, kad prieš mirtį

ponia Linam buvo išprievartauta. Štai su kokiais bepročiais turime reikalų. Nuo šios vietos jiems kelio atgal nėra. Gyvenimas, kokį jie gyveno anksčiau, baigėsi, ir jie tai žino. Jie neturi ko prarasti. Bet net bepročiai nepuola į tokius kraštutinumus, nebent vykdo kokią nors misiją. – Jis palinko arčiau ir sušnibždėjo: – O dabar sakykit, kaip manot, kokia galėtų būti ta misija?

– Surasti... surasti ją.

– Visiškai teisingai, – niūriai linksėdamas pritarė Peperdainas.

– Ar tai jie įsilaužė į jos senelės namus?

– Greičiausiai jie. Baugu, ar ne?

– Ar jie jau visai arti?

– Jie ryžtingai nusiteikę prisiartinti. Bent jau Gibas, o Metas, atrodo, daro viską, ką sako ar daro jo tėvas.

Rikė Sju linktelėjo. Ir jai buvo susidaręs toks pirmas įspūdis, o visos paslaptys, kurias jai apie vedybas atskleidė Kendalė, tai tik patvirtino.

– Dabar viskas arba nieko, – tarė Peperdainas. – Bernvudams nė nerūpi, ar jie bus sugauti, svarbiausia nutildyti tą žmogų, kuris pirmas davė signalą. Jie jaučiasi jos išduoti. Jų nuomone, Kendalė eretikė. Jie teisėtai pasipiktinę, kad ji drįso suabejoti jų metodais ir atsigręžė prieš juos. Dar turėkite galvoje, kad prieš kelias dienas Metas Bernvudas nė nežinojo turįs sūnų. Vargu ar jis bus patenkintas, kad buvusi žmona laiko berniuką nuo jo paslėpusi.

Jis vos šyptelėjo.

– Jūs dar nematėte kūdikio, Rike Sju, ar ne? O aš mačiau. Net laikiau ant rankų. Mielas mažylis. Labai panašus į motiną – jūsų geriausią draugę.

– Liaukitės.

Jis kalbėjo ramiu, dalykišku tonu.

– Per karjerą tyriau daugybę baisių nusikaltimų. Bet turiu prisipažinti, kad nuo to, ką per kelias pastarąsias dienas su-

žinojau apie Bernvudus ir brolijos darbus, net man stingsta kraujas, o mes užgriebėme tik paviršių. – Jis vėl palinko į priekį kišdamas prie jos veidą. – Jau matau tuos fanatikus per kokį nors ritualą žudančius kūdikį, kad įrodytų, jog jie – išrinktieji. Šventa. Aukščiau žmonių, net Dievo įstatymų. Ar norite, kad Kevinas baigtų savo dienas štai taip? – Jis iškėlė jai prieš nosį Lotės Linam nuotrauką.

– Liaukitės!

Rikė Sju išplėšė jam iš rankų nuotrauką ir šoko nuo kėdės. Peperdainas suspaudė jai petį neleisdamas atsistoti.

– Jeigu žinote, kur ponia Bernvud, pasakydama išgelbėsite jai gyvybę.

– Prisiekiu, nežinau! – apsiraudojo Rikė Sju.

– Tai galvokit! Kur ji eitų?

– Nežinau!

Peperdainas atsitiesė ir giliai atsiduso.

– Gerai, Rike Sju. Nepasitikėkit manimi. Bet tylėdama statote į pavojų dvi gyvybes, ką jau kalbėti apie pareigūną Makgratą.

Jis padėjo ant stalo savo vizitinę kortelę.

– Kitoje pusėje užrašiau vietinį numerį, kuriuo galite man paskambinti. Mes dirbame Šeridano policijos nuovadoje. Kas nors tikrai žinos, kur mane rasti bet kuriuo paros metu. Jei skambintų ponia Bernvud, pasakykite jai, kad ateitų. Melskite jos. Prisiekiu, kad apsaugosime ją.

Rikė Sju atgalia ranka nusišluostė bėgančią nosį.

– Apsaugosite? Kaip anksčiau apsaugojote?

Nuo šio atsakomojo smūgio ji pajuto šiokį tokį malonumą. Skubriai žengdamas pro duris jis buvo susiraukęs.

Trisdešimt septintas skyrius

– Motušė piktesnė už šlapią vištą.

Henris paniuręs padėjo taksofono ragelį ir pasisuko į brolį.

Liuteris žiaumojo pupų tortiliją užsigerdamas „Big Red“ sodos gėrimu. Išsiblaškęs pasiūlė broliui atsikąsti tortilijos. Jo dėmesį buvo prikausčiusios trys paauglės, kurios savitarnos degalinėje prie maisto prekių kiosko pylėsi degalų į mustangą kabrioletą.

– Ko jos laksto tokios pusplikės, – suburbėjo gurkštelėjęs sodos vandens. – Šortai tokie trumpi, kad užpakaliai matyt. Tik pažiūrėk, kokie aptempti marškinėliai. Bet jeigu vyrukai kaip aš sumanytų paimti nors šiek tiek to, ką jos rodo, tai brangiai sumokėtų. Nepilnametės, – bambėjo jis.

Henris žvilgtelėjo į mergaites, bet taip prislėgtas nė nepasigrožėjo. Jį ką tik iškoneveikė mama – tai buvo ne mažiau skaudu nei tėvo kirčiai diržu. Nuo mamos plūdimo galėjo net randų likti.

– Liuteri, ar girdėjai, ką sakiau? Mama mus iškeikė.

Liuteris susikimšo likusį tortilijos gabalą, suglamžė popierių ir numetė ant žemės.

– Kodėl?

– Dėl vakar vakaro.

– Iš kur galėjom žinoti, kad tos senės name tūnos federaliniai agentai? Maniau, kad gudru buvo ieškot Bernvud tame name. Ar sakei mamai?

– Mėginau pasakyt. Atrodo, ji ne viską suprato. Per garsiai rėkė. Juk žinai, kaip būna. Kai užsipuola, tada jau nebesiklauso.

Liuteris linktelėjo. Praėjusios pro juos merginos žengė vidun sumokėti už degalus. Jos taip čiauškėjo ir kikeno, kad nė nepažvelgė į Liuterio pusę. Turtingos, važinėjančios naujutėlaičiais automobiliais, kuriuos šešioliktojo gimtadienio proga nupirko tėveliai, – tai buvo jam nepasiekiamas pasaulis. Jos žvelgė per jį kiaurai, tarsi būtų nematomas ar kokia šiukšlė. Liuteris dėl to niršo.

– Turėtų būti koks įstatymas, draudžiantis joms šitaip krutinti papus, – sumurmėjo jis. – Aš rimtai kalbu. Juk jos sumautai gerai žino, kaip veikia vyrukus.

– Ar liausiesi sukiotis ir klausysi? – užbliovė Henris.

Nors Henris buvo vos keliomis minutėmis vyresnis, jis atsidėjęs vaidino vyresniojo brolio vaidmenį. Tai jis buvo planuotojas, jis dėl visko nerimavo. Dėl to kivirčų tarp jųdviejų niekada nekildavo. Liuteris pripažino brolio gebėjimus vadovauti. Jam labiau patiko nebūti atsakingam ir daryti, kas liepiama. Liuteriu buvo galima pasikliauti – įsipareigojimus jis įvykdydavo, nesvarbu, teisėtomis ar neteisėtomis priemonėmis, bet prisidėdavo daugiau fizine jėga, o ne protu.

Henris vis dar buvo nusiminęs dėl mamos paskaitos.

– Ji sakė, kad iš mūsų jokios naudos net sudėjus smegenis kartu. Dar barėsi, kad net paskutinis kvailys būtų susipratęs, jog Bernvud negrįš į senelės namą, nes kaip tik ten visi jos pirmiausia ir ieškotų.

– Ar galiu tau kai ką pasakyt, Henri? – įsiterpė Liuteris. – Tik prisiek, kad niekam neprasitarsi, ypač mamai.

– Ką?

– Privariau į kelnes, kai tie federalai šaudydami vijosi. Dar niekada nebuvau taip persigandęs.

– Ir aš. Pasisekė, kad išnešėm kailį, kitaip jau sėdėtume.

Paminėję kalėjimą juodu iškart prisiminė Bilį Džo ir kaip jis dabar kenčia dėl tos bobpalaikės kaltės. Kartais, kai netekdavo jėgų, drąsos ar jiems nusibosdavo sunkūs išmėginimai, jų užsidegimas priblėsdavo.

Bet užtekdavo prisiminti broliuką, uždarytą už grotų su visokio plauko perėjūnais ir keistuoliais, kuris likusį gyvenimą gyvens su viena ranka, – keršto ugnis vėl įsižiebdavo ir pakurstydavo neapykantą.

– Na, čia mes veltui gaištame, – nusprendė Henris. – Jos pėdsakai kas minutę aušta.

– Tuojau grįšiu, – Liuteris patraukė prie durų, – noriu dar vienos tortilijos.

Henris čiupo brolį už marškinių ir nutempė prie mašinos.

– Kurgi ne, tortilijos. Nori dar paganyt akis į tas mergiotes.

– O kas čia blogo, kad žiūriu, ką?

Kokią valandą jie važinėjo Šeridano gatvėmis tikėdamiesi, kad gimtajame Kendalės Bernvud miestelyje kils gera mintis, kad jie atras raktą nuo Kendalės slėptuvės, kuri tikrai nėra – jiems brangiai atsiėjo tai sužinoti – jos velionės senelės namas retai apgyvendintame miestelio pakrašty.

Broliai nenutuokė, kad ją bus taip sunku rasti. Buvo netekę drąsos ir ilgėjosi namų. Jei taip ir grįš į Prosperą, mama pasius. Jei greitai ko nors nenuveiks, ji tikrai nudirs jiems kailį.

Valandą be tikslo pravažinėjus Henris sustojo automobilių aikštelėje prie teismo rūmų.

– Kokį velnią čia kreti, Henri? – Liuteris nervingai apsidairė. – Čia policininkų daugiau nei musių ant nudvėsusios žiurkės.

– Nei mūsų, nei automobilio jie gerai nematė. Laikraščiuose rašoma „neatpažinti įsibrovėliai“. Jie žino tik kad mes – vagiliaujantys paaugliai, ieškojom stereoaparatūros, kad gautume pinigų narkotikams.

Toks paaiškinimas nenuramdė Liuterio drebulio.

– Vis tiek nesuprantu, ką mes čia veikiam.

– Stebim.

– Ką stebim?

– Sėdim ir žiūrim, ką galėtume pastebėti. Gal už ko nors užsikabinsim. Kažin ar patys tą kalę aptiksim. Kas nors turi mus pas ją nuvesti.

Liuteris susmuko sėdynėje, atlošė galvą ir užsimerkė. Nepataikydamas į taktą pro dantis švilpiniavo melodiją ir smaginosi gašliomis fantazijomis, kuriose trys paauglės trumpais šortukais ir aptemptomis palaidinėmis noriai pildė visus jo norus. Matyt, užsnūdo, nes net pašoko, kai Henris bakstelėjo jam į šonkaulius.

– Varom.

Liuteris išsitiesęs nusižiovavo.

– Kur?

– Ar matai tuos tipus, va ten eina per gatvę?

Liuteris pažvelgė, kur rodė Henrio pirštas.

– Tuos tamsiais kostiumais?

– Jie ką tik išėjo iš teismo rūmų. Į ką jie tau panašūs?

– Į FTB agentus, kaip Dievą myliu.

– Aha.

– Ar ne šiame pastate anksčiau dirbo ponia Bernvud? Jie labai skuba ten.

– Todėl ir manau, kad reikalas gali būti svarbus, – paaiškino Henris.

Išlipę iš mašinos jie nuskubėjo per gatvę paskui FTB agentus – šie suėjo į pastatą, kuriame buvo advokatų kontora „Bristol & Mathers“. Broliai jau buvo kartą pašniukštinėję apie šį pastatą, bet taip nė kiek neprisiartino prie grobio.

– Jie jau viršuj, – vos įžengus į vestibiulį pastebėjo Henris. – Matai, kur sustojo liftas? Penktame aukšte.

Dvyniai slampinėjo po vestibiulį stengdamiesi nepatraukti dėmesio, bet buvo panašūs kaip du vandens lašai, tad visi užėję į pastatą juos įdėmiai nužvelgdavo.

Netrukus toks stebėjimas Liuteriui pabodo ir jis pradėjo inkšti, bet Henris nesutiko išeiti. Už kantrybę jiems buvo atlyginta po pusvalandžio. Iš lifto išlipo trijulė. Buvo akivaizdu, kad visi susijaudinę. Vienas ir kalbėjo, ir žingsniavo didžiai skubėdamas.

– Vis tiek manau, kad ji ne viską sako. Labiau nei mūsų ji bijo išduoti draugę.

Broliai Krukai tik tiek ir nugirdo, kol tie vyrai žengė pro stiklines sukamąsias duris. Dvyniai susižvalgė.

– Kaip manai, apie ką jie čia kalbėjo? – paklausė Liuteris.

Ir staiga sulaukė atsakymo – atsidarė liftas ir išlėkė stambi, krūtininga raudonplaukė moteris. Jos veidas buvo nusėtas dėmėmis, akys raudonos, užtinusios – aiškiai verkusi.

Henriui su Liuteriu bežiūrint, ji prisidėjusi nosinę garsiai išsišnypštė. Moteris dvynių nepastebėjo, nes jos dėmesys buvo prikaustytas prie agentų trijulės, kuri dabar ėjo per gatvę į teismo rūmus. Vos tik išėjusi laukan ji iškėlė didįjį pirštą. Nors agentai to judesio nematė, raudonplaukei jis, atrodo, suteikė didžiulį pasitenkinimą.

– Kas ta storulė?

– Nežinau, – mąsliai atsakė Henris. – Bet akivaizdu, kad tarp jos ir agentų meilės nerasi, tiesa? Kas dar galėtų juos sieti, jei ne Kendalė Bernvud?

– Ji šlykšti. – Gibas nušlavė nuo Rikės Sju kavos stalelio visą stirtą žurnalų „Playgirl". – Ištvirkėlė. Šiukšlė. Bet ko gi dar tikėtis paleistuvės namuose?

Metas žiūrėjo į žurnalus ant grindų: net jeigu jam, kaip ir tėvui, leidiniai regėjosi tokie pat atgrasūs, jis to nerodė. Buvo visiškai abejingas nuo tos akimirkos, kai juodu išėjo iš motelio, kuriame nužudė Lotę ir paliko jos lavoną.

– Ši moteris rėksminga ir kokti. Vis laido gašlias užuominas. Ar pameni, sūnau, kiek nepatogumų ji mums sukėlė per tavo vestuves?

– Taip, pone.

– Visai netinkama būti Bernvudo žmonos drauge.

– Taip, pone.

– Bet paskui paaiškėjo, kad tu vedei išdavikę.

– Taip, pone.

Jau kelias valandas jie naršė po Rikės Sju namus ieškodami užuominos apie Kendalės slėptuvę. Iškratė visus stalčius, perskaitė visus popiergalius: mokesčių kvitus, dienoraščius, ranka ant lipuko brūkštelėtus priminimus.

Nors ir nieko nesužinojo apie Kendalę, jie puikiai permatė Rikės Sju gyvenimo būdą. Pagal grožio puoselėjimo produktų kiekį jos namai buvo antroje vietoje po kosmetikos parduotuvės, be to, Rikė Sju buvo sukaupusi didžiulę erotinių knygų ir vaizdajuosčių kolekciją.

Naktinio stalelio stalčius prezervatyvų atsargomis būtų nukonkuravęs vaistinės sandėlį. Ten buvo tikrai didelis skirtingų formų, spalvų ir dydžių asortimentas.

Jai labai patiko saldūs gėlių kvepalai ir vonios želė. Ji turėjo daugybę apatinių, tarp jų languotus flanelinius naktinius marškinius iki pat žemės ir dvejas kelnaites kiauru tarpkoju.

Virtuvės spintelės buvo kimšte prikimštos sausainių, bulvių traškučių ir dietinių sodos gėrimų. Bet šaldytuve jie aptiko tik apie litrą pieno, keturias pakuotes po šešias skardines alaus ir drumzliną alyvuogių indelį.

Rikė Sju nebuvo pavyzdinga namų šeimininkė, bet Gibui su Metu baigus paieškas tai buvo nebesvarbu – jie apvertė aukštyn kojomis visą namą. Tada dar kartą perėjo tikrindami, ar nieko nepražiūrėjo.

– Ar po lova žiūrėjai? – paklausė Gibas.

– Ne, pone.

Jie nuplėšė lovos užtiesalus, paieškojo po čiužiniais, bet nė vienas neprisiminė, kad reikia užmesti akį po lova. Metas suklupo ant kelių.

– Ten guli dėžė, tėti.

Gibas iškart sukluso.

– Kokia dėžė?

Metas ištraukė įprastą batų dėžę ir nukėlė dulkėtą dangtį. Pamatęs visą krūvą asmeninių laiškų ir atvirukų, parodė dėžę Gibui.

– Čia gali būti ir Kendalės laiškų, – sukruto Gibas. – Skaitom.

Jie nuėjo į svetainę – ten buvo daugiau vietos korespondencijai išdėlioti. Prieš pradėdamas rūšiuoti Gibas iškėlė ranką, kad Metas patylėtų. Nuslinkęs prie lango žvilgtelėjo laukan.

– Grįžo. Jos mašina ką tik sustojo ant keliuko.

Pasibjaurėjimo kupinu žvilgsniu nužvelgęs pornografinių knygų kolekciją jis lėtai nukreipė akis į Metą.

– Metju, mudu turime išnaudoti šią akimirką. Juk esame čia tam pasiųsti, sūnau. Taip ir turėjo įvykti. Kodėl ji taip netikėtai grįžo namo? Juk iki darbo pabaigos dar kelios valandos! Ar supranti, ką sakau?

Metas linktelėjo nė žodžiu neišreikšdamas nepritarimo ar būgštavimo.

– Taip, pone.

Gibas ženklu liepė jam pasislėpti už durų, o pats žengė į valgomojo nišą – ten bus sunkiai pastebimas, bet gerai matys laukujes duris. Abiejų vyrų žvilgsniai susmigo į durų rankeną, kai Rikė Sju įkišo raktą spynon.

– Ei, raudonplauke!

Šūksnis atsklido iš gatvės.

Dėl tokio netikėto įvykių posūkio Metas pažvelgė į Gibą laukdamas tolesnių nurodymų. Gibas pro žaliuzių skersinius mėgino įžiūrėti, kas atitraukė Rikę Sju.

– Ko reikia?

Ji paliko raktą spynoje ir apsisuko pažiūrėti, kas ją šaukia.

– Ieškome Sanseto gatvės. Gal žinai, kur ji yra?

– Gal žinau, o gal ir ne, – įžūliai atkirto ji.

– Gal prieisi su mumis pakalbėt?

Gibo veidą iškreipė pasipiktinimas. Jis pabaksnojo smiliumi rodydamas Metui, kur žiūrėti. Prie šaligatvio stovėjo senas kamaras. Viduje sėdėjo Henris ir Liuteris Krukai.

– O jie ką čia veikia? – sušnibždėjo Gibas.

Rikė Sju neskubriu žingsniu nupėdino prie mašinos ir pasilenkė prie vairuotojo lango paaiškinti, kaip rasti Sanseto gatvę. Ji flirtavo, o dvynius, akivaizdu, apakino didinga jos figūra.

– Turbūt tą patį, ką ir mes, – po akimirkos prašneko Gibas. – Jie ieško Kendalės dėl Bilio Džo. Kaltina ją dėl to nelaimingo atsitikimo, – prunkštelėjo. – Krukai trokšta keršto, todėl turi ją rasti pirmiau nei valdžia. – Jis pažvelgė į Metą. – Kaip ir mes, sūnau. Skirtumas tik tas, kad jiems nepadeda aukštybių jėga. Greičiausiai jie ir įkliuvo į FTB spąstus senelės name. Laikraščiai spėliojo, ar tai mūsų darbas. Tarsi mudu būtume bukapročiai.

Metas tik klausėsi ir pritariamai linkčiojo.

Rikė Sju plačiai mostagavo rankomis aiškindama dvyniams maršrutą.

Gibas užėjo Metui už nugaros ir uždėjo ranką ant peties.

– Eime. Akivaizdu, kad Viešpats apsigalvojo. Netinkamas metas. Kai ateis laikas, jis duos mums žinoti. Paimk dėžę.

Gibas patraukė prie užpakalinio miegamojo lango, pro kurį jie ir buvo įlipę. Netaręs nė žodžio Metas nusekė iš paskos.

Trisdešimt aštuntas skyrius

Šeridano policininkas įžengė į laikiną Peperdaino biurą.

– Pone, su jumis nori pasikalbėti kažkokia moteris. Atsisako kalbėtis su kuo nors kitu. Trečia linija.

– *Ji? Ponia Bernvud?* – Pajutęs vilčių antplūdį Peperdainas čiupo telefono ragelį ir paspaudė mirkčiojantį mygtuką. – Peperdainas.

– Ak tu, šunsnuki!

– Atsiprašau?

– Girdėjai, ką pasakiau. Tu, niekšeli neapsiplunksnavęs šikniau! Aš dar tik pradedu. Kai išsakysiu visus man žinomus gimtosios kalbos keiksmažodžius, pereisiu prie užsienio kalbų, kad nors apytikriai suprastum, kokiu pašlemėku tave laikau.

Peperdainas atsiduso.

– Apytikriai suprantu, panele Rob. Gal norite man pranešti, kodėl paskambinote keiktis?

– Pats žinai, kodėl skambinu, padugne tu!

Moteris rėkė taip garsiai, kad net kiti agentai kambaryje viską girdėjo. Paliovę dirbti savo darbus šnairavo į Peperdainą. Daugelis iš jų turbūt pavydėjo Rikei Sju drąsos.

– Tie šlykštūs niekšai nusiaubė mano namus, – suklykė ji.

– Kokie šlykštūs niekšai?

– *Tavo* šlykštūs niekšai. Išvertė stalčius. Taip ir padarė. Mano apatiniai išdraikyti visur ant grindų...

– Luktelėkit. – Peperdainas net šoktelėjo krėsle. – Jūsų name raustasi?

– Nevaidink kvailio, Šerlokai.

– Ir jūs manot, kad tai mano vyrų darbas?

– Neapdumsi manęs. Jie...

– Važiuoju.

Jis padėjo ragelį. Paliepęs dviem vyrams eiti kartu, Peperdainas nusikabino kostiumo švarką nuo kabyklos ir nubėgo prie artimiausių durų.

Po penkių minučių jis jau žiūrėjo Rikei Sju į akis prie jos namų durų. Iš pasipiktinimo ji taip drebėjo, kad net jos plaukų skulptūra ėmė eižėti.

– FTB turėtų skirti jums intensyvų gerų manierų kursą, specialusis agente Peperdainai. Pirmiausia pasiunčiat porą iškrypėlių, kad suverstų mano namus, o paskui nebaigęs pokalbio metate ragelį. Daugiau nemokėsiu nė grašio mokesčių, jeigu tai geriausias sumautas federalinis...

– Mano „iškrypėliai“ jūsų namų nevertė. – Pastūmęs ją į šalį, Peperdainas įėjo vidun ir paleido klausimų tiradą: – Ar viską taip ir radote? Kelintą valandą sužinojote apie įsilaužimą? Ar kas nors dingo? Ar ką nors lietėte?

Kol kiti du agentai sukiojosi vertindami nuostolius, bet neliesdami nieko, kas vėliau galėtų tapti įkalčiais, Rikė Sju kaip įbesta sustojo vidury svetainės įrėmusi kumščius į plačius klubus.

– Tyčiojiesi iš manęs, Peperdainai?

– Ne, – atsakė šis. – Jeigu būtume norėję apieškoti, būtume įteikę kratos orderį. Šįkart žaidžiame griežtai pagal taisykles, kad vėliau koks teisėjas, turėdamas daugiau užuojautos nei smegenų ar moralės, neatmestų bylos dėl techninių kliūčių. Šiaip ar taip, sakau jums, kad visa tai padarė ne mano vyrai, ne Jungtinių Valstijų teismo pareigūnų biuras ir ne Šeridano policija.

– Tai kas, velniai griebtų?

– Nežinau. Bet ketinu sužinoti, – trumpai nukirto jis. – Ar ko nors pasigedote?

– Nieko nepastebėjau, nes iš tiesų nė nežiūrėjau. Grįžusi pamačiau šitą jovalą ir taip pasiutau, kad prieš skambindama jums inventorizacijos nepadariau.

– Apsižiūrėkit.

Ji darė kaip liepiama, o jo vyrai paskambinę pareikalavo, kad tučtuojau atvyktų kriminalinės ekspertizės grupė. Rikė Sju stovėjo ir bejėgiškai žiūrėjo, kaip jos namai siaubiami antrąkart per dieną, tik šįkart su profesionalu, ieškančiu atsakymo, kas galėjo jį taip barbariškai nuniokoti pirmąkart.

– Klausykit, tai ne paprastas įsilaužimas, – tarė Peperdainas, kai jos priekaištai virto keiksmais. – Mes tiriame federalinę bylą, o jūs turite artimų asmeninių ryšių su ponia Bernvud, todėl tapote svarbia šios bylos dalimi.

– Greičiausiai tai atsitiktinė vagystė, nieko bendra su šia byla neturinti.

– Jūs tuo nė kiek netikite – kaip ir aš, – atsakė jis spėdamas, kad jos pykčio protrūkiai slepia augančią blogą nuojautą. Rikės Sju skundai jau nebebuvo tokie triukšmingi – o tai jau geras ženklas. Jeigu nepavyko įkalbėti jos bendradarbiauti, gal baimė paskatins ją atskleisti kelias paslaptis.

– Čia ne vagis darbavosi, atėjo ne vogti, – paaiškino jis. – Jis nepaėmė įprastų daiktų: televizoriaus, kameros, garso aparatūros. Jis ieškojo visai ko kito.

– Pavyzdžiui?

– Užuominos, kur galėtų būti ponia Bernvud.

– Tada teapsišika jie aukštielninki.

Peperdainas nekreipė dėmesio į jos vulgarybes, nes jau rutuliojo kitą mintį.

– Lažinuosi, kad visa tai padarė ne vienas žmogus. Ir jūs pati taip manote, nes apie įsilaužėlius kalbėjote daugiskaita.

– Tik nesidžiauk, Peperdainai. Tiesiog pasakiau, kas šovė galvon.

– Jums galvon tai šovė neatsitiktinai, Rike Sju. Juk apie kažką galvojate, ar ne? Kaip ir aš.

Staiga susinervinusi ji apsilaižė lūpas.

– Norite pasakyti, kad čia galėjo įsibrauti Metas Bernvudas su tėvu?

– Galimas daiktas.

– Velnias! – sudejavo ji. – Su tais galvažudžiais nenoriu turėti nieko bendra.

– Kai atvažiavau, jūs įsilaužėlius pavadinote iškrypėliais. Kodėl? – paklausė Peperdainas. – Pats matau, kad jie iškraustė apatinių drabužių stalčius, bet tai normalu – visi vagys ieško slepiamų turtų.

– Ne tai turėjau galvoje. – Ji paėmė jam už rankos ir per svetainę nutempė prie kavos stalelio. – Pažiūrėkit į šiuos žurnalus.

Iš dviejų žurnalo „Playgirl“ lapų Peperdainui gundomai šypsojosi nuogas, raumeningas gražuolis.

– Neblogas daikčiukas. Na ir kas?

– Tikrai neblogas daikčiukas. Tai kam aš jį gadinčiau primindama kulnu?

Nuotraukos viduryje popierius buvo suglamžytas, žurnalo lapai išplyšę. Iš tiesų kažkas trypė jį kulnu.

– Gal netyčia.

Rikė Sju papurtė griūvantį plaukų monumentą.

– Vargu, nes štai ten guli kitas. Tas mane tikrai užknisa. Už šitą knygą paklojau penkiasdešimt žalių. Parsivežiau suvenyrą iš San Fransisko, kai ten atostogavau prieš dvi vasaras.

Ji pavėdėjo agentą už sofos. Nuo lentynų nušluotos knygos ir vaizdajuostės buvo paliktos ant grindų. Peperdainas priklaupė iš arčiau apžiūrėti knygos, į kurią ji rodė. Erotinė knyga buvo atversta – per visą puslapį puikavosi poros lytinio akto nuotrauka. Ant nuotraukos taip pat buvo matyti žymės, tarsi kažkas būtų į ją nusivalęs batus.

– Nepanašu į misionieriaus pozą, – atkreipė dėmesį Peperdainas.

– Todėl tai ir buvo geriausias puslapis iš visos knygos. Dievulėliau, tai mano svajonių vyras. Vien ši nuotrauka verta penkiasdešimties žalių.

– Nupirksiu jums naują knygą, – stodamasis pažadėjo Peperdainas. – Nupirksiu jums visą nepadorių knygų biblioteką, jeigu tik man pasakysit, kur yra ponia Bernvud.

– Jūs ne itin atidžiai klausotės, ar ne? Skaitykite iš lūpų, kvaily. *Aš nežinau.* – Ji plačiai mostelėjo rankomis aprėpdama netvarką namuose. – Kad ir koks įsilaužėlis apvertė mano namus aukštyn kojomis ieškodamas užuominos, jis, kaip ir jūs, beldžia į ne tuos vartus.

– Pone, tai jų darbas. Pirštų atspaudai sutampa.

Peperdainas padėkojo pareigūnui, iškart atnešusiam parengtas ataskaitas, ir apsisukęs kreipėsi į policijos kapitoną.

– Girdėjote, ką jis pasakė. Šiandien popiet Gibas ir Metas Bernvudai nusiaubė panelės Rob namus. Jie šiame miestelyje. Iškvieskite visus savo vyrus. Mano žmonės taip pat jūsų žinioje, be to, ir pastiprinimas kelyje. Noriu, kad tie niekšai būtų surasti. Šiandien. Tučtuojau.

Policininkas jau lėkė vykdyti Peperdaino nurodymų, bet FTB agentas dar šūktelėjo jam paskutinius žodžius:

– Tie vyrai tikri banditai. Pasakykite saviškiams, kad neapsigautų dėl jų geros išvaizdos ir malonaus elgesio. Jie fanatikai, įsitikinę, kad vykdo Dievo valią. Žudo visus, kurie stoja jiems skersai kelio. Perspėkit savo pareigūnus, kad pamatę juos elgtųsi itin atsargiai.

– Taip, pone.

Peperdainas sudribo į krėslą prie rašomojo stalo ir pasitrynė delnais pavargusias akis. Jis negalėjo pasiduoti nuovargiui – tai buvo neleistina prabanga. Nuo tada, kai buvo paskelbta, kad Džonas dingo, jis tik retkarčiais nusnūsdavo nutaikęs progą. Jis nemiegos ištisą naktį, kol ras savo drau-

gą ir ponią Bernvud, o Gibas ir Metas Bernvudai bus negyvi arba pasodinti už grotų.

Tai, ką jis šiandien papasakojo raudonplaukei rėksnei, buvo tarsi asmeninė išpažintis – Peperdainas iš tiesų jautėsi atsakingas, kad įvėlė draugą.

Viskas prasidėjo vos ne juokais, nors ir gana žiauriai. Jis manė, kad Džonui tai bus gera terapija. Gal leisdamas laiką su ponios Bernvud kūdikiu jis užsigydys Naujojoje Meksikoje padarytas psichikos žaizdas.

Taip mąstė Peperdainas, patikėdamas moterį su kūdikiu jo globai. Jam ir galvon nešovė, kad jo draugas taps pagrindiniu šio keisčiausio dešimtmečio nusikaltimo veikėju.

Kuo daugiau faktų apie broliją biuras atskleidė, tuo labiau Peperdainas baiminosi dėl Džono ir ponios Bernvud. Ritualinės egzekucijos ir kūnų darkymas, giesmės ir paslaptingi slaptažodžiai, tiek kankinimų ir kraujo, kad markizas de Sadas atrodo tik mėgėjas, – štai toks įprastas brolijos braižas.

Nuliūdęs Peperdainas pakilo nuo kėdės ir pasirąžė tempdamas skaudamą apatinę nugaros dalį. Priėjęs prie lango pažvelgė į Šeridano miestelį. Nusileido sutemos. Naktį Bernvudai turės daugiau slėptuvių ir daugiau galimybių pasprukti. Jie kažkur čia. Bet kur?

Kažkur čia slepiasi ir ponia Bernvud su jo draugu Džonu Makgratu. Nė vienas žmogus, net toks protingas kaip ponia Bernvud, negali dingti be pėdsakų. Kas nors vis tiek juos pastebėjo. Jie kažkur tūno.

– Bet kur, velniai griebtų? – garsiai nusikeikė Peperdainas.

Supratimo neturėjo, kur jų ieškoti.

Specialusis agentas Džimas Peperdainas buvo visiškai tikras dėl vieno: jei Metas Bernvudas buvusią žmoną ras pirmiau nei valdžios atstovai, Kendalė galės nesijaudinti, kad bus teisiama dėl įvykdytų nusikaltimų.

Mat bus negyva.

Trisdešimt devintas skyrius

„...Ir moteris mirė nesulaukusi, kol jos byla pasieks teismą. Ji mirė nuo AIDS – netekusi orumo ir kęsdama skausmą. Jai tik rūpėjo atsisveikinti su savo vaikais. Bet tas prašymas buvo atmestas."

Kendalė porino Džonui istoriją, kurią kitados pasakojo ir Metui su Gibu, bet tai atrodė buvę kažkokiame kitame gyvenime. Viskas vyko kitame gyvenime, kažkur labai toli nuo šio mažyčio miegamojo jos senelės fermoje pietrytiniame Tenesyje.

– Kiekvieną kartą pralaimėdama bylą pralaimiu asmeniškai. Tarsi vėl nuvilčiau tą moterį.

– Ar todėl išsirinkai patį sunkiausią darbą, kokį tik galima rasti turint tavo profesiją?

– Turbūt.

– Nėra abejonės, šis įvykis tave pastūmėjo, bet turėjo būti ir kitų priežasčių. Atrodo, žygdarbiai tave traukė dar gerokai anksčiau, nei tapai advokate ir sutikai tą AIDS sergančią moterį.

Kendalė pakėlusi galvą jam nuo peties pažvelgė į veidą.

– Kodėl nori kalbėtis apie mane? Ar tai svarbu?

– Nieko apie tave nežinau iki tos akimirkos, kai atgavau sąmonę. Taip, man svarbu.

Atsidususi Kendalė vėl nuleido galvą jam ant peties. Tiesą sakant, tik dėjosi, kad labai nenori pasakoti. Tylus jo būdas skatino atsiverti, be to, troško, kad Džonas ją prisimintų. Vėliau.

– Kas tave varo, Kendale?

– O kas sako, kad varo?

– Nagi, – subarė jis, – kalbėkis su manim. Kas nutiko tavo tėvams?

– Jie žuvo nukritus privačiam lėktuvui skrisdami slidinėti į Koloradą.

– Kokie jie buvo?

– Gyvybingi. Energingi. Linksmi. Prisirišę vienas prie kito ir prie manęs. Maniau, jie du patys nuostabiausi žmonės visoje žemėje. Mylėjau juos iš visos širdies.

– Jie žuvo pačiame jėgų žydėjime. Todėl jauti, kad turi gyventi ir už juos ir gauti, ko jie neteko. Štai kas tave veda pirmyn.

Jos galva vėl pakilo.

– O tu gal psichologas? – paerzino Kendalė, bet jis taip ir nenusišypsojo.

– Kodėl tu tokia ryžtinga ir užsispyrusi, Kendale?

– Juk sakiau...

– Kask giliau.

– Gerai, jei trokšti žaisti daktarą, patenkinsiu tavo norą. – Nusileidusi ji giliai įkvėpė. – Tą rytą, kai jie susiruošę į Koloradą atsisveikindami visus apkabino, tėtė man tarė: „Kol grįšime, pažiūrėk, ar tau pavyks susitvarkyti kambarį, kad mes didžiuotumės." Ką gi, jie taip ir negrįžo. Spėju, vis dar stengiuosi elgtis taip, kad jie didžiuotųsi.

– Labai sutrumpinta, bet vis tiek daug atskleidžianti versija.

– Ačiū. Na, gal galime pereiti prie ko smagesnio? Žinai, juk yra ir linksmesnių būdų žaisti daktarą.

– Kendale, mirusiųjų pritarimo nesulauksi. Neprivalai visa kuo būti geriausia.

– Tą jau girdėjau.

– Iš ko?

– Iš savo vyro.

Jis veriamai ją nužvelgė, ir Kendalei širdis beveik sustojo. Ją apėmė panika, bet suprato – turi kalbėti toliau, pateikti kokį skubotą paaiškinimą.

– Na, tu dabar visai kitoks, todėl apie mane išdavusį vyrą galvoju kaip apie kitą žmogų.

– Aš kitas žmogus, ar ne?

– Taip, visai kitas, – kimiai patvirtino ji. – Tu pasikeitęs net nuo tada, kai čia atvažiavom. O į vyrą, už kurio tekėjau, visai nebepanašus. Jis tarsi iš blogo sapno, kurį sapnavau labai seniai, visai kitoje vietoje.

Jis ilgai žiūrėjo į ją, tik tada prabilo.

– Pradėjai meluoti, kai žuvo tėvai, ar ne?

– Aš nemeluoju.

– Dėl to net nesiginčysim, Kendale. Tau labai gerai sekasi.

– Jeigu man taip gerai sektųsi, argi įtartum, kad visas mano pasakojimas – melas?

– Ne visas. Bet melo daug. Daug metų treniravaisi.

– Visada norėjau, kad būtų geriau, nei iš tiesų yra. Kai buvau vaikas, aš... pertvarkydavau tikrovę, padarydavau malonesnę. Užuot turėjusi du žuvusius tėvus, prasimaniau du žavius gimdytojus, padariusius pasakiškas karjeras, – dėl to mes esą ir negalim gyventi kartu. Vienais metais jie buvo kino žvaigždės, norinčios apsaugoti mane nuo neigiamos Holivudo įtakos. Kitais – Šiaurės ašigalio tyrėjai. Paskui jie dirbo misionieriais šalyje už geležinės uždangos – ten sekmadieniais atversdavo sielas, o visą savaitę vykdydavo pavojingas CŽV užduotis.

– Na ir vaizduotė.

Paskendusi prisiminimuose ji šypsojosi.

– Mano vaizduotė mokyklos psichologų ir mokytojų nežavėjo. Vis turėdavau bėdų dėl to, ką jie vadino melu, bet man atrodydavo, kad aš tik pataisau faktus gerindama visai nepakenčiamą padėtį.

– O kaipgi vėliau, kai suaugai? Jeigu netikėtai patekdavai į nepakenčiamą padėtį, ar pataisydavai faktus?

– Pavyzdžiui? – atsargiai pasitikslino ji.

– Pavyzdžiui, jeigu tavo vyras kenčia nuo amnezijos ir nieko negali prisiminti apie tave ir judviejų santykius, ar meluotum, ką jam iš tiesų jauti?

Kendalės akys paplūdo ašaromis. Ji papurtė galvą.

– Tu teisus, per daug prisimelavau. Kartais meluodavau tam, kad nušviesčiau padėtį kaip geresnę. Kartais, ir tai pripažįstu, kad išsisukčiau.

Ji paglostė jam plaukus, blakstienas, lūpas.

– Bet apie kai kuriuos dalykus nemeluojama. Vienas iš jų – meilė. Jeigu nemylėčiau tavęs, negalėčiau apsimetinėti. Net nieko neprisimindamas tą pajustum, ar ne? Tiesiog *pajustum*. – Uždėjusi jo ranką sau ant širdies prispaudė. – Kai grįš atmintis, gali patirti kitos rūšies amneziją – ji gali užblokuoti viską, kas vyko po avarijos. Pamirši šį laiką, kurį praleidome drauge čia, šiame name.

Ji suėmė jo veidą.

– Net jeigu viską pamirši, atmink, kad mylėjau tave, kol buvome čia. – Ir švelniai pabučiavo jį tarsi sutvirtindama priesaiką.

Džonas į jos bučinį atsakė. Netrukus jų lūpos susiliejo. Jo rankos pradėjo tyrinėti švelnius jos kūno linkius, o jos sulenktas kelis provokuojamai pabaksnojo jam į slėpsnas.

– Dar kartą, – sušnibždėjo jis.

Ji švelniai pabraukė keliu per šiek tiek sukietėjusią vietą, kol erekcija tapo matoma. Suėmusi rankomis ji pamasažavo kietą varpą per visą ilgį.

Džonas nubučiavo ją iki pat liemens ir lenkė tol, kol ji atvirto ant nugaros. Dantimis švelniai kramsnojo jai pilvą, glaustėsi prie kauburio, po truputį skėsdamas glostė šlaunis.

O tada jo burna prigludo prie jos.

Kendalė atsidavė kvapą gniaužiantiems pojūčiams. Be jokios gėdos ar drovumo leido jiems banguoti nuo pilvo iki krūtų. Jo liežuvis švelniai tyrinėjo, spusčiojo, glostė ir braukė, kol ji subyrėjo kaip trapus krištolas.

Pasikėlęs įėjo į ją, bučiuodamas į lūpas. Kai Kendalė pakrutino klubus, kad galėtų suimti jį visą, jis užsimerkęs tyliai susikeikė.

Panardinusi pirštus į plaukus Kendalė tvirtai suėmė jo galvą.

– Atsimerk, Džonai. Pažiūrėk į mane, – paliepė ji švelniu, bet nekantriu balsu. – Pažiūrėk man į veidą. Įsimink mane.

Jis padarė kaip prašomas, bet nesiliovė tvirtai, sklandžiai judėti giliai jos viduje. Atėjus metui ištarė jos vardą kimiu, nelygiu balsu, paskui pasidavė traukuliams, drebinantiems ir jo kūną, ir jo pasaulį.

Kai viskas baigėsi, apglėbęs įsikniaubė veidu jai į kaklą. Kendalė dar ilgai jį taip laikė, vis glostydama galvą ir šnibždėdama:

– Prisimink mane, Džonai. Prisimink.

Keturiasdešimtas skyrius

Rikei Sju prieš nosį atsisėdo vyras.

– Labas.

– Atsiknisk.

– Kokia nedraugiška. Ar neprisimeni manęs? Mudu su broliu šiandien klausėm kelio.

Pastarąjį pusvalandį Rikė Sju sėdėjo viena ir nuolat gėrė mėgindama atbukinti aštrius Peperdaino įspėjimų kampus.

Jeigu poniai Bernvud su kūdikiu nutiks kas nors baisaus, tai bus Rikės Sju kaltė, perspėjo jis.

Jeigu ji nori pamatyti savo geriausią draugę gyvą, tegu viską kloja atvirai ir papasakoja, ką žino.

Jeigu jie žus, jų mirtis visiems laikams kris ant jos sąžinės. Jų gyvybės jos rankose.

Jis vis kalbėjo ir kalbėjo, užvertė ją tokia galybe baisių pranašysčių, kad ji norėjo bėgti nuo jo balso. Kai jis išėjo, Rikė Sju bijojo pasilikti namie. Ten vis dar buvo netvarka. Peperdainas pažadėjo rytoj atsiųsti jai tvarkymo komandą, kad padėtų išvalyti juodus pirštų atspaudų miltelius, bet Rikė Sju negalėjo nė minutės ilgiau tverti žiūrėdama į nuniokotus namus.

Nuolatinis priminimas, kad kažkas brovėsi į jos privatų gyvenimą, lietė jos asmeninius daiktus, kėlė Rikei Sju mažai

pažįstamą pažeidžiamumo jausmą. Be to, – šito ji nė už ką nebūtų prisipažinusi Peperdainui, – bijojo likti viena.

Jai reikėjo išeiti. Todėl atslinko į šitą barą. Čia ji retai lankydavosi. Nenorėdama draugijos šįvakar vengė tų barų, kuriuose buvo gerai pažįstama ir kuriuose buvo didelė tikimybė sutikti linksmintis panorusių draugų.

Šįvakar Rikė Sju norėjo nusigerti. Viena. Keli vyrai jau būtų surizikavę, bet ji atrėmė jų viliones tokiais priešiškais žvilgsniais, kad ligi šiol nė vienas nedrįso prisiartinti.

Kai pakėlusi galvą atidžiai apžiūrėjo prisėdusį vyruką, tuoj jį atpažino. Širdis sudunksėjo. Įprastai kandus atkirtis sustingo lūpose, piktas žvilgsnis virto šypsena.

– Ar radote Sanseto gatvę?

– Tavo dėka radom. Bet draugas, kurio ieškojome, išsikraustęs. Išvažiavo iš šio miestelio. – Henris Krukas abejingai truktelėjo pečiais. – Nieko baisaus. Važiavom pro šalį, tai nusprendėm jį aplankyti.

– Kur tavo brolis?

– Jo vardas Liuteris. Mano – Henris.

– O aš Rikė Sju. Rikė Sju Rob.

– Nedažnai sutiksi tą patį žmogų dukart per dieną. Likimas ar kas.

– Galbūt, – maivydamasi šyptelėjo Rikė Sju.

Ryškiai mėlynos akys. Šviesūs plaukai taip pat visai nieko. Ne proto galiūnas. Peperdainas labai protingas, bet jis – tikra rakštis subinėj.

Be to, perdėm protingi vyrai versdavo ją jaustis nevisavertę. Rikei Sju labiau patiko protiniais sugebėjimais lygūs vyrai. Paprastai netaisyklinga kalba ją atgrasydavo, bet prakauliųjų dvynių ryžtingumas jaudino.

Ji suplazdeno blakstienomis.

– Jau beveik išgėriau savo taurę.

– Gal galiu pavaišinti?

– Būtų malonu. Prašom viskio su soda.

Nuėjęs prie baro Henris užsakė. Atsisukęs nusišypsojo kažkokiu droviu, berniukišku šypsniu – nuo jo jai užgniaužė gerklę. Drovūs vyrai Rikę Sju visada jaudindavo. Juk tokius ji gali daug ko išmokyti!

Jis grįžo nešinas gėrimais. Pasiurbčiojusi Rikė Sju paklausė:

– Iš kur judu kilę?

– A, iš Vakarų Virdžinijos.

– Hmm. Iš kalbos atrodo, lyg būtum augęs kiek piečiau.

– Mudu ir augome Pietų Karolinoje, bet kai su Liuteriu pradėjom mokytis vidurinėje, mūsų šeima išsikraustė.

– Kuo verčiatės?

– Automobiliais.

– Kaip įdomu! – susižavėjusi žioptelėjo ji. – Man taip patinka mašinos, varikliai ir kitkas.

Iš tiesų automobiliai jai nė kiek nerūpėjo, bet apsimestinis susižavėjimas davė progą palinkti į Henrio pusę ir atverti pribloškiamą gilios iškirptės vaizdą. Ji vilkėjo permatomą juodą palaidinę ant juodos liemenėlės, kuri ir turėjo pasimatyti.

Henris, sukaustytas vaizdo, pakėlė bokalą prie lūpų ir nugėrė didžiulį gurkšnį pilstomo alaus.

– Žinai, su broliu paskui grįžom prie tavo namų.

– Grįžot? Kada?

– Kai sužinojom, kad mūsų draugas ten nebegyvena. Regis, apie namus zujo gauja policininkų.

Rikė Sju susiraukė.

– Zujo. Kažkas įsilaužė į mano namus.

– Rimtai? Ką pavogė?

Ji dar labiau pasilenkė.

– Henri, brangusis, jeigu neprieštarauji, gal nekalbėkim šia tema? Man taip liūdna.

Ji ištiesė ranką ir Henris tvirtai ją suspaudė.

– Nenuostabu. Mudu su Liuteriu iš karto supratom, kad kažkas negerai, kai pastebėjom, kad tie privatūs sekliai stebi tavo namus iš kito kvartalo.

Nors dėl alkoholio reakcija buvo prislopusi, tai išgirdusi Rikė Sju iškart sukluso. Ji numetė jo ranką.

– Kokie privatūs sekliai? Ką čia dabar tauški?

– Va tai tau! Ko taip sukrutai? Mudu su Liuteriu nusprendėm, gal koks tavo buvęs juos pasamdė.

– Neturiu jokio buvusio.

– A. – Henris sumišęs susiraukė. – Na, kas nori tave stebėti, tas dabar ir stebi. Jie atsekė tave ir čia.

Bernvudai! Jie čia! Nenuleidžia nuo jos akių. Į jos pakaušį jau nutaikytas graižtvinis šautuvas, apie kurį jai pasakojo Kendalė!

– Kur? – sugargaliavo ji.

– Štai ten prie cigarečių automato. – Jis linktelėjo rodydamas kažkur jai už nugaros. – Gali atsisukti. Jie dabar nežiūri.

Ji dirstelėjo į automatą. Vienas buvo Peperdaino žmogus. Kitas nepažįstamas, bet ji buvo tikra, kad jis taip pat FTB agentas. Jie atrodė juokingai, su švariomis, naujomis beisbolo kepuraitėmis, turinčiomis padėti įsimaišyti tarp vietinių.

– Ak, tas niekšas! – sušnypštė ji. – Negaliu juo tikėti. Jis seka mane, tarsi *aš* būčiau nusikaltėlė.

– Kas? Kas atsitiko? Koks to niekšo vardas? Nori, kad mudu su Liuteriu jį aplamdytume?

– Ne, ne. Tikrai nieko, tik...

– Klausyk, jeigu pakliuvai į bėdą...

– Aš ne, bet mano draugė pakliuvo. Šitie vyrukai iš FTB. Jie mano, kad kažką žinau, bet nesakau.

– Ar žinai?

– Jei ir žinočiau, nepasakyčiau.

Pavojinga galimam gerbėjui sakyti, kad ji įsipainiojusi į rimtus reikalus, kuriais domisi net FTB. Henris ne tik sukluso, bet atrodė labai sukrėstas.

– Oho! Visai įdomiai gyveni, poniut.

Rikė Sju slėpdama palengvėjimą tik išdykėliškai jam nusišypsojo.

– Nė pusės nežinai, brangusis.

– Bet mielai sužinočiau.

– Tada varom iš čia, – tarė ji spontaniškai apsisprendusi. Jeigu jai kada ir reikėjo atsikvėpti ir atsipalaiduoti, tai šiąnakt. – Žinau kelias vieteles, kurios labiau tinka asmeniškiems pokalbiams.

Vienu gurkšniu ištuštinusi taurę ji jau ketino išeiti, bet tada prisiminė Peperdaino seklius.

– Prakeikimas! Visai nenoriu, kad jie sektų iš paskos.

Henris tą pačią akimirką pasvėrė kliūtį.

– Žinau, ką daryt. Mano brolis užpakaliniam kambary žaidžia biliardą. Gal ir mudu nueikim? Aš ten šiek tiek pabūsiu, o paskui grįšiu nuduodamas, kad mudu neradom bendros kalbos. Judu su Liuteriu galėsit pro užpakalines duris pasprukti. Paskui ir aš išeisiu pro priekines duris. Kai jie susirūpinę nueis pažiūrėti į kitą kambarį, tavo ir pėdos bus ataušusios.

– Nuostabu! – Rikė Sju stodamasi susverdėjo. – Vaje. Jau mažne apdujau, – sukikeno.

Henris apglėbė ją per liemenį, kad tvirčiau stovėtų.

– Baik, visai tu negirta. Tik žinai, kaip linksmintis, ar ne?

Rikė Sju prisiglaudė prie jo.

– Su jumis pasmarkausim. Sakau tau.

Henrio planas apgauti agentus suveikė. Mažiau nei po pusvalandžio visi trys susitiko prie sutarto gatvės kampo. Atėjęs pėsčiomis Henris įšoko į priekinę kamaro sėdynę, kai tik šis stabtelėjo. Liuteris nuspaudė akceleratorių ir nulėkė žviegiant padangoms.

Rikei Sju atrodė, kad Liuteris toks pat mielas ir žavus kaip jo brolis dvynys. Kadangi visi trys susigrūdo ant priekinės sėdynės, Rikei Sju teko apžergti pavarų svirtį, o tai sukėlė dar vieną dviprasmiškų frazių ir gašlių pastabų pliūpsnį.

Mašina šokinėjo per kelio duobes pamėtėdama Rikę Sju iki lubų – ir dėl to griaudėjo juokas.

Automobiliui kertant geležinkelio pervažą jai prie lūpų buvo prikištas „Jack Daniels" butelis. Gėrimo nutekėjo per krūtinę.

– Tik pažiūrėk, ką padarei! – sugokčiojo Rikė Sju taip garsiai kvatodama, kad vos atgavo kvapą.

– Ei, Liuteri, – subarė Henris, – vairuoji kaip akis išdegęs – moteris visa peršlapo.

– Niekaip kitaip negalim jai padėti, tik nušluostyti.

– Aha.

Rikė Sju abiem pliaukštelėjo per šlaunis.

– Kokie jūs išdykę! Žinau, ką galvojat.

Henris pasilenkęs pradėjo laižyti jai kaklą.

– Žinai? Ir ką gi mes galvojam?

Rikės Sju galva loštelėjo atgal, ji pradėjo dejuoti ir muistytis.

– Ei, judu! Taip nesąžininga, – pradėjo verkšlenti Liuteris. – Aš tai turiu vairuot.

Bet vairavo jis viena ranka – kita grabaliojo jai tarp šlaunų.

Vėliau Rikė Sju nebeprisiminė, kuris pirmas pasiūlė sustoti motelyje. Gal ir ji. Be abejonės, šiame motelyje ji lankėsi jau ne pirmą kartą. Registratūros darbuotojas buvo narkomanas. Jis nuolat būdavo apdujęs, todėl gavęs dvidešimtinę nesuko galvos nei kas pasirašė registracijos knygoje, nei ar iš viso pasirašė.

Šiaip ar taip, su dvyniais ji nei čia, nei kur kitur dar nebuvo buvusi. Nauja patirtis tik padidino jaudulį, kai ji klupinėdama įžengė į išnuomotą kambarį.

Liuteris, o gal Henris – kuo daugiau ji gėrė, tuo sunkiau juos skyrė, – pasakė kažką didžiai juokingo. Purtoma juoko Rikė Sju griuvo skersai lovos.

Liuteris prigulė iš vienos pusės, Henris – iš kitos. Vienas ją pabučiavo. Tada kitas. Paskui vėl pirmas. Ir taip truko tol, kol ji nebeatskyrė, kur kieno burna.

Atstūmė juos nepiktai priešindamasi.

– Liaukitės. Paklausykit. Palaukit trupučiuką. Ei, judu, liaukitės!

Nustūmusi juos šiaip taip atsisėdo. Kambarys sukosi, todėl pakėlė ranką prie galvos, kad išlaikytų pusiausvyrą. Tokiu iškilmingu tonu, kokį gali nutaisyti tik visiškai nuo alkoholio apsvaigęs žmogus, ji tarė:

– Kantrybės, vaikinai. Nuo šios akimirkos be gumyčių daugiau nieko nebus.

Dvyniai grūmėsi su folijos pakeliais, kuriuos ji ištraukė iš rankinės, o pati Rikė Sju gulėjo atrėmusi galvą į netvirtą lovos galvūgalio lentą ilgesingai lūkuriuodama to dėmesio, kurio, kaip nujautė, rytoj netrūks prie kavos automato. Ar ji kada būtų pasakojusi pramanus?

Keturiasdešimt pirmas skyrius

Metas važiavo, kol parke šalia kelio Gibas liepė sustoti. Laikydamiesi nurodyto greičio ir paisydami kelių eismo taisyklių jie atitrūko nuo Šeridano miestelio, kaip Gibas sakė, per saugų atstumą.

Gibui magėjo apžiūrėti po Rikės Sju lova rastos batų dėžutės turinį. Jis išbėrė laiškus ir atvirukus tarp jųdviejų ant mašinos sėdynės. Pasidalinę pradėjo skaityti.

Netrukus paaiškėjo, kad Rikė Sju saugojo visus nuo vyriškos giminės atstovų gautus laiškus. Užduotis pasirodė varginanti. Metas ėmė nuobodžiauti.

– Čia nieko nėra.

– Negalime nė vieno praleisti, – savo laikėsi tėvas. – Gal kuris nors užves mus ant kelio.

Tarp šiurpių buvusių meilužių laiškų buvo ir viena kreivomis spausdintinėmis raidėmis surašyta žinutė nuo pradžios mokyklos bendraklasio vardu Džefas, tas klausė, ar Rikė Sju parodysianti jam savo kelnaites. Kitą ilgą, pakriką laišką pasirašė jos pusbrolis Džo – jis tarnavo Jungtinių Valstijų laive „John F. Kennedy“ ir žadėjo perduoti jos adresą vienišiems to laivo jūreiviams. Buvo ir sekmadieninės mokyklos mokytojo pono Hovardo atvirukas, praėjusį sekmadienį jos pasigesta.

Metas paėmęs atviruką iškart pažino Kendalės rašyseną.

– Štai šis nuo Kendalės.

Jis neparodė jokio susidomėjimo radiniu – veikė tarsi automatinio piloto režimu, atrodė, niekaip negali susigrąžinti kontrolės. Jam buvo kur kas paprasčiau daryti kas liepiama. Automatinis elgesys buvo kaip buferis, dengiantis jį nuo skausmo.

Metas tokios būsenos buvo nuo pat Lotės nužudymo.

Tarsi taip pat būtų miręs. Jis nebematė savęs rašančio dar vieną redaktoriaus skiltį ar straipsnį savo laikraščiui. Nebeįsivaizdavo, kad galėtų dar kuo nors domėtis: maistu, gėrimu, medžiokle, brolija ar apskritai gyvenimu. Lotės mirtis viduje atvėrė tuštumą, kuri jau niekuo nebebus užpildyta. Tėtis tvirtino, kad jis jausis visai kitaip, kai ras savo sūnų, bet Metas tuo abejojo.

Skausmas priminė tą gėlą, kurią jis išgyveno, kai juodu su Lote dar buvo jaunikliai ir tėvas uždraudė su ja matytis, bet tada ruseno viltis, kad vieną dieną jie bus drauge. Ir jis laikėsi tos vilties įsitvėręs. Viltis palaikė jo dvasią tomis dienomis, kai atrodydavo, kad iš geismo mirs.

Dabar, kai Lotės neteko amžiams, Metui nebebuvo ko laukti. Norėdamas jį paguosti tėvas priminė, kad tikrasis atpildas jų laukia danguje, bet Metui tikras rojus buvo su Lote. Jis abejojo, ar nori amžinojo gyvenimo, jei tas gyvenimas bus be jos.

Dėl Lotės mirties kalta Kendalė. Šiuo faktu tėvas jį budino. Jei Kendalė nebūtų kišusi nosies į reikalus, kurių nepajėgė suvokti, jeigu būtų buvusi nuolanki ir paklusni žmona, nieko panašaus nebūtų nutikę. Lotė tebebūtų gyva, pasitiktų jį šypsodamasi, bučiuotų ir apkabintų – juk jis dėl to ir gyveno.

Kaskart pagalvojęs apie savo netektį Metas vos nepaspringdavo neapykanta Kendalei. Ji sumokės. Jis pasirūpins, kad sumokėtų. Kaip ir visi tie, kuriuos brolija nubaudė, Kendalė pati užsitraukė jų rūstybę.

Jis stebeilijosi į atviruką ir nekentė jo, nes jį siuntė Kendalė.

– Atpažįstu jos rašyseną.

– Kada jis parašytas?

Metas pakėlė atviruką prie blausios šviesos.

– Pašto antspaudas nusitrynęs, bet atrodo senas. Iš kraštų pageltęs.

– Vis tiek skaityk.

– „Viskas puiku, jei ne karštis ir uodai. Vakar vos neužverčiau kojų, kai su S keliavom į mudviejų iškylų vietelę."

– S – turbūt senelė, – tarė Gibas. – Kas dar?

– Ji skubėjo. Prirašyta neįskaitomai. – Metas prisimerkęs skaitė raideles. – „Pasakojau tau apie šią vietą – konfederacijos laikų patranka, krioklys ir kitkas. Iki greito pasimatymo." Ir viskas. Vietoj parašo nupiešė širdelę.

– Konfederacija? Konfederacijos valstijos? Kur ta patranka yra? Ar ji tau kada pasakojo apie tą vietą?

Metas rausėsi atmintyje, bet pro negyvas Lotės akis buvo taip sunku įžiūrėti praeitį.

– Gal ir minėjo. Greičiausiai. Ji pasakojo man, kad su senele vasarodavo sename ūkyje.

– Ir tas ūkis kažkur netoli konfederacijos laikų patrankos ir krioklio.

Gibas vis labiau jaudindamasis atidarė daiktinę ir ištraukęs Tenesio kelių žemėlapį nekantriai pasitiesė ant kelių.

– Ką žinai apie laukinę gamtą, Metju? – paklausė jis. – Kai gyvūnas sužeidžiamas ar išgąsdinamas, kur jis sprunka? Kur lekia?

– Į savo irštvą.

– Kitaip tariant, namo, – patikslino Gibas. – Kendalė namo negrįžo. Negalėjo grįžti. Taigi greičiausiai pasirinko kitą gerą vietą. Mums reikia rasti pilietinio karo laikų paminklą šalia krioklio. – Žybčiodamas akimis pridūrė: – Pagalvok apie tai, sūnau. Auštant jau gal laikysi rankose savo mažylį.

Metas mėgino išsijudinti. Mėgino įsivaizduoti save ant kelio supantį berniuką. Mėgino įsivaizduoti save besijuokiantį,

laimingą ir laisvą. *Laisvą?* Taip, suvokė. Per visą gyvenimą jis niekada nesijautė laisvas.

Ir taip stipriai supančiotas kaip dabar.

Kendalė išsilaisvino iš Džono glėbio. Jis kažką nesuprantamai sumurmėjo.

– Einu į vonią, – sušnibždėjo ji. – Tuojau grįšiu.

Jis vėl užmigo. Pasilenkusi ji pabučiavo jam į kaktą, paskui sustingusi apžiūrėjo veidą, stengdamasi įsidėmėti kiekvieną bruožą.

Jeigu viskas vyks pagal planą, tai turėtų būti paskutinis kartas, kai jį mato.

Kendalė pajuto kylančią raudą. Tramdydama verksmą išlipusi iš lovos tamsoje tyliai ir greitai apsirengė.

Nuo tos akimirkos, kai Rikė Sju pranešė, kad Gibas su Metu paspruko iš kalėjimo, Kendalė žinojo – ji turi bėgti iš šalies. Laiko nebeliko. Ji ir taip per ilgai delsė. Vis dėlto, nors laikas ir brangus, ji dovanojo sau paskutinę naktį su Džonu.

Metas su Gibu ją suseks. Kendalė buvo tikra. Jų medžiotojo instinktu ji pasitikėjo labiau nei aukščiausios kokybės FTB kompiuteriais ir tyrėjų tinklu.

Jeigu būtų iškilusi grėsmė tik jos gyvybei, surizikuotų ir liktų su Džonu. Bet ji turi galvoti apie Keviną. Bernvudai radę ją nužudytų, o Keviną pasiimtų. Ši mintis buvo tokia šiurpi, kad Kendalė nebesvarstė. Net jeigu jie būtų sučiupti, Kevinas taptų valstijos globotiniu ir jo ateitį lemtų nepažįstamų žmonių komitetas.

Ji privalo apsaugoti savo kūdikį, nors dėl to reikia palikti žmogų, kurį myli.

Išeis nieko neaiškindama, neatsisveikinusi.

Ryte pamatęs, kad ji dingo, jis turbūt suglums, gal net supyks. Bet tai ilgai netruks.

Parašė jam laiškelį, kad netrukus ateis pagalba. Tą popietę prieš išvažiuodama iš miestelio ji išsiuntė vietiniams teisėsaugininkams atviruką su paaiškinimu, kur ieškoti Džono Makgrato, dingusio JAV teismo pareigūno.

Gavę atviruką, jie iškart ką nors pasiųs į šį ūkį. Džono draugas Peperdainas pamatys, kad jam suteikta geriausia neurologinė pagalba. Laikui bėgant jam grįš atmintis. Jai skaudėjo širdį, kad galbūt Džonas neprisimins šios idilės, kurią juodu čia patyrė.

Nors ši mintis ją labai liūdino, Kendalė suprato – bus geriau, jeigu Džonas nieko neprisimins. Tada nesijaus atsakingas nei vadovams, nei sau pačiam dėl to, kas tarp jųdviejų įvyko.

Tylomis nuslinkusi į Kevino kambarį ji ištraukė krepšį, kuriame jau buvo sudėti drabužėliai, sauskelnės ir kiti svarbiausi daiktai, kurių gali prireikti per kelias ateinančias dienas. Ketino keliauti kuo mažiau apsikrovusi.

Kol kas Kendalė paliko Keviną lovelėje. Kyštelėjusi galvą į miegamąjį pamatė, kad Džonas šnopuodamas miega. Tada per namą nuėjo prie užpakalinių durų.

Auš dar už kelių valandų, bet kiekviena minutė brangi. Įmetė krepšį į mašiną. Kiek anksčiau stoginėje už namo radusi dažų skardinę ji pataisė automobilio numerį – iš 3s padarė 8s. Iš arti taisymas buvo akivaizdus, bet jis gali padėti bėgti, kol ji galės palikti šią mašiną ir nusipirkti naują.

Grįžusi į namą ji nuėjo į maisto sandėliuką, kur į krepšius jau buvo sudėtas negendantis maistas ir vandens buteliai. Galės valgyti ir gerti vairuodama, sustodama tik pamaitinti Kevino ar nueiti į tualetą. Žinoma, reikės pamiegoti. Ji rinksis nuošalius motelius, kur niekam nesukels įtarimo mokėdama grynaisiais.

Kai prireiks pinigų, susitars su Rike Sju, kaip jos jau yra dariusios. Rike Sju Kenedalė pasitikėjo besąlygiškai, bet saugodama draugę skambins jai kuo vėliau, tik kai bus būtina.

Sukrovusi į mašiną krepšius su maistu dar kartą grįžo ir užėjo į svetainę. Suklupusi prie židinio įkišo ranką į kaminą ir ištraukė pistoletą.

Ginklas būtų vienintelė tikra gynybos priemonė, jeigu Metas su Gibu ją surastų, bet vis dėlto pistoletą Kendalė lietė nenoriai. Kuo atsargiausiai įsikišo jį į sijono kišenę.

Tada jai kilo nerami mintis. Kas bus, jei Bernvudai Džoną aptiks pirmiau, nei jis bus išgelbėtas? Jie tikrai žinos, kad jis – teismo pareigūnas, jos „pagrobtas" iš Stivensvilio ligoninės. Jie nedvejodami jį nužudys.

Kendalė ištraukė pistoletą iš kišenės ir nunešė virtuvėn. Padėjusi ant stalo voką su laiškeliu, parėmė jį revolveriu. Atrodo, taip ir turi būti: paskutinis Džonui grąžintas daiktas bus pistoletas, kurį ji pirmiausia ir ištraukė, kol jis be sąmonės gulėjo ant lietaus permerktos žemės.

Kaip toli juodu nuo tos akimirkos.

Pajutusi besitvenkiančias ašaras Kendalė greitai nutipeno į Kevino kambarį ir iškėlė jį iš lovelės. Kūdikis nepatenkintas suniurzgėjo, bet paguldytas ant peties iškart vėl užmigo.

Paskutinį kartą dirstelėjo į miegamąjį – Džonas nė krust. Kendalė greitai perėjo koridorių ir virtuvę. Nors buvo nusiteikusi neverkti, skruostu ritosi ašara.

Tai buvo paskutinės akimirkos šiame name, saugančiame tiek daug brangių prisiminimų. Jeigu jau kartą jos pėdsakai bus aptikti, daugiau šia priebėga nebesinaudos. Jau nebegrįš į šituos kambarius, kuriuose vis dar aidi senelės juokas. Čia ji pažino meilę – pirmiausia senelės, paskui Džono.

Ar ji privalo atsisveikinti su visais ir viskuo, ką myli?

Kevinas sukrutėjo.

– Ne su visais, – sušnibždėjo ji.

Pabučiavusi mažyliui į galvą žengė prie durų. Jau tiesė ranką prie rankenos, bet užsidegė šviesa.

Ji atsisuko, bet netikėtos šviesos apakinta įžiūrėjo tik siluetą vyro, besiartinančio prie jos su Kevinu.

Keturiasdešimt antras skyrius

Sulindę į motelio vonios kambarį dvyniai Krukai sprendė dilemą. Reikėjo tiek nugirdyti storulę raudonplaukę, kad jai atsirištų liežuvis, bet neleisti nusigerti iki sąmonės netekimo.

– Ei, vaikinai! – progiesmiu pašaukė ji iš lovos. – Ką jūs ten veikiat, a?

– Kažin ar dar kartą jį pakelsiu. – Liuteris beviltiškai žvelgė į savo suglebusį penį. – Dar nebuvau sutikęs galinčios tiek dulkintis. Kaip manai, gal ji iš prigimties iškrypus, ar ką?

– Nustok inkšt. Reikia priverst ją prasižiot apie Kendalę.

Liuteris masažavosi sėklides.

– Ir kaip tai padaryt, Henri? Ji išsiurbė vos ne visą „Jack Daniels“ butelį, bet jis nė kiek neatrišo jai liežuvio, tik dar labiau įkaitino.

Henris mąstė. Iš miegamojo juos vėl pašaukė Rikė Sju.

– Gal geriau grįžkim, kol jai nekilo įtarimas. Ką nors sugalvosiu. Kad ir ką sakysiu, viskam pritark.

Rikė Sju vis dar tysojo skersai lovos patempusi lūpą.

– Jau pamaniau, kad be manęs ten linksminatės.

Henris pastebėjo, kad ji kalba neaiškiai – liežuvis jau kur kas labiau pynėsi. Išsitiesęs šalia Rikės Sju paslapčia parodė Liuteriui iškeltus nykščius.

– Baik tu, kaipgi mes linksminsimės be smagiosios draugužės, ar ne, Liuteri?

– Nė už ką. Jokių linksmybių. Be to, jau metas mums visiems dar kartą išgert.

Jis apsimetė nugėręs didelį gurkšnį iš butelio, tada atkišo jį Rikei Sju. Ji įtariai nužvelgė dvynius.

– Mėginat mane nugirdyti, berniukai, ar ką?

Dar nespėjus nė vienam atsakyti, ji griausmingai nusikvatojo ir pakėlė butelį prie lūpų. Henris kitapus blyškaus, šlakuoto moteriško kūno kalvos mirktelėjo broliui.

– Betgi tu, Rike Sju, galingai mauki – tokių kaip tu nesu matęs. Tiesa, Liuteri?

– Tiesa.

– Ir šiaip tu stebini. Pavyzdžiui, kaip apmovei tuos federalus. Buvo į ką pažiūrėt. Taip jiems ir reikia – nėra ko kišt nosies į žmonių reikalus.

Ji niekinamai prunkštelėjo.

– Tas Peperdainas mano esąs kiečiausias. Sako, tu gi žinai, kur yra ponia Bernvud. Žinai tą, žinai aną, – pamėgdžiojo ji agentą. – Iš kur jis žino, ką aš žinau, jei tik aš viena žinau, ką žinau?

– Aha, – pritarė Liuteris. – O jis klausinėja visokių asmeninių dalykų apie geriausią tavo draugę.

Henris metė Liuteriui pagiežingą žvilgsnį. Kodėl brolelis negalėtų palaikyti liežuvio už dantų? Mama teisi – jo dvynys toks nemokša, kad net pavojingas. Vienu tokiu sakiniu galėjo išduoti Rikei Sju, kad jiems rūpi ne tik linksmybės ir pramogos.

Bet Rikė Sju jau buvo tokia apgirtusi, kad nepastebėjo Liuterio klaidos.

– Noriu Kendalę apsaugoti, – apsiraudojo. – Ji mano draugė. Nepasakyčiau Peperdainui, kur ji, net jei žinočiau.

Ji darkart gurkštelėjo ir vos neužspringo pradėjusi kvatotis. Iškėlusi pirštą pranešė:

– Bet ge-rai nu-ma-nau, – reikšmingai išskiemenavo.

– Ak, mūsų apgaudinėt tau nėra reikalo, Rike Sju. Juk mes ne farai, ar ne, Liuteri?

– Tikrai ne.

Henris pradėjo glamonėti jai kaklą.

– Mesk iš galvos tą Peperdainą. Atsipalaiduokim.

Rikė Sju atstūmė jį.

– Aš neapgaudinėju. Aš *žinau*, kur ji galėtų būti. Visame pasaulyje vienintelė apie tai nutuokiu.

– Tai aišku, žinoma, mergyt. Mes tavim tikime. Ar ne, Liuteri? – Jis mirktelėjo broliui, bet tas nesusigaudė. Atvirkštinės psichologijos Liuteris nesuprato.

– Aha... kurgi ne. Tikrai. Kaip Henris ir sako.

– Tai tiesa, – mėgindama atsisėsti pareiškė Rikė Sju. – Lažinuosi, kad ji glaudžiasi tokioje vietelėje, kur su senele vasarodavo.

– Gerai, mažute, gerai. – Henris globėjiškai patapšnojo jai per šlaunį. – Kaip pasakysi.

Ji smarkiai trenkė kumščiu į čiužinį.

– Žinau, kur ji. Na, ne šimtu procentų. Bet kur nors netoli Mortono. Ten dar yra...

– Kas?

– Krioklys.

– Krioklys?

Ji išdidžiai palenkė galvą ir su panieka pažvelgė į Henrį.

– Ar ne taip ką tik pasakiau?

– Taip, mergyt. Nėr ko pykt.

– Ten yra ir... didelis ginklas. Kaip ten jis vadinasi? Na, gi toks su ratais. Tokiais seniau būdavo šaudoma.

– Patranka?

Ji bedė smiliaus nagu Henriui į krūtinę.

– Visiškai teisingai! Tu laimėjai! Gauni pirmąjį prizą! – Ir plačiai atmetė rankas į šalis tarsi trofėjų siūlydama savo kūną. Paskui užvertė akis ir be sąmonės griuvo ant lovos.

– Jėga! – sušuko Henris. – Pavarėm! Važiuosim į Mortoną.

– O kur jis?

– Nežinau. Bet žemėlapy turėtų būt. Greičiau, Liuteri, renkis.

– O kaip ji?

– Juk žinai, ką mama sakė.

Žvelgdamas į Rikę Sju Liuteris iš nevilties apsilaižė lūpas.

– Po galais, gaila naikint tokią įdomybę. Nebuvau niekada lietęs raudonų kaip ugnis putytės plaukų.

– Atsiprašau? – Peperdainas grieždamas dantimis ragelį taip stipriai suspaudė, kad net krumpliai pabalo. – Gal malonėtum pakartoti?

– Pametėm ją iš akių, pone. Ji užėjo į tokį pigų barą. Sėdėjo sau viena kabinoje ir maukė viskį kaip užsigrūdinęs girtuoklis.

– Greičiau klok.

– Taip, pone. Tas vyrukas...

– Koks vyrukas?

– Kažkoks. Aukštas, prakaulus, šviesiais plaukais ir keistomis akimis. Jis prisėdo prie jos kabinoje. Nupirko gerti. Jie sėdėjo ir plepėjo.

– Ar kieno nors klausėt, kas tas vyrukas?

– Žinoma, pone. Bare niekas jo nepažino.

– Mašina?

– Ir apie ją klausėm. Niekas neprisiminė matęs, kaip jis su broliu atvažiavo, todėl niekas ir jų automobilio neapibūdino.

– Sakei – brolis? Jis buvo su broliu?

– Taip, pone. Dvyniu.

– Viešpatie.

Peperdainas įsimetė burnon dvi tabletes aspirino ir užsigėrė gurkšniu vaistų nuo skrandžio. Po perkūnais, kodėl viskas turi būti taip sudėtinga? Ne šiaip keblumų keliantis brolis, o dvyniai.

– Dvyniai identiški?

– Mums taip pasakyta. Vieno nuo kito neatskirsi.

– Aišku.

– To antro taip ir nematėm. Jis lindėjo biliardinėje. – Ir agentas papasakojo, kaip nuo jų paspruko Rikė Sju su savo bendrais.

– Kaip jis mokėjo už gėrimus?

– Grynaisiais.

– Tiek ir pats supratau, – suniurnėjo Peperdainas. – Ir niekas nežino, kas jie tokie?

– Niekas, pone. Jokių vardų. Atrodo, jie bus ne vietiniai. – Peperdaino pavaldinys nutilo laukdamas neišvengiamos pylos. Bet bosas nieko nepratarė, tad jis išreiškė nuomonę: – Mano galva, pone, ji su tais vyrukais ir išėjo.

– Ir taip aišku, ar ne?

– Ne, pone, noriu pasakyti, kad tie dvyniai nesusiję su įsilaužimu. Jie tikrai ne Metas ir Gibas Bernvudai. Man atrodo, tai buvo visiškai atsitiktinis susitikimas. Liudininkai sakė, kad panelė Rob su tais vaikinais labai greitai susidraugavo, na, suprantat, ką noriu pasakyti? Tiesą sakant, vienas iš liudininkų savo noru mums atskleidė informacijos apie ją. Jis sakė – ir keli kiti tai patvirtino, – kad panelė Rob yra pagarsėjusi svingerė. Nimfomanė. Jai visai įprasta išeiti iš baro su nepažįstamu vyru, pasakojo jie.

Peperdainui trūko kantrybė.

– Klausyk manęs. Man nė velnio nerūpi, jei panelė Rob kiekvieną šeštadienį miestelio aikštėje mėnesienoje dulkinasi su šimtais vyrų. Ji yra pilietė, o mūsų pareiga ją saugoti, net jeigu ji slepia nuo mūsų vertingą informaciją. Jums buvo duotas įsakymas neišleisti jos iš akių, bet jūs išleidot. Dabar ji dingo. Mes nežinom nei su kuo ji, nei kur, o dar yra du maniakai, kurie mano sėdį Dievo dešinėje, todėl galį žudyti kiekvieną stojusį jiems skersai kelio, taip pat ir panelę Rob, nes ji yra geriausia draugė ir patikėtinė tos, kurios jie taip ieško! – Jis nustojo rėkęs, kad atgautų kvapą. Pritilusiame balse suskambo dar didesnis grasinimas. – Ar jums viskas aišku?

– Taip, pone. Atrodo, viskas.

– Kad nebeliktų jokių neaiškumų, leisk dar paaiškinti: jeigu Rikei Sju Rob nutiks kas bloga, prikalsiu jūsų kiaušius prie grindų, o paskui padegsiu.

– Taip, pone.

– Imkitės darbo.

– Taip, pone.

Peperdainas nutrenkė telefono ragelį. Jis pasiuntė į barą daugiau vyrų ieškoti neatpažintų dvynių pėdsakų. Pateikė jiems labai glaustą portretą.

– Aukšti, prakaulūs, šviesiaplaukiai. Kažkokiomis keistomis akimis. Dvyniai identiški. Moteris raudonplaukė storulė. Nors kartą pamatę visi ją įsimena, todėl klauskit visų.

Peperdainas vaikščiodamas po kabinetą mąstė ir gurkšnojo vaistus nuo skrandžio. Ar sutapimas, kad tą pačią dieną, kai Bernvudai įsilaužė į Rikės Sju namus, ją pigiame bare pasigavo nepažįstami dvyniai?

Kaip šiuodu įvykiai galėtų būti susiję? Ar tie dvyniai brolijos nariai? Gal tai Bernvudų padėjėjai, vykdantys jų nurodymus? O gal vis dėlto tai niekuo nesusiję nutikimai, kaip ir spėliojo agentas?

Nuojauta Peperdainui patarė galvoti apie blogiausia. Jei tie dvyniai slapta susitarę su Bernvudais ar kaip kitaip susiję su byla, dabar jis turi nerimauti dėl keturių gyvybių: Džono, ponios Bernvud, jos kūdikio ir Rikės Sju Rob.

Jeigu Bernvudai aptiks nors vieną iš jų anksčiau nei jo vyrai...

Jis negali to leisti. Štai ir viskas.

Pernešti Rikę Sju iš motelio lovos į automobilį buvo nelengvas žygdarbis, bet jiems pavyko jos nepažadinti. Vis dėlto traukiant ją lauk sėkmė nusigręžė.

Vos tik atsitokėjo, ji pradėjo grumtis mėgindama išsilaisvinti.

– O čia dabar kas? – nesusivokdama irzliai paklausė Rikė Sju. Mašina stovėjo prie tamsaus siauro kelio palei griovį. – Kur, velniai griebtų, mes esam? Ką čia veikiam? Kur mano drabužiai?

Užuot atsakęs į jos klausimus, Liuteris kaip paprastai tik išsižiojęs spoksojo.

Prakalbo Henris:

– Mes, hm, pamanėm, gal norėsi paplaukiot.

Liuteris nustebęs pažvelgė į brolį, tada įnirtingai linksėdamas atsisuko į Rikę Sju.

– Aha, žinai, nuogalių maudynės.

– Maudynės? – Ji susirūpinusi apsidairė. – Bet mes velniai žino kur?

– Mes žinom kur, – pasigyrė Henris. – Šiandien jau buvom čia su Liuteriu. Už penkiasdešimt metrų nuo čia mišku yra toks nieko sau upelis.

Rikė Sju pažvelgė, kur rodė jo pirštas, bet tanki, tamsi, baugi tankmė pasitikėjimo jai nekėlė. Visiškai nuogai vidury nakties šlaistytis po miškus – kokia čia pramoga. Nuotykiams ji visada būdavo nusiteikusi, bet jai patikdavo kvailioti tokiose vietose, kur būdavo sienos ir lubos.

Be to, Rikė Sju nemėgo išvykų į gamtą. Saulė jos blyškiai odai buvo tikra nelaimė – ją nuberdavo arba šlakais, arba pūslėmis. Rikė Sju buvo alergiška gebenėms ir uodų įkandimams – nuo to iššokę bjaurūs raudoni guzai paprastai supūliuodavo ir tekdavo gydytis antibiotikais.

Kita vertus, nuo liaunų ilgakojų brolių kūnų ją degino tikrų tikriausia aistra. Visų jaudinančių potyrių viršūnė – gulėti tarp jųdviejų. Kai nuogi po vandeniu glausis prie jos apvalumų, jie bus glotnūs kaip unguriai.

Ji net suvirpėjo apie tai pagalvojusi.

– Rodykit kelią.

– Žaidžiam indėnus ir einam vorele, – pasiūlė Henris. – Liuteri, eik pirmas. O aš žygiuosiu iš paskos, – tarė ir pakišęs rankas spustelėjo jai plikus sėdmenis.

Rikė Sju iš malonumo sucypė ir atsistojo tarp dvynių. Henris sliūkino iš paskos. Žygiuojant per mišką, ji apglėbė Liuterį per liemenį.

Kai prie upelio pasigirdo švelnus vandens čiurlenimas, Rikė Sju atsiduso.

– Bus taip romantiška. O gal aš tik girta?

Henriui pakako proto paimti naują viskio butelį.

– Visai ne. Po tokio žygio galėtume ir dar išgerti.

Butelis kartą apėjo ratu – visi išgėrė. Regis, alkoholis sukėlė dvyniams virpulį. Rikė Sju pastebėjo, kad jie nervinasi, ypač kai paėmusi abu už parankių patraukė prie upelio.

– Kas atsitiko, vyručiai? Apsigalvojot? Manot, kad tokią moterį kaip aš net dviese sunku suvaldyti?

– Mudu, hm... mūsų jaunesnis brolis nuskendo, – burbtelėjo Henris. – Buvom maži, bet vis tiek prisimenam. Tai dėl vandens nė vienas ir nesikraustom iš proto.

Jeigu galvoje būtų buvę šviesiau, Rikei Sju būtų parūpę, kodėl juodu pasiūlė orgiją vandenyje, jei nemėgsta maudytis. Bet Rikė Sju pajuto tik užuojautą.

– Ak, vargšai mažiukai. Nagi, eikšenkit pas Rikę Sju.

Henris netyčia užkliudė Rikės Sju svajonę, kurią ji laikė didžiausioj paslapty, mat tikimybė ją įgyvendinti buvo lygi nuliui. Ji troško maitinti, būti nusiraminimo ir paguodos šaltiniu vyrui, vaikui ir net tėvui, kuris ja didžiuotųsi, o ne niekintų. Joje glūdėjo daug meilės, bet jos niekas neprašė. Rikės Sju širdyje buvo sukauptas didelis perviršis.

Todėl Henrio melas apie paskendusį brolį sukėlė gilų emocinį atsaką. Rikės Sju akys patvino ašaromis. Ji juos abu prisitraukė ir glostė plaukus murmėdama užuojautos žodžius.

– Leiskit man jus nuraminti. Negalvokit apie savo brolį. Jo mažytė sielelė dausose.

Netrukus artumas atliko užprogramuotą vaidmenį – tapo erotika. Rikė Sju vis tvirčiau juos spaudė.

– Nesirūpinkit, meilučiai, – šnibždėjo ji. – Išaušus jūsų požiūris į vandens sportą bus visiškai kitoks. Tik palikit visą darbą Rikei Sju.

Ji įbrido į vandenį, bet kai broliai žengė iš paskos, pakėlė ranką stabdydama.

– O kodėl iš mūsų trijulės tik aš viena nuoga?

Liuteris pašnairavo į Henrį, šis patraukęs pečiais pradėjo rengtis ir mesti drabužius ant dumblėto upelio kranto. Liuteris pasekė brolio pavyzdžiu. Henris nusirengė pirmas ir įbrido į upelį prie Rikės Sju, kuri stovėjo iki kelių vandeny.

– Mažutėli, – pratarė ji ir ištiesusi ranką ėmė glamonėti jo penį, bet šis nereagavo.

– Gaila, – susikrimto Henris. – Matyt, dar motely jį visiškai nuvarei. Gal koks padrąsinimas padarytų stebuklą.

Kimiai nusijuokusi, ji suklupo.

– Daugiau nė žodžio. Jeigu tik...

Upelio dugne dumblas buvo slidus ir šaltas. Vanduo maloniai teškeno į kūną. Rikė Sju nusišypsojusi pasitrynė krūtimis Henriui į šlaunis.

Iš tiesų ji pajuto, kad ore virš galvos kažkas sujudėjo, ir išgirdo bjaurų tekštelėjimą, tarsi pjaunant melioną, tik paskui pajuto smūgį. Tada skausmas persmelkė kaukolę. Iš skrandžio pakilęs viskis užpildė burną. Varvėjo iš burnos, kai ji rėkė. Rikė Sju sunkiai pūkštelėjo į vandenį ant šono.

Apsvaigusi, beveik netekusi sąmonės pakėlė akis ir pamatė stovintį Liuterį. Jis rankose laikė trumpą, storą kuoką. Kol ji žiūrėjo, jis vėl užsimojo virš galvos ir sukaupęs visą jėgą smogė žemyn.

Rikė Sju išsigąsti nespėjo – tik trumpai suglumo.

Keturiasdešimt trečias skyrius

Riksmas užstrigo Kendalei gerklėje.

– Džonai!

– Taip, Džonas. Kaip išmintinga pasinaudoti tikruoju mano vardu. Juk taip buvo lengviau, ar ne?

Supratusi ji išbalo.

– Prisimeni.

– Taip. Pabudau prisiminęs.

Juodu žiūrėjo vienas į kitą per atstumą, kuris atrodė daug didesnis nei iš tiesų. Iki šiol visi koziriai buvo Kendalės rankose. Dabar jau ne.

– Aš... aš maniau, kad miegi.

– Ir norėjau, kad taip manytum.

– Žinojai, kad ketinu išvažiuoti?

– Juk bėgti tau – antroji prigimtis, ar ne?

Virtuvės lempos apšviesta Kendalė atrodė mirtinai išbalusi. Tarsi gindama prispaudė Keviną prie krūtinės. O gal kūdikiu naudojosi kaip skydu, jeigu Džonas sumanytų ją fiziškai skriausti? Jis buvo toks įpykęs, kad galėjo pasiduoti pagundai.

Bet tik paėmė ant stalo paliktą revolverį ir užsikišo už šortų juosmens – šiuos spėjo apsimauti miegamajame.

– Kodėl nusprendei palikti man ginklą?

– Pamaniau, gali tau praversti ginantis.

– Kaip gražu. – Remdamasis vienu ramentu atitraukė kėdę ir pastūmė Kendalei. – Sėskis.

– Džonai, jeigu tik išklausytum...

– *Sėskis!* – sugriaudėjo jis.

Atsargiai jį stebėdama Kendalė nedrąsiai nutūpė ant kėdės.

– Ar viską prisimeni?

– Viską, – patvirtino jis. – Gyvenimą iki amnezijos ir viską, kas nutiko paskui. Džonas Makgratas. Antra pavardė Lelandas – motinos mergautinė. Gimiau 1952 metų gegužės 23 dieną Šiaurės Karolinos Rolio mieste. Ten lankiau mokyklą, aštuoniolikos metų baigiau. 1979 metais gavau psichologijos daktaro laipsnį.

– Psichologijos? Ar tu psichologas?

Į šį klausimą jis kol kas nekreipė dėmesio.

– Mano disertacijos tema – „Uždelsto streso sindromas“, atlikau klinikinius tyrimus Betesdoje. Štai tuo ir patraukiau FTB dėmesį, tiksliau, agento Džimo Peperdaino, jis ir įdarbino mane įkaitų išlaisvinimo grupėje. Gana dažnai dirbdavom drauge. Prieš dvejus metus išėjau iš biuro ir įsidarbinau JAV teismo pareigūnų tarnyboje. – Patylėjęs pridūrė: – 1994 metų liepos 12 dieną buvau pagrobtas. Bet nuo čia jau viską žinai, ar ne?

– Džonai, viską galiu paaiškinti.

– Neabejoju, kad gali, ir paaiškinsi. Bet pirmiausia geriau pasirūpink Kevinu.

Kūdikis pradėjo zirzti. Džonas pageidavo, kad jų pokalbio niekas neblaškytų. Bet svarbiausia – jis nenorėjo, kad kūdikiui būtų negera.

– Jis šlapias. Pakeisiu sauskelnes.

Atsistojusi Kendalė mėgino praeiti pro Džoną, bet jis pagavo už rankos.

– Geras bandymas, bet neišdegs. Keisk čia.

– Ant virtuvės stalo?

– Čia vis tiek nebevalgysim. Keisk.

Ji patiesė ant stalo Kevino antklodę ir numovė šlapias sauskelnes.

– Sausos mašinoje.

– Eik atsinešti.

– Nebijai, kad pabėgsiu? – nusišaipė ji.

– Be Kevino nebėgsi. O jis liks su manim. Paskubėk. – Kendalė pažvelgė į jį, tada į berniuką. – Arba eini atsinešti sauskelnių, arba Kevinas liks pliku užpakaliu. Kažin ar jam tas labai rūpi, o man tikrai tas pats.

Šįkart ji paleido virtuvės duris, kad trinktelėtų.

Džonas nemiegojo nuo tada, kai ji išlipo iš lovos. Jis nujautė, kad išėjusi Kendalė įgyvendins antrąją plano dalį, kad ir koks tas planas būtų.

Jis nenustebo, kad ji mėgina pabėgti. Bet nesitikėjo, kad slaptas atsisveikinimas sukels jam tokį skausmą. Džonas pyko, jautėsi įžeistas.

Žinoma, dėl asmeninio požiūrio sprendimo jis nekeis. Padėtis tokia, kad reikia pragmatiško, bejausmio ir objektyvaus profesionalumo. Tai jo pareiga, ir Dievas mato – pastarąsias kelias savaites jis nuo jos išsisukinėjo, pradedant ta slapta kelione ir baigiant mylėjimusi su savo globojama liudytoja mažiau nei prieš dvi valandas.

Kendalė grįžo nešina sauskelnių krepšiu ir greitai perrengė Keviną. Prisiglaudusi kūdikį prie peties, grįžo ir atsisėdo.

– Na, pareigūne Makgratai, ar būsiu uždaryta ir gausiu tik duonos su vandeniu?

– Nedraskyk man akių, Kendale. Jei nebūtum pavogusi mano antrankių, prirakinčiau tave prie šios kėdės. Turbūt nušvilpei juos kartu su pistoletu.

– Juk negalėjau vežti tavęs į ligoninę su pistoletu, ar ne?

– Tikriausiai. Dėl to būtų kilę klausimų, į kuriuos nebūtum galėjusi atsakyti. Todėl viską supaprastinai.

– Mėginau.

– Kada nusprendei jiems pasakyti, kad esu tavo vyras? Greitosios pagalbos mašinoje?

– Tiesą sakant, ne. Nė nenumaniau, ką sakysiu. Kai gydytojas paklausė, kas tu toks, atsakymas tiesiog pats iššoko. Jis buvo įtikimas – turėjau naujagimį. Mes keliavome kartu. Tikome pagal amžių.

Kendalė žiūrėdama į jį patraukė pečiais, tarsi jos melo nauda būtų akivaizdi.

– Ir aš negalėjau to užginčyti.

– Tiesa. Negalėjai.

– Kaip mano žmona galėjai daug ką lemti.

– Taip.

– O ką jiems pasakei apie pareigūnę Fordam?

– Kad ji buvo tavo sesuo.

– Kaip juos įtikinai?

– Jie tiesiog patikėjo mano žodžiais.

– Fordam buvo kilusi iš Lotynų Amerikos.

– Tuo metu jie to nežinojo.

– A, taip. Dėl potvynio negalėjo ištraukti mašinos.

– Tai man taip pat buvo į naudą.

– Taip, visos aplinkybės buvo tau parankios. Gerai, kad ponia Fordam negyva, ar ne?

– Taip sakyti siaubinga! – sušuko ji.

– Ar ji tikrai buvo negyva?

– Ką?

– Ar ji jau buvo negyva, kai mašina paskendo upelyje?

Pasukusi galvą Kendalė ilgai spoksojo į sieną. Džonas matė, kad ji įsiutusi: žandikauliai sukąsti, akyse spindi pykčio ašaros.

– Užsikrušk.

– Tu taip ir darei, – atšovė jis su tokia pačia panieka. – Daugybę kartų. – Jie žiūrėjo vienas į kitą. – Ar leidai pareigūnei Fordam nuskęsti?

Ji tylėjo.

– Atsakyk man, velniai griebtų! – sušuko jis. – Ar ji jau buvo negyva, kai...

– Taip! *Taip*. Ji žuvo nuo smūgio. Esu tikra, kad koronerio ataskaita tai patvirtins.

Jis norėjo ja tikėti. Atrodė, kad ji sako tiesą. Pats tikėjosi, kad ji nemeluoja. Bet kaip kriminalistas abejojo – labai jau gerai ši moteris melavo.

– Kodėl nepalikai manęs mašinoje nuskęsti? – kamantinėjo jis. – Juk galėjai sau nueiti. Būtų praėjusios dar kelios dienos, kol mūsų lavonai būtų buvę aptikti už daugybės kilometrų nuo avarijos vietos. Dar būtų kiek užtrukę, kol jie būtų buvę atpažinti. Per tą laiką, Kendale, galėjai visiškai pradingti ir tavo pėdsakai būtų ataušę. Kam mane ištraukei?

Kendalė nulaižė prie lūpų kampučio nuriedėjusią ašarą – ji daugiau nebepyko. Ašaros byrėjo iš gailesčio.

– Miegojai šalia manęs, mylėjaisi su manimi ir dar klausi, kodėl išgelbėjau tau gyvybę? Žmogaus gyvybę? Ar iš tiesų manai, kad galėčiau nueiti palikusi sužeistą žmogų mirti? Ar tiek mane tepažįsti?

Jis palinko prie jos.

– Visai tavęs nepažįstu. Esi man visai nepažįstamas žmogus – lygiai tokia pat nepažįstama kaip tada, kai įžengiau į tavo kiemą Denveryje ir pirmą kartą tave pamačiau.

Ji papurtė galvą neigdama visą jo šneką.

– Tiek daug man primelavai, Kendale, tiek istorijų prirezgei, kad nebežinau, kas tiesa, o kas melas.

– Kevinas nori valgyti.

Jis atlošė galvą.

– Ką?

Kevinas prie Kendalės krūtinės pešiodamas čiulpė palaidinę. Šis vaizdas Džoną kaipmat nuginklavo.

– A. Maitink.

Prieš kelias valandas juodu mylėjosi. Jis tyrinėjo jos kūną ir rankomis, ir lūpomis. O dabar negalėjo žiūrėti, kaip ji prasega palaidinę ir siūlo alkanam kūdikiui krūtį. Jautėsi kaltas kaip paauglys, kuriam per išpažintį prasidėjo erekcija, kai kunigui smulkiai išpasakojo savo kūniškas nuodėmes.

Stebint, kaip ji maitina kūdikį, buvo velnioniškai sunku išlaikyti tikro profesionalo povyzą. Laimė, to ir nereikėjo, nes Kendalė pribloškė klausimu:

– Kas tokia Liza?

– Iš kur žinai jos vardą?

– Kalbėjai per miegus. Ne kartą kažką apie ją murmėjai. Kas ji? Tavo žmona? Ar tu vedęs?

Jos susirūpinimas jam pasirodė juokingas, bet juokėsi jis neilgai.

– Pagrobei federalinių pajėgų pareigūną, o nerimauji dėl svetimoteriavimo?

– Ar tu vedęs?

– Ne.

– Tai kas ta Liza?

– Ji tiesiog... ta moteris. – Kadangi Kendalė nenuleido akių laukdama paaiškinimo, jis trumpai nupasakojo jųdviejų santykius. – Ji štai taip mane paliko, – tarė jis spragtelėdamas pirštais. – Ir tai mano jausmams nepadarė nė menkiausio poveikio. Lygiai kaip ir susitikimas su ja.

– Ji buvo tiesiog šiltas kūnas, su kuriuo miegama.

Jis iškart puolė gintis.

– Kaip tik taip. Kaip visada palaikant tik seksualinius santykius, su ja nebuvo jokių barnių. Be to, juk tau jokio skirtumo. Nors per miegus kalbėjau apie ją, tu vis tiek su manimi dulkinaisi, ar ne?

– Dėl to tu ne mažiau kaltas nei... aš.

– Vargu. Juk nesiprašiau į tavo gyvenimą. Jei atvirai, pakėliau Džimui vėją, kam mane įpainiojo. Jeigu viskas būtų

vykę, kaip suplanuota, būčiau nusiplovęs rankas ir palikęs tave Dalase. Kam mane įvėlei, Kendale?

– Gal atsimeni – neturėjau kitos išeities, – atšovė ji. – Mėginau pasprukti iš ligoninės, bet tu mane sučiupai ir užsispyrei keliauti kartu.

– Turėjai daugybę progų pasprukti dar iki atvažiuojant čia. Kad ir kaskart man nuėjus į vyrų tualetą. Kodėl tada nenuvažiavai?

– Nes kuo daugiau galvojau, tuo išmintingiau atrodė laikyti tave kartu. Nors ir su ramentais, mudviem su Kevinu buvai šiokia tokia apsauga.

– Bet aš prie jo nesiliečiau, net nesiartinau.

– Tą supratau tik atvažiavusi čia. – Ji mąsliai pažvelgė į jį. – Man buvo smalsu. Kodėl tu akimirksniu ėmei nekęsti Kevino?

– Ne būtent Kevino. Visų kūdikių.

– Kodėl?

Jis ryžtingai papurtė galvą duodamas ženklą, kad ši tema draudžiama.

– Kur mes tiksliai esame? Koks šio miestelio pavadinimas?

– Mortonas. Esame rytiniame Tenesyje, prie Šiaurės Karolinos ribos. – Kendalė papasakojo namo istoriją. – Niekas, be mudviejų su senele, čia niekada nesilankė. Žinojau, kad ši vieta puikiai tiks slėptis. – Pažvelgusi į jį rimtai pratarė: – Džonai, negaliu grįžti į Pietų Karoliną ir liudyti prieš Gibą su Metu.

– Kad jie būtų nuteisti, valdžiai reikalingi tavo parodymai.

Ji paprieštaravo stipriai purtydama galvą.

– Esu tikra, kad šiuo metu Peperdainas jau radęs mano bute Denveryje kelis segtuvus. Duomenis rinkau metus. Jie išsamūs. Pakankamai inkriminuojamosios medžiagos apie svarbiausius brolijos narius. Jei valdžia negali jų nuteisti už žmogžudystę, yra kitų sunkių nusikaltimų, dėl kurių galima pateikti kaltinimus. Juk Al Kaponė buvo pričiuptas dėl ven-

gimo mokėti mokesčius. Esu jų nusikaltimo liudytoja, Džonai, ir nerandu žodžių tam siaubui apibūdinti. Prieš kelias valandas iki egzekucijos aš kalbėjausi su Maiklu Li. Jis buvo protingas, švelnus, puikiai išauklėtas jaunuolis. Kai pagalvoju apie tą siaubą ir kančią, kurią jam teko patirti...

Nuleidusi galvą ji įsmeigė liūdną žvilgsnį į grindis. Paskui vėl pažvelgė į jį.

– Brolija iš manęs viską atėmė, Džonai. Tik dėl jų tapau pabėgėle, tam tikra prasme nusikaltėle. Niekada nebegalėsiu verstis advokatės praktika. Aš buvau gera teisininkė, – pabrėžė ji. Iš akių paplūdo ašaros. – Tikėjau tuo, ką dariau. Norėjau padėti žmonėms, norėjau, kad bent kas pasikeistų. O jie visa tai iš manęs atėmė. Patikėk, labiau nei kas kitas noriu įkišti tuos pabaisas už grotų iki gyvenimo pabaigos. Noriu atlikti geros pilietės pareigą, bet mirti dėl to netrokštu.

Pabrėždama pasakytų žodžių reikšmę patylėjo ir stipriau apglėbė kūdikį.

– Nenoriu, kad Kevinas kaip ir aš augtų našlaitis. O jeigu tik priartėsiu prie Gibo su Metu, jie ras, kaip mane nužudyti. Ir mirtis bus žiauri.

Džonas viską suprato. Jos atsakymai buvo visiškai pagrįsti.

– Jie negali tavęs nuskriausti, Kendale, – švelniai pratarė jis. – Jie sėdi kalėjime.

– Jau nebe. Prieš tris dienas pabėgo.

Pirmiausia Džonas apstulbo, paskui jam kilo įtarimas. Ar ji meluoja?

– Iš kur žinai?

– Man pasakė Rikė Sju, kai paskambinau.

– Kada?

– Šiandien.

– Štai kodėl grįžai iš miesto tokia prislėgta?

Ji linktelėjo.

– Smulkmenų nežinau, nes kai tik ji pasakė apie jų pabėgimą, iškart mečiau ragelį.

Jis pirštais persibraukė per plaukus ir apsuko kelis ratus virtuvėje vertindamas tūkstantį ir vieną Bernvudų laisvės reikšmę. Kai grįžo prie Kendalės, ji sagstėsi palaidinės sagas. Kevinas jos glėbyje miegojo.

– Kaip toli esame nuo tavo gimtojo miestelio? Šeridano, ar ne?

– Už maždaug šimto penkiasdešimt kilometrų.

– Taip arti?

– Jie ten jau buvo. – Ji papasakojo jam apie nevykusią FTB pasalą prie senelės namo. – Nors įsibrovėliai nebuvo atpažinti, greičiausiai ten buvo Metas su Gibu.

– Nenuostabu, kad šiąnakt norėjai išvažiuoti. Jei būčiau žinojęs, kad jie pabėgo, dar prieš kelias dienas būčiau jus iš čia išvežęs. Na, kaip jau yra, taip...

– Pala! Ką pasakei? – Kendalė lėtai atsistojo. – Sakei, kad būtum mus iš čia išvežęs dar prieš *kelias dienas*?

Jis bejėgiškai stebėjo, kaip suvokus jo žodžių prasmę keičiasi jos išraiška.

– Tai tavo atmintis... Ji jau seniau grįžo? Tu žinojai... – Ji pakėlė ranką prie lūpų slopindama aiktelėjimą. – Tu prisiminei ir vis dėlto... Trauk tave velniai! – Ji trenkė jam stiprų antausį. – Kada tau grįžo atmintis?

Jis pačiupo jai už riešo nespėjus skelti dar kartą.

– Kendale, paklausyk manęs! Dabar neturim laiko šito aiškintis.

– Ak, daktare Makgratai, manau, turim, – pašaipiai atrėžė ji. – Gal atsigulsiu ant sofos, kad galėtum su manimi kiek pasipraktikuoti? Juk esu tikras studijų objektas, ar ne? Juk miršti iš noro atverti mane ir sužinoti, kuo aš gyvenu? Tau išties rūpi analizuot, ir ypač gerai sekasi, kai guliu!

– Ką jau kalbėti apie tai, kaip gerai *tau* sekasi gulėt! – suriko jis.

– Niekše tu.

– Klausyk, tai tu panorai žaisti šeimą su nepažįstamu vyru, kurį pati pagrobei. Tai tu išgalvojai istoriją, kad mes susituokę. Turėčiau pridurti, kad vaidinai labai įtikinamai. Todėl nekaltink manęs, jei atsakiau kaip tavo teisėtas vyras.

Atrėmęs ramentą į stalą jis suėmė ją už pečių ir prisitraukė artyn – Kevinas liko suspaustas tarp jųdviejų.

– Gali mane kaltinti tik tuo, kad suvaidinau vaidmenį, kurį tu, Kendale, man paskyrei.

– Vaidinai tam, kad išgautum mano paslaptis ir panaudotum prieš mane. Kad papasakotum apie mane savo draugui Peperdainui. Kad galėtumėt mane aptart ir analizuot. Manipuliavai manimi.

– Ne daugiau nei tu manimi, – atkirto jis.

– Kada tau grįžo atmintis? Pasakyk man. Kada?

Jo pirštai tvirčiau suspaudė jai rankas.

– Net dabar nesupranti, kaip aš netinku tavo vyro ir Kevino tėvo vaidmeniui. O tu puikiai atlikai žmonos vaidmenį – daug kentėjusios, bet pasilikusios su sužeistu vyru, nors tas ir buvo sulaužęs santuokos įžadus ir išdavęs ją su kita moterimi. Puikus kankinės, linkusios viską pamiršti ir atleisti, portretas. Buvai abejinga, bet lengvai pasiekiama. Kukli, bet prieinama. Seksuali madona, kuriai joks vyras neatsispirtų. Velniai tave griebtų, Kendale, juk sugundei mane visu šiuo rinkiniu ir puikiai supratai tai daranti. Privertei mane tavęs geisti. Norėjau, kad būtum mano. Norėjau... norėjau, kad Kevinas būtų mano. Tai buvo pirmas kartas gyvenime, kai norėjau su kitu žmogumi tokios vienybės. Supranti, man nelabai sekėsi kurti santykius. Tiesą sakant, būdavau bjaurus. Atsisakydavau ką nors prisileisti arti. Bet amnezija mane pakeitė. Dabar jau žinau, ką jauti, kai tau kas nors reikalingas, kai pats esi kam nors reikalingas. Nebenoriu vėl būti toks žmogus, koks buvau.

Balsas užlūžo, tarsi ši kalba būtų jį išsekinusi. Džonas priglaudė kaktą prie jos.

– Mylėdamasis su tavimi pažeidžiau vienas Dievas težino kiek potvarkių, taisyklių ir įstatymų. Kai visa tai baigsis, būsiu apkaltintas. Nors tvirtinsiu, kad vykdžiau pareigą vieninteliu būdu, kuris, mano galva, tiko šiomis aplinkybėmis, abejoju, ar kas nors patikės.

Pakėlęs galvą Džonas įdėmiai pažvelgė jai į akis.

– Aš tave kvailinau, tiesa, bet ne daugiau nei pats save. Velniop pareigą. Kas naktį su tavimi mylėjausi dėl vienintelės priežasties – nes to norėjau. Ne, privalėjau.

Džonas abejojo, ar Kendalė suprato, koks reikšmingas šis prisipažinimas. Jis mažne prilygo meilės prisipažinimui.

O gal ji ir suprato jo svarbą, nes irgi liovėsi priešinusis. Žvelgdama miglotu žvilgsniu pakėlė ranką ir perbraukė jam per lūpas.

– Be jokios gėdos manipuliavau tavimi, tiesa. Bet prisiekiu Kevino gyvybe, tai, kas tarp mudviejų nutiko, buvo tikra.

Ir jie pasibučiavo – atvirai, jausmingai. Net liovęsi bučiuotis tebesiglaustė. Prie pat jo lūpų Kendalė sumurmėjo:

– Myliu tave, Džonai, bet privalau apsaugoti Keviną. Ir tave. Nors niekad man to neatleisi, privalau.

Jam dar nespėjus susigaudyti, Kendalė ištraukė iš už juosmens pistoletą ir atstūmė jį nuo savęs. Džonas pasviro į viryklės pusę. Netekęs pusiausvyros griuvo ant grindų šaukdamas iš skausmo ir įtūžio.

Kendalė nuspyrė į šalį ir ramentus, kad Džonas nepasiektų.

– Atsiprašau, Džonai. – Ji raudojo. – Atsiprašau, bet negaliu tau leisti manęs ten vežti.

Ji išlėkė – durys garsiai užsitrenkė.

Skausmas nuo blauzdos pakilo į viršų šlaunimi, paskui per kirkšnį, pilvą ir dabar jau, regis, per viršugalvį veržėsi su ugnikalnio jėga. Apglėbęs rankomis prisitraukė sužeistą koją prie krūtinės.

– Kendale, – pašaukė kartu aiktelėdamas iš skausmo. Paskui garsiau: – Kendale!

Džonas neturėjo nė mažiausios vilties, kad ji grįš. Todėl nepatikėjo savo ausimis, kai išgirdo girgžtelint atsiveriančias laukujes duris.

Jis atsimerkė ir sumirksėjo, kad ją įžiūrėtų.

Ji grįžo. Be ne viena. Ir ne savo noru.

Keturiasdešimt ketvirtas skyrius

Žmonės pagal Elmo Karnio rutiną galėjo tikrinti laikrodžius.

Jis kasryt keldavosi pusę penkių, gerdavo puodelį kavos, o paskui per lietų ar giedrą, šlapdribą ar karštį eidavo į tvartą melžti nedidelės karvių bandos. Lygiai be penkių šešios jis sėsdavo į savo pikapą ir važiuodavo dvi mylias į miestelį pusryčiauti kavinėje, kuri šeštą būdavo atidaroma.

Po žmonos mirties tokia tvarka Elmo gyvenimas tekėjo kasdien. Jį piktino šeštadieniai, nes tada kavinė būdavo atidaroma tik septintą, ir sekmadieniai, nes tada baigęs melžti turėdavo nusirengti darbo drabužius, pasipuošti švarku, pasirišti kaklaraištį ir eiti į bažnyčią. Per pamaldas jam nuolat gurgdavo pilvas.

Šis rytas prasidėjo įprastai. Pamelžęs karves važiavo į miestelį nė nenujausdamas, kas jo laukia už posūkio. Elmas jau svajojo apie sausainius su soda ir riebalus, besisunkiančius iš dešrelių, bet tiesiai prieš jo visureigio groteles materializavosi šmėkla.

Išlindusi iš dulkėtų krūmų palei griovį, sustojo pačiame kelio viduryje mosuodama aukštai virš galvos iškeltomis rankomis.

Elmas kone atsistojo ant stabdžių ir sankabos pedalų. Padangos sucypė. Seni stabdžiai užprotestavo kaip artrito pažeisti sąnariai.

Pikapas nučiuožė paskutinius kelis metrus ir šiaip taip sustojo vos per kelis centimetrus nuo vaiduoklio.

Elmui širdis daužėsi gerklėje žiūrint, kaip šmėkla pribėga prie jo automobilio iš keleivio pusės ir atplėšia dureles.

– Ačiū Dievui, kad jūs čia važiuojat, ponuli.

Įlipusi į jo pikapą šmėkla užtrenkė dureles.

– Laukiau čia ištisas valandas, – pasiskundė. – Ar čia iš viso kas nors gyvena? Beje, kur, velniai trauktų, mes esam? Visą gyvenimą pragyvenau Šeridane, bet neprisimenu, kad būčiau šiuo keliu kada važiavusi. Be abejonės, grįžti čia nenorėsiu, velniai mane griebtų!

Šmėkla nutilo, pažiūrėjo į jį ir linktelėjo į pavarų svirtį.

– Ko mes laukiam? Varyk, seneli. Man reikia į miestą *p-r-o-n-t-o*.

Nustėręs Elmas tik vėpsojo, jo rankos ant vairo suakmenėjo. Šmėkla vaikšto ir kalba. Jis ją net užuodė. Bet niekaip negalėjo patikėti, kad ji tikra.

– Puiku, – nusivylusi sušnibždėjo šmėkla. – Tarsi dar būtų visko negana, susistabdžiau kvėšą. Na, savaitė kaip reta sumauta.

Vaiduoklis sumojavo rankomis prieš pastėrusias Elmo akis.

– Aūūūū! Seneli! Ar yra kas namie? Sumirksėk. Dėl Dievo meilės, padaryk ką nors. Kas tau yra? Ar nesi matęs nuogos moters? O gal nematei tikros raudonplaukės?

Peperdainą pažadino operatyviniame kambaryje kilęs sambrūzdis. Prieš valandą, galiausiai įveiktas nuovargio, jis prigulė ant sulankstomosios lovos, kurią kabinete jo reikmėms pastatė Šeridano prokuroras.

Nemanė užmigsiąs, nes ketino tik pailsinti akis. Bet, regis, jo miegota kietai. Nors netikėtai pažadintas, agentas jautėsi žvalus.

Kai tik atsisėdęs ištiesė kojas, į kabinetą įgriuvo policininkas.

– Pone Peperdainai, gal geriau ateikit čia.

– Kas atsitiko? Ar radot juos?

„Juos“ galėjo reikšti bet kokį žmonių skaičių, bet sekdamas paskui pareigūną į operatyvinę patalpą Peperdainas nieko aiškiau nebepasakė. Ten vienas policininkas kalbėjosi su prakauliu, darbo drabužiais vilkinčiu ūkininku, o kiti spietėsi prie langų į miesto rotušės pievelę.

– Po velniais, kas čia darosi?

Piktas riaumojimas atkreipė visų dėmesį, taip pat ir ūkininko – šis nusivožė beisbolo kepurėlę ir prisiartino.

– Ar jūs ponas Peperdainas?

– Taip. O jūs kas?

– Aš vardu Elmas Karnis. Ji liepė man ateiti čia ir atvesti poną Peperdainą. Nieko kito, liepė ji. Prisiekiu šventu žmonos kapu, nieko blogo ar neteisėto jai nedariau. Važiavau sau pusryčiauti, tik staiga ji – stovi vidury kelio nuogut nuogutėlė ir mojuoja rankomis. Vos širdies priepuolio negavau. Įlipusi į mano pikapą, ji...

– Atsiprašau, kas?

– Raudonplaukė moteris. Tokia putli. Sakė, kad jūs...

Peperdainas daugiau nebesiklausė. Jau lėkė prie durų.

– Ar ji sužeista?

– Taip, pone, bet, kaip sakiau, *aš* jai nieko bloga nedariau.

– Kas nors atneškit man apsiaustą. Švarką. Bet ką.

Pribėgo geltonu apsiaustu nuo lietaus nešinas pareigūnas. Peperdainas čiupo jį ir tekinas išlėkė lauk. Nuskuodęs koridoriumi nėrė pro laukujes duris ir laiptais žemyn. Sustojo tik pribėgęs nublukusį mėlyną pikapą prie automobilių stovėjimo automato.

– Kur taip ilgai? – Rikė Sju bambėdama atsidarė keleivio dureles ir čiupo neperšlampamą apsiaustą jam iš rankų. – Tie kvailiai sočiai prisižiūrėjo.

Ji metė paniekos kupiną žvilgsnį į langus, kur vis dar bolavo keli geidulingi veidai.

Peperdainas taip pat pažvelgė ta kryptimi. Nuo jo grėsmingo žvilgsnio veidai pradingo. Vėl atsisukęs į Rikę Sju jis suprato negalintis labai kaltinti tų žiopsančių vyrų. Nuogut nuogutėlė – kaip ūkininkas ir sakė – ji buvo tikrai įdomus reginys.

Matydamas tiek daug ir taip akivaizdžiai rodomo kūno, Peperdainas patyrė grynai vyrišką reakciją, bet paskui vis dėlto atgavo profesionalumą. Vienu metu jis pastebėjo kelis dalykus: jos pėdos ir kojos apskretusios purvu, visas kūnas subraižytas ir sumuštas – plaukų kolona nusvirusi. Plaukai laisvai krito ant plikų pečių ir nukarusių krūtų – buvo sunku nekreipti į jas dėmesio net apžiūrinėjant profesionaliai nešališkai. Plaukai ant pakaušio sulipę – tai pasirodė besąs sudžiūvęs kraujas.

– Jums reikia gydytojo.

– Vėliau. Mums reikia pasikalbėt.

– Bet jūs sužeista.

– Peperdainai, tu pasiutęs genijus, – sarkastiškai išrėžė Rikė Sju. Ji plačiai išskėtė rankas dar kartą jam parodydama savo didelį kūną. – Pirmiausia nesu kliedinti gražuolė. Rytais paprastai atrodau nekaip. Bet šitaip prastai dar niekad neatrodžiau. Žinoma, esu sužeista, mulki! – suriko ji. – Jie mėgino mane nužudyti.

– Dvyniai?

– Tavo vyrai išplepėjo.

– Taigi, mano vyrai išplepėjo.

– Ar sekant žmones tau atsistoja, Peperdainai? Šitaip susijaudini?

– Turėjau sekti, kad jus apsaugočiau.

– Na, bet iš to nebuvo jokios naudos, ar ne?

– Būtų buvę naudos, jei nebūtumėte bare pakabinusi dviejų nepažįstamųjų. Šiais laikais – kaip galit būti tokia kvaila?

– Aš nežinojau... – Netikėtai karingumas išgaravo, veidas persimainė ir Rikė Sju pravirko. – Nemaniau, kad mane sumuš.

Nevikriai pasirausęs kišenėje Peperdainas ištraukė susiglamžiusią nosinę. Ji paėmė klausdama:

– Ar švari?

– Žinau tiek pat, kiek jūs.

Bet jai, regis, nerūpėjo. Nusišluosčiusi akis išsišnypštė nosį. Nors daugiau nebeverkė, prikando apatinę lūpą. Peperdainas pastebėjo, kad be ryškiai raudono lūpdažio jos lūpos daug gražesnės.

– Jau galėjau būti negyva, – drebančiu balsu pratarė ji. – Jie tikrai mėgino mane nužudyti.

– Kas, Rike Sju?

– Henris su Liuteriu. Tik tiek težinau. – Ji papasakojo jam apie motelį, alkoholį. – Atsigavau, kai jie traukė mane iš mašinos lauk. Jau tada turėjau suprasti... Bet buvau tiek daug išgėrusi. Na, šiaip ar taip, įbridom į upelį. Paskui tik prisimenu, kad, regis, Liuteris trenkė kuoka man per galvą. Atrėmusi antrą smūgį užkišau kulkšnį jam už kojos ir parverčiau. Jie nesitikėjo, kad priešinsiuosi. Buvo sunku, nes man plyšo galva. Besigrumiant kelis kartus aptemo akyse. Na, bet sąmonę išlaikiau.

– Kur jie paspruko?

– Paspruko? – Rikė Sju garsiai nusijuokė. – Niekur jie nepaspruko. Vis dar ten. Bent jau buvo, kai juos palikau. Abu išjungiau, o paskui pačių kelnėmis pririšau prie medžių.

Peperdainas pradėjo kvatotis. Jis žinojo, kad taip nedera, bet negalėjo susilaikyti.

– Panele Rob, biurui reikėtų poros tūkstančių tokių kaip jūs.

Bet Rikė Sju su agentu nesidžiaugė, tik vėl liūdnai kramsnojo lūpą.

– Deja, ne, Peperdainai. Bijau, kad paslaptį saugojau ne ką geriau nei nekaltybę.

Jis iš karto surimtėjo.

– Kokią paslaptį?

– Manau, tie subingalviai kažkaip susiję su Bernvudų byla.

– Kaip?

– Jie prie mano namų paprašė parodyti kelią, o vos po kelių akimirkų aš įėjau vidun ir aptikau įsilaužimą.

– Ir jūs man apie juos nieko neužsiminėte?

– Iš karto jų nesusiejau. Todėl nustok ant manęs rėkti. Man skauda galvą.

– Ar vakar vakare jie klausinėjo, kur slepiasi ponia Bernvud?

– Esu dar silpna, ne viską prisimenu, bet manau, kad jie mane girdė, kol viską išgavo. Gal ir tu galėjai išmėginti tokį metodą, Peperdainai? Neverta pasikliauti vien savo žavesiu, – kandžiai pridūrė ji.

– Ar jie su kuo nors kalbėjo? Skambino kam nors?

– Ne. Bent aš nemačiau.

– Ką jiems pasakėte, Rike Sju? Turiu žinoti.

– Luktelk. Jeigu ją rasi, ar įkiši į kalėjimą?

– Tai ne nuo manęs priklauso.

Rikė Sju sukryžiavo rankas ant krūtinės dėdamasi užsispyrusi. Peperdainas viską sverdamas pakramtė vidinę skruosto pusę.

– Padėsiu jai kuo galėdamas.

– To nepakanka, Peperdainai. Nenoriu, kad mano draugė būtų uždaryta vien todėl, kad norėjo išnešti sveiką kailį.

– Gerai, padarysiu viską, kas mano galioje, kad su ja būtų sudarytas susitarimas. Galiu tik tiek žadėti, ir tai priklauso nuo to, kokios būklės bus Džonas, kai jį rasim.

Rikė Sju akimirką pagalvojo, paskui tarė:

– Jeigu jai ar kūdikiui kas nors atsitiks...

– Štai šitam ir mėginu užkirsti kelią. Man labiausiai rūpi jų gyvybės. Prašau. Kalbėkit, Rike Sju.

– Tai tau kainuos.

– Sutinku su bet kokia kaina.

– Vakarienė ir šokiai.

– Jūs ir aš?

– Ne, Fredas su Džindžere, – atšovė nužvelgusi jį liepsningu žvilgsniu.

Jis palinksėjo.

– Sutinku. O dabar klokit.

Keturiasdešimt penktas skyrius

Kendalę atgal pro duris, pro kurias prieš kelias akimirkas buvo išpuolusi, įvesdino du vyrai.

Metas išplėšė jai iš rankų Keviną. Gibas stipriai trenkė per juosmenį ir ji mažne užgriuvo ant Džono.

– Ji niekur nevažiuoja, pareigūne Makgratai. Visi susirinkome draugėn. – Gibas Bernvudas maloniai nusišypsojo, tarsi būtų vienas iš tų rytmečių, kai nekviestas užsukdavo paruošti pusryčių. – Kendale, gal išvirtum mums kavos? Naktis buvo ilga ir varginanti. Išgerčiau puodelį, turbūt ir Metas neatsisakytų.

Šį vyrą supo galinga blogio aura. Ar ji visada tvyrojo, ar Kendalė jos nepastebėjo tik todėl, kad nežiūrėjo? O gal tik dabar aikštėn iškilo jo sielos puvinys?

Gibo akys kibirkščiavo šalčiu. Prisiminusi tą košmarišką naktį, kai buvo nužudytas Maiklas Li, Kendalė norėjo pulti jį, išdraskyti tas ledines akis, bet kol Metas laikė Keviną, negalėjo rizikuoti. Iš tiesų negalėjo daryti nieko kita, tik kas jai buvo sakoma.

Nors iš baimės raumenys suglebo, ji vis dėlto atsistojo ant kojų ir mechaniškai įjungė kavos aparatą. Kol kava lašėjo į indą, Gibas prisėdo ant virtuvinės kėdės ir pasidėjo ant kelių 30,06 graižtvinį šautuvą elniams medžioti. Jis pasisuko į Džoną, kuris tebesėdėjo ant grindų.

– Aš Gibas Bernvudas. Mes niekad nebuvom susitikę, bet pastaruoju metu apie jus tiek daug rašoma, jaučiuosi lyg pažinodamas jus. Malonu susipažinti.

Džonas tik dėbtelėjo. Jis negalėjo žinoti, kad tylomis atsisakydamas mandagiai susipažinti labai įžeidžia Gibą.

– Spėju, ne itin džiaugiatės mus matydamas, – sausai pratarė buvęs Kendalės uošvis. – Nors negaliu suprasti kodėl. Tikrąja žodžio prasme išgelbėjome jus nuo protiškai nestabilios mano marčios. Bet iš tiesų visai nesvarbu, dėkingas jūs mums ar ne. Kuo priešiškiau elgsitės, tuo lengviau bus jus nudėti, kai ateis laikas. – Jis pliaukštelėjo sau per šlaunis, tarsi būtų sutvarkytas labai svarbus reikalas. – Kendale, ar kava jau išvirė?

Jo įprastas tonas ir draugiška kalba ją šiurpino daug labiau nei rėkimas, seilių taškymas ar plaukų rovimasis. Puikią savitvardą demonstruojantys žudikai paprastai žudo be jokio sąžinės graužimo.

Gibas atrodė normalus, bet buvo visiškai praradęs ryšį su tikrove. Kitiems brolijos nariams dvasiniai jos aspektai gal rūpėjo tik tiek, kiek reikėjo sąžinei nuraminti dėl žudynių ir kitų piktadarysčių. Užtat Gibas visa širdimi tikėjo savo religija. Be jokių išlygų priėmė visą savo fanatišką propagandą. Jis laikė save visiškai kuo kitu nei visa žmonija.

Jis buvo nepermaldaujamas.

Kendalė priėjo su garuojančiu puodeliu svarstydama, kas būtų, jeigu išpiltų kavą ant jo. Jis reaguotų instinktyviai – pašoktų nuo kėdės. Sumaišty ji spėtų pačiupti iš Meto Keviną, o Džonas galėtų pulti Gibą. Ji žvilgtelėjo į Džoną. Šis ją stebėjo. Ir suprato, apie ką ji galvoja.

Bet suprato ir Gibas. Nė nepasukdamas galvos į marčios pusę perspėjo:

– Kendale, tikiuosi, kvailysčių nekrėsi. – Paskui pasisuko ir nužvelgė ją. – Visa kuo buvai tikra rakštis, išskyrus viena – buvai labai protinga. Tiesą sakant, per protinga. Tau būtų

baigęsi daug geriau, jei tavo protas nebūtų toks smalsus. Todėl nenuvilk manęs dabar iškrėsdama kokią kvailystę. Nes jeigu iškrėsi, turėsiu nušauti tavo draugą.

– Gali sau šauti, – atsakė įžūliai trinktelėdama ant stalo kavos puodelį. – Jis man joks draugas. Jei būčiau turėjusi ginklą, būčiau pati nušovusi. – Ji nutvilkė Džoną niekinamu žvilgsniu. – Jis apgaudinėjo mane. Po avarijos jį ištiko amnezija, bet jis nepasakė man, kada atmintis grįžo. Visą šį laiką mane klaidino.

Džonas vis dar negalėjo pasiekti ramento, todėl atsistojo įsitvėręs kėdės.

– Tėti. – Metas žengė į priekį nenuleisdamas nuo Džono budraus žvilgsnio.

Gibas kilstelėjo ranką.

– Viskas gerai, sūnau. Jis nieko negali padaryti.

Tada pirmą kartą prašneko Džonas:

– Tai tiesa, Bernvudai. Nieko negaliu padaryti. Negalėjau nieko padaryti nei apsiginti, kai ji mane pagrobė, – pašaipiai tarė jis. – Ir atsivežusi mane čia apsimetė... – Jis žvilgtelėjo į Metą ir atsiprašomu tonu pasakė: – Ji apsimetė, kad esu jos vyras. Nežinau, kodėl taip darė, nors galėjo manimi atsikratyti ir bėgti toliau.

– Ji laukė, kol valdžios atstovai pavargs jos ieškoti ir sutelks dėmesį į ką kitą, – spėjo Gibas.

– Gal jūs ir teisus, – pripažino Džonas. – Na, vis dėlto negalėjau jai prieštarauti, nes nieko neatsiminiau. Tad gyvenau su ja kaip vyras. Tikrąja žodžio prasme.

Supykęs Metas žengė pirmyn, bet Gibas pakeldamas ranką jį sulaikė.

– Negali kaltinti pareigūno Makgrato, Metju. Tai ji kalta.

– Iš tiesų, Metai, – pritarė Džonas. – Aš tik pasidaviau melui, kurį iš jos girdėjau. Iš kur galėjau žinoti, kad mudu nesusituokę?

– Tu žinojai! – suriko Kendalė. – Jau seniai žinojai. Atgavai atmintį, bet...

– Tuo metu jau buvau sužavėtas, – nutraukė ją Džonas. Jis vis dar kalbėjo Metui. – Vyruti, pats žinai, nepasakosiu, kokia ji puiki lovoje. Bent jau su manim tokia buvo. Gal motinystė ėmė varinėti kraują? Hormonai ar kažkas panašaus, na, supranti? Bet kai jai vis nepakakdavo...

– Ak tu, ištvirkusi paleistuve! – Staiga apsisukęs Metas užsipuolė Kendalę: – Ar paleistuvavai mano sūnaus akivaizdoje?

– Dažniausiai jis būdavo su mumis lovoje, – patvirtino Džonas.

Metas piktai suurzgė. Kendalė stebėjo, kaip Džonas pykdo Metą, svarstydama, kur tai nuves, bet nei ji, nei Džonas nesitikėjo tokios audringos Meto reakcijos.

Jis stipriai trenkė atgalia ranka Kendalei per veidą.

Ji nepamatė, kad jis ruošiasi smogti, todėl smūgis teko visu smarkumu. Riktelėjusi griuvo į priekį ir susilaikė tik įsitvėrusi stalo. Metas kėlė ranką ketindamas smogti dar kartą, bet Džonas šoko pirmyn ir čiupo Metui už gerklės.

– Ak tu, maniake, – urgztelėjo jis. – Jei dar kartą ją paliesi, užmušiu tave.

Nors Džonas grumtynėms atidavė visas jėgas, jos buvo nelygios. Čiupęs ramentą Gibas stipriai smogė Džonui per nugarą taikydamas tiesiai į inkstus. Kendalė girdėjo, kaip jis sudejavo iš skausmo ir suklupo. Galva nusviro, jis taip ir liko keturiomis ant grindų.

Išsigandęs sąmyšio ir garsių balsų pravirko Kevinas. Gibas paėmė berniuką Metui iš rankų ir kalbindamas priglaudė prie peties, tarsi sekmadienį atėjęs į svečius aplankyti anūko. Bet Kevino saldžios kalbos neapgavo – jis toliau klykė.

Kendalė savo vaikui padėti negalėjo niekuo. Gibas vis tiek nebūtų jo atidavęs, todėl ji suklupo prie Džono ir apkabino jį.

– Atleisk man, – sušnibždėjo jam į ausį. – Atleisk.

Jei ne ji su savo melais, jo čia nebūtų. Jis dėl jos mirs. Gibas pažadėjo. Jų gyvenimai baigsis šiame kambaryje, ir jie nieko negali padaryti. Bet Kendalė neleis, kad Bernvudai pamatytų ją įbaugintą.

Pakėlusi galvą su panieka pažvelgė į Metą, o jai nuo smakro varvėjo kraujas. Ji šį žmogų laikė savo vyru, vadinosi jo pavarde, bet pažinojo jį mažiau nei Džoną. Prieš mirtį norėjo jam išrėžti, koks apgailėtinas vyras ir meilužis jis buvo.

– Su šiuo vyru per kelias savaites patyriau daugiau malonumo ir meilės nei su tavim per visą mūsų santuokinį gyvenimą.

– Dievo akyse tu vis dar mano žmona.

– Veidmainis, – nusišaipė ji. – Juk pats su manimi išsiskyrei.

– Nes tu nuo manęs pabėgai.

– Pabėgau gelbėdamasi ir saugodama savo kūdikį.

– Jis mano kūdikis.

– Koks iš tavęs tėvas būtų, jei dalintum laiką jam, brolijai ir savo meilužei!

Meto pečiai pakilo ir nusileido, šiurkštus atodūsis panėšėjo į raudą.

– Lotė negyva.

Iš nuostabos netekusi žado Kendalė pamatė, kaip Metas užsidengė rankomis veidą purtomas raudos. Raukydamasis iš skausmo Džonas atsirėmęs į indaują šiaip taip atsisėdo. Juodu su Kendale susižvalgė. Ji matė, kad ir Džoną suglumino Meto jausmų protrūkis.

– Sūnau, liaukis!

Metas griežtai Gibo komandai nepakluso, todėl tėvas vėl sudraudė sūnų.

Kai Metas nuleido rankas, jo veidas buvo išpurtęs, išvagotas ašarų.

– Kam ją nužudei?

Kendalė aiktelėjo. Gibas nužudė Lotę Linam? Kada? Kokiomis aplinkybėmis?

– Laidai gerklę kaip boba, – papriekaištavo jam Gibas. – Tai nevyriška, negarbinga. Tučtuojau liaukis.

– Nereikėjo jos žudyti.

– Mes apie tai jau kalbėjom, sūnau, ar prisimeni? Ji buvo velnio įrankis. Mes padarėme tik tai, kas buvo privalu. Tarnystė Dievui visada susieta su auka.

– Bet aš ją mylėjau, – sukūkčiojo Metas. – Ji buvo... ji buvo...

– Ji buvo kalė.

– Nedrįsk apie ją taip kalbėti! – suriko Metas.

Per kelias akimirkas jis visai praskydo – ir fiziškai, ir emociškai. Visas jo kūnas drebėjo. Oda nesveikai išblyško, kalbėdamas jis taškėsi seilėmis. Iš akių upeliu liejosi ašaros, regis, jis nė nepastebėjo, kad jam teka nosis. Vaizdas buvo per daug bjaurus, kad galėtum žiūrėti, bet ir per daug baisus, kad galėtum nekreipti dėmesio.

– Aš ją mylėjau, – skausmingai vaitojo jis. – Mylėjau. Aš mylėjau Lotę, ji mylėjo mane, o dabar jos nebėra. Ji buvo vienintelis žmogus, kuris mane suprato.

– Netiesa, sūnau, – ramino jį Gibas. – Aš tave suprantu.

Ir nutaikęs vamzdį Metui į krūtinę nuspaudė gaiduką.

Kulka perskrodė širdį – jis mirė anksčiau, nei veide pasirodė nuostaba. Gibas pažiūrėjo, kaip sūnaus kūnas griūva ant žemės, o paskui vėl ramiai pakėlė šautuvą. Klykiantis Kevinas gulėjo jam ant kelių.

Tada jis nuostabiai ramiai kreipėsi į siaubo sukaustytus žiūrovus:

– Matot, tikrai Metą supratau. Ta moteris apkrėtė mano sūnų liga. Padarė jį silpną. Silpnumas nepakenčiamas, net tų žmonių, kuriuos mylim. – Nerodydamas jokių jausmų Gibas žiūrėjo į sūnaus lavoną. – Visais požiūriais jis buvo idealus sūnus. Paklusnus. Pavyzdingas brolijos narys. Rašė, ką liepdavau. Puikiai medžiojo. Reikalui esant gerai kovėsi.

– Taip, jis buvo tikras princas, – įsiterpė Džonas. – Labai gerai mušė moteris.

Ledinis Gibo žvilgsnis smigo į jį.

– Negaiškit laiko provokuodamas *mane*, pareigūne Makgratai. Jūsų kandžios šnekos paveikė mano sūnų, bet manęs jos nejaudina. Metju nejuto, kada juo manipuliuojama. O aš jaučiu. – Jis nusišypsojo. – Bet žaviuosi jumis, kad stengiatės.

Įsmeigęs akis į Kendalę, jis tarė:

– Na, o jei kalbėtume apie tave, man nė trupučio nerūpi, su kuo tvarkei ūkį. Mane domina tik šis vaikinukas.

Jis pakėlė Keviną. Jau kelias minutes kūdikis nesustodamas verkė taip garsiai, kad jie sunkiai susikalbėjo.

– Drąsus žmogeliukas. Kuo garsiau verkia, tuo stipresnis berniukas. Tik pažiūrėkit į kumštelius, – iš pasididžiavimo kikendamas džiaugėsi Gibas. – Padarysiu iš jo tikrą vyrą.

– Nė už ką, – nukirto Kendalė.

Staiga Kendalė liovėsi jo bijoti. Drąsai buvo lemta trumpai trukti, ji sukilo susitaikius su mirtimi. Bet Kendalė įsikibo jos, nes tai buvo vienintelis būdas apsiginti.

Prabildama ji net šypsojosi.

– Neturėsi progos iš Kevino padaryti nieko kito, tik našlaitį. Nes kai mus nužudysi, Gibai, jie tave ras. O FTB agentas Džimas Peperdainas medžios tave tol, kol pagaus. Jei suimtas dar būsi gyvas, Keviną iš tavęs atims ir tu jo daugiau nebepamatysi. Man gaila, kad sūnus manęs nepažinos. Bet ačiū Dievui, kad jis nepažinos ir tavęs. Neturėsi kaip įskiepyti jam savo fanatizmo. Tavęs nebus šalia, todėl jam niekas nesuks galvos, neskandins neapykantoje ir nepavers šaltakrauju baidykle, koks esi pats. Žinau, juk tau nepavyko su Metu. Nes galų gale pasirodė, kad jis nėra beširdis, bejausmis paklusnus automatas, kokiu norėjai jį paversti. Jis tebuvo žmogus kaip mes visi – su visomis silpnybėmis ir jausmais. Jis mylėjo Lotę. Turbūt net stipriau nei tave. O to tu negalėjai pakęsti.

Tau ir su Kevinu nepavyks. Net progos neturėsi. Kevino ir pavardė bus ne tavo. Ačiū Dievui, jis jos net nežinos.

– Kalbi kaip mano velionė žmona, – atsakė Gibas. – Kaip ir tave, Loreleinę labai domino mūsų naktinės ekspedicijos į miškus ir ji sužinojo apie broliją. Deja, supratimu ta moteris nebuvo apdovanota. Įspėjo mane, kad būsiu suimtas. Prisiekė, kad pasiims Metju, kad niekada daugiau jos nepamatysiu, bet jos grasinimai buvo tokie pat tušti kaip tavieji. – Jis linktelėjo į kėdę. – Sėskis. Mano anūkui reikia motinos.

Kendalė dvejojo draskoma desperatiško troškimo atsiimti iš jo sūnų ir baimės, kokias pinkles jis rezga. Ji nenorėjo trauktis nuo Džono, nes nežinojo, koks gali būti kitas Gibo žingsnis.

Bet motinystės instinktas paėmė viršų. Atsistojusi paėmė iš Gibo Keviną. Priglaudė kūdikį prie krūtinės, apkabino stengdamasi per likusį trumpą laiką kuo daugiau jo paliesti. Kevinas akimirksniu liovėsi verkęs.

Gibas pastebėjo, kaip pasikeitė kūdikis.

– Ketinu duoti tau progą, Kendale, – pasiūlė jis. – Tokiomis aplinkybėmis aš gerokai dosnesnis, nei esi verta. Atjunkysi kūdikį per kelias dienas. Paskui būsi visiems laikams ištrinta iš jo atminties. Jis pripras prie manęs ir manimi visiškai pasitikės. Galiu jį padaryti visiškai savą – ir padarysiu. Deja, šiame amžiuje jam reikalinga motina. Taigi turi progą. Dabar gali mirti šalia savo meilužio arba keliauti su manimi ir kurį laiką rūpintis vaiku. Šiaip ar taip, gyvybe sumokėsi už savo nuodėmes: išdavystę, sanguliavimą, – bet galėsi dar šiek tiek pabūti su savo vaiku. Siūlau ne todėl, kad esi to verta, o todėl, kad savo anūkui linkiu geriausio.

– Tik tiek tegaliu rinktis?

– Man reikalingas greitas sprendimas. Nors ir nevikrūs, vis dėlto FTB agentai jau gali būti jus susekę.

– Važiuosiu su tavim, Gibai. Padėsiu tau, – ėmė maldauti ji. – Būsiu tau net naudinga. Man gerai sekasi slėptis. Bet palik Džoną gyvą.

Gibas susiraukė.

– Deja, dėl jo gyvybės nėra ko derėtis. Jis sanguliavo su mano sūnaus žmona. Už tai turi mirti.

– Juk nebebuvau Meto žmona. Jis išsiskyrė su manimi.

– Vis tiek. Kaip Metas sakė, Dievo akyse...

Jis nusitaikė į Džoną.

– Ne, palauk! – sušuko Kendalė.

– Nemaldauk šito padugnės manęs pasigailėti, – piktai pratarė Džonas. – Geriau jau tegu šauna, nei aš jo maldausiu.

– Džonas nežinojo, kad esu ar buvau ištekėjusi. Atsimeni, Gibai? – paskubomis žodžius bėrė Kendalė. – Jam buvo amnezija, pamelavau jam, kad jis mano vyras. Tai mano kaltė.

– Bet jis atgavo atmintį, – nenusileido Gibas. – Pati taip sakei.

– Melavau norėdama apsiginti prieš Metą. Džonas tik šįryt atgavo atmintį.

– Tai netiesa, Bernvudai, – įsiterpė Džonas. – Jau daugiau nei savaitę žinau, kas aš ir kas ji. Gulėjau su ja, nes man labai patiko.

– Jis meluoja, Gibai.

– O kam jam meluoti? – paklausė jos Gibas.

– Kad nukreiptų tavo dėmesį ir apsaugotų mane su Kevinu. Jo pareiga mus saugoti. Jis taip ir darys, kad ir ką dabar šneka.

– Juk žinai, Bernvudai, kokia ji melagė, – atrėžė Džonas. – Būtum kvailys, jei ja patikėtum.

– Gibai, aš nemeluoju. Jis *šįryt* atsibudo ir viską prisiminė. Kai suprato, kad jį apgaudinėjau, įsiuto. Jau ketino įduoti mane policijai už jo pagrobimą. Kaip tik bėgau nuo jo, kai jūs atvažiavot. – Ji kalbėjo maldaudama. – Jei užmuši jį, nužudysi nekaltą žmogų, kuris tik vykdė savo pareigą. Juk supranti, tiesa? Džonas kaip ir tu laikosi garbės kodekso. Jis tiki tuo, ką daro, ir neleis, kad šiame kelyje jį kas nors stabdytų. Gibai, prašau tavęs. Prisiekiu, sakau tiesą. Jis nežinojo, kad Dievo akyse tebesu Meto žmona.

Įbedęs į Džoną tiriamą žvilgsnį Gibas svarstė. Galiausiai sunkiai atsiduso.

– Kendale, tau jau nekaip sekasi meluoti. Netikiu nė vienu tavo žodžiu. Vyras, įtaisęs mano sūnui ragus, turi mirti.

Jis užlenkė pirštą prie gaiduko, bet jį sulaikė netikėtas garsas. Šį garsą Gibas atpažino akimirksniu – taip spragteli užtaisomas ginklas. Sustingęs pažvelgė į Kendalę.

– Jeigu jį nužudysi, ir aš nuleisiu gaiduką.

Kendalės balsas jau nebebuvo spigus ir isteriškas. Ji kalbėjo žemu, ramiu, nepalenkiamo ryžto kupinu balsu.

– Viešpatie, – sušnibždėjo Gibas. Jo rausvas veidas išbalo.

– Išties, Gibai. Apsaugosiu nuo tavęs Keviną, jei tik taip tegaliu apsaugoti. Geriau jau tegu jis miršta – nepaliksiu jo tavo draugėje nė minutės.

Išvargęs nuo rėkimo Kevinas užmigo prie jos krūtinės iškilumo. Beveik permatomi akių vokai buvo užmerkti, nors ant blakstienų vis dar blizgėjo ašara. Lenktos lūpos buvo kiek praviros.

Džono pistoleto vamzdis rėmėsi jam į smilkinį.

Kai lėkdama pro virtuvės duris beveik kaktomuša susidūrė su Bernvudais, jie nustebo ne ką mažiau nei ji. O stumiama atgal sugebėjo įsikišti pistoletą į sijono kišenę, tik iki šios akimirkos nerado kaip juo pasinaudoti.

Gibas atgavo pusiausvyrą. Net nusišypsojo dėl jos teatrališko elgesio.

– Nieku gyvu to nepadarytum.

– Padaryčiau.

– Per daug jį myli, Kendale. Iki šiol viską darei: bėgai į Denverį, sprukai nuo pareigūnų, slėpeisi čia – tam, kad apsaugotum šį kūdikį.

– Tiesa. Tam, kad apsaugočiau jį nuo *tavęs*. Jeigu nušausi Džoną...

Nuo šūvio Kendalė krūptelėjo. Ji taip greitai pašoko nuo kėdės, kad ši apvirto ant grindų.

– Jeigu nušausiu Džoną... tai kas? – pasityčiojo Gibas.

Siaubo apimta ji klupinėdama prisiartino prie stalo. Netikėdama savo akimis žiūrėjo į sukniubusį Džono kūną. Jis pargriuvo ant šono, skruostu į grindis. Kažkur iš apačios tekėjo kraujas.

– Na. – Gibas dabar buvo prieš ją. Žengė artyn. – Duok man anūką.

Pašokusi nuo kėdės ji kažkaip išlaikė rankose Keviną. Šiurkščiai pažadintas jis vėl užklykė. Dabar pistoletas jai tebuvo nereikalingas svoris bejėgiškai prie šono nuleistoje rankoje.

Džonas nejuda. Džono kraujas teka. Džonas negyvas. Jis nužudė Džoną.

Gibas, turėdamas stiprią medžiotojo nuojautą, iš karto užuodė, kad auka pasiduoda. Jis priartėjo.

Kendalė pakėlė ranką. Ji taip drebėjo, kad rodėsi, lyg pistoletas ją sučiupo, o ji mėgina juo nusikratyti.

– Neversk manęs to daryti, Gibai. Prašau.

– Nė už ką nenužudytum savo kūdikio, Kendale.

– Visiškai teisingai. Savo kūdikio nė už ką nenužudyčiau.

Ji nukreipė ginklą į Gibą ir namelyje nuaidėjo trečio šūvio aidas.

Keturiasdešimt šeštas skyrius

– Džonai!

Peršokusi per Gibo kūną Kendalė suklupo prie Džono.

– Džonai! Džonai!

Ji atvertė jį ant nugaros.

– Ar tas iškrypėlis nušautas?

– Ačiū Dievui, tu gyvas. – Pasilenkusi apkabino jį suspausdama tarp jų Keviną. – Ačiū Dievui! Maniau, jis tave nužudė.

– Ar jis *negyvas*?

Kendalė žvilgtelėjo į kūną. Gibas Bernvudas tikrai buvo negyvas.

– Taip.

– Gerai.

Kendalei taip palengvėjo išgirdus Džoną kalbant, kad būtų nusikvatojusi, jei būtų neraudojusi.

– Ak, Džonai, tik pažvelk į save. Tu sunkiai sužeistas.

– Aš sveikas. – Tai buvo melas. Kiekvienas tariamas žodis tebuvo silpnas švokštelėjimas. – Kaip kūdikis? Ar jam viskas gerai? Ar jis nesužeistas?

Kevinas klykė kaip niekad garsiai.

– Šis rytas jam buvo sunkus.

Džonas skausmingai šyptelėjo.

– Kaip mums visiems, ar ne?

Į namelį plūdo FTB agentai. Peperdainas, kaip ir visi kiti iki dantų ginkluotas, įtrepsėjo vidun. Žvilgtelėjęs į Džoną riebiai nusikeikė ir susikišęs pirštus į burną šaižiai sušvilpė.

– Paramedikus čia! Skubiai!

– Velniai griebtų, ko taip ilgai laukėte? – irzliai paklausė Džonas, kai draugas pasilenkė. – Maniau, mirtinai nukraujuosiu, kol pasirodysit. Pirmiausia prisėlinot tyliai kaip bizonų kaimenė, o paskui tupėjot ten krapštydami kiaušius ir leidot tam niekšui į mane šauti.

Peperdainas atvertė šalmo antveidį ir nusijuokė.

– Nereikia mums dėkoti, Džonai. Žinome, kad esi dėkingas.

Kendalė atrodė sumišusi.

– Džonai, tai žinojai, kad jie ten?

Jis linktelėjo.

– Pro durų tinklelį mačiau kažką judant ir žinojau – bent tikėjausi žinąs, – ką tai reiškia. Štai kodėl dariau viską, kad tik išlaikyčiau Bernvudų dėmesį.

– Tau nereikėjo pulti Meto. Jie galėjo iš karto tave nušauti.

– Negalvojau apie tai. Kai jis trenkė tau... Dėl daugybės priežasčių norėjau pats jį nudobti.

Jie ilgai, reikšmingai žvelgė vienas į kitą, kol paramedikai įbedė jam į ranką intraveninę adatą.

– Ai! Velnias! Skauda.

– Kuris iš jūsų užpildys spragas? – paklausė Peperdainas. – Noriu tiksliai žinoti, kas atsitiko.

Kendalė matė, kaip medikai Meto kūne bergždžiai ieško gyvybės ženklų. Ji nesielvartavo dėl buvusio vyro mirties, bet jai buvo gaila jo nenusisekusio gyvenimo.

– Gibas nušovė Metą.

– Mes matėm, – atsakė Peperdainas. – Ar dėl ponios Linam?

– Taip. Metas pasakė, kad Gibas ją nužudė.

– Ji buvo rasta motelyje perpjauta gerkle, – pranešė jiems Peperdainas.

– Metas ją tikrai mylėjo, – liūdnai pratarė Kendalė. – Jis taip ir negavo progos būti laimingas. Nes turėjo tokį tėvą kaip Gibas.

– Vienas iš mūsų snaiperių norėjo nudėti senį, kai jis nušovė Metą, – atskleidė Peperdainas, – bet jis laikė kūdikį. Buvo per daug pavojinga.

– Jūs visą laiką jį matėt? – paklausė Kendalė.

– Taip, o paskui jūs atsisėdot su kūdikiu ant kėdės, – rodydamas pasakojo jis, – ir kliudėte nusitaikyti. Bet kai jis šovė į Džoną...

– Nieko čia ypatinga, – suniurzgė Džonas, paramedikų keliamas ant neštuvų.

Peperdainas liepė jam liautis bambėjus, bet Kendalei buvo aišku – du seni draugai džiaugėsi galėdami patraukti vienas kitą per dantį.

Peperdainas pasakojo toliau.

– Kai Bernvudas šovė į Džoną, jūs pasitraukėt prie stalo, – pasakė Kendalei. – Tikėjomės, kad tik blefuojate įrėmusi kūdikiui į galvelę pistoletą.

– Žinoma, bet ir Gibas tai suprato. Staiga susivokiau, kad nušovęs Džoną jis padėjo graižtvinį šautuvą ant stalo. Nusiginklavo. Todėl nukreipiau į jį Džono pistoletą ir nušoviau.

– Taip, tik mūsiškis pirmiau paguldė jį taikliu šūviu. Tiesiai į galvą.

Kendalė dar ilgai prisimins tą siaubingą reginį, kai Gibo galva tiesiog ištiško. Sudrebėjusi prisispaudė Keviną arčiau.

– Kaip gavote Džono pistoletą? – paklausė Peperdainas.

Ji pažvelgė į Džoną.

– Aš jai daviau, – pamelavo šis.

– Taip, – greitai pritarė ji. – Jis man davė pasaugoti.

– Kodėl atidavei jai saugoti savo ginklą? – parūpo agentui. – Bet pala, juk tau turėtų būti amnezija! Per visą sumaištį buvau pamiršęs. Kada atgavai atmintį?

– Leisk mums pailsėti, Džimai, – atsidusęs paprašė Džonas. – Kendalė parodymus galės duoti vėliau. Dabar jai reikia pasirūpinti vaiku, o man būtų neprošal kelios siūlės.

Peperdainas pasitraukė jiems iš kelio ir pastovėjo, kol Džonas buvo keliamas į vieną iš greitosios pagalbos automobilių.

– Ar tu pasveiksi? – susirūpinusi paklausė Kendalė.

– Taip, – nuramino ją Džonas ir patapšnojo Kevinui per užpakaliuką. – O *jam* ar viskas bus gerai?

– Jis nieko neprisimins.

– O aš niekad nepamiršiu, – švelniai tarė Džonas. – Nieko nepamiršiu.

Sulankstę vežimėlio kojas paramedikai įkišo jį į mašiną. Kendalė su Džonu žiūrėjo vienas į kitą net užveriant automobilio duris. Moteris lydėjo akimis mašiną, kol ši išsuko iš įvažos į kelią.

– Ponia Bernvud, – Peperdainas palietė jai ranką, – mano automobilis laukia štai ten – parvešiu jus į miestą.

– Ačiū.

Jis atsisėdo su ja užpakaly, o mašiną vairavo kitas agentas.

– Džonas kietas, ištvers.

Ji tik šyptelėjo.

– Žinau.

– Žinote, kad jis kietas ar kad ištvers?

– Ir tą, ir tą.

– Hmm. Regis, jam tikrai patinka jūsų kūdikis. – Jis linktelėjo žiūrėdamas į Keviną. – Jau nesitikėjau, kad kada nors pamatysiu Džoną ramų šalia kūdikio.

– Kodėl?

Peperdainas papasakojo, kas nutiko Naujojoje Meksikoje.

– Jis vis dar kaltina save.

– Taip. Kaltina, – mąsliai linktelėjusi pritarė Kendalė. – Jis į pareigas žiūri labai atsakingai.

– Džonas iš galvos kraustosi dėl atsakomybės. Ir taip kasdien. Kai turės laiko, esu tikras, pradės save kaltinti ir dėl Fordam mirties.

– Tikiuosi, kad nepradės. Jam būtų sunku.

Peperdainas nieko neatsakė, nors smalsiai į ją žiūrėjo.

– Deja, mano pareiga jums priminti, kad vis dar esate Teisingumo departamento saugoma svarbiausia liudytoja.

– Pone Peperdainai, paliudysiu, ką tą naktį mačiau Prospero apylinkių miškuose.

– Tie dokumentų segtuvai, kuriuos radome jūsų bute Denveryje, buvo neįkainojami rengiant bylas teismui.

– Džiaugiuosi. Brolija turi būti išnaikinta be gailesčio, nes ir jie nerodė jokio gailesčio savo aukoms. Padėsiu kaip įmanydama, kad tik visi brolijos nariai būtų teisiami. Ir nesvarbu, kiek man tai asmeniškai kainuos.

Linktelėjęs jis kurį laiką spoksojo pro langą.

– Yra dar vienas reikalas – federalinio pareigūno pagrobimas.

– Tiesa, pagrobiau.

– Hm. Na, gal valdžia į tai nelabai gilinsis.

Žvelgdama jam tiesiai į akis Kendalė paaiškino:

– Neapsakomai bijojau savo buvusio vyro ir uošvio, ir dabar visi žinom, kad mano baimės buvo pagrįstos. Maniau, vienintelis būdas apsaugoti save ir Keviną – dingti ir slapstytis visą likusį gyvenimą. Nesigailiu dėl to, ką padariau. Jei reikėtų, vėl taip pat pasielgčiau, na, gal neįtraukčiau į šį reikalą Džono. Dėl mano kaltės jo gyvybei kilo pavojus ir niekada sau to neatleisiu.

– Jis vykdė savo pareigą.

– Taip. Pareigą.

– Ponia Bernvud, o kada jam grįžo atmintis?

– Aš ir pati norėčiau žinoti, bet nežinau, – nuoširdžiai atsakė ji.

– Ponia Bernvud...

– Nekenčiu tos pavardės. Prašom manęs daugiau nevadinti ponia Bernvud.

Peperdainas griežtai pažiūrėjo į ją.

– Tai kaip jus vadinti?

– Jie – Krukai.

– Aš papasakosiu, – įsiterpė Rikė Sju. Laikydama Keviną ant rankų leido jam žaisti savo raudonų plaukų sruoga. – Tie niekšai mėgino mane nužudyti.

Kendalė pakėlė nuo nuotraukų akis ir pažvelgė į Peperdainą – šis klausė, ar ji galėtų atpažinti du vyrus, dabar uždarytus Šeridano areštinėje. Jie buvo rasti ten, kur Rikė Sju nurodė pareigūnams ieškoti, – nuogi, uodų sukandžioti, pririšti prie medžių.

– Henris ir Liuteris Krukai. – Ji papasakojo jiems apie Bilio Džo Kruko nelaimę. – Jo šeima griežė ant manęs dantį, todėl spėju, kad jie sumanė surasti mane anksčiau už Metą su Gibu.

– Per mane jiems vos nepavyko. – Rikės Sju akys patvino ašaromis. – Kai pagalvoju, kas galėjo nutikti tik dėl to, kad prisigėriau ir paleidau ilgą liežuvį...

Kendalė ištiesė ranką per netvarkingą stalą ir širdingai spustelėjo Rikei Sju plaštaką.

– Priešingai. Jei ne tu, agentas Peperdainas su saviškiais nebūtų spėję atvykti laiku. O kol jie lėkė čia, Džonas... daktaras Makgratas puikiai su jais sužaidė, – prikimusiu balsu pabaigė sakinį Kendalė.

Džonas, kuris atsisakė gulėti ligoninėje ilgiau nei vieną naktį, stovėjo remdamasis ramentais, mirtinai išbalęs, su šviežia siūle ant smilkinio. Sulaužyta koja vis dar buvo sugipsuota, o kairė ranka parišta. Gibo graižtvinio šautuvo kulka pataikė į petį ir išlindo nugaroje – tik per plauką nekliudė didžiosios arterijos. Kai tik Kendalė pagalvodavo, kaip arti mirties jis buvo, jai užgniauždavo gerklę.

Peperdainas garsiai sukosėjo, kad nutrauktų įtemptą tylą.

– Valdžia nori jums pasiūlyti mainus – jeigu teisme liudysite prieš broliją, jums nebus pateikta jokių kaltinimų.

– Labai dosnu, – pašiepė Kendalė.

– Na, pagrobimą bus sunku įrodyti, juolab kad pagrobimo auka atsisako atskleisti, nuo kada jis pats savo noru įsitraukė. – Peperdainas metė į Džoną rūstų žvilgsnį.

– Aš neprisimenu, – vangiai atsakė šis.

– Labai juokinga. – Peperdainas užvertė segtuvą ir atsistojo baigdamas susitikimą. – Dėkoju, panele Rob, už pagalbą.

– Tik nemanyk, Peperdainai, kad taip lengvai manęs atsikratysi, – atkirto Rikė Sju. – Juk dalyvausi teismo posėdžiuose Pietų Karolinoje?

– Lakstysiu pirmyn atgal.

– Ir aš ten sukiosiuosi, – plačiai nusišypsojo ji. – Esu pakviesta važiuoti drauge ir rūpintis Kevinu, kol Kendalė bus teisme.

– Mat kaip.

– Na, taip nenusimink. Beje, nepamiršk, kad esi man skolingas smagų vakarą.

– Kaip galėčiau pamiršti, jeigu primenate man kas penkiolika minučių?

Staiga kabineto durys plačiai prasivėrė ir vidun buvo įleistas jaunas vaikinas.

Kendalė išblyško. Rikė Sju sudejavo.

– Tai bent. Dabar tai tikrai bus linksma.

Jaunas vyras nužvelgė vieną moterį, paskui kitą.

– Labas abiem.

– Labas.

– Sveikas.

– Kaip laikotės?

– Gerai.

– Neblogai.

– Kas šis vaikinas? – nesuprato Džonas.

– O kas čia viršininkas? – pasidomėjo svečias.

Peperdainas žengė į priekį.

– Aš.

– Po velniais, kas čia dedasi? Nieko nesuprantu. Kodėl esu čia? Tariausi neturįs nemalonumų.

– Nurimkit, – tarė jam Peperdainas.

– Nieko sau – nurimkit! Žiūriu savų reikalų, saulėtame bute Romoje kemšu makaronus, ir štai pasirodo šiuodu stuobriai – prisistato mat esą Jungtinių Valstijų teismo pareigūnai. Tada jau ne savo noru lėktuvu grįžtu į Valstijas – sveikas, dėde Semai.

Reikšdamas savo nepasitenkinimą vaikinas įsisprendė ir viso būrelio paklausė:

– Tai kas yra?

– Manau visi, išskyrus Džoną, supranta, kas yra, – pasisukęs į draugą tarė Peperdainas. – Daktare Džonai Makgratai, prašom susipažinti – Kendalas Ditonas.

Keturiasdešimt septintas skyrius

– Nelengva paaiškinti.

– O tu pamėgink.

Juodu su Džonu liko biure vieni. Rikė Sju paėmė už rankos tikrąjį Kendalą Ditoną ir ištempė lauk. Jis vis dar malė liežuviu reikalaudamas viską paaiškinti, ji jam tą ir žadėjo, jei tik užsičiaups ir leis jai įterpti nors žodelį. Peperdainas ir abu teismo pareigūnai nusekė iš paskos.

– Kendalas „Bristol & Mathers" kontoroje dirbo advokatu, – pradėjo pasakoti Kendalė. – Darbovietėje pateko į bėdą, kai apygardos prokuratūra apkaltino suklastojus įrodymus. Šie įtarimai nepasitvirtino, bet visi laikėsi nuomonės, kad greičiausiai tai būta jo tarnybinio nusižengimo. Nors jokie kaltinimai jam nebuvo pateikti, Kendalas iš firmos buvo atleistas. Jis kelis mėnesius visur siuntinėjo savo gyvenimo aprašymą, bet jokiai įmonei nerūpėjo advokatas suterštu vardu. Kendalas neteko drąsos ir nutarė kuriam laikui išvykti į Europą. Jis paprašė manęs, kad persiųsčiau jam laiškus. Praėjus keliems mėnesiams jam atėjo laiškas iš Prospero Pietų Karolinoje. Kadangi tas laiškas panėšėjo į atsakymą dėl darbo, nedelsdama persiunčiau jam. Kendalas paskambino ir padėkojęs pasakė, kad tai iš tiesų būta darbo pasiūlymo, tačiau jis jo nesudominęs. Jis gyveno linksmą viengungišką gyvenimą Romoje, dirbo rinkodaros įmonėje konsultantu ir

buvo viskuo patenkintas. Tada ir nusprendžiau kreiptis dėl to darbo.

Ji pažvelgė į Džoną tikėdamasi veide pamatyti supratimą, tačiau jis buvo abejingas.

– Teisės mokyklą baigiau trečia savo kurse, buvau tarp geriausiųjų, Džonai. „Bristol & Mathers" kontoroje buvau perspektyviausia jauna advokatė, bet gavau sunkų darbą. Buvo nuobodu, jokių iššūkių iki tos bylos, apie kurią jau pasakojau, AIDS sergančios moters, kuriai žūtbūt reikėjo mano pagalbos. Tada ir supratau, kad man ne vieta didelėje, vien pelno siekiančioje kontoroje. Norėjau padėti žmonėms. Norėjau teisingumo ir atstumtiesiems. Tada pradėjau siuntinėti užklausas į valstijas, kuriose praktikuojama valstybinė gynyba, bet negavau nė vieno padrąsinančio atsakymo. O kai Kendalas atsisakė pasiūlymo iš Prospero, man tai pasirodė kaip... ženklas. Senelė ir Rikė Sju, žinoma, manė, kad aš beprotė, bet apsimetusi Kendale vis dėlto atsakiau į tą laišką. Labai lengva apsimesti kitu žmogumi, nors dabar žinau, kodėl Prospero apygarda pasamdė Kendalę Diton neatlikusi kruopštaus asmens dokumentų patikrinimo, – ironiškai pridūrė ji.

– Jiems reikėjo paperkamo valstybinio gynėjo, – tarė Džonas.

– Taigi. Dėmė jo karjeroje jiems tiko. Kendalas buvo kaip tik toks, kokio jie ieškojo. Jų pirmoji reakcija išvydus mane, moterį, buvo priešiška. Tačiau spėju, kad kiek pagalvoję jie nusprendė, jog moteris bus dar sukalbamesnė. Arba gal pažeidžiamesnė.

Valandėlę pamąsčiusi Kendalė ėmėsi aiškinti:

– Gal mano paskatos siekiant valstybinės gynėjos vietos nebuvo tokios jau altruistinės, kaip man norėjosi visus įtikinti. Kaip pati norėjau tikėti. Gal mano siekiai tebuvo paremti išpuikimu. Norėjau pasirodyti, kad visi matytų, kokia esu sumani. Norėjau neįmanomo – įtikti mirusiems tėvams,

ir tą supratau tik dėl tavo įžvalgių pastabų. Šiaip ar taip, gal galimybė buvo iš manęs atimta todėl, kad mano motyvai buvo ne tokie jau nesavanaudiški. Senelė mane įspėjo, kad melo kojos trumpos, ir ji buvo teisi.

Kendalė prisėdo ant Peperdaino stalo krašto. Vežimėlyje miegojo Kevinas. Ji išgirdo, kad artinasi Džonas: jo žingsniai jau buvo pažįstami – guma apvilktas ramento galas bumbsėjo sulig kiekvienu žingsniu.

Prisiartinęs iš už nugaros apkabino ją ir pakrutino vežimėlį, kad švelniai sulinguotų. Džonas paglostė Kevinui skruostą. Kendalei širdis sutirpo matant įdegusį vyrišką pirštą prie glotnios mažylio odelės, ir ne tik todėl, kad tai rodė Džono meilę Kevinui, bet ir todėl, kad tai reiškė – jis įveikė savąjį drakoną.

Džonas tarė:

– Pati supratai, kad kai teismas aptiks tavo apgaulę, nebeturėsi nei valdžios, nei prisiekusiųjų pasitikėjimo.

– Kas būtų patikėjęs istorija, kurią pasakoja savo gyvenimą suklastojęs žmogus? Neturėjau kitos išeities, privalėjau bėgti ir rasti vietą pasislėpti. Iš pradžių Denveryje, paskui... – Žvilgtelėjusi per petį sušnabždėjo: – Su tavim.

Jis atsuko ją į save. Perbraukė pirštais per trumpai kirptus plaukus. Jo akys klydinėjo jos veidu. Tada beveik šiurkščiai truktelėjęs prie savęs tvirtai apkabino.

– Jie galėjo tave nužudyti, – niršiai tarė jis. – Jau maniau, pamatysiu tave negyvą.

Kendalė apkabino jį ir veidu įsikniaubė jam į kaklą.

– O jei būtum dėl manęs žuvęs, Džonai? Kas, jei būtum žuvęs?

Jie gana ilgai stovėjo apsikabinę, paskui Džonas ją paleido.

– Nekaltink savęs dėl to, kas man atsitiko.

– Gerai, jei tu nekaltinsi savęs dėl pareigūnės Fordam mirties.

Jis suraukė antakius.

– Nebloga mintis. Turėsime kartu pasistengti.

– Kartu?

– Manau, galime visi trys pamėginti kurti šeimą. Ką pasakysi?

– Regis, mudviem su Kevinu tavęs reikia. O tau reikia mūsų. – Ji glostė jam veidą, lengvai lietė randą, iš kurio pati ištraukė siūles. – Iš melo man jokios naudos, todėl žinai, kad kalbu tiesą. Myliu tave, Džonai.

– Ir aš tave myliu. – Apimtas nepatirtų jausmų krenkštelėjo ir tarė: – Būtų malonu, jei žinočiau tavo vardą.

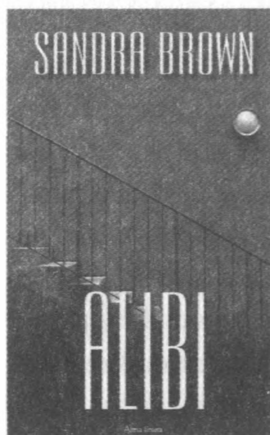
– Pasakysiu, jei prisipažinsi, kada tau grįžo atmintis.

Jo veidą iš lėto nušvietė šypsena. Jis pasilenkė siekdamas jos lūpų ir gilaus, jausmingo bučinio. Bučinyje ji galėjo lengvai užsimiršti, tačiau atlošusi galvą pažvelgė į jį.

– Na, Džonai?

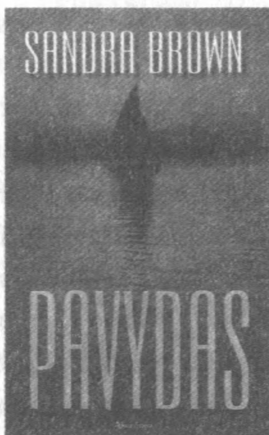
Šypsodamas jis pabučiavo ją dar kartą.

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

Alibi

Aukščiausios klasės detektyvas, parašytas puikiu, patraukliu stiliumi. Žmogžudystė, įtampa, intrigos, korupcija... Rašytoja sukuria ir įtikinamą psichologinį portretą žmogaus, kuris turi pasirinkti: aistra ar sąžinė?

Pavydas

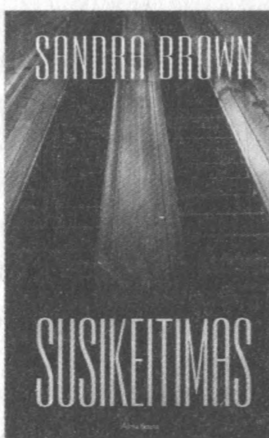
Detektyvinių trilerių meistrė Sandra Brown pasirūpino, kad meilės, neapykantos ir pavydo pinklėse kvapą gniaužiančios atomazgos skaitytojas karštligiškai ieškotų iki paskutinių šio romano puslapių...

Be žodžių

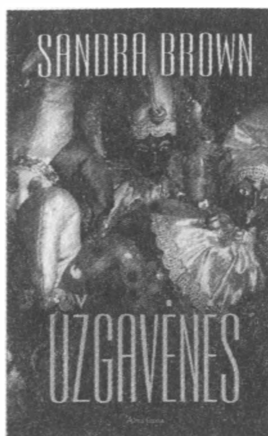
Žmogžudys Karlas Herboldas pabėga iš Takerio kalėjimo ir pasuka Teksaso kryptimi. Klajūnas Džekas Sojeris, su kuriuo Karlą sieja lemtingi praeities įvykiai, taip pat atvyksta į Teksasą ir įsidarbina galvijų fermoje. Čia su uošviu ir penkerių metų sūneliu Deividu gyvena kurčia našlė Ana Korbet, ir čia Karlas sumanęs iškrėsti dar vieną niekšystę.

Ar pavyks Džekui prakalbinti „nekalbančią" Aną ir ją su sūneliu išgelbėti nuo didelės nelaimės?

Susikeitimas

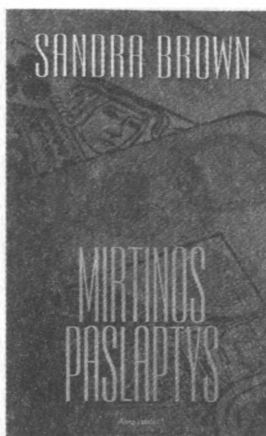
Knyga, atskleidžianti galingą, beveik mistinį ryšį tarp dvynių. Ryšį, kuris nenutrūksta po vienos iš dvynių mirties ir kuris įkvepia gyvą likusią seserį nueiti beveik neįmanomą kelią, kad surastų sesers žudikus ir atkeršytų jiems.

Užgavėnės

„Įtemptas, puikus, nenutrūkstantis pasakojimas, kupinas siužeto vingių ir posūkių, jaudinantis ir baisus kaip pelkės, ištvirkęs ir dekadentiškas kaip Prancūzų kvartalas Užgavėnių karnavalo įkarštyje. Puota, kurios neįmanoma praleisti.“

Book Page

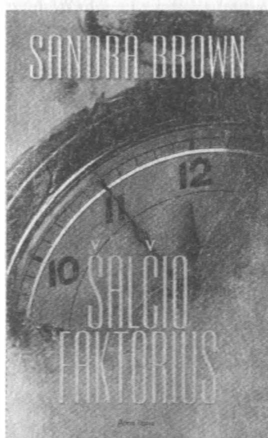
Mirtinos paslaptys

„Brown talentas papasakoti istoriją be galo retas net tarp populiariausių rašytojų.“

Toronto Sun

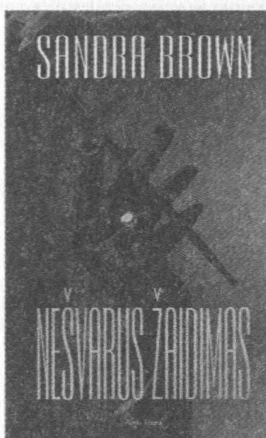
„Brown jėga – kurti erotizmu pagardintus siužetus, verčiančius skaitytojus nepabaigiamai spėlioti.“

Library Journal

Šalčio faktorius

Dar vienas visame pasaulyje pamėgtos įtempto siužeto istorijų meistrės detektyvinis trileris, kuriame susipina šiurpių nusikaltimų tyrimas, nevaržoma aistra ir auganti įtampa.

Nešvarus žaidimas

Intriguojanti ir kupina netikėtų peripetijų detektyvinė istorija apie manijas ir jų padarinius. Susikompromitavusi futbolo žvaigždė prarado viską, nes žaidė ne pagal taisykles. Dabar jo ateitį ir gyvybę lemia paskutinis ėjimas, o laikas baigiasi...

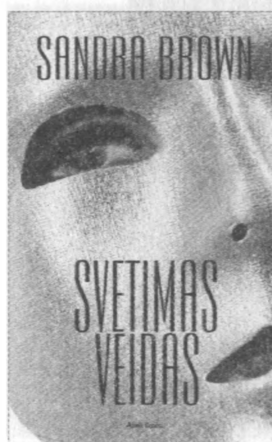
Šarada

Po širdies persodinimo operacijos televizijos serialų žvaigždė Keitė Delani persikelia į Teksasą vesti kartą per savaitę transliuojamos laidos ir netrukus sužino, jog kažkas persekioja ir žudo visus, kuriems buvo persodinta širdis tą pačią dieną kaip ir jai. Moteris kreipiasi į detektyvinių romanų rašytoją, kad šis padėtų rasti žudiką...

Sveika, tamsa

Dėmesį prikaustanti istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau dėl neatsargiai suteikto patarimo įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

Svetimas veidas

Po lėktuvo katastrofos smarkiai sužalota Eiverė per klaidą palaikoma žuvusia kandidato į Senatą žmona Kerole. Plastikos chirurgas sudarkytą moters veidą pakeičia Kerolės veidu. Negana to, gulėdama ligoninėje Eiverė sužino, kad kažkas iš būsimo senatoriaus artimųjų planuoja jį nužudyti. Bandydama išgelbėti vyrui, kurį spėjo pamilti, gyvybę, Eiverė turės gyventi kitos moters gyvenimą. Ir rizikuoti savuoju...

Spąstai

Dėmesį prikaustančio trilerio centre – samdomo žudiko ir jį persekiojančio policininko kova bei mirtį sėjančios aistros istorija.

Rikošetas

Detektyvas seržantas Dankanas Hačeris vidury nakties iškviečiamas į teisėjo Kato Leirdo namus tirti žmogžudystės. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodo paprasta: Eliza, gražuolė teisėjo žmona, gindamasi nušovė įsilaužėlį. Tačiau Dankanui Elizos pasakojimas sukelia įtarimų...

Išskirtinis interviu

Šalies prezidento žmonai pasidalijus įtarimais, kad jos kūdikis galbūt nužudytas, televizijos žurnalistė Berė Treivis ryžtasi išsiaiškinti tiesą. Pagalbos ji kreipiasi į buvusį prezidento patarėją Grėjų Bondurantą. Jau per pirmą pasimatymą ji sužino daug naudingos informacijos ir... pasiduoda jo kerams. Ar padedama Grėjaus ir bičiulio žurnalisto Berė išgelbės pirmąją šalies ponią ir paviešins prezidento paslaptis?

Aklavietė

Bėganti nuo jų būsimą kūdikį įvaikinti atiduoti ketinančio merginos tėvo, paauglių porelė užpuola degalinės parduotuvę, iš pradžių ketindama tik apiplėšti ją ir pabėgti. Tačiau padėtis tampa nevaldoma, kai jie paima įkaitus, o merginai prasideda gimdymas... Laimė, vienas iš įkaitų yra gydytojas, o kita – reporterė Tilė Makoi...

Dūmų uždanga

„Dūmų uždanga" – kone pats ugningiausias, itin įtempto siužeto Sandros Brown detektyvinis trileris. Tai pasakojimas apie įžūlų sąmokslą ir apie tuos, kurie išdrįsta jį atskleisti.

Draugai pasirodo esantys priešai, didvyriai virsta nusikaltėliais ir tenka pripažinti, kad visiškai pasitikėti negalima niekuo...

Brown, Sandra
Br291 Liudytoja : [romanas] / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Rima Kardelytė. – Vilnius : Alma littera, 2011. – 432 p.

ISBN 978-9955-38-997-2

Profesionalia valstybine advokate tapti troškusiai Kendalei atrodo, kad pagaliau pavyko pagauti laimės paukštę: ji ištekėjusi už gražuolio laikraščio redaktoriaus, jos uošvis gerbiamas ir populiarus bendruomenės narys, o nedideliam miestukui Prosperui reikia geros, atsidavusios teisininkės. Bet moteris net neįtaria, kad Prospere viešpatauja fanatizmas ir kad netrukus jai bus lemta susidurti su siaubingomis blogio jėgomis ir tapti liudyti nenorinčia liudytoja bei siaubą išgyvenančia motina, žūtbūt besistengiančia apsaugoti savo kūdikį...

UDK 821.111(73)-31

Sandra Brown
LIUDYTOJA

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Rima Kardelytė*

Redaktorė *Edita Vaskelaitė*
Korektorė *Gražina Stankevičienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

Tiražas 4500 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“,
Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas
Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Sandra Brown

(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė daugiau kaip 60 knygų. Jos išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Mirtinos paslaptys“, „Nešvarus žaidimas“, „Rikošetas“, „Šarada“, „Išskirtinis interviu“, „Dūmų uždanga“, „Aklavietė“, „Be žodžių“ Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose, ir visi jos detektyvai, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją karštligiškai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Kendalė Diton atvyksta į mažą miestuką Prosperą, ketindama tapti gera valstybės skiriama advokate. Netrukus įsimyli geidžiamiausią Prospero viengungį, labai greitai atšoka svajonių vestuves ir tampa mylima vyro šeimos nare.
Laukdamasi kūdikio, Kendalė, regis, pasiekia laimės viršūnę. Ji dar neįtaria, kad, pati to nežinodama, jau įsipainiojo į šiurpų fanatizmo ir neapykantos sąmokslą ir tapo bjaurios apgaulės dalyve. Moteris pradeda pralaimėti bylas ir pajunta, kad ją supa šnabždesiai, paslaptys, baimė ir išsigandusios akys, o galiausiai tampa šiurpaus nusikaltimo liudininke. Nuo šios akimirkos jos gyvenimas virsta košmaru, o jos pačios ir kūdikio gyvybei iškyla pavojus...
Kendalė priversta slapstytis, kol Prospere įsiviešpataus teisingumas... arba kol jos kūdikis bus saugus...

www.almalittera.lt

Fotografas Patrick Demarchelier